

பன்முக நோக்கில்
தமிழியல் ஆய்வுகள்

(பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம்)

பதிப்பாசிரியர்

முனைவர் கோ.ஜெகதீஸ்வரி
திரு அ.பாலகிருஷ்ணன்
திரு ஆ.கார்த்திக்

தமிழ்த்துறை

கேஜி கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி
(பாரதியார் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைந்த கல்லூரி மற்றும்
தேசிய மீள்தர மதிப்பீட்டுக் குழுவால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

ISO - 9001:2015 தரச்சான்று பெற்ற நிறுவனம்.)

கோயம்புத்தூர் - 641035

பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம்

29 ஏப்ரல் 2022

தமிழ்த்துறை

கேஜி கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி
(பாரதியார் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைந்த கல்லூரி மற்றும்
தேசிய மீள்தர மதிப்பீட்டுக் குழுவால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

ISO - 9001:2015 தரச்சான்று பெற்ற நிறுவனம்.)

கோயம்புத்தூர் - 641035

நூலின் பெயர்	:	பன்முக நோக்கில் தமிழியல் ஆய்வுகள்
பொருள்	:	ஆய்வுக் கோவை
மொழி	:	தமிழ்
பதிப்பாசிரியர்கள்:		முனைவர் கோ.ஜெகதீஸ்வரி திரு அ.பாலகிருஷ்ணன் திரு ஆ.கார்த்திக்
பதிப்பாசிரியர் குழு :		திரு இல பூவலிங்கம் முனைவர் சி.கவிதா திருமதி க.சங்கீதா திருமதி ஆ.ஜெபா கிறிஸ்டி செல்வி மு.கீதா முனைவர் ஆ.பிரசாந்த்
பதிப்பு	:	முதல் பதிப்பு, ஏப்ரல் 2022
உரிமை	:	பதிப்பாசிரியர்கள்
பக்கம்	:	213
வெளியீடு	:	கேஜி கலை அறிவியல் கல்லூரி, தமிழ்த்துறை
ISBN	:	976-93-92293-92-4
பதிப்பகம்	:	இனம் வள்ளலார் குடியிருப்பு, ஒண்டிப்புதூர் கோயம்புத்தூர் - 16
விலை	:	250 ரூபாய்

முனைவர் ப.வனிதா

செயலர்

கேஜி கலை அறிவியல் கல்லூரி

சரவணம்பட்டி, கோயம்புத்தூர் - 35

வாழ்த்துரை

“பயிற்று பல கல்வி தந்து இந்தப் பாறை உயர்த்திட வேண்டும்” என்று கொள்கை முழக்கமிட்டவர் தேசியகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார். அவரின் கொள்கையைத் தொடர்ந்து செயலாற்றி, “உயர்வை நோக்கிய கற்பித்தல்” என்ற கோட்பாட்டு சிந்தனைகளை நிகழ்த்தி வரும் கேஜி கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி அனைவருக்கும் கல்வி என்ற உயர்ந்த நோக்கில் பல்வேறு பணிகளைத் தொடர்ந்து செயலாற்றி வருகின்றது.

கேஜி கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரியின் தமிழ்த்துறையானது மாணவர்களின் உள்ளார்ந்த ஒழுக்க நெறிமுறைகளுடன் கூடிய சிந்தனை ஆற்றலை வெளிப்படுத்தும் திறவுகோலாக திகழ்ந்து வருகின்றது. நான் இக்கல்லூரியின் செயலாளராக செயலாற்றி வரும் இத்தருணத்தில் தமிழ்த்துறை, தமிழில் ஆய்வுகளை உலக ஆய்வு தரத்திற்கு இணையாக உயர்த்திட பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம் நடத்துவதிலும் “பன்முக நோக்கில் தமிழியல் ஆய்வுகள்” என்னும் நூலை வெளியிடுவதிலும் பெருமகிழ்வு கொள்கிறேன்.

இந்நூல் இணையவழி நூலகங்களை அலங்கரித்து பயன் தர வேண்டும் என்று வாழ்த்தும் அதே சமயம் இணையவழி பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கில் பங்கேற்க உள்ள தமிழ்த்துறையினருக்கும் பிற பேராசிரியர்களுக்கும் என் இனிய வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நூலின் பதிப்பாசிரியர் முனைவர் கோ.ஜெகதீஸ்வரி அவர்களையும் மனதார பாராட்டுகின்றேன்.

“ஆளும் தமிழை அறிவியல் வாகனத்தில் நிறுத்த வேண்டும்.

காரிகாலன் தன் பெருமைகளை கணிப்பொறிக்குள் பொருத்த வேண்டும்.
ஏவுகணைகளிலும் தமிழை எழுதி கோள்களில் எல்லாம் ஏற்ற வேண்டும்”.

செயலர்

முனைவர் ஜெ. இரத்தினமாலா

முதல்வர்

கேஜி கலை அறிவியல் கல்லூரி

கோயம்புத்தூர்.35

வாழ்த்துரை

இலக்கியம் மனித வாழ்வில் இன்றியமையாத இடத்தைப் பெறுகிறது. தமிழிலக்கியம் இரண்டாயிரமாண்டு காலப் பழமையும் தனித்தன்மையும் கொண்டது. தமிழிலக்கிய ஆய்வுலகம் தன் எல்லையை விரிவாக்கிக்கொண்டே செல்கிறது. காலந்தோறும் தமிழிலக்கியங்கள் பல்வேறு ஆய்வுக் கோணங்களில் ஆராயப்பட்டு வருகிறது. தமிழ் இலக்கியத்தை ஆய்வு நோக்கில் அணுகும்போது தமிழின் புதுமைகள் பல வெளிவந்துகொண்டே இருக்கின்றன.

கோவை மாநகரில் தனிச்சிறப்புடன் விளங்குகின்ற கேஜி கலை அறிவியல் கல்லூரி 'பன்முக நோக்கில் தமிழியல் ஆய்வுகள்' என்ற பொருண்மையில் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கை நடத்துகின்றது. இக்கருத்தரங்கில் வெளியிடப்படும் ஆய்வுக்கோவை பேராசிரியர்கள், ஆய்வாளர்கள், தமிழ் ஆர்வலர்கள் அனைவருக்கும் ஆய்வுக்கான களத்தை ஏற்படுத்துவதில் துணை நிற்கும்.

இம்முயற்சியை முன்னெடுத்துள்ள தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்கள் பாராட்டுக்குறியவர்கள். எதிர் காலத்தில் இது போன்ற பல்வேறு கருத்தரங்குகளை நடத்தி ஆய்வுக்கோவைகள் பல வெளியிட்டு தமிழன்னைக்கு அணிசேர்க்க வேண்டும் என்று என் மனம் நிறைந்த வாழ்த்துக்களை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

முதல்வர்

முனைவர் ந. முரளி
சொற்பொழிவாளர்
கத்தார் தமிழ்ச்சங்கம்
துபாய்.

வாழ்த்துரை

தமிழ் வளர்ச்சிக்குத் தக்காங்கு கடனாற்ற வேண்டும் என்னும் நோக்கில் பல்வேறு தமிழ் அறிஞர் பெருமக்கள் தமது பணியைத் தொடர்ந்து ஆற்றி வருகின்றனர். அவர்களால் இன்றையத் தமிழ் மணக்கிறது. காலத்தின் போக்கிற்கும் தேவைக்கும் ஏற்றவாறு தனது தமிழ்ப்பணியை வரையறுத்து அமைத்துக் கொண்ட, தமிழகத்தில் கொங்கு மண்டல கோவைப் பகுதியில் அமைந்துள்ள கேஜி கலை அறிவியல் கல்லூரியின் தமிழ்த்துறை பல்வேறு பொருண்மைகளில் தேசிய மற்றும் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்குகள் நடத்தி தமிழ் வளர்ச்சியில் முக்கிய பங்காற்றி வருகிறது. வேமாக முன்னேறி வரும் புதுப்புது எண்ணங்கள் கருத்துகள் யாவையும் தமிழ் எழுத்தில் வடித்துத் தருவதற்கு காத்திருக்கும் தமிழரினர்கள், ஆய்வாளர்களுக்கு வாய்ப்பளிக்கும் வண்ணம் கேஜி கலை அறிவியல் கல்லூரி தமிழ்த்துறையின் சார்பாக பன்முக நோக்கில் தமிழியல் ஆய்வுகள் என்னும் பொருண்மையில் நடத்தப்படும் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம் தமிழ் வளர்ச்சியின் அடுத்தொரு படிக்கல்லாக அமைய எளியோனின் அன்பு வாழ்த்துகளை உரித்தாக்குகிறேன்.

முனைவர் ந முரளி

முனைவர் தி சங்கீதா

உதவிப்பேராசிரியர் கல்வியியல் துறை

இராஜஸ்தான் மத்தியப் பல்கலைக்கழகம்

இராஜஸ்தான்.

வாழ்த்துரை

பன்முக நோக்கில் தமிழியல் ஆய்வுகள் எனும் பொருண்மையில் கேஜி கலை அறிவியல் கல்லூரித் தமிழ்த்துறை நடத்தும் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கிற்கு வாழ்த்துரை வழங்குவதில் பெருமை கொள்கிறேன். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகாலத் தொன்மையும் வரலாறும் கொண்ட தமிழ் இலக்கியம் நவீன காலத்திற்கு ஏற்ப அனைத்து சிறப்புகளையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. தமிழிலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப ஆய்வுகளும் பல கருத்தரங்குகளும் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டே இருக்கின்றன. அந்த வரிசையில் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு பெருமை சேர்க்கும் விதமாக இப்பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம் அமைந்துள்ளது.

முனைவர் தி சங்கீதா

வ.எண்	பொருளடக்கம்	பக்கம்
1	வள்ளுவமும் சுற்றுச்சூழலும் முனைவர் கோ.நிர்மலாதேவி	1
2	தமிழ் இலக்கியங்களில் அறிவியல் சிந்தனைகள் முனைவர் ம.சரவணகுமார்	7
3	அணியிலக்கணத்தில் யாப்பிலக்கணத்தின் செல்வாக்கு முனைவர் மு.கஸ்தூரி	12
4	சேனாவரையர் உரையியல்பு முனைவர் ப.இராமகிருஷ்ணன்	18
5	புறநானூற்றில் வாழ்வியல் நெறி முனைவர் ப.அன்பரசி	22
6	இலங்கை இளவரசன் துட்டகாமினியின் பௌத்தத் தொண்டு முனைவர் சீ. கோகிலா	26
7	செவ்வியல் இலக்கியத்தில் பிரிவும் பெண்களின் நிலையும் முனைவர் கோ.ஜெகதீஸ்வரி	33
8	சங்க இலக்கியங்களில் வாழ்வியல் விழுமியங்கள் முனைவர் சி.கவிதா	41
9	தமிழர் விழாக்களில் பண்பாட்டு அடையாளங்கள் முனைவர் த. பாலமுருகன்	50
10	மூடக்கொள்கைகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி முனைவர் ஆ.பிரசாந்த்	53
11	ஆழ்வார் பாடல்களில் பாண்டவதூதப் பெருமாள் கோயில் முனைவர்.வெ.ஜெயராமன்	60
12	எட்டுத்தொகையில் விருந்தோம்பல் பண்பு முனைவர் ப.சசிரேகா	64
13	மொலோடிராமா வடிவமும் தலித் திரைப்படமும் ஜெ. ஜெய் சாம்யாக்	69
14	பாரதிதாசனின் எடுத்துரைப்பில் அழகின் சிரிப்பு திரு அ.பாலகிருஷ்ணன்	76
15	தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்ட போர் முறைகளும் வேள்பாரியும் ஓர் ஒப்பீடு - திரு ஆ.கார்த்திக்	80
16	முக்கூடற் பள்ளு இலக்கியத்தின் சிறப்புகள் ம.செல்வ ரோசரி புஷ்பா	85
17	‘தமிழ்க்காதல்’ பிரதியில் மாணிக்கனாரின் மொழியாளுமை முனைவர் ஜோ. செ. கார்த்திகேயன்	91
18	“தற்காலத் கிறித்தவர்களின் தமிழ் இலக்கியக் கொடையும் இசைக்கொடையும்” ஞா. கில்பர்ட் சாலமன்	96
19	பக்தி இலக்கியத்தில் சமயக்குரவர்களின் பங்களிப்பு திருமதி.சு.பொன்மணி	101

வ.எண்	பொருளடக்கம்	
20	மலைபடுகாடமில் உணவும் விருந்தோம்பலும் வே.அந்தோணி ராஜா	105
21	சோ தர்மனின் படைப்புகளில் தனிமனித வாழ்வியல் திரு அ. முத்துக்குமார்	113
22	குறுந்தொகை காட்டும் அறநெறிகள் திருமதி க.சங்கீதா	119
23	உப்புவயல் புதினத்தில் தொழிலாளர் நிலை திருமதி ஆ.ஜெபா கிறிஸ்டி	130
24	“இடஒதுக்கீடு” சிறுகதையின் சமூக செயல் பற்றிய அகவய புரிதல் மு.கீதா	137
25	தமிழகக் கட்டுமானக் கோயில்களில் கட்டடக்கலைப்பாணிகள் திரு து. முருகன்	142
26	தகராலய ரகசியம் நா.பிரபுராம்	152
27	மோளிப்பள்ளி அண்ணமார் சுவாமி கோயில் வழிபாடும் திருவிழாக்களும் - ஆ.மணிகண்டன்	163
28	எடுத்துரைப்பியல் நோக்கில் கழற்றெதிர்மறை திருமதி ஆ.அனிதா	170
29	நற்றிணையில் இறையுணர்வும் நம்பிக்கைகளும் மு.அபிநயா	178
30	தமிழ் இலக்கணங்களில் திறனாய்வுச் சிந்தனைகள் சு.சிலம்பரசன்	181
31	ரா.ப.அருள் படைப்புகளில் இயற்கை பாடுபொருள் ப.சக்திவேல்	185
32	சிவஞான பாலய சுவாமிகள் பிள்ளைத்தமிழில் சிவஞானி க. அன்புகோகிலா	190
33	பாரதிதாசன் கட்டுரைகளில் பெண்ணியச் சிந்தனைகள் அ.அன்புநிலவன	203
34	தமிழர் பண்பாட்டில் கலாச்சாரப் பதிவுகள் - ஓர் ஆய்வு ப. நித்யா	209
35	எடுத்துரைப்பியல் நோக்கில் பரிசுத்த வேதாகமம் ஜெ.ஜோதிமணி	213

வள்ளுவமும் சுற்றுச்சூழலும்

முனைவர் கோ.நிர்மலாதேவி

தமிழ்த்துறை, உதவிப்பேராசிரியர்

பூ.சா.கோ. கலை அறிவியல் கல்லூரி

கோவை – 641 014

முன்னுரை

செயற்கை அறிந்த கடைத்தும் உலகத்து

இயற்கை அறிந்து செயல் (637)

சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பில் நாம் கவனிக்க வேண்டியது செயற்கைத்தன்மை, எப்பொழுதும் இயற்கைத்தன்மையை பாதிக்காமல் இருக்க வேண்டும் என்பதே ஆகும். நிலம், நீர், காற்று முதலிய இயற்கை மூலாதாரங்கள் சுற்றுச்சூழல் காரணமாக தற்பொழுது சீர் கெட்டு வருகிறது. காடுகளில் மரங்கள் வெட்டப்படுவதாலும், ஆறுகளில் மணல் கொள்ளையடிக்கப்படுவதாலும், தொழிற்சாலைகள் மற்றும் வாகனங்களில் இருந்து வரும் கழிவுகளும், புகையும் காற்றில் கலப்பதால் இயற்கைச் சூழல் நாளும் நாசமாக்கப்பட்டு வருகிறது. சுற்றுச்சூழல் கெடுவதால் மனித குலம் மட்டுமல்ல, விலங்கினங்களும் தாவர இனங்களும் அழிவுக்கு உள்ளாகி வருகின்றன. இதனால் இயற்கை சமநிலை இழந்து, பருவ காலங்களும் மாறி கடலில் ஆழிப் பேரலைகளும், கொந்தளிப்புகளும், பனிக்கட்டிகள் உருகி கடலின் நீர் மட்டம் உயர்வதாலும், கடலோர மக்களின் வாழ்க்கை நிலையும் சேர்ந்து பாதிப்புக்கு உள்ளாகிறது. இந்த உலகமானது மனிதன் உயிர் வாழ மட்டும் உருவானதன்று. மரம், செடிகள், பூச்சிகள், பறவைகள் முதல் நீருயிரிகள் முதல் வனவிலங்குகள் வரை அனைத்தும் மனிதனோடு உலகத்தைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றன. இந்தப் பல உயிர்களும் அவற்றின் இயல்புகளோடும் உரிமையோடும் வாழ்வதற்கென்று அமைந்திருப்பது இந்த உலகம்.

எல்லாக் காலகட்டத்திலும், எந்த நாட்டையும் சேர்ந்த அறிஞர்களும், சான்றோர்களும், பல்லுயிர்களின் நலமும் வளமும் இன்றியமையாதது என்பதை வலியுறுத்தியே வந்திருக்கிறார்கள். இயற்கையின் வளங்கள் எந்த நாளும் காக்கப்பட வேண்டியவை. இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வை நடத்தியவனாக தமிழன் வாழ்ந்தான் என்பதற்குச் சங்க

இலக்கியங்கள் நமக்கு சான்று பகர்கின்றன. அதிலும் உலகத்தின் பொதுமறையாகக் கருதப்படும் திருக்குறளில் சுற்றுச்சூழல் பற்றிய கருத்துகள் விரவியுள்ளன என்பதை நாம் காணலாம். தமிழ் நாட்டிற்கு தமிழ் இனத்திற்கு என்று இல்லாமல் அனைத்து இனத்தாரையும் சார்ந்த அனைவருக்கும் பொருந்தும் அறக்கருத்துக்கள் நிறைந்த நூலாகத் திருக்குறள் திகழ்கிறது. எனவே,

“எல்லாக் கருத்துகளும் இதன் பாலுள்”

என்ற கூற்றை மெய்பிக்கும் வகையில் இன்றைய சுற்றுச்சூழல் குறித்த விழிப்புணர்வையும், செயற்கைத்தன்மை, இயற்கைத்தன்மையை பாதிக்காமல் இருக்க நாம் செய்யவேண்டியவற்றையும் வள்ளுவர் இதில் எவ்வாறு கூறியிருக்கிறார் என்பதை மெய்பிக்கும் வண்ணம் இக்கட்டுரை அமைகிறது.

பல்லுயிர் ஓம்புதல்

பரத்தமை, புலால்நுகர்வு, கள்ளண்ணுதல் தவறன்று என்று கருதப்பட்ட சங்ககாலத்தைத் தொடர்ந்து முதன்முதலாக அவை விலக்கபட வேண்டுவன என்று புரட்சிகரமாக எழுதியவர் திருவள்ளுவர். மனிதனின் வாழ்வியல் சூழலைப் பாதிக்கக் கூடியவற்றை தவறாது கடிந்து பேச சிறிதும் தயங்காத வள்ளுவர், சுற்றுச்சூழலைப் பாதிக்கக் கூடியவற்றை கடியாது இருப்பாரா? உலகில் நாம் காணும் அனைத்து உயிர்களுக்குமானது இவ்வுலகம் என்று கருதுவது சுற்றுச்சூழல் சார்ந்த சிந்தனையாகும். இக்கருத்தை மிக நுட்பமான முறையில் வள்ளுவர்,

பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்புஒவ்வா

செய்தொழில் வேற்றுமை யான் (972)

பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல் நூலோர்

தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை (322)

என்று கூறுகிறார். இங்கு இந்த இரண்டு குறள்களிலும் உயிர் என்ற சொல் குறிக்கத்தக்கது. பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் என்ற குறட்பாவில் மனிதர்களின் ஏற்றத்தாழ்வு, சாதி மறுப்பினை மட்டும் கூறவில்லை. மாறாக அதனையும் தாண்டி ஓரறிவுடைய உயிர் முதல் ஆற்றிவு படைத்த மனிதன் வரை அனைத்து உயிர்களும் பிறப்பால் சமம் என்று வலியுறுத்த முற்படுகிறார். பகுத்துண்டு – என்ற குறட்பாவில் மனிதநேயத்தையும் தாண்டி வள்ளுவரின் பல்லுயிர் நேயம் வெளிப்படுகிறது. பல உயிர்களோடு நாம் பகிர்ந்துண்போம். அதுவே நமது தலையாய அறமாகும் என்ற கருத்து இங்கு பெறப்படுகிறது.

மன்னுயிர் ஓம்பி அருளாள்வாற்கு இல்லென்ப**தன்னுயிர் அஞ்சும் வினை (244)**

என்ற மற்றொரு குறட்பாவின் வழியாக அவர் வலியுறுத்துகிறார்.

எவ்வயிராயினும் தம் உயிர் போல கருதி துன்புறுத்தாமல் வாழ்வதும், அவை பிற காரணிகளால் துன்பமுறும்போது தம் துன்பம் போல கருதி இடர்நீக்க முற்படுவதும் தாம் பெற்ற அறிவின் இயல்பாக இருக்க வேண்டும் என்பது வள்ளுவர் கருத்தாகும்.

உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குஉறுகண் செய்யாமை**அற்றே தவத்திற்கு உரு (261)**

என்று கொல்லாமை, தவம், புலால் மறுத்தல் போன்ற அதிகாரங்களில் உயிர்களை கொல்லாதிருக்கும் அறம் பேசப்படுகிறது.

நீரின்றி அமையாது உலகு

உணவுப்பொருட்கள் நீரால் உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. அது மட்டும் இல்லாமல் தண்ணீர் ஒரு உணவுப் பொருளாகவும் பயன்படுகிறது.

துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத்**துப்பாய தூஉம் மழை (12)**

என்ற குறட்பாவின் மூலம் மேற்கண்ட கருத்தினைத் தெளியலாம். துப்பாயதூஉம் - உணவாதலாவது தண்ணீராய் உண்ணப்படுதல் என்று கூறுகிறார் பரிமேலழகர். உணவு தாவர உணவாக இருந்தாலும், புலால் உணவாக இருப்பின் அவற்றை உற்பத்தி செய்ய நீரும் ஒரு உள்ளீடு பொருளாகிறது என்பது சூழலியலார் கருத்தாகும். உள்ளீட்டுப் பொருள் என்றால், ஒரு உணவுப்பொருள் உற்பத்தி ஆவதற்கு பயன்பட்ட மொத்த நீரின் அளவானது எவ்வளவு என்று கருதுவதாகும்.

உலகம் மிகவும் வேகமாக புலால் உணவுப் பயன்பாட்டிற்கு, விரைவு உணவு கலாச்சாரத்தின் வழி மாறிக் கொண்டிருப்பதால் மிக மிக அதிகமாக தண்ணீர் பயன்பாடு அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இன்றைக்கு எந்த உணவுப் பொருளின் விலையுடனும் அதன் உள்ளுறை நீர் மதிப்பு கணக்கிடப்படுவதில்லை. அவை கணக்கிடப்படவேண்டும் என்று சூழலியலார் கருதுகின்றனர். இறைச்சிகளை உற்பத்தி செய்யும் பொழுது காற்று மண்டலச் சூடேற்றம், நீரின் அமிலத்தன்மையேற்றம், நீர்நிலைச்சாவு ஆகிய சூழலியல் நிகழ்வுகள் உண்டாகின்றன. இவ்வளவு சூழல் பாதிப்பை உண்டாக்கும் புலால் உணவு உண்பதை விட வள்ளுவர் கூறியது போல புலால் உண்ணாமை பாடியதும் சூழல் காக்கதானோ? மக்களாகிய நாம் உற்பத்தி செய்யும் ஒவ்வொரு பொருளிலும் இந்த இயற்கை - நம் முன்னோர்களின்

பார்வையில் பஞ்ச பூதங்கள் - உள்ளுறைகின்றன. அவற்றை நாம் நம் பொருளாதாரச் சமன்பாடுகளில் கண்டு கொள்வதே இல்லை. விலை மதிப்பற்ற இவ்வியற்கையை நாம் நம் சந்ததியினருக்கு விட்டுச் செல்ல வேண்டாமா? மழை நீரை சேமிப்பதோ, ஆறு குளத்தைப் பராமரிப்பதோ இன்றைய பொருளாதார உலகில் நாளுக்கு நாள் குறைந்து கொண்டே வர, எதிர்கால நிலை அச்சம் தருவதாக மாறிவிட்டது. இப்பின்னணியில்தான் வள்ளுவர் கூறிய நீரின்றி அமையாது உலகு என்ற கூற்றும், துப்பாய்தூஉம் மழை என்ற கூற்றும் எவ்வளவு தொலைநோக்குச் சிந்தனையாக அமைந்துள்ளது என்பதை நாம் அறிகிறோம்.

நெடுங்கடலும் தன்நீர்மை குன்றும் தடிந்தெழிலி

தான்நல்கா தாகி விடின (17)

என்று மழையின் இன்றியமையாமையை வள்ளுவர் பல பாக்களில் குறிப்பிடுகிறார். ஏனெனில் உற்பத்தியாகும் உணவு, மழை மற்றும் நிலத்தின் பயனும் மனித உழைப்பாகும். உணவெனப்படுவது நிலத்தோடு நீரே என்று புறநானூறு கூறுகிறது. வள்ளுவர் வான்சிறப்பு, உழவு என்ற தலைப்புகளில் தனித்தனி அதிகாரங்கள் படைத்திருக்கிறார். அதிலும் வான்சிறப்பு அதிகாரம் முறை வைப்பில் கடவுள் வாழ்த்தின் பின்னர் வைக்கப்பட்டு இருப்பது இங்கு எண்ணத்தக்கதாகும். மழை நீர் உலகத்தார்க்கு அமிழ்தம் என்பது வள்ளுவரின் சிந்தனையாகும்.

வான்நின்று உலகம் வழங்கி வருதலால்

தாம்அமிழ்தம் என்று உணரற்பாற்று (11)

என உலகத்தை வாழ்விப்பது நீரே என்று வள்ளுவர் வலியுறுத்துகிறார்.

விசும்பின் துளிவீழின் அல்லால் மற்றாங்கே

பசும்புல் தலைகாண்பது அரிது (16)

என்றும் நீரின்றி அமையாது உலகு என்றும் நீரின் இன்றியமையாத் தன்மை பற்றி கூறுகிறார். மேலும் உழவு அதிகாரத்தில் உழவின் மேன்மையைக் கூறுவதோடு நிலம், நீர், காற்று, வான், தீ ஆகிய ஐம்பூதங்களின் பங்களிப்பு உணவு உற்பத்தியில் இருப்பதை சுட்டிச்செல்கிறார் வள்ளுவர்.

நெடும்பார்வை

சுற்றுச்சூழலின் ஒரு அங்கமாகத் திகழ்வது உயிரினங்கள் ஆகும். நிலத்திலும் நீரிலும் வாழும் பலவகையான உயிரினங்கள் அவற்றின் தன்மையை அறிந்து அவற்றை தக்கவாறு பயன்படுத்தியும், விலக்கி வைத்தும், ஆபத்தை விளைவிக்கக் கூடியன எனக் கண்டறிந்து உயிரினங்களை தகுந்த முறையில் ஒதுங்கியும் மனித இனம் வாழ்ந்து கொண்டு வருகிறது. புறவைகள், விலங்குகள், பூச்சிகள் என அனைத்து உயிரினங்களையும் கொண்ட நற்குழல்

மனித வாழ்விற்கு அடிப்படையாகும். நாம் உண்ணும் தாவர உணவு உற்பத்திக்கு அடிப்படையான மகரந்த சேர்க்கை பூச்சியினங்களால் தான் அமைகிறது. புயிர்களை பாழ்படுத்தும் வெட்டுக் கிளிகளைப் பறவைகளும் எலிகளைப் பாம்புகளும் கட்டுப்படுத்துகின்றன. திருக்குறளில் மனிதனின் சூழல் மண்டலத்தில் அவனோடு இணைந்து வாழ்ந்த பல உயிரினங்கள் பற்றிய பதிவுகள் காணப்படுகின்றன.

புல், பயிர், கொடி, மரம், மலர், காய், கருக்காய், வித்து, முளை, முகை, மொக்கு எனத் தாவரங்களில் பல நிலைகள் வள்ளுவரின் குறட்பாக்களில் எடுத்தாளப்படுகின்றன. மேலும் தினை,பனை ஆகியவற்றை சிறுமை – பெருமை பற்றிக் குறிப்பிடப் பயன்படுத்துகிறார். மேலும் கரும்பு, மூங்கில் தாமரை, குவளை, நெருஞ்சி ஆகிய தாவரங்களைக் குறிப்பிடும் வள்ளுவர் அனிச்சம் என்ற தாவரத்தை மென்மைக்கு எடுத்துக்காட்டாய் கூறுகிறார்.

மருந்தாகித் தப்பா மரத்தற்றால் செல்வம்

நயன்உடை யான்கண் படின் (217)

பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றால் செல்வம்

நயன்உடை யான்கண் படின் (216)

என மரத்தின் மேன்மை திருக்குறளில் வள்ளுவரால் பேசப்படுகிறது.

மேலும்,

இளையதாய் முள்மரம் கொல்க களையுநர்

கைகொல்லும் காழ்த்த இடத்து (879)

என்று முட்புதர்களை அழிக்க வேண்டுமாயின் அது இளையதாக இருக்குபோதே வெட்டப்பட வேண்டும். முதிர்ந்து வளர்ந்த நிலையில் வெட்டுபவர் கையைத் துன்புறுத்தும் என முட்செடியின் இயல்பை பதிவு செய்கிறார்.

அகத்து இல்லா உயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண்

வற்றல் மரம் தளிர் தற்று (78),

வெள்ளத்தனையது மலர் நீட்டம் மாந்தர்தம்

உள்ளத்து அனையது உயர்வு (595),

நீரின்றி வாடிய வள்ளிக்கொடி (1304)

முகை மொக்குள் உள்ளது நாற்றம் (1274),

இணர் ஊழ்த்தும் நாறா மலர் (650)

எனத் தாவரங்களின் இயல்பும் வள்ளுவரால் கூறப்படுகின்றன.

ஐம்பூதங்களின் இயல்பு

அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம் (151) என நிலத்தின் தன்மையை வள்ளுவர் கூறுகிறார். ஏரினும் நன்றால் எருவிடுதல் கட்டபின் நீரினும் நன்றதன் காப்பு (1038) என்றும், பைங்கூழ் களை கட்டதனோடு நேர் (550) வளர்வதன் பாத்தியுள் நீர் சொரிதல் (718) என்றும் நிலத்தை உழவுக்காக பயன்படுத்துதல் பற்றிப் பேசுகிறார். களர் அணையர் கல்லாதவர் (406) என வளமற்ற நிலத்தையும் அவர் குறிப்பிடுகிறார். அரண் அதிகாத்தில்,

மணிநீரும் மண்ணும் மலையும் அணிநிழல்

காடும் உடையது அரண் (742)

இயற்கை நாட்டின் பாதுகாப்பான அரண் ஆக விளங்கியமை இங்கு குறிப்பிடப்படுகிறது.

மனிதன் வாழும் சூழலான இயற்கை குறித்து குறள் பரக்கப் பேசினாலும்,

வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்கள்

ஐந்தும் அகத்தே நகும் (271)

என ஐம்பூதங்கள் என்ற சொல்லாட்சி கொண்டு வள்ளுவர் குறிப்பிடுவது பொரிவாயில்களான ஐம்புலன்களையே ஆகும். இயற்கையைக் காட்டிலும் மனிதனை அவன் நடத்தையே கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை வள்ளுவர் கொண்டிருந்தார் என்பதையே இது காட்டுகிறது எனலாம்.

நிறைவாக...

மனிதன் தன் உறைவிடத்தையும் பண்புகளையும் சிறப்புக் கூறுகளையும் அறிந்து தெரிந்து கொள்ளும் சிந்தனை முயற்சியே சுற்றுப்புறச்சூழலியல் ஆகும். தமிழில் சுற்றுச்சூழலியல் குறித்த கருத்துகளை நேரடியாக வலியுறுத்தும் அறிவுசார் நூல்களைப் பழந்மிழர்கள் இயற்றி வைக்கவில்லையே தவிர, அக்கருத்துகள் இயல்பாக அவர்களிடம் குடிகொண்டிருந்தன. அறம்பேச எழுந்த நூல்களுள், அதுவும் ஈரடியில் சுருக்கமாக – சுரங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்க வேண்டிய கட்டுப்பாடு மிகுந்த பாவினால் எழுந்த நூலொன்றில் எந்த அளவிற்கு நிலம், நீர், காற்று, வானம், தீ போன்ற பஞ்சபூதத்து இயற்கையையும் நிலத்து வாழும் பல்லுயிர்களின் தன்மை பற்றிய பதிவையும் அதனை ஒட்டிய தம் உள்ளக்கிடக்கையும் கூற முடியுமோ, அந்த அளவிற்கு மிகச் சிறப்பாக வள்ளுவர் கூறியிருக்கிறார் என்பதை இந்தக் கட்டுரை மூலம் அறியலாம்.

தமிழ் இலக்கியங்களில் அறிவியல் சிந்தனைகள்

முனைவர் ம.சரவணகுமார்,

முதுநிலை விரிவுரையாளர்,

மாவட்ட ஆசிரியர் கல்வி மற்றும் பயிற்சி நிறுவனம்,

திருமூர்த்திநகர், திருப்பூர் மாவட்டம்,

முன்னுரை

தமிழ் மொழி உலகின் தொன்மையான செம்மொழியாகத் திகழ்கிறது. பண்டைக்காலம் முதல் தற்காலம் வரை காலம் காட்டும் கண்ணாடியாகத் திகழ்வது இலக்கியம். தமிழ் இலக்கியங்களின் மூலம் பண்டைய தமிழர்களின் வரலாறு, பண்பாடு, கலை, கலாச்சாரம், வீரம் மற்றும் அறிவியல் சிந்தனைகள் குறித்து அறிய முடிகிறது. தமிழ் இலக்கியங்களில் உள்ள அறிவியல் சார்ந்த கருத்துகளை ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

உலகத்தின் தோற்றம்

ஐம்பூதங்களால் உருவானது இவ்வுலகமெனில் அது எவ்விதம் என்ற கேள்வி அறிவியலுக்குச் சவாலாக அமைந்தது ஒரு காலத்தில். உலகம் தோன்றிய வரலாறு என்பது அறிவியலின் மிகப்பெரிய சாதனை. ஆதனைப் பரிபாடலில் கவிஞன் அன்றே எவ்வளவு எளிதாகக் கூறியுள்ளான் என்பதைக் கீழ்க்காணும் பாடல் வரிமூலம் அறியலாம்.

கருவளர் வானத்திசை யிற் தோன்றி

உருவறிவாரா ஒன்றன் ஊழியும்

உந்து வளி கிளர்ந்த உளமுழ் ஊழியும்

சென்தீச் சுடரிய ஊழியும் பணியொடு

தன்பெயல் தலை இய ஊழியும் அவையிற்

நுண்முறை வெள்ள முழ்கியார் தருபு

உள்ளிபிகிய இருநிலத் தூழியும்

(பரிபாடல்.2:5- 12)

என்று இப்பாடலில் புலவர், வான் வழி காற்றும், காற்று வழி தீயும், தீ வழி நீரும், நீர் வழி நிலமும் தோன்றியது என்கிறார். அதோடுமட்டுமின்றி சூரியனிலிருந்து பூமி பிரிந்து நீண்ட காலத்திற்கு நெருப்புக்கோளமாக இருந்தது என்றும், பின் காலச்சூழலில் குளிர்ந்து பனிப்படலமாக மாறி நிலம் தோன்றியது என்றும் உலகத்தோற்றம் பற்றி விளக்கிக் கூறுகிறார்.

வானியல்

பண்டைக் காலம் முதற்கொண்டே தமிழர் வானவியல் அறிவு கொண்டவர்களாக இருந்துள்ளனர் என்பதை மொகஞ்சதாரோ, ஹரப்பாவில் கிடைத்த குறிப்புகள் மூலம் அறிய முடிகிறது. பூமி, சூரியக்குடும்பம், வான்வெளி ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய விசம்பு இருள் மயமானது என்ற இக்கால அறிவியலாளர் கண்டறிந்ததை அன்றே,

“திருமலைத் தலைஇய இருள்நின்ற விசம்பின்” (மலைபடுகடாம்.12)

என்ற அடிகளின் வாயிலாக உலகின் தோற்றம் குறித்து, முதலில் விசம்பு இருந்தது. அதில் தோன்றிய குடும்பங்கள் சுழலும் பொழுது தீ உண்டாயிற்று. அதிலிருந்து ஒளி பிறந்தது. அச்சூரியக் குடும்பங்கள் உதிர்த்த தீப்பிளம்புகள் கோள்களாகின. அவை சுழலும்பொழுது காற்று உண்டானது. காற்றோடு கலந்த கோள்களினால் தண்ணீர் கிடைத்தது. தண்ணீர் குளிர்ந்த பின்னே மண் உண்டாயிற்று என்னும் இக்கால அறிவியல் அறிஞர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் இக்கருத்தைப் புறநானூறு,

“மண் திணிந்த நிலனும்

நிலன் ஏந்திய விசம்பும்

விசம்பு தைவரு வளியும்.

வளித் தலைஇய தீயும்

தீ முரணிய நீரும், என்றாங்கு

ஐம்பெரு பூதத்து இயற்கை போல”

(புறநானூறு. பா.2)

என்று குறிப்பிடுகிறது.

சங்ககாலத் தமிழர்கள் வானவியல் பற்றிய அறிவுடையவர்களாக விளங்கினர் என்பதைத் தமிழ் இலக்கியங்களின் மூலம் அறியமுடிகிறது. சூரியனையும் அதனைச் சுற்றியுள்ள கோள்களையும் அறிவியல் அறிஞர்கள் சூரியக்குடும்பம் என்று விவரிக்கின்றனர். சூரியக்குடும்பத்தில் சூரியனை மையமாகக் கொண்டு அதனைச்சுற்றி கோள்கள் நீள்வட்டப் பாதையில் வருவதாகவும் கூறுகின்றனர். இதே கருத்தைப் புறநானூற்றுப் புலவரும் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

செஞ்சூயிற்று செலவும்

அஞ்ஞாயிற்று பரிப்பு**பரிப்புச் சூழ்ந்தமண்டிலமும் (புறநானூறு)**

என்று பாடியுள்ளமை சூரியமண்டலம் பற்றிய தெளிவு அவர்களிடம் இருந்ததை அறியமுடிகிறது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஈடு இணையற்ற கவி பாரதியார் எதிர்காலச் சமுதாயம் வானவியலில் பல சாதனைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற தம் கனவைப் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்.

வானைஅளப்போம் கடல் மீனைஅளப்போம்**சந்திரமண்டலத்தில் கண்டுதெளிவோம் (பாரதியார் பாடல்கள்)**

மனிதன் பயணத்தை விரைவாகச் செய்ய மேலைநாட்டு அறிஞர்கள் விமானம் என்னும் வானூர்தியைக் கண்டுபிடித்தனர். இதன் அடுத்தகட்டமாக ஆளில்லாமல் பயணிக்கும் வானூர்தியும் கண்டுபிடித்தனர். ஆனால் சங்கப்புலவர்கள் தமிழ் இலக்கியத்தில்,

வலவன் ஏவா வானவூர்தி**எய்துன்ப என்பதஞ் செய்வினைமுடித் தெனக் (புறநானூறு)**

என்ற பாடலின் மூலமும் பழந்தமிழரின் வானவியல் குறித்த அறிவையும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

காலத்தைக் கணக்கிடல்

சூரியக் கடிகை என்பது நிழல் கொண்டு கால அளவைக் கணக்கிடப் பயன்படுத்தும் தொழில்நுட்பம் ஆகும். ஆனால் பண்டைத் தமிழர் இதனை நெடுங்காலத்திற்கு முன்பே அறிந்திருந்தனர் என்பதை,

“விரிகதிர் பரப்பிய வியன்வாய் மண்டிலம்**இருகோற் குறிநிலை வழங்காது குடக்கேர்****ஒருதினம் சாரா அரைநாள் அமையத்து” (நெடுநல்வாடை 73-75)**

எனப் பதிவு செய்துள்ளது நெடுநல்வாடை.

அணு இயற்பியல்

இன்றைய இயற்பியல் முன்வைக்கும் அணு என்பது மேலும் பிரிக்க முடியாத ஒரு சிறிய துகள் ஆகும். இதனைப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த அவ்வையார் தம் பாடலில் இடம்பெறச் செய்துள்ளார். அணு குறித்த அறிவியல் பழங்கால மக்களிடையே இருந்ததைப் பின்வரும் பாடலின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

“அணுவைத் துளைத்து ஏழ்கடலைப் புகட்டி**குறுகத் தறித்த குறள்”**

என்று கூறுமிடத்து அணு என்கிற சிறியதுகள் குறித்த தெளிவு தமிழர்களுக்கிடையே இருந்ததை நன்கு அறிய முடிகிறது.

நியூட்டன் விதி

அறிவியலில் இயற்பியல் என்ற பிரிவு பொருண்மை, இயக்கம், ஆற்றல் என்ற கூறுகளின் அடிப்படையில் அமைந்தது. நியூட்டனின் இரண்டாவது விதியான “உந்து மாறுபாடானது ஒரு பொருளின்மீது செயல்படும் விசையைப் பொருத்தது. அப்பொருள் அந்த விசை செயல்படும் திசையிலேயே செயல்படும் என்பதைப் புறநானூறு,

“நீர்வழிப் படுஉம் புணைபோல் ஆருயிர்

முறைவழிப் படுஉம் என்ப”

(புறநானூறு.192)

எனக் குறிப்பிடுகிறது.

வேளாண் அறிவியல்

பண்டைத் தமிழர் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வு வாழ்ந்தமையால் உழவுத்தொழிலை சிறப்புற மேற்கொண்டனர். நன்செய் மற்றும் புன்செய் நிலங்களை உழுவதற்கு ‘நாஞ்சில்’ என்ற கருவியைப் பயன்படுத்தினர் என்பதை,

“தேள் பரந்த புலம் ஏள் பரவர் களறு

ஆடுய புலம் நாஞ்சில் ஆடா “

(பதிற்றுப்பத்து. 83)

எனும்அடிகளின் வாயிலாக அறியலாம்.

“கொல்லை உழு கொழு ஏய்ப்ப “

(பொருநராற்றுப்படை.135)

என்பதில் ‘கொழு’ என்பது உழவுக் கருவியின் கூர்மையான பகுதியைக் குறிக்கும்.

நெல்லை அறுவடை செய்வதற்குக் குயம், கூர்வாள் போன்ற கருவிகளைப் பயன்படுத்தி உள்ளதையும் பொருநராற்றுப்படை பதிவுசெய்துள்ளது.

மருத்துவம்

நோய்கள் உடலோடு பிணிக்கப்பட்டதால் ‘பிணி’ எனப்படுகிறது. பண்டைக் காலத்தில் போரிலே வீரர்களுக்கு ஏற்பட்ட பெரும்புண்ணை ஊசியும் நூலும் கொண்டு தைத்து, மருத்துவ உதவி அளிக்கப்பட்டு வந்தது என்பதனை,

“இரும் பனம் புடையல் ஈகை வான் கழல்

மீன் தேர் கொட்டின் பனிக் கயம் மூழ்கிச்

சிரல் பெயர்ந்தன்ன நெரு வெள் ஊசி

நெரு வசி பரந்த வடு வாழ் மார்பின்”

(பதிற்றுப்பத்து.42)

எனும் அடிகளின்வழி அறிய முடிகிறது.

முடிவுரை

தொன்று தொட்ட காலம் முதலே தமிழர் வியத்தகு அறிவியல் அறிவினைப் பெற்றிருந்தனர் என்பதற்கு தமிழ் இலக்கியங்களே சான்று. பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களில் வானியல், மண்ணியல், இயற்பியல், உயிரியல், பயிரியல், மருத்துவவியல், கட்டிடவியல் மற்றும் அறிவியலின் பற்பல துறைகளை பற்றிய அரிய செய்திகள் பரவலாக அமைந்துள்ளதைச் சான்றுகளோடு அறிய முடிகிறது. நம் முன்னோர்கள் இக்கால விஞ்ஞான அறிவியலுக்கு நிகராக அறிவியல் சிந்தனை பெற்று விளங்கினர் என்பதைத் தெளிவாக அறிய முடிகிறது. இன்னும் பல்வேறு அறிவியல் செய்திகள் தமிழ் இலக்கியங்களில் உள்ளதற்கான சான்றும் காணக்கிடைக்கிறது.

துணைநின்ற நூல்கள்

1. புலியூர் கேசிகன், ஓளவையார் தனிப்பாடல்கள், பாரிநிலையம், சென்னை.
2. புலியூர் கேசிகன், புறநானூறு மூலமும் உரையும், சாரதா பதிப்பகம், சென்னை
3. சங்க இலக்கியங்கள் மூலமும் உரையும், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.

அணியிலக்கணத்தில் யாப்பிலக்கணத்தின் செல்வாக்கு

முனைவர் மு.கஸ்தூரி

தமிழ்த்துறை

உதவிப் பேராசிரியர்

தருமமூர்த்தி இராவ்பகதூர் கலவல கண்ணன்

செட்டி இந்துக்கல்லூரி

தமிழ் இலக்கண மரபானது எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற மூன்றிலக்கண மரபிலிருந்து எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்ற ஐந்திலக்கண மரபாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. மூன்றிலக்கண மரபில் வைத்துப் பேசப்படும் இலக்கண நூல்கள் அதன் பாடுபொருளில் யாப்பும் அணியும் இடம்பெற்றுள்ளதை வைத்து ஒரு இலக்கண மரபில் மற்றொரு இலக்கணக் கூறுகளின் தன்மை இடம்பெறுவதற்கான அனைத்து சாத்தியக் கூறுகளும் இருப்பதையே இவ்விலக்கண மரபுகள் நமக்கு எடுத்துரைக்கின்றன. அவ்வகையில் தொல்காப்பிய மரபு மூன்றிலக்கண மரபில் வைத்து எண்ணத்தக்க சூழலில் அதன் கட்டமைப்பில் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என அனைத்து இலக்கணக் கூறுகளும் இடம்பெற்றுள்ளது என்பதை இங்குச் சுட்டத்தக்கது.

இப்பின்னணியிலிருந்து நோக்குகையில் ஒவ்வொரு இலக்கணக் கூறுகளும் அடிப்படையில் ஏதோ ஒன்றைச் சார்ந்த நிலையில் தோன்றி, பிறகு இவ்விலக்கண மரபானது வளர்ச்சியடைந்துள்ளதாக எண்ண இடம்தருகிறது. இக்கருத்தாக்கத்தின் அடிப்படையில் சொல்லிலக்கணத்தில் யாப்பின் செல்வாக்கு குறித்து வீரகத்தி எழுதிய கட்டுரையை இங்குச் சுட்டுவது மிகவும் பொருத்தமுடையதாகும். யாப்பியல் குறித்த ஆய்வுகளில் பிற இலக்கணக் கூறுகளில் யாப்பின் செல்வாக்கு இடம்பெற்று விளங்குவதைக் குறித்து ஆய்வு செய்ய வேண்டிய தேவையை அக்கட்டுரையின் வழி உணரமுடிகிறது. அதன் தொடர்ச்சியாக அணியிலக்கணத்தில் யாப்பிலக்கணக் கூறுகள் எவ்வாறு இடம்பெற்று சிறக்கிறது என்பதை ஆராயும் விதமாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

இக்கட்டுரையில் ஆய்வு மூலங்களாக அணியிலக்கண நூல்களும் தொல்காப்பியச் செய்யுளியல், தொல்காப்பியச் செய்யுளியலுக்கு எழுந்த உரைகளும் யாப்பிலக்கண நூல்களும் யாப்பிலக்கணத்திற்கு எழுந்த உரைகளும் தரவுகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. அதன் அடிப்படையில் அணியிலக்கண கூறுகளில் யாப்பிலக்கணத்தின் அமைப்புகள் எடுத்தியம்பப்படுகின்றன.

அணி இலக்கணத்திற்குத் தனிச்சிறப்பு உள்ளது. மற்ற இலக்கணங்கள் கவிஞனுக்கு வழிக்காட்டும். ஆனால் அணி இலக்கணம் கவிஞருக்கும் கவிதையைப் படிப்பவர்க்கும் வழிக்காட்டும்.

அணி இலக்கணம்

எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்ற ஐந்திலக்கண மரபுகளில் அணி இலக்கணம் என்பது கவிதையை அழகுப்படுத்தும் ஒரு கூறாக விளங்குகிறது. யாப்பிலக்கண நிலையில் கவிதை உருவாகிவிடுகிறது. அதற்கு பிறகு அணியின் தேவை கவிதையை மேலும் அழகுப்படுத்தும் தன்மையில் நிலைகொள்கிறது.

அணியிலக்கணம் பொதுவாகப் பொதுவியல், பொருளணியியல், சொல்லணியியல் என்ற பிரிவுகளைக் கொண்டமைகிறது. பொருளணியியல் சொல்லணியியல் ஆகிய இரண்டு பெரும் பிரிவுகளே அணியியலில் முதன்மையானதாகக் கருதப்படுகிறது.

மாலை மாற்றே சக்கரம் சுழிகுளம்

ஏக பாதம் எழுகூற் றிருக்கை

காதை கரப்பே கரந்துறை பாட்டே

தூசம் கொளலே வாவ னாற்றி

கூட சதுர்த்தம் கோழத் திரியே

ஓரெழுத் தினத்தால் உயர்ந்த பாட்டே

பாத மயக்கே பாவின் புணர்ப்பே

ஒற்றுப் பெயர்த்தல் ஒருபொருட் பாட்டே

சித்திரப் பாவே விசித்திரப் பாவே

விகற்ப நடைய வினாவுத் தரமே

சுருப்பதோ பத்திரம் சார்ந்த எழுத்து

வருத்தனம் மற்றும் வடநூற் கடலுள்

ஒருக்குடன் வைத்த உதாரணம் நோக்கி

விரித்து முடித்த மிறைக்கவிப் பாட்டே
 உருவக மாதி விரவியல் ஈறா
 வருமலங் காரமும் வாழ்த்தும் வசையும்
 கவியே கமகன் வாதி வாக்கியென்
 றவர்கள் தன்மையும் அவையின தமைதியும்
 பாடுதல் மரபும் தாரணைப் பகுதியும்
 ஆனந்தம் முதலிய ஊனமும் செய்யுளும்
 விளம்பனத் தியற்கையும் நரம்பின் விகற்பமும்
 பண்ணும் திறமும் பாலையும் கூடமும்
 எண்ணிய திணையும் இருதுவும் காலமும்
 எண்வகை மணமும் எழுத்தும் சொல்லும்
 செந்துறை மார்க்கமும் வெண்டுறை மார்க்கமும்
 தந்திர உத்தியும் தருக்கமும் நடமு
 முந்துநூல் முடிந்த முறைமையின் வழாஅமை
 வந்தன பிறவும் வயினறிந் துரைப்போன்
 அந்தமில் கேள்வி ஆசிரி யன்னே (யாப்.96)

என்ற நூற்பா யாப்பருங்கலத்தின் ஒழிபியல் பகுதி எடுத்துரைக்கிறது. இந்நூற்பாவில் இடம்பெற்றுள்ள செய்திகள் அணியிலக்கணத்தில் ஒருங்கே இடம்பெற்றுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

பாவிகம் என்பது காப்பியப் பண்பே (தண்டி.பொருளணி.35)

பாவிகம் என்று சொல்லப்படுவது பொருள் தொடர்நிலைச் செய்யுள். தொல்காப்பியச் செய்யுளியலில் இடம்பெறும் எண்வகை வனப்புகளில் தோல், தொன்மை குறித்த வனப்புகள் இந்தப் பொருள் தொடர்நிலைச் செய்யுளைக் குறித்து நிற்பதாக அமைகிறது.

சொல்லணியியலில் இடம்பெறும் மடக்கு, சித்திரகவி இவைகளில் இடம்பெறும் யாப்பிலக்கணக் கூறுகள் குறித்து இப்பகுதியில் காணலாம்.

மடக்கு என்ற அணிகளைக் குறித்துச் சொல்லணியியலில் விரிவாகத் தண்டியலங்காரம் எடுத்துரைக்கிறது. பல்வேறு வகையான மடக்குகள் அதில் இடம்பெற்றுள்ளன.

அந்தாதி மடக்கு

கயலேர் தரவருங் கடிபுனற் காவிரி
 காவிரி மலருகக் கரைபொரு மரவம்
 மரவம் பூஞ்சினை வண்டொடுஞ் சிலம்பும்
 சிலம்புகூழ் தளிரடித் திருமனைக் கயலே (தண்டி.உரை.ப.164)

ஒருயிர் மடக்கு

தண்டியலங்காரத்தில் இடம்பெறும் ஒருயிர் மடக்கு என்பது ஒரு உயிர் எழுத்து மடக்காக அதாவது திரும்ப திரும்ப இடம்பெறுதல்.

அமல லகல மகல லபய

கமல பவன மவள

வமல மடர வளக வதன மடர மதன

என்ற பாடலில் அகர உயிர் எழுத்து மடக்காய் வந்துள்ளதால் இப்பாடலை ஒருயிர் மடக்கிற்குச் சான்றாகத் தண்டியலங்காரம் குறிப்பிடுகிறது. ஒருவருக்கப்பாட்டு எனக் குறிப்பிட்டுத் தண்டியலங்காரம் கூறும் சான்று,

காக்கைக்கா காக்கைக் கூகைக்கா காகாக்கை

கோக்குக்கூ காக்கைக்குக் கொக்கொக்கக் – கைக்கைக்குக்

காக்கைக்குக் கைக்கைக்கா கா.

வல்லினப் பாட்டிற்குச் சான்றாக,

துடித்துத் தடித்துத் துடுப்பெடுத்த கோட

றொடுத்த தொடைகடுக்கை பொற்போற் – பொடித்துத்

தொடிபடைத்த தோடுடித்த தோகைகூத் தாடக்

கடிபடைத்துக் காட்டிற்றுக் காடு

மெல்லினப் பாட்டிற்குச் சான்றாக,

மானமே நண்ணா மனமென் மனமென்னு

மானமான் மன்னா நனிநாணும் – மீனமா

மானா மினன்மின்னி முன்முன்னே நண்ணினு

மானா மணிமேனி மான் (தண்டி.உரை.ப.169)

என்ற பாடலைக் குறிப்பிடுகிறது. இடையினப் பாட்டிற்குத் தண்டியலங்காரம்,

யாழியல் வாய வியலள வாயவொலி

யேழிய லொல்லாவா லேழையுரை – வாழி

யுழையே லியலா வயில்விழி யையோ

விழையே லொளியா லிருள்

என்ற பாடலைச் சான்று காட்டுகிறது. இத்தொடர்பில் தொல்காப்பியம் முதலான யாப்பிலக்கண நூல்களில் இடம்பெறும் வண்ணம் பற்றிய செய்திகள் கவனிக்கத்தக்கது. எழுத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ள இத்தகைய அணி குறித்த செய்திகளை வண்ணம் பயின்ற பாக்களாகச் சுட்ட இடமுள்ளது. தொல்காப்பியச் செய்யுளியலில் இடம்பெறும் வண்ணம் குறித்த நூற்பாக்கள் அணியிலக்கணத்தில் சுட்டப்பட்டுள்ள மேற்கூறிய பாக்களோடு தொடர்புபடுத்தலாம்.

வல்லிசை வண்ணம் வல்லெழுத்து மிகுமே (தொல்.பொ.528)

மெல்லிசை வண்ணம் மெல்லெழுத்து மிகுமே (தொல்.பொ.529)

இயைபு வண்ணம் இடையெழுத்து மிகுமே (தொல்.பொ.530)

முதலடி முதன்மடக்கு என்பதற்குச் சான்றாக,

துறைவா துறைவார் பொழிற்றுணைவர் நீங்க

உறைவார்க்கு முண்டாங்கொல் சேவல் – சிறைவாங்கிப்

பேடைக் குருகாரப் புல்லும் பிறங்கிருள்வாய்

வாடைக் குருகா மனம்

என்ற பாடலைத் தண்டியலங்காரம் சான்றுகாட்டுகிறது. நான்கடி முழுதுமடக்கு என்பதற்குச் சான்றாக,

வான கந்தரு மிசைய வாயின

வான கந்தரு மிசைய வாயின

வான கந்தரு மிசைய வாயின

வான கந்தரு மிசைய வாயின

என்ற பாடலைத் தண்டியலங்காரம் சான்றுகாட்டுகிறது. இவற்றையெல்லாம் அந்தாதி என்ற தொடையிலக்கணத்தோடு தொடர்புபடுத்தலாம்.

துணைநூற்பட்டியல்

1. அமிதசாகரனார் இயற்றிய யாப்பருங்கலம் பழைய விருத்தியுரையுடன், மே.வீ.வேணுகோபாலப் பிள்ளை - பதிப்பாசிரியர், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, மறுபதிப்பு 1998.

2. தண்டி, தண்டியலங்காரம், அ.குமாரசாமிப்புலவர் புதுக்கியது, கோ.விசயராகவன், பதிப்பாசிரியர், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, முதற்பதிப்பு, 2015.
3. தண்டியாசிரியர், தண்டியலங்காரம் முழுவதும் மூலமும் பழையவுரையும், வை.மு.கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியார் கம்பெனி, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை, 1962.
4. தண்டி, தண்டியலங்காரம் மூலமும் தெளிவுரையும், வ.த.இராம.சுப்பிரமணியம் தெளிவுரையாசிரியர், மு.சண்முகம் பிள்ளை பதிப்பாசிரியர், முல்லை நிலையம், சென்னை, முதற்பதிப்பு ஏப்ரல், 1998 மறுபதிப்பு, 2015

சேனாவரையர் உரையியல்பு

முனைவர் ப.இராமகிருஷ்ணன்

தமிழ்த்துறை, உதவிப்பேராசிரியர்

இரத்தினம் கலை அறிவியல்கல்லூரி

ஈச்சனாரி-641021

தமிழ் இலக்கண நூல்களுல் தலையாய சிறப்புடையது தொல்காப்பியம். தொல்காப்பியத்தின் இரண்டாவது அதிகாரம் சொல்லதிகாரம், இதற்கு உரை வழங்கிப் பெருமை சேர்த்தவர் “சேனாவரையர்” சொல்லதிகாரத்திற்கு உரை வழங்கியிருப்பினும் “சேனாவரையர்” உரை மிக்க சிறப்புடன் போற்றப்படுவதை “சொல்லுக்குச் சேனாவரையர்” எனும் தொடரால் அறியலாம்.

சேனாவரையரின் இயற்பெயர் தெரியவில்லை. இவர் கி.பி.13 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவர். சேனாவரையர் சைவ சமயத்தவர் என்பதை இவர் உரையின் முகப்பில் உள்ள, சிவபெருமான், பிள்ளையார், கலைமகள், அகத்தியர் ஆகியோர் இறைவணக்கப் பாடலால் அறியமுடிகிறது. இவரது உரையின் மதிப்புரையாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

வடநூற் புலமை

தொல்காப்பியர் வட நூலைத் தழுவி, மாறுக்கொள்ளாமல் தமிழ் இலக்கணம் இயற்றியவர் என்பதையும், தமிழ்ச்சொல் வடமொழிக்கண் செல்லும் வழக்கு இல்லை என்பதையும் முடிவாகக் கொண்டவர் சேனாவரையர். இதனை, “வடநூலில் பொருள் வேற்றுமையால் அல்லது உருபு வேற்றுமையால் வேற்றுமையும் ஓதப்படாமையானும் ஈண்டும் எல்லா ஆசிரியரும் ஒரு வேற்றுமையாகவே ஓதினார் என்க”. “வடநூலோடு மாறுக்கொள்ளாமைக் கூறல் ஆசிரியருக்கு மேற்கொளாயின்” விளி வேற்றுமை எழுவாய் வேற்றுமைக்கண் அடக்கற்பாலராவார். அவ்வாறு அடக்கறிலர் எனின், அற்றன்று. விளி வேற்றுமையை எழுவாய் வேற்றுமைக்கண் அடக்கலாண்டு எல்லோருக்கும் ஒப்ப முடிந்ததன்று என வரும் உரையாலும், “தமிழ்ச்சொல் வடபாடக்கம் செல்லாது” என வரும் உரையாலும் அறியலாம்.

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களுல் சேனாவரையறை மிகவும் போற்றியவர் மாதவச் சிவஞான முனிவர் ஆவார். அவர், சேனாவரையறை, “வடநூற் கடலை நிலைகண்டுணர்ந்த சேனாவரையர்” எனப் போற்றுகிறார். மேலும், சேனாவரையர் எழுத்ததிகாரத்திற்கும் உரை வழங்கியிருப்பின், தொல்காப்பியர் கருத்து வெளிப்படுமாறு உரைத்திருப்பார் எனத் தன் வேட்கையையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சேனாவரையர் சங்ககாலப் புலவர்களைச் சான்றோர் என்ற சொல்லாலேயே குறிப்பிட்டுள்ளார். இதில் சங்கச் செய்யுள் இதனை “சான்றோர் செய்யுள் நோக்கிக் கண்டுகொள்க” என உரை வகுத்துள்ளதால் உணரல் நோக்கத்தக்கது.

வரைமுறை

சேனாவரையர் உரை மற்ற உரையாசிரியர்களைக் காட்டிலும் சற்று மாறுபட்டவர். சான்று இளம்பூரணர், “இவ்வதிகாரம் என்ன பெயர்த்தோ வெனின்?...” என வினாவோடு தொடங்குவார். ஆனால் சேனாவரையர், “நிறுத்த முறையானே சொல்லுணர்த்திய வெடுத்துக்கொண்டார். அதனால் இவ்வதிகாரஞ் சொல்லதிகாரம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று” எனத் தொடங்குகிறார். அதுப்போலவே உரை வழங்கும் முறையுல் சேனாவரையர் தருக்க முறையைக் கையாண்டு உள்ளார். தருக்க முறை என்பது தாமே வினா எழுப்பி, அதற்கு விடைக் கூறுவது. நூலாசிரியர் கருத்தைத் தன் மனதுள் கொண்டு தக்க முறையில் சிறந்த உரை வழங்கியுள்ளார்.

சேனாவரையர் தனக்கு முற்பட்ட இளம்பூரணரது உரையை, பல இடங்களில் சுட்டிக் கூறியுள்ளார். அவற்றுள், “அது போலி உரை என்க” என்றும், அதனை மறுக்க என்றும் சில இடங்களில் சுட்டுகிறார். சில இடங்களில் இளம்பூரணர் உரையில் உரையையும் ஏற்று உரை வழங்கியுள்ளார். சான்று

“செப்பும் வினாவும் வாழாஅல் ஓம்பல்”

(தொல்.சொல்.கிளவி.13)

என வரும் நூற்பாவிற் குச் சேனாவரையர் இளம்பூரணர் உரையை மறுத்தும், போலியுரை என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும், ஞாபகம் ஆறுவாதம், யோக விபாகம், நேயம், காரகம், ஏது எனத் தந்திர உத்திகளை வடமொழியின் வழிக்கூறி விளக்குகிறார். சான்றாக, “தம் மரபினவே என்பதனைப் பிரித்து வேறோர் தொடராக்கிச் சொற்கண் மரபு பிறழா தம் மரபினவேயென மரபு வழக்காதத்தாக உரைக்கே யோக இது “யோக வியாகம்” எனும் நூற்புணர்வும்.....” என உரை வழங்கியுள்ளார்.

உரைநயம்

சேனாவரையர் தம் உரையில் தக்க நயங்களையும் ஆங்காங்கே எடுத்துக்காட்டுகிறார். கிழவியாக்கம் அதிகாரத் தலைப்பிற்கு விளக்கம் அளிக்கும் இடத்து, “வழுக்களைந்து சொற்களை ஆக்கிக் கொண்டமையான் இவ்வோத்து கிளவியாக்க மாயிற்று” என விளக்கம் அளித்து, “ஆக்கம்: அமைத்துக்கோடல்; நொய்யும் நொறுங்கும் களைந்து அரிசி அமைத்தாரை அரிசி யாக்கினார் என்பவாகலின்” எனச் சுவைப்பட உவமை நயத்தையும் கூறி விளக்கம் அளிக்கிறார். இதுப்போன்ற உரை நயங்கள் சொல்லதிகாரம் முழுமையும் இடம்பெற்றுள்ளது.

இதுப்போலவே, சில சொற்களுக்கும் பொருள் விளக்கம் அளிக்கும்போது, தனித்தனிப்பட்ட கருத்தையும் தந்துள்ளார். சான்று

“செய்யென்பது- வினாய பொருளை அறிவுறுத்துவது”

வினாவாவது அறியலுறவு வெளிப்படுவது என்னும் (13.நா.உரை) நுண்ணிய பொருளை விரித்துக் கூறுகின்றார். நூலும் முறை வைப்பும் நூலாசிரியர் முறை வைப்பால் விளக்குகிறார் என்பதை, “அறிவு முதலானவற்றால் ஆண்மகன் சிறந்தமையின் ஆடுவ நிச்சொல் முற்கூறப்பட்டது”. பன்மை இருபாலும் பற்றி வருதலின் பல்லோரால் சொற்பிற கூறப்பட்டது என உரையில் குறிப்பிடுகிறார். (2.நா.உரை).

சொல் வழங்கும் மரபு

உலகில் உள்ள இல்பொருள் இயற்கைப் பொருள், செயற்கைப் பொருள், நிலைப்பொருள், நில்லாப்பொருள் எனப் பொருள்கள் பல உண்டு. இவற்றைக் கூறும் மரபுகள் எனச் சுட்டியுள்ளார். இவற்றுள் இல்லாப்பொருள்களைக் கூறும் இடத்து, “பவளக்கோட்டு நீல யானை சாதவாகனன் கோயிலுள்ளும் இல்லை” எனவும் “குருடு காண்டல் பகலும் இல்லை” எனவும் சான்று தருகிறார். மேலும் “இல்லாப் பொருட்கு ஒருபோதும் நிலையுறுதல் இன்மையின் ” மன்னாப்பொருள் என்றார் என விளக்கம் தருகிறார்.

இவ்வாறாகப் பல நயங்கள் சேனாவரையருளரையில் பொதிந்துக் கிடக்கின்றன.

உலகியல் அறிவு

படைப்பாளன்- உரையாளன் இருவருமே உலகியலோடு உறவாடியவர்கள். படைப்பிலும், உரையிலும் உலகியல் வெளிப்படுவது உண்மை. அவ்வகையில் தமது வாழ்வின் நடைமுறையில் கண்ட பல உலகச் செய்திகளையும் தன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சேனாவரையர் இதனை “கடுக்கலந்த கைபிழி எண்ணெய் பெற்றமையான் மயிர் நல்வாயினை, எருப்பெய்து இளங்களை கட்டு தீர்கால் யாத்தமையின் பைங்கூழ் நல்லவாளை” என வரும் சான்றுகளால் அறியலாம்.(21.நூ.20).

மேலும் “புறத்துப்போய் விளையாடும் பேதைப்பருவத்துப் பெண்மகளை மாறோகத்தார் இக்காலத்தும் பெண்மகன் என்று வழங்கும்” எனவும் தன் நாட்டைச் சார்ந்த மக்களில் பேச்சு வழக்கையும் தம் உரையில் பதிவு செய்துள்ளார். (164-நூ.உரை). யானைப் பற்றிய இலக்கண நூல் இருந்ததை, “யானை நூல் வல்லாதனாருவள் காட்டும் போவுழி ஓர் யானை யடிச்சுவடுக்கண்டு இஃதரசு வாவதற்கேற்ற இலக்கண முடைத்து” என வரும் உரையில் காண முடிகிறது. (37.நூ.உரை)

புறநானூற்றில் வாழ்வியல் நெறி

முனைவர் ப.அன்பரசி

உதவிப்பேராசிரியர்

ஸ்ரீ எஸ்.இராமசாமி நாயுடு ஞாபகார்த்தக் கல்லூரி,

சாத்தூர்

முன்னுரை

மனிதன் மனிதனாக வாழ்வதற்குக் காரணம் வாழ்க்கையில் அவன் கடைப்பிடிக்கும் ஒழுக்கமுறைகளாகும். இந்த ஒழுக்கமுறைகளைத் தம் முன்னோர்களிடம் இருந்து மனிதர்கள் பெற்றுக் கொண்டனர். அவற்றைத் தங்களது வாழ்க்கை சிறப்புறுவதற்கான வழிமுறைகளாகக் கடைப்பிடித்துள்ளனர். தமிழர்கள் பின்பற்றிய வாழ்வியல் நெறிகள் புறநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ளமையை ஆராய்வதாக இவ் ஆய்வுக் கட்டுரை அமைகின்றது.

தெய்வத்தின் இயல்புடைய மனிதர்கள்

தனக்கு முன் நின்று வழிபாடு நிகழ்த்தும் மனிதர்கள் நல்லவர்கள், அல்லாதவர்கள் என்ற பாகுபாடு பார்க்காது, அவர்கள் படைத்து வழிபடும் பொருள் எருக்கம் பூவாக இருந்தாலும் அதனை ஏற்றுக்கொள்வது தெய்வத்தின் இயல்பு ஆகும். அதே போன்று பாரி என்னும் அரசன் அறிவில்லாத புல்லி குணத்தைக் கொண்டவராக இருந்தாலும் பொருளினை வாரி வழங்கும் குணமுடையவன் என்பதை,

“நல்லவும் தீயவும் அல்ல குவி இணர்ப்

புல் இலை எருக்கம் ஆயினும் உடையவை

கடவுள் பேணேம் என்னா ஆங்கு

மடவர் மெல்லியர் செல்லினும்

கடவன் பாரி கை வண்மையே”

(புறநானூறு, 106)

என்ற பாடல் புலப்படுத்துகின்றது. உலகத்து உயிர்களிடத்து வேறுபாடு பார்க்காது கருணை வழங்கும் கடவுள் போன்று அரசன் தன்னிடம் பொருள் வேண்டி வருவோரிடத்தில் பாகுபாடு பார்க்காது இருக்கவேண்டும் என்பதை மேற்கண்ட அடிகள் விளக்கியுள்ளன.

பயன் கருதாது வழங்கல்

இரப்போர் உள்ளளவும் புரப்போர் இருப்பர். இரப்போருக்குப் புரப்போர் பொருள் வழங்கும் போது அக்கொடையினால் தனக்குப் பயன் கிடைக்கும் என்று கருதாது கொடுத்தல் வெண்டும். அவ்வாறு பயன் கருதிக் கொடுத்தல் அவர்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே பொருள் கொடுத்துக் கொள்வது போன்றதாகும் என்பதை,

“எமக்கு ஈவோர் பிறர்க்கு ஈவோர்

பிறர்க்கு ஈவோர் தமக்கு ஈப”

(புறநானூறு, 136. 20-21)

என்ற அடிகள் தெளிவிக்கின்றன. பயன் கருதாது பெய்யும் மழை போன்று கொடை வழங்கல் வேண்டும்.

வள்ளல்களை நாடும் தன்மை

உலகில் கடல் நீரின் அளவு அதிகம் என்றாலும் அதனைப் பருக இயலாது. குடிதண்ணீர் மட்டுமே பருக ஏற்றது. அதே போன்று செல்வம் படைத்தவர்கள் இருந்தாலும் அவர்கள் அனைவரிடமும் கொடுக்கும் தன்மை இருப்பது அரிது. அதனால் இரவலர்கள் கொடுக்கும் தன்மை கொண்ட வள்ளல்களையே நாடிச் செல்வர் என்பதை,

“திரைபொரு முந்நீர்க் கரை நணிச் செலினும்

அறியுநர்க் காணின் வேட்கை நீக்கும்

சில் நீர் வினவுவர் மாந்தர் அது போல்

அரசர் உழையராகவும் புரை தபு

வள்ளியோர்ப் படர்குவர் புலவர்”

(புறநானூறு, 154.1-5)

என்ற அடிகள் விவரிக்கின்றன. செல்வம் படைத்தவர்கள் கொடைத்தன்மையை உடையவர்களாக இருத்தல் மட்டுமே சிறப்பு ஆகும்.

தலைவனின் செயல்

மன்னன் எவ்வழி மக்கள் அவ்வழி என்பதற்கு ஏற்ப வண்டியின் உருளை எவ்வளவு உறுதியாக இருந்த போதிலும் அதனைச் செலுத்துபவன் திறமையானவனாக இருந்தால் மட்டுமே வண்டி துன்பமின்றி சரியாகச் செல்லும். வண்டியைச் செலுத்தும் முறை அறியாதவனாக இருந்தால் நாள்தோறும் அவ்வண்டி துன்பத்தைச் சந்திக்கும் என்பதை,

“கால் பார் கோத்து ஞாலத்து இயக்கும்

காவற் சாகாடு கைப்போன் மாணின்

ஊறு இன்றாகி ஆறு இனிது படுமே

உய்த்தல் தேற்றான் ஆயின் வைகலும்

பகைக் கூழ் அல்லற் பட்டு

மிகப் பல் தீ நோய் தலைத்தலைத் தருமே” (புறநானூறு, 185)

என்ற பாடல் புலப்படுத்துகின்றது. அவ்வண்டி செலுத்துபவனைப் போன்று செயலைச் செய்யக் கூடியவன் அச்செயலில் திறமை மிகுந்தவனாக இருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு இருந்தால் அச்செயல் இனிதே நிறைவுறும்.

அறமும் புகழும் நிலைபெறல்

மனிதன் பெற்ற அனைத்தும் ஒரு நாளில் மறையலாம். ஆனால் அவன் செய்யும் நல்ல செயல்களும் நிலைபெற்று நிற்கும். பாவங்களும் நிலைபெற்று நிற்கும். அதனால் மனிதன் பழி தரக்கூடிய பாவத்தை நீக்கி நல்ல புகழ்தரக்கூடிய அறத்தையே செய்தல் வேண்டும் என்பதை,

“வசையும் நிற்கும் இசையும் நிற்கும்

அதனால் வசை நீக்கி இசை வேண்டியும்

நசை வேண்டாது நன்று மொழிந்தும்

நிலவுக் கோட்டுப் பலகளிற்றொடு

பொலம்படைய மாமயங்கி

இழைகிளர் நெடுந்தேர் இரவலர்க்கு அருகாது

கொள் என விடுவை ஆயின் வெள்ளென

ஆண்டு நீ பெயர்ந்த பின்னும்

ஈண்டு நீடு விளங்கும்நீ எய்திய புகழே” (புறநானூறு, 359)

என்ற அடிகள் விவரிக்கின்றன.

நல்வினையால் கிடைக்கும் நன்மை

அறத்தினைச் செய்தல் வேண்டும். அறம் செய்தவர்கள் தேவர் உலகம் போன்று இன்பம் அனுபவிப்பர். தேவர் உலக இன்பம் கடைக்கவில்லை எனின் பிறப்பில்லாமையைப் பெறுவர். பிறந்தால் இமயமலையின் சிகரம் போன்று உயர்ந்த புகழ் பெற்று, தம் உடலோடு இறக்கும் நிலையைப் பெறுவர். எனவே அறம் செய்தல் வேண்டும் என்பதை,

“உயர்ந்த வேட்டத்து உயர்ந்திசினோர்க்கு

செய்வினை மருங்கின் எய்தல் உண்டு எனின்

தொய்யா உலகத்து நுகர்ச்சியும் கூடும்

தொய்யா உலகத்து நுகர்ச்சி இல் எனின்

மாறிப் பிறப்பின் இன்மையும் கூடும்

மாறிப் பிறவார் ஆயினும் இமயத்துக்

கோடு உயர்ந்தன்ன தம் இசை நட்டு

தீது இல் யாக்கையொடு மாய்தல் தவத் தலையே” (புறநானூறு, 214)

என்ற அடிகள் தெளிவிக்கின்றன. இதனையே,

“மேல் உலகம் இல்லெனினும் ஈதலே நன்று” (திருக்குறள், 222)

என்று குறள் குறிப்பிடுகின்றது.

முடிவுரை

உலக வாழ்க்கைக்கான அறநெறி என்பது அறத்துடன் கூடிய செயல்களைச் செய்தல் மட்டுமே ஆகும். அச்செயல் எந்நிலையிலும் மனித வாழ்வைக் காப்பாற்றுவதாக அமையும். அரசன் முதல் அனைவரும் பாகுபாடு பாராது மழை பெய்தல் போன்று நீதிநெறியில் நின்று அறத்தைக் கடைப்பிடித்து வாழவேண்டும் என்பதை புறநானூறு புலப்படுத்துகின்றது.

இலங்கை இளவரசன் துட்டகாமினியின் பௌத்தத் தொண்டு

முனைவர் சீ. கோகிலா

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

குருநானக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)

வேளச்சேரி, சென்னை.

இலங்கையில் உருவான பௌத்த சமய வரலாறு பௌத்த சமயம் தொடர்பானது. பாளி மொழியில் எழுந்த தீபவம்சம், மகாவம்சம், சமந்தபாசாதிக போன்ற நூல்கள் இலக்கிய வரலாற்றிலே பிரசித்தமானவை. புராதன கால உலக இலக்கிய வரலாற்றிலும் இவற்றையொத்த நூல்கள் அரிதாகும். பண்டைய கிரேக்கரும், சீனரும் அரசியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு வரலாற்று நூல்களை உருவாக்கியுள்ளனர். தீபவம்சம் நான்காம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டது. அதுவே இதுவரை கிடைக்கும் இலங்கையிலே எழுதப்பெற்ற நூல்களில் புராதனமானது. புத்தகோசர் ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் சமந்தபாசாதிகவை எழுதினார். மகாவம்சத்தை ஆறாம் நூற்றாண்டில் தாதுசேனனின் ஆட்சிக்காலத்தில் மகாநாமர் எழுதினார் எனக் கொள்ளப்படுகிறது. அவர் தாதுசேனனுடைய மாமனார் என்பர். தீபவம்சம், மகாவம்சம் ஆகிய இரண்டும் மகாசேனனுடைய ஆட்சிக்காலம் முடியும் வரையான வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளன. அவையிரண்டும் அரசர்களின் வரலாறுகளை வரன்முறையாகவும், தொடர்ச்சியாகவும் கூறும் சிறப்புடையவை. சில அம்சங்களிலே அவற்றிடையே கணிசமான வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன.

தீபவம்சத்திலே பௌத்த சாசனம் இலங்கையில் நிறுவப்பட்டமையும் அதன் வரலாற்றுப் பின்னணியும் மிக விரிவாக விளக்கப்படுகிறது. மகாவம்சம் துட்டகாமினியுடைய வரலாற்றை முதன்மைபடுத்துகிறது. பதினான்கு செய்யுள்களில் தீபவம்சம் சொன்ன துட்டகாமினியுடைய வரலாற்றை மகாவம்சம் பதினொரு அத்தியாயங்களாக விரிவு படுத்துகிறது. அத்துடன் அதனை இலக்கியப் பாங்கிலும் புராதன வரலாற்று மரபில் இடம்பெறாத விபரங்களோடும் எண்ணப்பாங்கிலும் வர்ணிக்கின்றது. பொதுவாக வம்ச வரலாற்றைப் பொறுத்தவரையில் மகாவம்சத்தில் கூடுதலான விபரங்கள் இடம்பெறுகின்றன. இந்நூல்களின் தோற்றம் அல்லது உற்பத்தி, அமைப்பு, விபரங்கள் என்பன பற்றி வில்லியம் ஹைகர் முதலான ஆய்வாளர்கள் பலர் விரிவாகவும் ஆழமாகவும் ஆராய்ந்துள்ளனர். ஆயினும் தெளிவு பெறாத விடயங்களும்

உள்ளன. பொலன்நறுவைக் காலத்தில் (1000-1250) எழுதப்பட்ட மகாவம்சம்கா என்னும் மகாவம்சத்தின் வரிவான உரை நூலான வம்சத்தபகாசினி என்னும் நூலை அடிப்படையாகக் கொண்டு தீபவம்சம், மகாவம்சம் என்பவற்றின் தொடர்புகளை விளக்க முற்பட்டுள்ளனர். இதன் பின்புலத்தில் மகாவம்ச மன்னன் துட்டகாமினியின் வரலாற்றை அறிவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்

துட்டகாமினி பிறப்பு

இலங்கையில் கி.பி.1 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருந்த கோதபயாவின் மகன் இளவரசன் காக வண்ண திசா என்ற அரசனுக்கும் கல்யாணி நாட்டு அரசர் மகளான விஹாரதேவிக்கும் மகனாக பிறந்தவர் துட்டகாமினி. இவரது பெற்றோர்கள் புத்தமதக் கொள்கைகளில் நம்பிக்கை கொண்டவர்கள். ஆதலால் தினமும் அவர்கள் அரண்மனையில் ஏராளமான பிக்குகளுக்கு உணவும் அவர்களுக்கு வேண்டிய பொருள்களும் வழங்குவார்கள். நாள்தோறும் புத்தமதத் தத்துவங்களை உபதேசித்து கொண்டிருப்பார்கள். மன்னன் திசா புத்த மாக விஹாரங்கள் பலவற்றை நிறுவிியுள்ளான். வெகு நாட்கள் குழந்தை இல்லாமல் வருத்தம் கொண்டு இருந்த வேளையில் ஆறு அற்புத சக்திகள் பெற்ற தேரா விஹாரதேவியை கண்டு உனக்கு புத்திர பாக்கியம் உண்டு என்று கூறினார். அவர் கூறியவாறு புத்தமத தத்துவங்களை மக்களுக்கு வழங்கி வந்த சமனேரா என்பவர் அப்போது நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தார் அவரை வேண்டி மறுபிறவியில் தாங்கள் எனக்கு மகனாக பிறக்க வேண்டும் என்று புத்தமத கொள்கையை உடையவர்க்கு பல்வேறு உதவிகளைச் செய்த பின் அவர் ஒப்புக்கொண்டு சரியான நேரத்தில் விஹாரதேவியின் கருவில் குழந்தையாக உருவானார்.

அரசி விஹாரதேவி கருவுற்றப்பின் தேன் ஆடையினால் தலையணை செய்து உறங்குதல், வீரர்களை வெட்டிய போர்வாளை கழுவி அந்த நீரை குடித்தல், வெட்டப்பட்ட தலை மீது ஏறி நின்றல், சதுப்புக் காட்டில் வாடாத தாமரை பூக்களால் கட்டப்பட்ட மாலையை அணிதல் போன்ற பல ஆசைகள் தோன்றியுள்ளன. இது குறித்து அரசர் சோதிடர்களிடம் வினவிய போது அரசியின் மகன் இலங்கை, தென்தமிழகம் உள்ளிட்ட பல்வேறு நகரங்களைக் கைப்பற்றிய ஒன்றுபட்ட பேரரசை உருவாக்கிய பிறகு புத்தமதக் கொள்கைகளை மேலும் பிரகாசிக்கச் செய்வான் என்று கூறியுள்ளனர். அரசன் இதை அறிந்து கொண்டு அரசியின் அத்தனை தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்தான். இளவரசன் துட்டகாமினி பிறந்தான். இளவரசன் பிறந்தவுடன் அதிஷ்டத்தின் காரணமாக மன்னனுக்கு பலவகை பொற்பத்திரங்களும் இரத்தினங்களும் ஏழு கப்பல்களும் துறைமுகத்தை வந்தடைந்தன. மேலும் ஆறு தந்தங்களை உடைய யானை ஒன்று கிடைக்கப்பெற்றன. தன்னுடைய மகனுக்கு

'காமனி அபயா' என பெயர் சூட்டி அந்த விழாவில் பன்னிரண்டாயிரம் பிக்குகளுக்கு உணவளித்தார். மன்னனுக்கு இரண்டாவதாக திசா என்றொரு மகன் பிறந்தான். இவர்கள் இருவருக்கும் அன்னப்பிராசான வைபவத்தன்று ஐந்நூறு பிக்குகளுக்கு புனித நினைவுடன் பால்சோறு படைத்து அவர்கள் உண்டபிறகு எஞ்சிய பகுதியில் ஒரு பகுதியை தங்கக் கரண்டியில் அரசனும் அரசியும் குழந்தைகளுக்கு ஊட்டினர். தனது மகன்களுக்கு பத்து வயதாக இருக்கும் போது அரசன் இதே போல உணவு வழங்கி மீதம் உள்ள சோற்றை மூன்று பகுதிகளாக பிரித்து உண்ணக் கொடுப்பான்.

1. நம் குலத்தின் பாதுகாவலர்களான பிக்குகளை விட்டு விலகி உணவு உண்ண மாட்டோம்.
2. அண்ணன் தம்பியாகிய நாங்கள் இருவரும் ஒருபோதும் ஒருவருக்கொருவர் பகைமை கொள்ளமாட்டோம்.
3. தென் தமிழகத்துடன் எப்போதும் போரிட மாட்டோம்.

இவற்றில் முதல் இரண்டையும் உண்டு விட்டு மூன்றாம் பகுதியை உண்ணாமல் இருவரும் வைத்து விடுவார்கள் என்பது குறிப்பு.

துட்டகாமினி பெயர் மாற்றம்

மகாகாமாவில் இளவரசன் துட்டகாமினி யானைபடை, குதிரைபடை, வாள்பயிற்சி, விற்பயிற்சி போன்றவற்றில் தேர்ச்சி பெற்று இருந்தான். ஆறு தந்தங்களும் அழகும் சக்தியும் தைரியப்பண்பும் பெற்ற கண்டுலா யானையை இளவரசனுக்கு போர் யானையாக பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. மேலும் அதிபலம் மிக்க பத்து படைவீரர்கள் சேர்க்கப்பட்டனர். அதனுடன் மன்னன் திசா தன் படைபலத்தை பெருக்குவதற்கு எண்ணி 11,110 வீரர்கள் சேர்த்தார். அவர்கள் அனைவரும் அரசரிடம் இருந்து பரிசுப் பொருள்களும் காமனியிடம் பணியாற்றும் பதவியும் கிடைத்தன. இதனால் பலம் பொருந்தியவனாக இளவரசன் துட்டகாமினி திகழ்ந்தான். ஆதலால் தென்தமிழகத்தில் போரிடப்போவதாக கூறினான். அவன் தந்தை இருக்கும் பகுதி போதுமானது என்று கூற 'என் தந்தை ஆண் மகனாக இருந்திருந்தால் இவ்வாறு பேச மாட்டார் எனவே அவர் இவற்றை அணிந்து கொள்ளட்டும்' (சச்சிதானந்தம, க:1983:74) என்று பெண்களுக்குரிய ஆபரணங்களை அனுப்பி வைத்தான். அரசர் கோபங்கொண்டு 'தங்கத்தால் விலங்கு ஒன்றைத் தயாரியுங்கள் அதைக் கொண்டு அவனைக் கட்டிப் போட்டால் தான் அவனை பாதுகாக்க முடியும்' (சச்சிதானந்தம,க:1983:76) என்று உத்தரவிட்டார். காமினி அதை அறிந்து தந்தையின் மீது கோபம் கொண்டதால் அவன் தூர்த்த காமினி என்று அழைக்கப்பட்டான். அதன் பிறகு மகாகாமாவுக்கு வந்து அரசனாக முடிசூட்டிக்கொண்டான்.

துட்டகாமினியின் போரும் வெற்றியும்

துட்டகாமினி மக்களுக்குத் தேவையான வசதிகளைச் செய்தான். தன் ஈட்டியில் புத்தமத நினைவுச் சின்னமும் வைத்திருந்தான். தேர்படை, காலாட்படை, யானைபடை, குதிரைபடை உடன் வர திஸ்ஸ மகாரமாவை அடைந்தான். ஆற்றின் அக்கரைக்குச் செல்லப் போகிறேன் புத்த மதத்துக்குப் பெருமை சேர்க்கப் போகிறேன் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். மஹியங்காவை அடைந்த அரசன் தமிழன் சட்டாவை வெற்றி கண்டான். பிறகு அம்பதிதகாவை அடைந்தான் நதியிலிருந்து செல்லும் சுரங்கப் பாதை வழியாகச் சென்று சூழ்ச்சிக்காரன் திதம்பாவைத் தந்திரத்துடன் நான்கு மாதங்களாக போரிட்டு முடிவில் அவன் தாயைப் பிடித்து வைத்து சூழ்ச்சியுடன் வென்றான். ஒரே நாளில் ஏழு தமிழ் இளவரசர்களை வென்றான். துட்டகாமினியிடம் சமாதானம் செய்து கொண்ட பகைவர்களுக்கு வெகுமதிகள் அளித்தான்.

அரசன் துட்டகாமினி போர்புரிய வருவதையறிந்து அரசன் எலரா மகாபாபத்தா என்ற யானை மீதேறி தேர், காலான், யானை, குதிரை படைகளுடன் களத்துக்கு வந்தான். போர் ஆரம்பமானது. வான், கேடயத்துடன் வந்து வாளை நோக்கி பதினெட்டு முழம் தாவி பகையரசன் உருவத்தை கீழித்தெறிந்தான். படையின் முதல் அணியைச் சிதறடித்தான். பிற அணிகலையும் சிதறச் செய்த படி காமனி அரசன் படையணி அருகே வந்தான். அவன் அரசனைத் தாக்க முயன்ற போது சூரநிமிலா அவனைப் பெயர் சொல்லிக் கோலி அவமதித்தான். திகஜந்து அவனைத் தடுக்க சுரநிமிலா கேடயத்தை நீட்டினான். கேடயத்தோடு அவனைச் தீர்த்துக்கட்ட விரும்பிய திகஜந்து வாளால் ஓங்கித் தாக்கினான். சூரநிமிலா கேடயத்தை நீட்டினான். கேடயத்தோடு அவனைச் சொத்துத் தீர்த்துக் கட்ட விரும்பிய திகஜந்து வாளால் ஓங்கித் தாக்கினான். சூரநிமிலா கேடயத்தை நழுவவிட்டான். அதனால் திகஜந்து கீழே விழுந்தான். சூரநிமிலா எழுந்து விழுந்தவனை ஈட்டியால் குத்திக் கொன்றான். பூஸதேவா சங்கை ஊதினான். தமிழர் படை சிதறியது. எலராவும் ஓடத் துட்டகாமினி எலராவை தானே கொல்ல வேண்டும் என எண்ணி தன் யானைத் தந்தங்களால் எலரா மீது மோதவிட்டான். மேலும் அம்புகளை அவன்மீது எய்தினான். எலரா யானைகளுடன் கேழே விழுந்தான். அவ்வாறு போரில் வெற்றி பெற்று இலங்கையை அடைந்தான். முப்பத்திரண்டு தமிழரசர்களை வென்ற துட்டகாமினி இலங்கை பேரரசை ஒன்றுபடுத்தி அரசாண்டான். இறுதியில் நான் அரசைப் பேரரசாக்க வேண்டும் என்பதற்காக போரிடவில்லை என முயற்சிகள் யாவும் சம்புத்தரின் கொள்கைகளை நிலை நாட்டுவதற்கே என்று கூறினான்.

துட்டகாமினியின் துயரம்

போர் நடைபெற்றதினால் இலட்சக்கணக்கான மக்கள் உயிரிழந்த சோகத்தில் மன்னன் துயரம் கொண்டிருந்தான். அதனால் பியாங்குடி பாவிலிருந்து ஆறுதல் கூற வந்திருந்தனர். ஆனால் பல லட்சக்கணக்கான மக்கள் உயிர் இழக்கக் காரணமாயிருந்த எனக்கு எவ்வாறு ஆறுதல் கிடைக்கும் என்று கூறினான். புத்தசமயத்திற்கு பல வழிகளில் பெருமை சேர்த்திருக்கிறாய் கவலை கொள்ள வேண்டாம் என்றனர். அதனால் அரசன் ஆறுதலடைந்தான். துட்டகாமினியின் பெற்றோர் பிக்குகளுடன் மட்டுமே உண்ண வேண்டும் என்று கூறியது நினைவுக்கு வர அதனைக் கடைபிடித்தான். மன்னன் ஸ்ரீலங்காவை ஒரே பேரரசாக்கி வீரர்களுக்கு ஏற்றார் போல இடங்களைப் பிரித்துக் கொடுத்தான்.

பெளத்த சின்னங்களை உருவாக்குதல்

மன்னரின் முடிசூட்டுவிழா ஆடம்பரமாக நடந்து முடிந்தது. அதன் பிறகு பின்னர் புத்தமதத்திற்கு பல்வேறு தொண்டுகளை செய்தான். அவையாவன

1. மாரீசுவதை விஹாரம்
2. லோஹ பஸ்தா
3. மகா ஸ்தூபி
4. போதிமரம்
5. நினைவுச்சின்னம்

என்பவையாகும். முதலில் மாரீசுவதை விஹாரம் அமைக்க திட்டமிட்டு மூன்று வருடங்களில் விஹாரம் கட்டிமுடிக்கப்பட்டன. அதற்கான விழாவில் நூறாயிரம் பிக்குகளும் தொண்ணூராயிரம் பிக்குணிகளும் அழைக்கப்பட்டு அவர்களிடம் 'மதிப்பிற்குரிய பிக்குகளே பரிகாரம் என்று நினைத்து பட்டாணித் தோலில் மிளகை வைத்துச் சாப்பிட்டேன். இப்போது ஒரு ஸ்தூபியும் நேர்த்தியான மாரீசுவதை விஹாரமும் கட்டியிருக்கிறேன். பிக்குகள் அவற்றை ஏற்க வேண்டும்.' என்று மன்னன் கேட்டுக்கொண்டான். மேலும் விஹாரத்திலும் விஹாரத்தை சுற்றிலும் பெரிய மண்டபம் கட்டியிருந்தான். பிக்குகளுக்கு உணவுகள், பானங்கள், வெகுமதிகள் பல வழங்கினான்.

துட்டகாமினியின் அரண்மனையில் தங்கத்தட்டில் 136 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு காக வண்ண திசா மகன் துட்டகாமினி நேர்த்தியான நூற்றிருபது அடி உயரமுள்ள ஸ்வர்ணமாலி, ஸ்தூபியையும், உபோசத விஹாரத்தையும் அமைப்பான். அது லோகபஸ்தா என்று அழைக்கப்படும். என பொறிக்கப்பட்டிருந்ததை அறிந்த துட்டகாமினி அதனை கட்டிமுடிக்க திட்டமிட்டு பொருள்களை சேகரித்து கட்ட ஆரம்பித்தான். ஸ்வர்ண மாளிகையில் பொற்காசுகள், வெள்ளி, விலையுயர்ந்த பவளம், முத்து மற்றும் பலவகை மணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டன. பிறகு மஹா ஸ்தூபி கட்டினான். இதில் எட்டு பொன் தொட்டிகளும் எட்டு வெள்ளித் தொட்டிகளும் வைக்கப்பட்டன. அதைச் சுற்றி 1008 புதிய தொட்டிகளும்

அதனைச் சுற்றி 108 ஆடைகள் வைக்கப்பட்டன. (சச்சிதானந்தம், க:1983:136) ஸ்தூபியைச் சுற்றி பதினெட்டு இடங்களில் மாடங்கள் அமைத்து பிக்குகளுக்கு ஒரு வாரம் ஏராளமான நன்கொடைகள் வழங்கினான்.

போதிமரம் நிறுவுவதற்கு நூறாயிரம் பொன் பெருங்கொடையளித்துப் பெரும் விழா எடுக்க அரசன் ஆணையிட்டான். போதிமரம் நகருக்குள் நுழையும் இடத்தில் அமைய அடிக்கல் நாட்டப்பட்டது. மிக பிரம்மாண்டமான இந்த போதிமரம் பதினெட்டு அடி உயரமும் ஐந்து கிளைகளும் நீலக் கல் மேடை மீது படிந்த பவழ வேர்களும் கொண்டிருந்தது. மரத்தின் உடல் முழுவதும் தூய வெள்ளியால் செய்யப்பட்டு மணிகளால் இலைகளும் பொன்னால் கனிகளும் பவளத்தால் இளந்தளிர்களும் அமைக்கப்பட்டன. நடுப்பகுதியில் எட்டு அதிர்ஷ்ட உருவங்கள் பொறிக்கப்பட்டன. மேலும் பூங்கொடிகளும் விலங்குகளும் அன்னங்களும் வரிசையாகப் பொறிக்கப்பட்டன. மரத்துக்கு மேலே அழகிய மேல் விதானமானது முத்துச் சரங்கள், பொன் கிங்கினிகள் ஆகியவற்றுடன் அழகாகக் காட்சியளித்தன. விதானத்தின் நான்கு மூலைகளிலும் ஒன்பது லட்சம் மதிப்புள்ள முத்துச் சரங்கள் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. போதிமரத்தடியில் நீர் நிரப்பியும் நிரப்பாமலும் பலவகை ரத்தினங்களால் செய்யப்பட்ட தொட்டிகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. போதிமரத்தின் கிழக்கே ஒரு கோடி மதிப்புள்ள ஒரு சிம்மாசனத்தில் ஒளிவிடும் தங்க புத்தர் உருவம் அமர்ந்த நிலையில் உருவத்தின் உடலும் உறுப்புகளும் ஒளிவிடும் பலவகை வண்ண மணிகளால் இழைக்கப்பட்டிருந்தன. அதே போல நினைவுச் சின்ன புனிதக்கூடம் கட்டப்பட்டு அதில் புனித சின்னங்கள் வைக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

பேரரசனால் 44 விஹாரங்கள் கட்டப்பட்டுள்ளன. 19 கோடி செலவில் மாரிசுவதை விஹாரமும் 30 கோடி செலவில் லோகபசதாவும் கட்டப்பட்டன. மகா ஸ்தூபிக்கான விலை உயர்ந்த பொருள்களின் மதிப்பு மட்டும் 20 கோடி பிற செலவுகள் ஆயிரம் கோடி. மேலும் கோட்டா மலைப் பிராந்தியத்தில் அக்க ஜாயிகா பஞ்சம் ஏற்பட்டபோது அஸவாக்களை வென்ற ஐந்து மகா தேரர்களுக்கு இனிய கம்புக் கஞ்சி வழங்கத் தன் இரு விலை உயர்ந்த காதணிகளை தன்னம்பிக்கையுடன் அளித்தார். மேலும் பிக்குகளுக்கும் பிக்குணிகளுக்கும் விழாக்காலங்களின் போது ஆடைகள், உணவுகள், விலைமதிப்புள்ள தானங்கள், மருத்துவ வசதிகள் போன்றவை வழங்கப் பட்டன.

இறப்பு

பௌத்த ஸ்தூபியின் இறுதி வேலை முடிவுறும் முன்னே துட்டகாமினி நோய் வாய்ப்பட்டதனால் இந்த பொருப்பை அவன் தம்பி திசாவிடம் ஒப்படைத்தான். அவன்

அரைகுறையாக வேலையை முடித்து வைத்தான். பல்லக்கில் படுத்தபடி ஸ்தூபியைச் சுற்றிவந்து இடப்பக்கம் சென்று தெற்கு வாயிலில் வழிபாடு செய்து தரையில் விரித்த படுக்கையில் படுத்த வண்ணம் வலப்பக்கம் மகா ஸ்தூபியையும் இடப்பக்கம் லோகப் பதாவையும் பார்த்து மகிழ்ந்தான். தன்னுடைய பொருப்புகள் அத்தனையும் தன் தம்பியிடம் ஒப்படைத்தான். பௌத்தர்களை காக்க உத்தரவிட்டான். பிறகு அவன் தம்பி திசாவிடம் 'மகா ஸ்தூபியின் முடிக்கப்படாத வேளைகளைக் கருத்தோடு செய்து முடி. காலையும் மாலையும் மகா ஸ்தூபிக்கு மலர்க் காணிக்கை செலுத்து. மூன்று வேளை வழிபாடுகளை நாளும் செய். நான் புத்த மதத்தின் கொள்கைகளுக்கு மதிப்பு கொடுத்து ஆரம்பித்த விழாக்கள் அனைத்தையும் குறைவுபடாமல் நடத்து. பிக்குகளுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளில் தளர்ச்சியடையாதே' (சச்சிதானந்தம, க:1983:204) என அறிவுரைகள் கூறிய அரசன் அமைதியில் ஆழ்ந்தான். அப்போது அணி அணியாகப் பிக்குகள் பிரார்த்தனை கீதம் இசைத்து புனித உலகத்திற்கு வழி அனுப்பினர்.

இறுதியாக

மகா வம்சத்தின் வரலாற்றில் துட்ட காமினி பௌத்த மதத்தினை வளர்ப்பதற்கு பெரிதும் துணை புரிந்துள்ளாள். அதே போல அரசு முன்வைக்கும் எல்லா திட்டங்களிலும் யோசனைகளிலும் பௌத்த பிக்குகளின் அபிப்பிராயங்களும் ஆசிகளும் வேண்டப்படுகின்றன. இதிலிருந்து அவர்கள் அரசியலில் முக்கியத்துவம் பெறுகிறார்கள் என்பது புலனாகிறது. பௌத்த சமயத்தின் நலன் கருதியே துட்டகாமினி போர் புரிந்தான் என்று கூறப்படுகிறது. துட்டகாமினி தென்னிந்தியாவின் பலபகுதிகளை கைப்பற்றினாள் என்று குறிப்பிடுவதால் இவர்கள் களப்பிரர்களால் இருக்கலாமோ என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது.

துணை நூற்பட்டியல்

1. சச்சிதானந்தம, க.(தமிழில்) தமிழ் ஈழம்: நாட்டு எல்லைகள், காந்தளகம், 1983.
2. சந்தியாபிள்ளை கீத பொன்கலன், பௌத்த சிங்களவரும் சிறுபான்மையினரும், செரோ வெளியீடு, சென்னை, 1987.
3. பிள்ளை, கே. கே., தமிழக வரலாறும் மக்கள் பண்பாடும், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2009.
4. மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி, பௌத்தமும் தமிழும், வசந்தா பதிப்பகம், சென்னை, 2007.
5. மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி, களப்பிரர் ஆட்சியில் தமிழகம், நாம் தமிழர் பதிப்பகம், சென்னை, 2006.

செவ்வியல் இலக்கியத்தில் பிரிவும் பெண்களின் நிலையும்

முனைவர் கோ.ஜெகதீஸ்வரி

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்

கேஜி கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி

சரவணம்பட்டி, கோயம்புத்தூர்-35

பருவகாலங்களுக்கேற்பப் பிழைப்பு வேண்டி நீரும் உணவும் உள்ள இடங்களைத் தேடித் திரிந்த நாடோடி வாழ்வியலில் கூட்டம் கூட்டமாக மக்கள் புலம்பெயர்ந்து சென்றனர். அப்படிப் மேற்கொண்ட இடப்பெயர்வு கால்நடைச் சமுதாயம் ஓரிடத்தில் தங்க இயலாத இயற்கைச் சூழலைக் கொண்டிருந்தது. தங்களின் வாழ்வாதாரமா கால்நடைகளுக்குரிய புல்வெளிகள், நீர்நிலைகள் கொண்ட இடங்களாகத் தெரிவு செய்து புலம்பெயர்ந்து செல்ல வேண்டிய கட்டாயம் அவர்களுக்கிருந்தது. இந்த நிலைமாறி ஓரிடத்தில் நிலைத்து வாழும் தனிச்சொத்துடமை அரசுத் தோற்றம் என்ற மருதவளம் கொண்ட வேளாண் சமுதாய அமைப்பு ஏற்பட்ட நிலையில் குடும்பத்தில் பெண்கள் ஓரிடத்து நிலைபெற்றிடக் குடும்பத் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டனர் ஆடவர்கள். இவர்கள் குடும்பத்திற்காகவும் அரசு காரியங்களுக்காகவும் குடும்பம் அதாவது பெண்டிரைப் பிரிந்து செல்ல வேண்டிய சமுதாயச் சூழல் உருவானது. இதனால் குடும்பப் பெண்கள் ஆடவர்களைப் பிரிந்து தனித்து இருக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்றப்பட்டது. இங்ஙனம் பிரியும்-பிரிந்து கடமையாற்றச் செல்லும் ஆடவரின் உரிமையைப் பிரிதல், பிரிதல் நிமித்தம் என்ற பாலைநில உரிப்பொருளாக இலக்கணம் பேசுகிறது. ஆனால் பெண் அந்த ஆணின் பிரிவை பொறுத்துக் கொண்டு துன்பத்துடன் அவனுக்காகக் காத்து வீட்டில் இருப்பது கற்பொழுக்கமாக, முல்லை ஒழுக்கமாக இலக்கணம் செய்யப்பட்டது.

இந்தப் பின்புலத்தில் பெண்டிரைப் பிரிந்து செல்வது மேற்கொள்ளும் நிலையில் அப்பெண்டிரின் நிலையைச் சமுதாயவியல் நோக்கில் விளக்க முனைவது இக்கட்டுரை.

தலைவியைத் தலைவன் பிரிந்து செல்வது என்பது களவுக் காலத்திய நிகழ்ச்சி. காதலியைத் திருமணம் செய்யப் பொருள் வேண்டும். அந்த வதுவைக்குரிய பொருள் ஈட்டத்

தன் காதலியைப் பிரிந்து காடு இடையிட்டும் நாடு இடையிட்டும் காதலன் பயணம் மேற்கொள்வான். இப்படிப் பொருளுக்காகப் பிரிவின் கால எல்லை இரண்டு திங்களுக்கு மிகாமல் இருத்தல் வேண்டும் என்பது அகிலக்கணம்.

களவுக் காலத்தில் காதலியின் பெற்றோர் திருமணத்திற்கு உடன்படாத போது காதலன் காதலியை உடன்போக்கில் கொண்டு சென்று தனது மனையகத்தில் திருமணம் புரிந்து கொள்வான். இப்பயணம் காதலி வீட்டில் தொடங்கிக் காதலன் வீட்டில் முடிவுபெறும்.

உடன்போக்காகின் காதலனுடன் காதலி சென்ற தூரம் நீண்டதொலைவு கொண்டதாகவும் நிறைய அனுபவங்களைக் கொண்டதாகவும் உள்ள பகுதி பெருங்கதையின் தனிச்சிறப்புகளுள் ஒன்றாகும். தலைமகன் தலைவியைப் பின்வரும் காரணங்களுக்காகப் பிரியவேண்டியுள்ளது. இப்பிரிவுகளுக்குக் காரணம் சமுதாயக் கடமையுணர்ச்சியும் குடும்பப் பொறுப்புமாகும்.

இப்பிரிவுக்கு ஓதல், தூது, பகை கடிதல், தேரது பூசைக் காப்பு, மக்கள்முறை தவறிய வழி அறந்தலை நிறுத்தல் என்பன ஏதுக்களாகின்றன. இப்பிரிவுகளுக்கு அரசுகடன் இறுத்தல், குடும்பம் பேணல் என்ற கடமைகள் காரணமாகின்றன. இப்பிரிவுகள் - தலைவியைப் பிரியும் பிரிவுகளை மேற்கொள்வோரிடையே வருணப்பாகுபாடு இருந்துள்ளதை இலக்கண நூல்கள் காட்டுகின்றன.

ஓதல் பிரிவு என்பதற்கு விளக்கம் தரும் இளம்பூரணர் “ஓதற்குப் பிரிதலாவது தமது நாட்டகத்து வழங்கும் நூல் உளவன்றே அவற்றினைக் கற்றல் வேண்டிப் பிரிதல்” என்று உரைத்தார். ஆனால் இக்கல்விகான் பிரிவுக்குரியோர் அந்தணரும் அரசரும் ஆவார் என முதலில் உரைத்துப் பின்னர் வணிகரையும் இணைத்தார். இதிலிருந்து நான்காம் வருணத்தார்க்குக் கல்வி மறுக்கப்பட்டமை தெரிய வருகிறது. பெண்டிர்க்கும் இத்தகைய நிலையே சமூகத்தில் காணப்பட்டது.

வேந்து வினை இயற்கையாகிய தூது என்பதும் உயர்ந்தவறாகிய அரசர்க்கும் அந்தணர்க்கும் உரியது என்று வரையறுக்கிறது தொல்காப்பியம். ஆனால் அமைச்சுத் தொழிலில் இருந்தால் வணிகரும் வேளாளரும் தூது செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டனர். பெண்களுக்கு தூது உரிமை பெரிதும் இல்லை. ஆனால் இங்கு அதிகமானுக்காக ஒளவையார் தூது சென்றதை எண்ணுதல் நலம். தூதில் பிரிவு என்பது இருபெரு வேந்தரைச் சந்து செய்தல் பொருட்பிரிதல் என்பது உரை. மாறுபாடுற்ற இரு தமிழ்

மன்னரிடைச் சந்து செய்ய ஒளவை சென்றது அவரது அரசரிமையையும் கல்விச் சிறப்பையும் காட்டுவதாகும்.

பகைவரை அடக்கும் பொருட்டுச் செல்லும் புலம்பெயர்வுக்கு உரியவர்கள் அரசரும், பிறரும் ஆவர். இங்குப் பிறர் எனப்படுவோர் நால்வகைச் சேனையினர். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் போருக்குச் சென்ற காலத்து மதுரையம்தியில் பாண்டிமாதேவி தனித்திருந்து துயருற்ற காட்சியை நெடுநல்வாடை படம்பிடிக்கிறது. எனவே போர்க்கலப் பகுதிக்குச் செல்ல தலைவியர்க்கு உரிமை இல்லை என்பது இயல்பும் கூட. இதனை,

“எண்ணரும் பாசறைப் பெண்ணொடும் புணரார்” (தொல்காப்பியம், கற்பியல் : 34)

என்று தொல்காப்பியம் கூறும். இந்த நூற்பாவுக்கு உரை கூறும் இளம்பூரணர் “நினைத்தற்கரிய பாசறைக் கண் தலைமகளிரொடு புணரார் தலைமக்கள் என்றவாறு” என்று எழுதுகின்றவர் அடுத்து வருகின்ற,

“புறத்தோர் ஆங்கண் புணர்வது ஆகும்” (மேலது., 35)

என்ற நூற்பாவுக்கு “மேற்சொல்லப்பட்ட பாசறைக்கண் புறப்பெண்டிர் புணர்ச்சி பொருந்துவது என்றவாறு..... அவராவார் தாதியரும், கணிகையரும் என்று எழுதுகிறார்.

குலமகளிர் பாதுகாப்பாக இருக்க வைக்கப்பட்டமையும், பெண்டிரில் ஒரு சாரார் போர்ப்பாசறையில் ஆடவரின் போகப் பொருளாக இருக்க நேர்ந்த சமுதாய அமைப்பும் இதனால் தெரிய வருகிறது. இதனைக் கற்பு என்ற தளத்தில் நின்று காணும் போது குலமகளிர் அல்லது மனைவியர் கற்புடன், பாதுகாப்பாக இருக்க வேண்டும் என்ற ஆண்சார் சமுதாயச் சிந்தனை ஒங்கி இருப்பது தெரியவருகிறது.

இக்கருத்தினை அகப்பொருள் விளக்கமும் விளக்குகிறது.

“வலன் உயர் சிறப்பின் மற்றை மூவர்க்கும்

குலமட மாதரொடு கலமிசைச் சேறலும்

பாசறைச் சேறலும் பழுது என மொழிப” (நூற்பா. 85)

என்பது நூற்பா.

இந்த நூற்பாவின் உரை பின்வருமாறு விரிகின்றது. “குலமடமாந்தரொடு கலமிசைச்சேறலும், குலமடமாந்தரொடு பாசறைச் சேறலுமாகிய இரண்டும் பெற்றியுயர்ந்த

சிறப்பிணையுடைய வேந்தர் முதலிய மூவர்க்கும் குற்றம் என்று சொல்லுவர் கற்றுவல்லோர்” என்பது விளக்கம்.

இதனால் அந்தணர், அரசர், வணிகர் ஆகியோரின் குலப்பெண்கள் இல்லம் விட்டுப் பயணித்தில் இல்லாதிருக்க வேளாளப் பெண்கள் அதற்கு போர்க்களத்திற்குச் செல்லலும் அங்கு ஆண்களுக்குக்காக விருந்தாக இருந்தமையும் நடைமுறை வழக்கமாக இருந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

போர் மேல் செல்லல், அல்லது படையெடுத்துப் போகும் செய்தியை பற்றிய பழைய தமிழ்நூல் செங்கோன் தரைச் செலவு என்பதாகும். இந்த நூல் கிட்டவில்லை. இது நாட்டகத்து நடந்த போர் என்பதைத் தரைச் செலவு என்ற சொல் சுட்டும். மேலும் புலம்பெயர்வு என்பது ‘செலவு’ என்ற சொல்லால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

. தேவரது பூசை முதலியனவற்றைப் பேணவும், காக்கவும் தம் நாட்டகத்து மக்கள் முறைமை தப்பிய வழி அவர்களை அரசின் ஆணை வழி நிற்கச் செய்யவும் தலைவியரைப் பிரிந்து செலவு மேற்கொள்வர் ஆடவர். இவ்விரண்டினுள் முதல் பிரிவுக்குச் சான்றாகச் சேரன் செங்குட்டுவனின் வடநாட்டுக்குச் சென்றதை சான்றாகக் காட்டுகிறார் இளம்பூரணர்.

“சேரன் செங்குட்டுவனார் கண்ணகியைக் கடவுள் மங்கலம் செய்தற்குப் பிரிந்த பிரிவு சிலப்பதிகாரத்தில் கண்டுகொள்க” என்பது அவர் உரை. கடவுள் படிமம் எடுக்க கண்ணகிக்குக் கல்எடுக்கச் சென்ற சேரமாதேவி இடம்பெறவில்லை.

குடும்பக் கடமையாற்றப் பொருள் இன்றியமையாதது. துறந்தார், துவ்வாதார், இறந்தார் ஆகியோர்க்கு இல்வாழ்வான் துணையாவான். தென்புலத்தார், தெய்வம் ஆகியோர்க்குச் செய்யும் கடன்களும், விருந்து, சுற்றம் ஆகியோருக்குச் செய்யும் உதவிகளும் இல்லறத்தான் பணிகளாகும். இன்னும் அந்தணர் ஓம்பலும் அவனது பொறுப்பாகும். இந்தக் கடமைகளுக்காக ஆடவன் மனைவியைப் பிரிந்து மொழிபெயர்தேயத்தும், ஆறலைகள்வர் நிறைந்த சுரவழியிலும் செல்வர். குடும்பக் கடமைகளை நிறைவேற்றும் பொறுப்பு ஆடவரைச் சார்ந்திருந்ததால்,

“வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே

மறையுறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர்” (குறந்தொகை : 125)

என்ற சமுதாய எண்ணம் உருவாயிற்று.

மேலும் பெருமையும் உரணும் ஆடுஉ மேன' என்பதால் தலைமைத் தன்மை ஆடுவர்க்கிருந்த நிலை தெரிய வருகிறது. இன்னும்"ஆண்கடன் அகறல், அதுநோன்று ஒழுகுதல் மறைவுறை மகளிர் கடன்" என்ற வரியானது ஆண் சார்ந்த சமுதாய அமைப்பில் பெண்ணின் நிலைப்பாட்டைத் தீட்டுகிறது.

இப்படியான ஆண்கள் சமுதாய அமைப்பில் பெண்களுக்கு,

“கற்பும் காமமும் நற்பால் ஒழுக்கமும்

மெல்லியல் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்

விரிந்து புறந்தருதலும் சுற்றம் ஒம்பலும்

பிறவும் அன்ன குழுவோள் மாண்புகள்” (தொல்காப்பியம், கற்பியல் : 11)

என்று மனையுறை மகளிரின் மாண்புகளை அடுக்கிப் போற்றுகிறது தொல்காப்பியம்.

அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்பன பெண்டிப்பூனு அணிகலன்கள் என இலக்கியங்களும் விளக்குகின்றன.

இந்தப் பண்புகளைப் பெண்களுக்குரிய உயர்குணங்களாகப் பேசிப் பேசிப் பெண்டிரை வீட்டகத்திருக்கும் ஒரு உயிராக ஆக்கிய சமுதாய அமைப்பில், உயர்குலப் பெண்டிர்கள் வெளியில் செல்லல் என்பது இருக்க வாய்ப்பு இல்லை.

பொருளீட்ட மேற்கொள்ளும் பிரிவு காலில்பிரிவு, கலத்தில் பிரிவு என்று இருவகையாக அமையும். காலில் பிரிவு தரைப்பகுதிகளில் செல்லல் அதாவது அயல்நாட்டுப் ஆகும். இப்படிப் பொருளீட்டச் செல்லும் இரண்டு நிலைகளிலும் உயர்குல மகளிர்கூட வருதல் இல்லை. குறிப்பாகக் கடல் கடந்து செல்லும் செலவில் மகளிர் பங்கு கொள்ளாமை வழக்கமாக நடைமுறையாக நிலைபெற்றிருந்தது. இதனை,

“முந்நீர் வழக்கம் மகடுவோடு இல்லை”

(தொல்காப்பியம், அகத்திணையியல் : 37)

என்ற சட்டத்தால் தெரியமுடிகிறது.

கடல் கடந்து சென்று பொருளீட்டும் தொழிலுக்குரியவர்கள் பெரும்பாலும் வணிக மக்களே ஆவர். ஆவர்கள் வணிகச்சாத்தாக ஒன்று கூடிச் செல்வர். ஆவர்தம் பொருள் தேடும் செயல்பாடு ஆடவர்க்குரியது மட்டுமே. அப்போது பெண்டிர் இல்லகத்திருந்து போன கணவன்மார் மீண்டு வரும் வரை ஆற்றியிருந்தனர். மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் வணிக மாக்களுடன் சாத்துவன் கடற்செலவு மேற்கொள்ள அவன் மனைவி ஆநிரை அவனுக்காகக் காத்திருக்கிறாள். சிலம்புக் கோவலனின் முன்னோனும் கடல்வழித் தனியே செல்கின்றான். கடல்பயணம் சென்ற தன் கணவன் மீண்டும் திரும்பி வரும்வரை கல்லாக இருந்த ஒரு இல்லறத்தாள். கணவன் வந்தது கண்டு தன் கல்லூரவம் நீத்தாளாம். இதனைச் சிலப்பதிகாரம்,

“மணல்மலி பூங்கானல் வருகலன்கள் நோக்கிக்

கணவன் வரக் கல்லூரவம் நீத்தாள்” (வஞ்சினமாலை : 16-17)

என்று சிறப்பிக்கிறது. இப்பெண்மணி பூம்புகார் நகரத்திருந்த பத்தினி-கற்புடை நங்கையருள் ஒருத்தி என்பது சிறப்பாகப் போற்றப்படுகிறது.

இக்கற்புடை நங்கை பற்றிய இவ்வடிகளை மேற்கோளாகக் காட்டும் நம்பி அகப்பொருள் விளக்க உரையானது “..... என்பதனால் குலமடமகளிரொடு கலம்மிசைச் சேரல் ஆகாமை அறிக” என்று விளக்குகிறது.

ஆனால் சிலப்பதிகாரம் வேறுபட்ட வணிகர் குலக்காட்சியைக் காட்டுகிறது. கோவலன் இழந்த பொருளை மீட்க மதுரை நோக்கி வணிகம் செய்யப் புறப்படுகின்றான். கோவலன் தடுத்தும் கேளாத நிலையில் கண்ணகியும் உடன் செல்கிறாள். குலப்பெண்டிரின் செயல் இங்கு மீறப்படுகிறது. இடைவழியில் தூதர்களின் ஏச்சுக்கும் ஆளானாலும் துறவி கவுந்தி துணையாக வரல் கண்ணகிக்குத் துணையாகிறது.

கணவனோடு யாதானும் ஒரு காரணமாக உடனாகச் செல்லும் தலைவியர் துன்பத்திற்கும் துயரத்திற்குமே ஆளாகின்றனர். இராமன் தடுத்தும் கேளாது புறப்பட்டுக் கூட வந்த சீதையின் கற்புக்குச் சோதனையாகச் சிறை எடுக்கப்படுகிறாள். மகாபாரதத்தில் கணவரோடு வனவாசம் செல்லும் பாஞ்சாலி கீசகனின் தவறான பார்வைக்கு ஆளாகிறாள். ஆரிச்சந்திரன் சந்திரமதியுடன் சென்றது துன்பத்தையே தந்தது. ஆனால் சிந்தாமணிச் சீவகன் தனியொருவனாகவே சென்றதைக் கூறுகிறது.

பல்வகைப் புலம்பெயர்வில் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து உடன்வரத் தடை விதிக்கப்பட்டதற்குக் காரணங்கள் பின்வருவன ஆகலாம். அப்பெண்டிரின் மென்மை, வழியிடைத் துன்பங்களைத் தாங்க முடியாத நிலை, ஆடவர் மேற்கொள்ளும் குறிக்கோளை நிறைவு செய்தலில் இப்பெண்டிர் கூட இருத்தலால் வரும் இடையூறுகள், அவர்களை அனைத்து வகைகளிலும் பாதுகாக்க வேண்டிய கடப்பாடு என்பன காரணங்கள் ஆகலாம். ஆனாலும் உள்ளீடு பொருளாக அமைவது, தத்தம் மனைவியரின் கற்பு எந்த நிலையிலும் பறிபோகும் சூழல் உருவாகக்கூடாது என்று எண்ணும் ஆடவரின் மனோநிலையே ஆகும் என்ற எண்ணமே தோன்றுகிறது.

உயர் வருணப் பெண்களுக்குக் கணவரோடு உடனாகச் செல்லும் போது பல தடைகள் இருப்பினும் உழைப்பாளிப் பெண்களுக்கு இந்தக் கட்டுப்பாடுகள் இல்லை மோலும். தொல்காப்பியக் காஞ்சித் துறைகள் சில, கணவனோடு சேர்ந்து பயணித்த பெண்களைக் காட்டுகிறது. போர்க்களம் ஒன்றில் உயிரிழந்த கணவன் தீர்த்த வேலினால் தனது உயிரைப் போக்கும் பெண்டிர் நிலை ஆஞ்சிக் காஞ்சியாகிறது. இப்படியே மிகுந்த சுரத்திடைக் கணவனை இழந்து தனியாக இருந்த பெண்ணின் நிலையை முதுபாலை காட்டுகிறது. புயணத்தில் காதலியை இழந்த தபுதார நிலையும், சேர்ந்துவந்து காதலனை இழந்த தாபத நிலையும் கணவனும் மனைவியும் இணைந்து சென்ற நிலையைக் காட்டுகின்றன.

இவ்விடத்து உப்பு வாணிகம் செய்து பொருளிட்டிக் குடும்பம் நடத்த எண்ணும் உமணருடன் கூட அவர்களின் மனைவியும் சேர்ந்து சென்றுள்ளதைப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. “முந்நீர் வழக்கம் மகடுவோடு இல்லை” என்ற நூற்பாவுக்கு விளக்கம் எழுதும் மயிலம் ஆ.சிவலிங்கனார், “பெண்ணோடு கடலில் சென்று தம் தொழில் புரிதல் பரதவர்க்கில்லை என்று கூறலாம். வழக்கம் என்பது செல்லுதல் என்னும் பொருளதாய்ச் சென்று செய்யும் தொழிலுக்கு ஆகும். பரதவர் ஒழிந்த மற்றையோர் தத்தம் தொழில்களுக்கு உதவியாகத் தத்தம் மனைவியரை உடன்கொண்டு செல்லுதல் உண்டு என்க” (ஆய்வுக்கோவை : 1998, தொகுதி : 2, ப.675) என எழுதியிருப்பது ஏனைய உழைக்கும் மகளிர் தரைவழிகளில் துணையாகச் சென்றுள்ளமையைக் காட்டும் சான்றாகிறது. கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும் ஒருங்கு சென்றவிடத்துப் பிறிதொரு கலைஞர் இவர்களைப் பொருள் பெற ஆற்றுப்படுத்துகிறான். இங்கும் அக்கலைஞர்கள் தத்தம் மனைவியரோடு செலவு மேற்கொள்கின்றனர்.

முடிவுரை:

உயர்குலப் பெண்டிர் கணவனுடன் கூட சேர்ந்து செல்லும் வழக்கம் இல்லாததால் அங்கு பிரிவுக்கு உண்டு. ஆனால் தாரியரும் கணிகையரும் போர்ப்பாசறையில் கூட இருக்க அனுமதி உண்டு. துறவு மேற்கொண்ட பெண்டிர் கணவனுடன் துறவுக் கடமையாற்ற உரிய இடங்களுக்குச் செல்ல முடியும். புற மதப் பெண்துறவி தனியளாகப் புலம்பெயர்ந்து சென்றது சமூகத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

சமுதாய நோக்கில் காணும்போது ஆண் பெண்களின் பிரிவு என்ற நிலைப்பாடு வருணம், கற்பு, உழைப்பு, துறவு போன்ற தளங்களில் அமைந்து கிடப்பதை அறியமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் வாழ்வியல் விழுமியங்கள்

முனைவர் சி.கவிதா,

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

கே.ஜி. கலை அறிவியல் கல்லூரி

கோயம்புத்தூர்.

முன்னுரை

உலக மொழிகளின் தொன்மைச் சிறப்பை ஆராய்கின்ற எத்தகைய அறிஞரும் தமிழ் மொழியின் தனித்தன்மையை ஒதுக்கிவிட இயலாது. அச்சிறப்புக்குக் காரணம் அம்மொழியில் தோன்றிய இலக்கியச் செல்வங்கள் தாம். அவை தமிழர்தம் பண்பாட்டையும், வாழ்வியல் நெறிகளையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் காட்டுவன. இவர்தம் வாழ்வியல் சிறப்பு தமிழகம் மட்டுமின்றி உலகின் பல்வேறு பகுதிகளில் ஆங்காங்கு பரவியதோடு இன்றளவும் நிலைபெற்று விளங்குவதைக் காணமுடிகின்றது.

சங்கம் வைத்துத் தமிழாய்ந்த பல்வேறு நிகழ்வுகளைச் சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. எத்தகைய கருத்து மனித வாழ்வைச் செம்மைப்படுத்துமோ? எது நிலைத்து நிற்குமோ? எது தொடர்ந்து வழிநடத்துமோ? எது மனித மாண்பை அடையாளப்படுத்துமோ? என்பன போன்ற வினாக்கள் எழுகின்றபோது அவற்றிற்குரிய சரியான பதில்கள் அல்லது விளக்கங்கள் தான் விழுமியங்களாக மலர்கின்றன. இத்தகைய விழுமியங்களை விதைத்த சான்றோர்கள் சங்கப்புலவர்கள். இவர்களால் தான் தமிழரின் பண்பாடு உலக அரங்கில் தலை நிமிர்ந்து நிற்கின்றது. இதைப் பேணிப் பாதுகாப்பது இன்றுள்ள தமிழரின் கடமைகள். ஆக, தமிழர்தம் விழுமியங்களை எடுத்துக்கூறும் வகையில் இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

விழுமியங்களின் வகைப்பாடு

தமிழர்தம் வாழ்வியல் விழுமியங்கள் பல. அவற்றில் மிகச்சிறந்த இடத்தைப் பெறுவன காதலும் வீரமும். என்றுமே அழியாத் தன்மை இவற்றிற்கு உண்டு. இவற்றை வெளிப்படுத்தும் வாயில்கள் காலத்திற்கேற்ற மாற்றம் பெற்றாலும் அடிப்படைத் தன்மைகள் ஒன்றுதான் என்பதில் மாற்றுக் கருத்து இருக்க முடியாது. சங்க இலக்கியங்கள் வலியுறுத்தும் விழுமியங்களை உலகளாவிய விழுமியங்கள், தேசிய விழுமியங்கள், தமிழருக்கே உரிய சமூக விழுமியங்கள், தனி மனித விழுமியங்கள் என்று வகைப்படுத்தலாம்.

உலகம் தழுவிய விழுமியங்கள்

சங்கச் சான்றோர் சிலரது பாடல்கள் மானிட வாழ்க்கையின் நிலைபேற்றுத் தன்மைகள் சிலவற்றை எடுத்து இயம்புவன. இவை கால தேச வர்த்தமானங்களைக் கடந்து என்று ஒளி வீசிக் கொண்டிருப்பவை. சான்றாகக் கணியன் பூங்குன்றனாரின் பாடலைச் சுட்டலாம்.

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்”- புறம், 192

இப்பாடல் உணர்த்தும் பொருளைச் சிந்திப்போம். எல்லா ஊரும் நாடும் நமக்குச் சொந்தமுடையது. எல்லோரும் நமது உறவினர்கள். இது யாதானும் நாடாமால் ஊரமால் என்ற வள்ளுவரின் வாக்கை நினைவு கூர்வது. இது உலகமும், உலகிலுள்ள மாந்தர் அனைவருக்கும் பொருந்துகின்ற அற்புதமான கருத்து. பரந்த மனமும், மனித நேயமும், தேசப் பற்றும், நல்லிணக்கமும் கூடிய அனைத்தும் உள்ளடக்கிய பொன்மொழிஇது. இந்த ஒரு வாக்கியத்தைச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டு வாழுகின்ற எந்த ஒரு தனிமனிதனும் சமூகமும் மேம்படுவது உறுதி. இந்த ஒழுக்கம் தான் உலக மக்கள் அனைவருக்கும் பொருந்துகின்ற விழுமியம்.

தீமையும் நன்மையும் நமக்கு பிறரால் வராது. நோய் போன்ற துன்பங்கள் ஏற்படும் அது நம்மை விட்டு நீங்குவதும் பிறரால் அல்ல. மரணம் என்பது இயற்கையானது. பிறரிடம் காட்டுகின்ற வெறுப்பு எந்தச் சூழலிலும் தேவையற்றது. அது நமக்குத்தான் கெடுதலைச் செய்யும். இயற்கை வகுத்த விதிப்படி வாழ்க்கை செல்கின்றது என்பதை உணர்ந்து கொண்டு இவ்வுலகில் யாரையும் புகழ்வதோ அல்லது இகழ்வதோ கூடாது. மேற்குறித்த இக்கருத்துக்கள் யாவும் உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு மனிதனும் சிந்தித்துச் செயல்பட வேண்டிய ஒழுக்கங்கள். இவையனைத்தும் உலகளாவிய விழுமியங்கள் எனலாம்.

1. சேரமன்னனின் மானம்

சேரன் கணைக்காலிரும் பொறை என்பவன் சேர நாட்டை ஆண்ட அரசன். அவன் காலத்திலே சோழ நாட்டை ஆண்டவன் சோழன் கோச்செங்கணான் என்னும் அரசன். இவ்விருவருக்கும் தீர்ப்போர்ப்புறம் என்ற இடத்தில் போர் முண்டது. போரில் சோழ அரசன் வெற்றிபெற்றான். சேரனைச் சிறையில் அடைத்தான். எனினும் அரசன் என்ற மதிப்பை அவனுக்கு எப்போதும் வழங்குமாறு காவலர்களுக்கு உத்தரவிட்டிருந்தான். சிறையில் காலம் கழிக்கும் நாள் ஒன்றில் அவனுக்கு நீர் அருந்தும் வேட்கை ஏற்படுகின்றது. அதனால் சிறைக் காவல்களிடம் தண்ணீர் கேட்கிறான். அவர்கள் நீண்ட காலம் தாழ்த்தி அவனுக்குத் தண்ணீர் தருகிறார்கள். அது கண்டு மனம் வருந்தி அரசன் பாடிய பாடல் வருமாறு.

“குழவி இறப்பினும் ஊன்தடி பிறப்பினும்

ஆள்அன்று என்று வாளில் தப்பார்” – புறம், 74

இப்பாடலில் ஒரு குழந்தை இறந்தாலும், உருவமற்ற ஒரு தசைப்பிண்டம் பிறந்தாலும் வாளால் உடலில் காயம் ஏற்படுத்திய பின்பு புதைப்பது தமிழர்தம் வழக்கம். நாயைச் சங்கிலியால் பிணைத்துத் துன்பப்படுத்துவது போல சிறைக்காவலர்கள் கொடுக்கும் சிறிதளவு தண்ணீரைப் பெற்று உண்டு எனது வயிற்றுத் தீயை அணைக்க வேண்டிய நிலைக்கு ஆளாகி விட்டோமே என்று வருந்துகின்றான் வேந்தன். இவ்வுலகில் எந்த அரசனுக்கும் இதுபோன்றதொரு இழிநிலை வரக்கூடாது என்று கூறி தண்ணீரைக் கையால் கூடத் தொடாமல் உயிர்விடுகின்றான் கணைக்கால் இரும்பொறை. மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமான் அன்னார் உயிர் நீப்பின் மானம் வரின்’ என்ற வள்ளுவரின் வாக்கை இவ்வரசன் மெய்ப்பிக்கின்றான். மானத்தோடு வாழ்தல் வேண்டும் என்றதொரு வாழ்வியல் விழுமியம் இங்கே எடுத்துக் காட்டப்பெறுகின்றது.

2. கோப்பெருஞ்சோழன் - பிசிராந்தையார் நட்பு

கோப்பெருஞ்சோழன் என்னும் அரசன் உறையூரில் இருந்து அரசாண்ட சோழ அரசன் ஆவான். பிசிராந்தையார் பாண்டிய நாட்டில் ‘பிசிர’ என்னும் ஊரில் வாழ்ந்தவர். இருவரும் உயிரோடு இருந்த வரையிலும் ஒருவரை ஒருவர் நேரே பார்த்துப் பழகியவர்கள் அல்லர். எனினும் பிசிராந்தையார் பெயரைச் சொல்லி யார் வந்தாலும் அவர்களுக்குப் பொன்னும் பொருளும் கொடுத்து உபசரிப்பான் சோழ அரசன். சிறிது காலத்தில் சோழ அரசன் இறக்க நேரிடுகிறது. அவனுக்கு நடுகல் வைக்கப் பெறுகின்றது. இதைக்கேட்ட பிசிராந்தையார் சோழ நாட்டுக்கு வருகின்றார். சோழனுக்கு வைக்கப்பெற்ற நடுகல்லைப் பார்க்கிறார். அதனருகிலேயே அரசன் தனக்கும் ஒரு இடம் கொடுத்திருப்பதை அறிகின்றார். மனம் துணிகின்றார். அதே இடத்தில் நட்புக்கு இலக்கணமாக வடக்கிருந்து உயிர் துறக்கின்றார். அவர் உயிர்துறக்குமுன் பாடிய பாடல் வருமாறு:

“பலர்க்கு நிழலாகி உலகமீக் கூறித்

தொன்னட் புடையார் தம்முழைச் செலினே” - புறம், 223

பலருக்கும் அருளுடையவினாக விளங்கி உலகத்தோர் அவனது அரசாளும் தன்மையை விதந்து பேசி வாழ்த்தினாலும் கோப்பெருஞ் சோழனுக்கு மறுமையை நினைத்து வடக்கிருந்து உயிர்துறக்கும் நோன்பை மேற்கொள்கிறான். வடக்கிருத்தலுக்குரிய இடத்தைத் தேர்வு செய்தபொழுதே பிசிராந்தையாரிடம் கொண்டிருந்த உண்மையான நட்பின் காரணமாக அவருக்கும் ஓர் இடத்தைத் தேர்வு செய்து வைத்துவிட்டு உயிர் துறக்கிறான். உடலோடு உயிர் எவ்வாறு விரும்பி உறையுமோ அதுபோல தொன்மையான நல்ல நட்பும் புகழ்பெற்று

விளங்கும் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் அதே இடத்தில் பிசிராந்தையாரும் வடக்கிருந்து உயிர் துறக்கிறார். இதுதான் உலகில் மிகச்சிறந்த நட்புக்கு அடையாளம் ஆகும். இத்தகைய 'நட்பு' என்னும் விழுமியம் மானிட இனத்துக்கே பெரும் சேர்க்கும் தனித்தன்மை வாய்ந்தது.

3. பெருஞ்சித்திரனாரின் பேருள்ளம்

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்களின் வாழ்வு குறித்துச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் புலவருக்கு வறுமை. அவர் குமண வள்ளலிடம் செல்கின்றார். அவனைப் புகழ்ந்து பாடுகின்றார். அவன் ஏராளமான பொன்னும் பொருளும் பரிசிலாகக் கொடுத்து உதவுகின்றான். அதைப் பெற்றுக்கொண்ட புலவர் தன் மனைவியிடம் கூறும் கருத்தே பின்வரும் பாடல்

“நின்னயந் துறைநாக்கும் நீ நயந்துறைநாக்கும்

எல்லோர்க்குக் கொடுமதி மனை கிழவோயே”-புறம், 169

இப்பாடல், பெருஞ்சித்திரனார் தன் மனைவியைப் பார்த்து உன்னால் விரும்பப்படுகின்ற சுற்றத்தார்க்கும், உன்னை நேசிக்கின்ற உறவினார்க்கும், நீ நீண்ட காலமாகக் கொடுக்க வேண்டிய உனக்கு கடன் கொடுத்த நல்லோர்க்கும், உன்னை எதிரியாக நினைப்பவார்க்கும், தனக்கு மட்டுமே வேண்டும் என்று விரும்பும் உன் குடும்ப உறுப்பினர்களுக்குக் கொடுக்காது, எல்லோருக்கும் இச்செல்வத்தை வாரி வழங்கவேண்டும் என்று கூறுகின்றார். இச்செல்வத்தைக் கொண்டு நாம் மட்டும் நீண்ட காலம் நல்ல வசதியோடு வாழ வேண்டும் என்று எண்ணாதே என்று அறிவுரையும் கூறுகின்றார். ஏழ்மை நிலையிலிருந்தாலும் செல்வத்தால் மட்டுமே நமது வாழ்வு நிறைவு பெறுவதில்லை. பிறருக்குக் கொடுக்கின்ற வள்ளல் தன்மையே என்றும் நிலைத்து நிற்கும் வாழ்க்கை நெறி என்பதை முதலில் தன் மனைவியிடமிருந்து தொடங்குகின்றார். மாற்றம் எங்கிருந்து வரவேண்டும் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றார். செல்வத்தைச் சேர்த்து வைத்திருந்த அரசனைவிட அதனைப் பிறருக்குப் பயன்படுமாறு செய்த பெருஞ்சித்திரனாரின் புகழ் இன்றளவும் நிலைத்து நிற்பதைக் காண்கிறோம். இந்த வாழ்வியல் சார்ந்த விழுமியம் தனிமனிதப் பண்புக்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு.

சமூக விழுமியங்கள்

1. விருந்தோம்பல்

தம் வீட்டுக்கு வரும் விருந்தினரை எந்த அளவுக்குச் சங்ககால மக்கள் உபசரித்தனர் என்பதற்குச் சான்றாக உள்ள பாடல் வருமாறு. வேந்தனுடைய ஆணையை ஏற்றுத் தலைவர்

போருக்குச் செல்கிறான். பல நாள் போர் நடக்கும் சூழலில் இரவில் பாசறையில் தங்குகின்றான். அப்போது வீட்டில் உள்ள தன் மனைவியை நினைத்து வருந்துகின்றான்.

கூற்று : வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரிந்த தலைமகன் வினை

முடியாமையின் பாசறைக்கண் இருந்து பருவ

வரவின்கண் சொல்லியது.

“பெருஞ்சின வேந்தன் அருந்தொழில் தணியின்

விருந்து நனிபெறுதலும் உரியள் மாதோ –

இருண்டு தோன்று விசம்பின் உயர்நிலை உலகத்து

அருந்ததி அனைய கற்பின்,

குரும்பை மணிப் பூண் புதல்வன் தாயே.”-ஐங்குறுநூறு, 442

பெரிய சினத்தையுடைய எம் அரசனின் அரிய போர்த்தொழில் முற்றுப்பெறுமானால் இருண்டு தோன்றும் வானின்கண் உள்ள தேவருலகத்தில் வாழும் அருந்ததி போலும் தெய்வக் கற்பை உடையவளும், தென்னங்குரும்பையின் வடிவைப் போல் உள்ள கிண்கிணியை அணிந்து எம்புதல்வனின் தாயுமாகிய எம்காதலி விருந்தினர்களை வரவேற்று உபசரித்து அவர்களைப் பேணும் பெரிய இன்பத்தைப் பெற்றவளாவாள். இக்கருத்துப் பின்வரும் சங்கப் பாடல்களிலும் எதிரொலிக்கக் காண்கிறோம்.

1. வடமீன் புரையும் கற்பின் மடமொழி - புறம், 122

2. பெருநல் வானத்து வடவயின் விளங்கும் சிறுமீன் புரையும் கற்பின் நறுதல்

பெரும்பாணாற்றுப்படை, 302

கணவன் வேந்தன் நிமித்தமாகச் செல்லும் போது மனைவி மட்டும் வீட்டில் தனித்திருக்க வேண்டிய சூழல் ஏற்படும். அப்போது பிற ஆடவர்கள் செல்ல இயலாது. விருந்தினர்களையும் உபசரிக்க முடியாது. தலைவி இது குறித்து வருந்துவாளே என்று தலைவன் எண்ணுகிறான். எனவே இப்பாடலில் விருந்தோம்பலின் சிறப்பும் பெண்ணின் மீது ஆணுக்குரிய அன்பும் காதலும் வெளிப்படுவதைக் காணலாம்.

2. ஆண்கள் கற்பு

சங்ககாலத்தில் பரத்தையர் சேரி என்ற ஒரு பகுதி இருந்தது. அங்கு ஆண்கள் சிலர் செல்வதுண்டு. ஆனால் எல்லா ஆண்களும் அவ்வாறில்லை. மனைவி அல்லது காதலிமீது உண்மையான அன்பு கொண்டிருந்த ஆண்கள் தமது கற்பையும் பெரிதாக எண்ணியிருந்தனர். இதற்குச் சான்று பகரும் வகையில் அமைந்த பாடல் வருமாறு.

“கால் பொருது இடிப்பினும், கதழ் உறை சிதறினும்”- நற்றிணை, 201

காற்று மோதியடித்தாலும் சரி, கடுமையாக இடி இடித்தாலும் சரி இன்னும் எண்ணற்ற இடையூறுகள் நேர்ந்தாலும் சரி, இந்தப் பெரிய நிலமே கிடுகிடுன்று நடுங்கினாலும் சரிதான். என் மனைவி மிகவும் அழகிய தோற்றத்தை உடையவள் அழியாத இயற்கை வனப்புடைய பதுமை போன்றவள். என் உள்ளத்தை விட்டுப் போய்விட மாட்டாள் என்றும் நிலைத்திருப்பாள் என்று கூறுவதாகப் பாடல் அமைகின்றது. இது ஆண்களின் மீது நமக்கு மிகுந்த மதிப்பை ஏற்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. இல்லற வாழ்வில் ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து நடத்தும் சிறந்த இல்லற தர்மத்தைக் காணமுடிகின்றது. கற்பு என்ற விழுமியம் இங்கு ஆணுக்கும் வேண்டும் என்று கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது.

3. ஒக்கூர் மாசாத்தியாரின் வீர உணர்வு

வீரம் செறிந்த தமிழ்நாடு என்றான் பாரதி. காரணமின்றி அவன் அவ்வாறு பாடவில்லை. தமிழ்ப் பெண் ஒருத்தி மறக்குடியில் பிறந்தவள். போர்முரசு ஒலிக்கக் கேட்டவுடன் தனது ஒரே இளவயது பாலகனைப் போருக்கு அனுப்ப ஆயத்தப்படுத்துகின்றாள். அவளது வீரத்தை என்னென்று சொல்வது? பாடல் வருமாறு:

“கெடுக சிந்தை கடிதிவள் துணிவே

செருமுகம் நோக்கிச் செல்கென விடுமே” – புறம், 279

இப்பாடலில், சிலநாட்களுக்கு முன்பு நடைபெற்ற போரில் இவளது தந்தை யானையை வீழ்த்தித் தானும் இறந்தான். நேற்று நடந்த போரில் இவள் கணவன் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து சென்றவர்களோடு போரிட்டுத் தானும் மாண்டான். இன்றும் போர்முரசு ஒலிக்கின்றது. அதனைக் கேட்ட தாய் மிகவும் விருப்பத்துடன் தனது ஒரே மகனான இளவயது பாலகனை அழைத்து அவளது திரிந்த தலைமுடிக்கு எண்ணெய் தடவி, வெண்மையான ஆடையை உடுத்தச் செய்து, கூர்மையான வேலை அவன் கையிலே கொடுத்துத் திலகமிட்டுப் போர்க்களம் நோக்கிச் செல்வாயாக என்று ஆணையிடுகின்றாள். இவளது செயலைக் கண்டோர் இவளுக்கு என்ன சிந்தை கலங்கிவிட்டதா? இவளது செயல் மிகவும் துணிச்சல் மிக்கதாக இருக்கின்றதே என்று வியந்து கூறுகின்றனர். ஒரு வீரம் செறிந்த நிகழ்வை இங்குக் காண முடிகின்றது. இச்செயல் தமிழர்களின் வீரத்தைப் பறைசாற்றும் சான்றாக அமைகின்றது. இது போர்க்களத்தில் மட்டுமல்ல தற்கால வாழ்வியல் சூழலில் கூடத் துணிவு மிக்கவர்களே வெற்றி பெறுகின்றனர் என்பதற்குரிய முன் மாதிரியாகக் கொள்ளலாம். ஆக ‘வீரம்’ என்ற பண்பு வாழ்க்கைக்குத் தேவையான ஒரு விழுமியமாக அமைவதைக் காணமுடிகின்றது.

தனிமனித விழுமியங்கள்

1. தாயின் வீரம்

ஒரு தாய் தன் மகனை எவ்வாறு வளர்க்கிறாள் என்பது அனைவருக்குமான ஒரு பாடம். ஒரு தாயிடம் அவளது மகனைப் பற்றி வினவுகிறார் ஒருவர். உன் மகன் எங்கே உள்ளான்? நாட்டில் போர் நடக்கிறது. இது ஓர் இக்கட்டான சூழல். உனது செயல்பாடு யாது? இக்கேள்விகளுக்கு விடை பகிர்கின்ற பாடல் வருமாறு.

“சிறறில் நற்றூண் பற்றி நின்மகன்

தோன்றுவன் மாதோ போர்க்களத் தானே” - புறம், 76

இப்பாடல் கருத்து வருமாறு, சிறிய வீட்டின் நல்ல தூணைப் பற்றிக் கொண்டு உன்மகன் எவ்விடத்தில் உள்ளான் என்று கேட்கின்றாய். என் மகன் எவ்விடத்தல் உள்ளான் என்று யான் அறியேன். புலி தங்கிச் சென்ற குகைப் போல அவனைப் பெற்ற வயிறு இதுதான். ஆகவே அவர் போர்க்களத்தில் தோன்றுவான். அங்கு போய் அவனைப்பார், என்பதாகும்.

ஏளனம் தொனிக்கக் கேள்வி பிறக்கிறது. தூணைச் சுற்றிக் கொண்டு விளையாடும் சிறு பிள்ளை அல்லவா உன் மகன் என்ற கேள்வியில் இளமை மாறாத பாலகன் என்ற எக்காளம் வெளிப்படுகிறது. அவன் இங்கில்லை என்பதை உணர்த்துகிறாள் தாய். அவன் எங்குள்ளான் என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் புலி தங்கிச் சென்ற குகை போன்ற வயிறு இங்குதான் உள்ளது. அவன் உறுதியாகப் போர்க்களத்தில் தான் இருப்பான். அங்கு சென்று அவனைக் காண்பாய் என்று கூறுகின்றாள். புலி வேட்டைக்குச் சென்று விட்டது. அது ஒருபோதும் தோற்காது, எனக்கு அவனைப் பற்றிக் கவலை இல்லை என்று கூறுகின்றாள். எனது வளர்ப்பும் அவனது வீரமும் ஒரு போதும் பொய்க்காது என்ற நம்பிக்கை அவளிடம் வெளிப்படுகின்றது. இது தான் தமிழ்ச் சமூகம் பிற தேசத்தவருக்கு உணர்த்தும் பாடம். தாய்மைப் பண்போடு வீரமும் ஒருங்கே சேர்ந்த ஒரு கலவையாக அவளது வாழ்வு ஒளி வீசுகிறது. இது தனிமனித நிலையில் தமிழகப் பெண்கள் கூட வீரமுள்ளவர்களாக வாழ்ந்துள்ளனர் என்பது தெரிகிறது.

2. அன்பின் வெளிப்பாடு:

உணவு சமைப்பதிலும், சமைத்த உணவைப் பரிமாறுவதிலும் பெண்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சி கொள்வர். அதிலும் கணவனுக்காகச் செய்வது அவர்களுக்குச் பிடித்த செயல் ஆகும். ஒரு பெண் உணவு சமைத்துக் கணவனுக்குப் பரிமாறும் நிகழ்வு குறுந்தொகைப் பாடல் ஒன்றில் காட்டப்பெறுகின்றது. அப்பாடல் வருமாறு:

“முனிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே” - குறுந்தொகை,167

ஒரு பெண் புளித்த தயிரைத் தன் காந்தள் மலர் போன்ற மெல்லிய விரல்களால் பிசைந்தாள். அவள் உடுத்தி இருந்த தூய ஆடை அவிழ்ந்து விட்டது. அவள் தயிர் தோய்ந்த தன் கைகளைக் கழுவாமல் சரிந்த ஆடையைச் சீர் செய்து கொள்கிறாள். பின்பு இனிமையான புளிக் குழம்பு செய்கிறாள். மிகவும் சிரமப்பட்டுச் செய்தபோது அவளது குவளை போன்ற கண்களைச் சுற்றியும் குழம்பைத் தாளித்த புகை சூழ்ந்து கொள்கின்றது. கண்கள் எரிகின்றன. எனினும் கணவனுக்காகச் செய்வதில் அவளுக்கு ஒரு சுகம் இருக்கத்தான் செய்கின்றது. கணவனுக்குத் தான் செய்த உணவைப் பரிமாறினாள். ‘மிகவும் இனிமையாக இருக்கின்றது’ என்று கணவன் பாராட்டுகின்றான். அதைக் கேள்வியுற்ற அவளது ஒளி பொருந்திய முகத்தில் மகிழ்ச்சி ஏற்படுகின்றது. இப்பாடல், கணவன், மனைவி நடத்தும் இல்லறத்தை ஒரு காட்சிப் படமமாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இங்கு கணவனது மகிழ்ச்சியும், பாராட்டும் குணமும் வெளிப்படுவதோடு மனைவியை நேசிக்கும் அன்பும் தெரிகின்றது. கணவனது மகிழ்வே தன்னுடைய மகிழ்வு என்று என்னும் பெண்ணின் மனதும் தெரிகின்றது. இத்தகைய இல்லற ஒழுக்கமே வாழ்வியல் விழுமியமாக நிலைத்து நிற்பது.

முடிவுரை

சங்கப் பாடல்கள் உணர்த்தும் விழுமியங்களை எண்ணும்போது மேற்குறித்த சான்றுகள் வழிப் பெறப்படும் சில உண்மைகள் நமக்குத் தெற்றென விளங்கும்.

1. என்றுமே மாறாத நிலைபேறுடைய மானிட விழுமியங்கள் புலவர்களால் அடையாளப்படுத்தப் படுகின்றன.
2. தமிழக மக்களின் மறப்பண்பு (வீரம்) போற்றப்படுகின்றது.
3. மானமே சிறந்த பண்பு என்பது வலியுறுத்தப்பெறுகின்றது.
4. இல்லற வாழ்வு சிறக்கப் பெண்மையின் அன்பும் கற்பும் பெரிதும் மதிக்கப்படுகின்றது.
5. ஆண்களின் அன்பு வாழ்வு மேம்பாடு அடைகின்றது.
6. புலவர்களின் பேருள்ளம், ஈகைப்பண்பு ஆகியவை சிறப்புத் தன்மை பெறுகின்றன.
7. கோப்பெருஞ்சோழன், பிசிராந்தையார் நட்பு ஒரு சிறந்த விழுமியமாக அமைகின்றது.
8. கணவன், மனைவிக்கும் இடையேயான அன்பு வாழ்வு எடுத்துக்காட்டப்பெறுகின்றது.

துணை நின்ற நூல்கள்

1. அகநானூறு, கழக வெளியீடு

2. புறநானூறு, கழக வெளியீடு
3. ஐங்குறுநூறு, கழக வெளியீடு
4. நற்றிணை, கழக வெளியீடு
5. எட்டுத்தொகையும் தமிழர் பண்பாடும், சாமி சிதம்பரனார்.
6. தமிழர் நாகரிகம், சாமி சிதம்பரனார்
7. பழந்தமிழர் பண்பாடு, சாமி சிதம்பரனார்

தமிழர் விழாக்களில் பண்பாட்டு அடையாளங்கள்

முனைவர் த. பாலமுருகன்

உதவிப் பேராசிரியர்

தமிழ்த்துறை

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மிஷன் வித்யாலய கலை அறிவியல் கல்லூரி

கோயம்புத்தூர் - 20.

முன்னுரை

சமுதாயத்தின் பண்பாட்டினை ஒவ்வொரு மொழிகளில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் உணர்தவல்லன. அவ்விலக்கியங்கள் கால இடச் சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்ப உருவாவன. அவ்வகையில் படைப்பாளர்கள் சமுதாயத்தின் உள்ளத்து உணர்வுகளையும் நாகரிகப் போக்கினையும் தாங்கள் படைத்த இலக்கியங்கள் வாயிலாக வெளிப்படுத்தி இருப்பர். இவ்வாறு ஒவ்வொரு மொழிகளில் வழங்கப்பட்ட பண்பாட்டு நாகரிக மரபுகளை அறிவதும் அவற்றைப் பிற மக்களினங்களின் பண்பாட்டோடு ஒப்பிட்டு உண்மை தன்மையினை வெளிக்கொண்டு வருவதும் சமூகப் பண்பாட்டிற்குத் தேவையான ஒன்றாகும்.

உலகப் பண்பாட்டு வரலாற்றில் தொன்றுதொட்டுத் தன்னுடைய தனித்தன்மையினைப் பாதுகாத்து வரும் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் சமூக அமைப்புகளையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் அவற்றில் ஒடுங்கி இருக்கும் உள்ளத்து உணர்வுகளையும் வெளிப்படுத்துவது தமிழ் இலக்கியங்கள் ஆகும்.

தமிழர்களின் வாழ்வியல் கூறுகளான பழக்க வழக்கங்கள் நம்பிக்கைகள் அவர்களது உணர்வுகளை இலக்கியங்கள் அறிவிக்க வல்லன. தமிழ் மக்களின் மரபு சார்ந்த பண்புகள் மாறுபட்டும் வேறுபாட்டும் இருக்கின்றன. இருப்பினும் இச்சமூகம் பண்பட்ட ஒரு நாகரிக இனக்குழுவாக உலகு எங்கும் தனித்தன்மையுடன் இயங்கும் பெருமையைச் சார்ந்தது. அவ்வகையில் தமிழரின் வாழ்வியல் மரபுகளை அறிவதற்கு இலக்கியங்கள் துணை நிற்கின்றன. இம்மரபுகள் கால வேறுபாட்டால் மறைந்தும் சிதைந்தும் ஒருசில மருவியும் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு நியதியாக மரபுகளாக நின்று இன்று வரை தொடர்ந்து, தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் வாழ்வியல் கூறுகளை அடையாளப்படுத்தி வரும் விழாக்கள் பற்றி அறிவோம்.

விழாக்கள்

விழாக்கள் சடங்குகளின் அடிப்படையில் தோன்றிச் சமுதாய நம்பிக்கையின் காரணமாகச் செல்வாக்குப் பெற்று வளர்ந்தும் வாழ்ந்தும் மறுமலர்ச்சி அடைந்தும் மக்களிடையே தொன்றுதொட்டு நிலவி வருகின்றன. விழாக்கள் என்பது மக்கள் ஒன்று சேர்ந்து நடத்தும் கூட்டுச் சடங்களிலிருந்து தோன்றிய நிகழ்ச்சி எனலாம். மக்களின் உள்ளத்து உணர்வுகளான இன்பமும் துன்பமும் கலந்த ஒன்றாகவே இவ்விழாக்கள் இருந்து வருகின்றன.

விழாவின் நோக்கம்

மனித இனத்தை ஒன்றுபடுத்தி மன மகிழ்ச்சியில் திகைக்க வைப்பதே விழாவின் நோக்கமாகும். ஒரு சமுதாயத்தின் வளர்ச்சி, வீழ்ச்சி, மறுமலர்ச்சி ஆகியவற்றை விழாக்களின் வழி அறிய முடியும். எனவே, இவ்விழாக்கள் கால, இட, சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப மாறும் தன்மை கொண்டது.

விழாக்கள் நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலேயே கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றனர். மக்களே விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டாடும் நிகழ்ச்சியாதலின் அது விழா எனப் போற்றப் பெறுகின்றது.

விழா நாட்கள்

தமிழகத்தில் விழாவிற்சூரிய காலமாக வேனிற் காலத்தையும், விழாவை இயல்புக்குத் தகுந்த நிலையில் காலையிலும் மாலையிலும் கொண்டாடப்படுகின்றன. ஒரு சில விழாக்கள் பல நாட்கள் நடந்ததனைச் சில சான்றுகள் சுட்டுகின்றன. இந்திரவிழா இருபத்தெட்டு நாட்கள் நடந்ததை மணிமேகலையிலும், சிலப்பதிகாரத்திலும் அறியலாம். இந்த மரபை, ஏழு நாட்கள் விழாவாக இன்றும் பெரும்பாலும் எல்லா தெய்வங்களுக்கும் கொண்டாடப்பட்டு வருவதைக் காணமுடிகிறது.

விழாத் தொடக்கம்

விழாத் தொடங்கியதற்கான அடையாளமாக கோயிலிலோ அல்லது கோயிலின் முன்போ கொடி ஏற்றுதல் இருந்து வந்துள்ளது. கோயில்களில் கொடிமரம் இருப்பதும், கொடி ஏற்றுதலும் மாரியம்மன் போன்ற கோயில் கம்பம், கும்பம் (குடம்) போன்ற அடையாளங்கள் மூலம் விழாத் தொடங்கியதற்கான குறியீடுகள் காணப்படுகின்றன. இந்தக் குறியீடு சிலம்பிலும், மதுரைக்காஞ்சியிலும் இடம் பெற்று இருப்பதைக் காணலாம். விழா நாட்களை நிமித்தம் பார்த்தே முடிவு செய்து இருக்கின்றனர் என்பது குறுந்தொகை வாயிலாக அறியலாம். விழாக்களை நல்ல நாள் பார்த்துத் தொடங்குவதும் கோயில்களுக்குச் செல்வதும் வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளதை அறியலாம்.

விழா நாள் மரபுகள்

விழா நாட்களில் மக்கள் முழுமனதுடன் விழாவைக் கொண்டாடி மகிழ்ந்து வந்துள்ளனர். விழா நாட்களில் இவர்கள் செய்து வந்த வேலைகளை விழா முடியும் வரையில் தள்ளிப் போடுகின்றனர். இதனைப் பற்றிப் பட்டினப்பாலையில் குறிப்புக் கிடைக்கின்றன. விழா நாட்களில் அனைவரும் மகிழ்ச்சி எய்த வேண்டும் எண்ணம் மன்னனிடத்தும் இருப்பதை உணர முடிகிறது. சிறைப்பட்டோரை விடுதலை செய்யும் மரபு இருந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது. பதிற்றுப்பத்தில் விழாநாளில் இரவலருக்கு உணவு கொடுத்து, வேண்டிய பரிசுகளையும் வழங்கிய செய்தி காணப்படுகிறது. விழாவின் போது முழவு, யாழ், முரசு, குழல் போன்ற இசைகருவிகள் இசைக்கப்பட்டதும், இசையை முழக்கியே விழாத் தொடங்கியதும் மரபாக இருந்து வந்துள்ளது.

விழாவின் போது குரவை, துணங்கை, ஆகிய கூத்துக்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. இந்தக் கூத்துக்களை இருபாலாரும் தனித்தும் இணைந்தும் ஆடிய நிலையைக் காணமுடிகிறது. விழாவின் போது பெண்கள் தங்களை அழகுபடுத்திக் கொண்டு புது ஆடைகளையும், அணிகலன்களையும் பலவித அலங்காரங்களையும், கூந்தலுக்கு மணமுட்டியும் தங்களை ஒப்பனை செய்து கொண்டனர். இதனைச் சங்க பாடல்களில் பல சான்றுகள் கிடைக்கின்றன.

விழா நாட்களில் ஊர்மக்கள் உறங்காமல் மகிழ்ந்திருந்ததையும், அந்நாளில் இறைச்சி போன்ற உணவு வகைகளை விரும்பி உண்டதையும் காணமுடிகிறது. பேரூர்களில் விழாவின் போது வணிகம் நடைபெற்றது என்ற குறிப்பும் கிடைக்கின்றன. இதன் நீட்சியே இன்றும் விழாவின் போது பல கடைகள் தோன்றி வணிகம் இருப்பதைக் காணலாம்.

நீராடல் விழா

நீராடல் விழா அல்லது புனலாட்டு என்பது ஆற்றில் புதுநீர் ஏற்பட அதனை வரவேற்கும் பொருட்டு நீராடி வழிபடுவது புதுப்புனலாடலின் நோக்கமாகும். புதுப்புனல் ஆடுதல் என்பது இன்றைய ஆடிப்பெருக்கினை நினைவுபடுத்தும். இது ஆற்றிலும் கடலிலும் நிகழ்ந்ததாக இலக்கியச் சான்றுகள் தெரிவிக்கின்றன.

முருகன் விழா

குன்று இருக்குமிடம் குமரன் இருக்குமிடம் என்ற பழமொழி வழங்கி வருவதை அறிவோம். திருமுருகாற்றுப் படை முருகனைக் குன்று தோறுறையும் கடவுளாகக் காட்டுகிறது. பெண்களின் காமநோய்க்குக் காரணம் அறிய வெறியாட்டு நிகழ்வித்துப் பரவும் நிலையில் வணங்கினர். இதனை ஊர் மக்கள் இணைந்தே விழா எடுத்து வந்துள்ளதை அறிகிறோம்.

இந்திர விழா

சங்க இலக்கியங்களில் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் ஒன்றில் இந்திர விழாப் பற்றிய குறிப்பு காணப்படுகிறது. இந்திர விழா மருதநில மக்கள் கொண்டாடிய விழாவாகக் கொள்ளலாம். தொல்காப்பியர் மருதநிலக் கடவுளாக இந்திரனைக் காட்டப்படுவது கொண்டு அறியலாம். உழவுத் தொழில் செய்யும் மக்கள் இந்திரனை மழைக்கடவுள் என்ற நிலை வைத்து வழிபட்டு இருக்க வேண்டும் எனத் தெளியலாம். இந்திர விழாவினை, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற நூல்கள் குறிப்பிடக் காண்கிறோம். இவ்விழா இருபத்தெட்டு நாட்கள் தொடர்ந்து நிகழ்ந்ததாகக் குறிப்பு காணப்படுகிறது.

காமன் விழா

காமன் விழாவை மகளிரே வழிபட்டும் கொண்டாடியும் வந்துள்ளனர். தனக்குச் சிறந்த கணவன் வேண்டும் எனவும் அவனுடன் இணைபிரியாமல் இருக்க வேண்டும் எனவும் கமனை வழிபட்டு வந்துள்ளதைக் கலித்தொகையிலும் பரிபாடலிலும் காணமுடிகிறது. இதனை இரட்டைக் காப்பியங்களும் உறுதிபடுத்துகின்றன.

முடிவுரை

விழாக்கள் மக்களின் வாழ்வியல் சோர்வினைப் போக்கி மகிழ்ச்சியும் உத்வேகத்தையும் தரக்கூடியதாக இருந்துள்ளன. பழந்தமிழர்கள் தங்கள் தேவைக்கு ஏற்ப விழாவை ஏற்படுத்தி அதைத் தெய்வ நிலைக்கு உயர்த்தி வழிபட்டு மகிழ்ந்து வந்துள்ளது அறியமுடிகிறது. விழாவின் போது புத்தாடை அணிவதும் இரவலர்கள் பரிசு வழங்குவதும் மகளிர்கள் தங்களை அலங்கரித்துக் கொண்டு விழாவினைக் கொண்டாடியதும் புனலாகிறது.

அவ்விழாவில் பல நம்பிக்கைகளும் அவர்களது பண்பாடுகளும் வெளிப்படுகின்றன. இந்த நம்பிக்கைகளும் பண்பாடுகளும் தொடர்ந்து தற்பொழுது வரையில் ஒரு சடங்காகவும் நியதியாகவும் மரபாகவும் வந்திருப்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

மூடக்கொள்கைகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி

முனைவர் ஆ.பிரசாந்த்

உதவிப்பேராசிரியர்

தமிழ்த்துறை

கேஜி கலை அறிவியல் கல்லூரி

காலம்காலமாக காரணம் அறியப்படாத பல மூடக்கொள்கைகளை நம் சமூகம் கொண்டுள்ளது. சில வேளைகளில் மாற்றுவழி தெரியாத பண்டையக்காலத்தில் இக்கொள்கைகளை நியாயப்படுத்தி வந்தனர். ஆனால் சமகாலத்தில் இவை ஏற்க முடியாதவையாக அமைந்துவிடுகின்றன. விஞ்ஞானம் பல மூடக்கொள்கைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துள்ளது. மூடக்கொள்கைகளை மனதில் நிறுத்திக் கொண்டு செயல்படும்போது ஆக்கப்பூர்வமான செயல்களுக்கு இடமில்லாமல் போய்விடுகிறது. எனவே நாடும் நாமும் நலம்பெற விஞ்ஞான அறிவை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அதற்கு சிறுவயதிலிருந்து விஞ்ஞானம் பற்றியதான புரிதல்களை உண்டாக்க வேண்டும். இப்பணியைச் சிறுவர் இலக்கியங்கள் செய்துவருகின்றன.

சிறுவர் இலக்கியம்

சிறுவர் இலக்கியம் என்பது பேசத்துவங்கும் குழந்தை முதல் சுமார் பதினான்கு வயது வரையிலான குழந்தைகளுக்கான இலக்கியம் என்று கூறலாம். ஏழு வயது வரையிலானோருக்கான இலக்கியத்தைக் குழந்தை இலக்கியம் என்றும் அதற்கும் அதிகமான வயதினருக்கானதைச் சிறுவர் இலக்கியம் என்றும் வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. இரண்டு வகையினருக்குமான தேவை வடிவம் களம் கொழி ஆகியவை மட்டுமே நுட்பமாக மாறுபடும். ஆனாலும் பொதுவாக சிறுவர் இலக்கியம் என்றே பரவலாக வழங்கப்படுகிறது. சிறுவர் இலக்கியத்தின் வடிவங்களாக கதைகள் கவிதைகள் கட்டுரைகள் நாடகங்கள் சித்திரக்கதைகள் முதலானவற்றை குறிப்பிடலாம் என்பார் விழியன்.

அறிவியல் - விளக்கம்

ஒரு பொருளைப் பற்றி முறையாக ஆராய்ந்து முழுமையான அறிவை நாம் பெறும் போதே அந்தப் பொருளை முழுமையாக விளங்கிக் கொள்ள முடியும். இப்படிக் கிடைக்கும் அறிவுத் தொகுதியை அறிவியல் எனலாம். அறிவியல் குறித்து டாக்டர் பொற்கோ,

“ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக் கொண்ட பொருளை முறையாக வரையறை செய்து உள்ளூறுப்புகளைப் பகுத்துப் பார்த்து, பகுத்த பொருள்களை வகைப்படுத்தி அவை ஒன்றோடு ஒன்று எத்தகைய உறவு கொண்டிருக்கின்றன என்பதை அறிந்து அந்த உறவு நிலைகளை விளக்கிக் கொண்டு ஒருவன் தான் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்ட பொருளின் இயல்பையும் இயக்கத்தையும் சரியாகப் புரிந்துகொண்டு மற்றவர்களும் அந்தப் பொருளை அப்படிப் புரிந்து கொள்ளத்தக்க வகையில் வழங்குகின்ற அறிவுத் தொகுதி தான் அறிவியல்”¹

என்கிறார். அதாவது எங்கெங்கோ தொடர்பின்றி துண்டு துண்டாக உள்ள நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்து வகுத்து உண்மையை நாடி, தேடி அறிந்து நடைமுறைத்தரும் வாழ்வுப் பலனுக்கும் ஒழுங்குப்படுத்தப்பட்ட அறிவு முறையே அறிவியல் என்ற உண்மை புலப்படுகிறது.

பாம்புகள் - மகுடி

பாம்பு என்பது ஊர்வன வகையைச் சேர்ந்த ஒரு உயிரினம் ஆகும். இது முதுகெலும்புள்ள நீளமான உடலும் சிறுதலையும் கொண்டது. சில பாம்புகள் நீரிலும் நன்றாக நிற்கக்கூடியவை. பாம்புகளில் சுமார் 3600 இனங்கள் உள்ளன. அவற்றில் சுமார் 600 இனங்கள் நச்சுப்பாம்புகள். இந்தியாவில் ராஜநாகம், நல்லபாம்பு, கட்டுவிரியன் போன்றவை நச்சுப்பாம்புகளின் வரிசையைச் சேர்ந்தவையாகும். இந் நச்சுப்பாம்புகளில் ஒன்றான நல்ல பாம்பினைப் பிடிப்பதற்கு மகுடிகள் ஊதப்படுவது வழக்கம், இதைப் பல திரைப்படங்களில் பார்த்திருப்போம் அதில் மகுடியின் இசைக்கு பாம்பு ஆடுவது போல் அமைத்திருப்பர். இது முற்றும் பொய்யானது என்ற செய்தியை ஆயிஷா இரா. நடராஜன் கூற்று வழி அறியலாம். அவை,

“பாம்பாட்டி தனது மகுடியை இசைக்கும் போது ராஜநாகங்கள் படமெடுத்து ஆடும். அது இசைக்கு மயங்கி நடனமாடுவது போல் இருக்கும் அல்லவா, அது உண்மை போல இருக்கும் அதன் ஓட்டத்திற்கு தகுந்தாற் போல் நாகம் இப்படி அப்படி அசையும். காலால் பாம்பாட்டிகள் தரையில் லேசாகத் தட்டுவதை நாம்

பார்க்கலாம். பாம்புகளுடன் உரையாடுவன் அதைத்தான் நம்பி இருக்க

வேண்டும் ஏனெனில் பாம்புகளுக்கு காது என்கிற ஒன்றே கிடையாது”¹⁷

என்பதன் மூலம் பாம்பானது மகுடியின் இசைக்கு ஆடவில்லை. மகுடியை இசைக்கும் இசைஞன், மகுடியை அசைக்கும் அசைவிற்கு ஏற்றவாறே தலையை ஆட்டுகின்றது. மேலும் இசைக்கு மயங்காதற்குக் காரணம் காது இன்மையேயாகும் என்ற செய்தியும் தெரியவருகிறது.

பாம்புகள் - நினைவாற்றல்

மக்கள் பலர் பாம்பைத் தெய்வமாகவும் சிலர் நச்சுப்பூச்சியாகவும் பார்ப்பது வழக்கம். அவரவர் கண்ணோட்டத்தில் பாம்பினைப் பார்த்தாலும் தன் இல்லத்திற்கு வந்து விட்டால் அதை அடிக்கவே எண்ணுகின்றோம். சிலர் அதைக் கொன்றுவிடுகின்றனர். சில நேரங்களில் அது அடிபட்டு தப்பித்துச் சென்றுவிடுகிறது. உடனே அக்கம்பக்கத்தினர் அது அடிபட்ட பாம்பு பழிவாங்கும் என்று கூறி பயப்படுத்துவர். பயம் மனஉளைச்சலை ஏற்படுத்தும். முனிதன் கொண்டுள்ள இந் நம்பிக்கைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கும் முகமாக ஆயிஷா இரா. நடராஜன்,

“பாம்புகள் நீண்ட நேரம் ஒரே விஷயத்தை ஞாபகத்தில் தக்க வைக்கும் திறன் இல்லாதவை. திரைப்படங்களில் காதலன் பாம்பைக் கொண்டு விட்டால் அதைத் துல்லியமாக ஞாபகம் வைத்துக் கொண்டு காதலி பாம்பு பழிவாங்கும் என்று கதைவிடுவதில் உண்மைகள் எதுவும் இல்லை. இறந்த பாம்பின் வாடை சில சமயம் அவ்விடம் நோக்கி சில பாம்புகளை இழுக்கக்கூடும். அவ்வளவு தான். பாம்புகளுக்கு நாம் நினைப்பது போல் பெரிய அளவில் நிரந்திர ஞாபக சக்தி ஏதும் கிடையாது”¹⁸

என்பதன் மூலம் பாம்பின் தன்மையை அறியமுடியும். பாம்புகள் ஒரு குறிப்பிட்ட நேரம் வரை மட்டுமே நினைவாற்றால் கொண்டு இருக்கும் என்பதையும் அதை திசைத் திருப்பும் நோக்கில் செயல்பட்டால் அது தன் இலக்கை மாற்றிவிடும் என்பதையும் அறியமுடிகிறது. தன் இணைப்பாம்பு இறந்த விட்டது என்று பழிவாங்கும் நோக்கில் அடிபட்ட பாம்பு வருவதில்லை. இணைப்பாம்பு வாதையின் காரணமாகவே இறந்த இடத்தை நோக்கி வருகிறது என்று கூறுவதன் மூலம் திரைப்படம் கூறும் கட்டுக்கதைக்கு, மனிதர்களின் நம்பிக்கைக்கும் முற்றுப்புள்ளி வைத்ததுப் போல் அமைந்துவிடுகிறது.

பாம்புகள் - புற்று

பருவ மாற்றத்திற்கு ஏற்ப காலநிலையானது கோடை, குளிர், மழைக்காலம் எனப் பாகுபடுத்தப்படுகிறது. இப்பருவ மாற்றம் உயிரினங்களின் உடல் அமைப்பிற்கு

ஒத்துப்போவதில்லை. அவைகள் துன்பங்களுக்கு உள்ளாகின்றன. தன்னைக் காத்துக் கொள்வதற்காக வேறொரு வழியை நாடுகின்றன. பாம்புகள் காலநிலைக்குத் தக்கவாறு தன் இருப்பிடத்தை மாற்றிக் கொள்வதை ஆயிஷா இரா. நடராஜன் படைப்பின் வழி அறியலாம். அவை வருமாறு,

“நீங்கள் குளிர் இரத்த வகையினங்கள் உடல் வெப்பம் பேணுவதற்கு வெளிப்புறச் சூழலைத்தான் நீங்கள் சார்ந்திருக்கிறீர்கள் பொந்துகளை நோக்கி அதனால் தான் விரைகிறீர்கள். புற்றுகளை ஏறும்புகள் கட்டுகின்றன. நீங்கள் ஆக்கிரமிக்கிறீர்கள் காரணம் செதில்களால் ஆன உங்களது தோலை அதற்காகவே அவ்வப்போது மாற்ற வேண்டியுள்ளது. ஏனெனில் புவியில் வெப்பம் ஒரே மாதிரி இல்லை”²⁰

என்ற சான்று பகரும். பாம்பு ஒரு குளிர் இரத்த வகையைச் சார்ந்த பிராணி ஆதலால் அதற்கு அதிக வெப்பத்தைத் தாங்கும் ஆற்றல் குறைவு. அதனாலேயே அவை குளிர்ச்சியான பகுதிக்கு தன் இருப்பிடத்தை மாற்றிக் கொள்கிறது. வெப்பநிலையைக் கட்டுப்படுத்தவே புற்று போன்ற இடங்களை நாடுகின்றது என்பன போன்ற சிந்தனையை மேற்கண்ட கூற்றின் வழி அறியலாகிறது.. ஆகவே எந்ததொரு செயலையும் அறிவியல் முறைப்படி காண வேண்டும்.

அலகு குத்துதல்

மக்கள் தங்கள் குடும்பம் நலமுடன் இருக்கவும் தொழிலில் மேன்மை அடையவும் இறைவனிடம் வேண்டிக் கொள்கின்றனர். ஏதாவது ஒரு செயலை எண்ணி நிறைவேறும் பட்சத்தில் கடவுளிற்குக் காணிக்கையாக தீ மிதித்தல், அலகு குத்துதல், முடிக்காணிக்கை செலுத்துதல், பணம், எனப் பலவாறாகச் செலுத்துகின்றனர். இத்தகைய நேர்த்திக்கடன்களைச் செலுத்தவதற்கு மனமும் உடலுமே போதுமானது அதன் மூலமே இது சாத்தியமாகும் என்றும் ஆயிஷா இரா. நடராஜன் கூறுகிறார். இதனை,

“கலிலும் நாங்களும் மந்திர விஞ்ஞானம் நிகழ்த்தத் தயாரானோம். கன்னத்தில் அலகு குத்திக் காண்பித்தபடி. இந்த இடத்தின் தோலும் தசையும் மிருதுவானவை மட்டுமல்ல காயத்தால் ரத்தம் வரவழைக்கமுடியாத படி அழுத்தமானவை என்று அறிவித்தான்”³⁹

ஒருவன் இறைவன் மீது அதீத பக்தி கொண்டால் மட்டுமே மேற்கண்ட நேர்த்திக்கடனைச் செலுத்த முடியும் இல்லையேல் தெய்வக்குற்றத்திற்கு ஆளாக நேரிடும் என்று முன்னோர்கள் நம்பிய கற்பனைக்கு தீர்வு கூறும் வகையில் அமைந்துள்ளது. பயிற்சியும் மனதிடமும் இருந்தால் போதுமானது இதை யாவரும் செய்ய முடியும்.

நாக்கில் சூடம் ஏற்றுதல்

இறைவன் மீது கொண்டுள்ள அதீத பற்றுக் காரணமாக ஒரு சிலர் தன்னிலை மறந்து தெய்வம் தம்முள் வந்ததாக எண்ணி சாமியாடுவர். அந்நபர் இயல்பான நிலையில் இருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டு காணப்படுவர். இம்மாற்றங்கள் சில மணி நேரம் நீடிக்கக் கூடியவை. அச்சில மணி நேரத்தில் இவர்கள் செய்யும் பல செயல்கள் பிரம்மிப்பை உண்டாக்கும். சுற்றியுள்ளோர் தெய்வம்சமாக எண்ணி அவர்களை வழிபடுவர். தெய்வம் வந்து இறங்கியதாக எண்ணிய நபர் செய்யும் ஒரு செயலை, இயல்பான நிலையில் இருக்கும் ஒருவராலும் செய்யமுடியும் என்று ஆயிஷா இரா. நடராஜன் கூறுகிறார். அவை வருமாறு,

“நாக்கில் சூடத்தை ஏற்றி அப்படியே பற்ற வைத்து முழுங்கிய நான் நாக்கைத் திறந்து காயம் ஏதும் ஏற்படாததைக் காண்பித்தேன். இது சூடம் காம்.பர் எனப்படும் வேதிப் பொருளால் ஆனது. (10^{H16^O}) என்னும் வேதி சமன்பாடு கொண்டது. தன் ஊக்கி எரியத் தொடங்கினால் கறையாது. எச்சில் அதைவிட கொதிநிலை அதிகம் கொண்டதால்தான் உடனே அதனை அணைத்துவிடும். விஷமல்ல வயிற்று உப்பு சத்திற்கு நல்லது”⁴⁰

என்பதன் மூலம் சூடம் (கற்பூரம்) எறியும் கொதிநிலையை விட எச்சிலின் கொதிநிலை அதிகம். எனவே, விரைவில் அணைத்துவிடும் இதனால் நாக்கிற்கு எந்தவொரு பாதிப்பும் உண்டாவதில்லை. சூடம் உடலிற்கு ஆரோக்கியத்தைத் தரும் பொருளாகவும் இருப்பதால் எந்தவொரு பாதிப்பும் இல்லை. ஆகவே நாம் வேறொரு சக்தி என்று ஏமாந்து விடுதல் கூடாது.

பிள்ளையார் பால் குடித்தல்

இறைவன் உள்ளாரா, இல்லையா என்று பலரிடம் கேள்விகள் எழுப்பப்பட்டு ஆராயும் போது சிலர் இல்லை என்றும் பலர் உண்டு என்றும் வாதிடுவர். இவர்களின் நம்பிக்கையை சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் போலி ஆசாமிகள் கடவுளின் பெயரினைக் கூறிப் பல போலி அற்புதங்கள் நிகழ்த்தி மக்களை ஏமாற்றுவர். மக்களும் அதை உண்மை என நம்பி ஏமாறுகின்றனர். அண்மைக் காலமாக கடவுள் கண் திறந்து பார்த்தார், பாம்பு கோவில் கருவறையினுள் புகுந்து கடவுளின் தலையில் ஏறியது, பிள்ளையார் பால் குடிக்கிறார் எனபன போன்ற பல வதந்திகளைப் பார்த்திருப்போம். அவ்வதந்திகளின் உண்மை முகம் என்ன என்பதை ஆயிஷா இரா. நடராஜன் கூற்று மெய்பிக்கும்.

“இதோ பிள்ளையார் பால் குடிக்கிறார் எடி அறிவித்ததும் அரங்கமே அதிர்ச்சி அடைந்தது. ஆனால் துதிக்கையால் மட்டுமல்ல காதில் வைத்தாலும்,

தொப்பையில் வைத்தாலும் பாலை உறிஞ்சுவார் என்று அவன் கூறியதும் கலீல் அவ்விபரங்களில் எல்லாம் தேக்கரண்டியில் பாலைக் கொண்டு சென்று கிட்டே உரசு பால் காலியானது ஏற்கனவே தண்ணீரும் எண்ணெயும் தேய்த்து பிள்ளையார் குளித்திருப்பதால் ஊடுபரவுதல் மூலம் அடர்குறைவான பால் அடர்மிகு கரைசலான எண்ணை நோக்கி இழுக்கப்படுகிறது.... இதே முறையைத் தான் தாவரங்கள் தங்களது வேர்களின் மூலம் தண்ணீரை இழுக்கவும் பயன்படுத்துகின்றன. முடிவின் குரலில் அரங்கமே அதிர்ந்தது... எங்கோ இருந்து ஒரு சிறு பெண் கலீலின் பிரபலப் பாடலை ஒற்றைக் குரலில் பாடத் தொடங்கினாள்”⁴¹

அதாவது இறைவனுக்கு சிலை மீது எண்ணெய் போன்றப் பொருள்களை பூசி வழிபடுவது வழக்கம். தொடர்ந்து எண்ணெய் பூசுவதால் பிசுபிசுப்புத் தன்மையுடன் காணப்படும். பால் முதலான அடர் குறைவுப் பொருள்களைக் கொண்டு அபிஸேகம் செய்யும் பொழுது அடர்வு அதிகம் கொண்ட எண்ணெய் மூலம் ஈர்க்கப்படுகிறது. இது பார்ப்பதற்கு உறிஞ்சுதல் போன்று தென்படும். போலி ஆசாமிகள் இதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு பிள்ளையார் பால் குடிக்கிறார் என்று பிரபலப்படுத்தி மக்களை ஏமாற்றி பணம் சம்பாதிக்கின்றனர். மக்கள் இதை அறிவியல்பூர்வமாக பார்க்கும்போது போலி ஆசாமிகள் இல்லாத சமுதாயத்தை உருவாக்கிட முடியும்.

நிறைவுரை

- அறிவியல் என்பது ஒன்றின் உண்மைத் தன்மையைக் கண்டறிவதாகும்.
- பாம்பு மகுடியின் இசைக்கு ஆடுகிறது, பழிவாங்கும் குணம், புற்றிற்கு இறைத்தன்மை உண்டு என திரைப்படங்கள் காட்டிய கட்டுக்கதைக்கு ஆயிஷா இரா. நடராஜன் கதைகள் முற்றுப்புள்ளி வைத்துள்ளது.
- கடவுளின் பெயரைக் கொண்டு ஏமாற்றும் போலிகளுக்கு பாடம் புகட்டும்விதமாக பயிற்சியும், மனதிடமும் இருந்தால் சாதாரண நிலையிலும் மனிதனால் அலகு குத்துதல், சூடம் ஏற்றுதல் போன்றவை சாத்தியமாகும். கடவுள் என்ற பின்னணியில் உள்ள நம்பிக்கைகளில் அறிவியலே பொதிந்துள்ளன.

பார்வை நூல்கள்

1. டாக்டர் பொற்கோ - இலக்கிய அறிவியல்
2. ஆயிஷா இரா. நடராஜன் - டார்வின் ஸ்கூல்
3. ஆயிஷா இரா. நடராசன் - பூஜ்ஜியமாம் ஆண்டு

ஆழ்வார் பாடல்களில் பாண்டவதூதப் பெருமாள் கோயில்

முனைவர்.வெ.ஜெயராமன்,

இணைப்பேராசிரியர்,

தமிழ்த்துறைத்தலைவர் (சுழற்சி- 2),

குருநானக்கல்லூரி (தன்னாட்சி)

சென்னை - 42.

முன்னுரை

வைணவ சமயத்தை வளர்த்த சான்றோர்களை ஆழ்வார்கள் என்றும் ஆச்சாரியர்கள் என்றும் கூறுவர். இறைவனாகிய திருமாலின் குணங்களில் ஈடுபட்டு ஆழ்ந்தவர்கள், பரம்பொருளை உள்ளபடி உணரும் தன்மை கொண்டவர்கள்.

பன்னிரு ஆழ்வார்களில் பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் திருமழிசை ஆழ்வார் திருமங்கை ஆழ்வார் ஆகிய நான்கு ஆழ்வார்களும் பாண்டவதூதப் பெருமாள் கோயிலைத் தங்களுடைய பாடல்களில் பாடி உள்ளனர். கோயிலின் அமைப்பும் அதன் பெயரும் இறைவனுடைய உருவமும் இறைவனுடைய பெயரும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவர்களுடைய பாடல்களின் வழி பாண்டவதூதப் பெருமாள் கோயிலை ஒப்புநோக்கி காண்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைகிறது.

ஆழ்வார்களால் பாடல் பெற்ற வைணவத்திருத்தலம் 108 திவ்ய தேசம் என வழங்கப்படுகிறது. இக்கோயில் தொண்டை நாட்டில் உள்ள 22 வைணவத் திருத்தலங்களில் ஒன்றாக திகழ்கிறது

தொண்டை நாடு

தமிழகத்தின் வடபகுதியில் அமைந்துள்ள நிலப்பரப்பே தொண்டை மண்டலம் ஆகும், இந்நாடு சங்ககாலம் தொட்டே வரலாற்று சிறப்புமிக்க இடமாக விளங்கி வருகிறது. இதில் பெரிய காஞ்சிபுரத்தில் ஏகாம்பரநாதர் கோயிலின் அருகாமையில் இக்கோயில் அமைந்துள்ளது.

கோயிலின் பெயர்

இக்காலத்தில் பாண்டவதூதப் பெருமாள் கோயில் எனப் பெயர் வழங்கப்படுகிறது. ஆழ்வார்களுடைய பாடல்களில் **பாடகம்** என பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இக்கோயிலில் விமானத்திற்கு இடப்பாகத்தில் உள்ள கல்வெட்டில் **பாடகம்** என்று கோயிலின் பெயர் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே ஆழ்வார்கள் காலத்தில் **பாடகம்** எனக் கோயில் பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

ஆழ்வார்கள் கோயிலில் தாம் கண்டகாட்சியை அவ்வாறே பாடலில் பாடியுள்ளனர். திருமழிசை ஆழ்வார் இக்கோயிலைக் குறித்து திருச்சந்தவிருத்தத்தில்

மாடநீடுபாடகத்து..... (பா.814)

எனக்குறிப்பிட்டுள்ளார். இப்பாடல் அடியில் கோயிலின் அமைப்பும் அதன் பெயரையும் அறியமுடிகிறது. திருமுகமண்டலத்தின் இருபுறமும் மாடம் அமைந்துள்ள காரணத்தினால் மாட நீடு பாடகம் எனப்பாடலில் ஆழ்வார் பயன்படுத்தி உள்ளதை அறிய முடிகிறது.

திருமங்கையாழ்வார் திருநரையூர் பெருமானைப் பாடுகின்ற இடத்தில் திருப்பாடக இறைவன்மீது நினைவு எழ தாம் பாடிய பெரிய திருமொழியில் குறிப்பிடுகின்றார்.

கல்லார்மதிள்குழகச்சிநகருள்நச்சிப்பாடகத்துள் (பா.814).

இப்பாடல் அடியில் காஞ்சி மாநகரின் சிறப்பும், திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனுடைய அழகினில் மனதை பறிகொடுத்த ஆழ்வார் நச்சி(விரும்பத்தக்க) பாடகம் என பாடியுள்ளதில் கோயிலின் பெயரையும் அறியமுடிகிறது. மேலும், பூதத்தாழ்வார்,

பூம்பாடகம் (இ.தி.பா.2275)

எனவும், பேயாழ்வார்,

மறைபாடகம் (மு.தி.பா.2311)

எனவும், இவ்விருவருடைய பாடலடியில் இருந்து பாடகம் எனக் கோயிலின் பெயர் சுட்டப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

இறைவன்பெயர்

இக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவன் “பாண்டவதூதப் பெருமாள்” என்ற பெயரால் இக்காலத்தில் அழைக்கப்படுகிறார். திருமங்கையாழ்வாரும் பேயாழ்வாரும் இறைவனுடைய பெயரை **மைந்தா, அனந்தா** என்று தம் விருப்ப மேலீட்டினால் அழைத்துள்ளனர்.

மன்னிய பாடகத்தெம் மைந்தனை (மங்.பெ.திருமடல்.3815-130),

மறைபாடகம் அனந்தன் (பே.மு.தி.2311).

இப்பாடல்களின் மூலம் அறியமுடிகிறது. கோயிலில் அமைந்துள்ள கல்வெட்டில் “தூத அரி” எனப் பெயர் காணப்படுகிறது.

தலவரலாறு

பாண்டவர்களுக்குக் கண்ணன் தூதாசச்சென்ற செயலின் அடிப்படையில் இத்திருக்கோயில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை கோயிலின் தல வரலாறு தெரிவிக்கிறது.

திருமால் கிருட்டிண அவதாரத்தில் பாண்டவர்கள் பொருட்டு துரியோதனன் சபைக்குக் கழுத்தில் ஓலை கட்டிக்கொண்டு பாண்டவர் தூதனாய் துரியோதனனிடம் சென்றான். இந்த கண்ணன்தான் பாண்டவர்களின் பெரிய பலம், இவனை அழித்துவிட்டால் பாண்டவர்களை எளிதில் வென்றுவிடலாம் என்று எண்ணியிருந்த துரியோதனன், ரகசியமாக தன் சபா மண்டபத்தில் மிகப்பெரிய நிலவரை ஒன்றை நிறுவி அதன் உள்ளே அனேக மல்லர்களை ஆயுதபாணிகளாய் நிறுத்தினான். அப்படுகுழியைப் பிறர் அறியா வண்ணம் மூங்கில் கம்புகளால் மேலே மூடச் செய்து அதன்மீது நவரத்தினங்கள் இழைக்கப்பட்ட சிறந்த ஆசனம் ஒன்றை அமைத்து அதன் மீது கண்ணனை வீற்றிருக்க செய்தான்.

கண்ணன் அதன் மீது ஏறியதும் மூங்கில் பிறம்புகள்முறிபட்டு ஆசனம் உள்ளிறங்கிப் பிலவறையில் செல்லுங்கால் அப்பெருமான் மிகப்பெரிய உருவம் எடுத்து திருதிராஷ்டிரனுக்குக் கண்பார்வை அளித்து தன்னுடைய பெரிய பேருரு காட்சியைக் காண்பித்தார். பிறகு பல கைகளையும் கால்களையும் கொண்டு மல்லர்களை எதிர்த்து அவர்களைக் கொன்றாழித்தார். இதனை திருமங்கையாழ்வாரும் தாம் பாடிய பெரிய திருமொழியில்,

அரவ நீள் கொடியோன் அவையுள் ஆசனத்தை

அஞ்சிடாதெயிட அதற்குப்

பெரியமா மேனி யண்டமுருவப்

பெருந்திணை யடங்கிட நிமிர்ந்தோன் (மங்.பெ.தி.1755)

எனத் திருமாலின் மிகப்பெரிய திருவுருவ காட்சியினை வியந்து பாடியுள்ளதைக் காணமுடிகிறது. மகாபாரத இதிகாசக் கதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இங்குள்ள மூலவரின் திருவுருவை அமைத்துள்ளனர்.

ஆழ்வார் பாடல்களில் மூலவரின் திருவுருவம்

நூற்றெட்டு வைணவத் திருக்கோயில்களில் இறைவன் நான்கு திருக்கோலங்களில் (நின்ற, இருந்த, கிடந்த, நடந்த) காட்சி தருகின்றார். இதில் இருந்த திருக்கோலத்தில் திருப்பாடகம் கோயில் ஆழ்வார்களால் முதன்மைப்படுத்தி பாடப்பட்டுள்ளது. இருந்த

மாடநீடு பாடகத்து..... (மழி.தி.வி.814)

திருமழிசை ஆழ்வார் திருவெ.காவில் திருமாலின் கிடந்த திருக்கோலத்தைச் சிறப்பிக்க தலைப்பட்ட போது பாடகத்தில் இருந்தும் ஊரகத்தில் நடந்தும் திருவெ.காவில் கிடந்தது ஏன் என வினவுவதாக அமைந்த இடத்தில் மூன்று திருக்கோயில்களின் பழமையும் அதன் சிறப்பும் நோக்கி ஒருங்கு வைத்துப் போற்றப்பட்ட இடத்தில் இக்கோயிலைப் பாடியுள்ளதில் இருந்து இதனுடைய பழமையையும் சிறப்பையும் அறிய முடிகிறது.

இக்கோயிலில் கிழக்கே திருமுகமண்டலம் கொண்டு வீற்றிருந்த திருக்கோலத்துடன் பேருரு காட்சி அளிக்கிறார். இக்காட்சியினை நேரில் கண்டு களித்த ஆழ்வார்கள் அனைவரும் வியந்து பாடியுள்ளனர். இறைவனின் திருக்கோலத்தைப் பேயாழ்வார்,

நேர்ந்த என்சிந்தை நிறை விசம்பு - வாய்ந்த

மறைபாடகம்..... (பே.மூ.தி.3413)

எனப் பாடுவதைப் போன்றே பூதத்தாழ்வாரும் தாம் பாடிய பாடலில் பெருமானை வணங்கி தொழவேண்டும் என்று கூறுகிறார். இக்கோயிலின் மூலவரை அடியவர்கள் உடல் வணங்கி உற்றுப் பார்த்தால்தான் காணமுடியும். இறைவனின் பேருருவம் அவ்வாறு அமைந்துள்ளது.

கருவறையில் மேடை அமைத்து அதில் 30 அடி உயரமும் 14 அடி அகலமும் கொண்ட சதையினால் ஆன மூலவர் தோற்றுவிக்கப்பட்டுள்ளார். அதனால் மூலவரைக்குனிந்து உற்றுநோக்கினால் தான் காணமுடியும்.

மூலவரின் தோற்றத்தைப் பூதத்தாழ்வார் உலகேழையும் முற்றும் விழுங்கக்கூடிய உருவம், இறுகப்பற்றினாலும் பொருந்தாத மார்பு என்று திருமாலின் பேருருவினைப் பாடுகின்றார். இதனை,

உற்றுவணங்கித் தொழமின் உலகேழும்

முற்றும் விழுங்கும் முகில்வண்ணன் - பற்றி

பொருந்தாதான் மார்பிடத்து பூம்பாடகத்துள்

இருந்தானை ஏத்துமென் நெஞ்சு (பூ.இ.தி.3377)

என்ற பாடல் மூலமாக அறியமுடிகிறது. மூலவரின் வீற்றிருந்த திருக்கோலத்தை திருமழிசை ஆழ்வார் தாம் பாடிய திருச்சந்த விருத்தத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

குன்றிருந்த மாடநீடு பாடகத்து..... (815)

எனும் பாடல் அடியிலும். மேலும், திருமங்கை ஆழ்வார் திருபாடகத்தில் அமைந்துள்ள மூலவர் எல்லாவுலகும் வணங்க வீற்றிருந்தவன் என்று பாடியுள்ளார்.

கல்லார் மதிள்கூழ் கச்சி நகரும் நச்சிப்பாடகத்துள்

எல்லாவுலகும் வணங்க இருந்த அம்மான்..... (மா.பெ.தி.1541)

இவ்வாறு மூலவரின் “இருந்த” திருக்கோலத்தை ஆழ்வார்கள் தம்பாடல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளதை காணமுடிகிறது.

தாயார் சந்நிதி

தாயாருக்குக் கோயிலின் தென்பகுதியில் தனிக்கோயில் அமைந்துள்ளது. தாயார் ருக்மணி எனும் திருப்பெயரைத் தாங்கியுள்ளார். கோயில் கிழக்கு நோக்கிய திருமுக மண்டலத்தைப் பெற்று முன் மண்டபத்துடன் காணப்படுகிறது. விமானம் சதுர அமைப்புடன் எழும்பி மேல் சிகரம் எண்பட்டை அமைப்புடன் முடிவடைகிறது. ஒரு கலசத்தைத் தாங்கியுள்ளது. ஆழ்வார் பாடல்களில் தாயார் குறித்த குறிப்பு ஏதும் காணப்படவில்லை.

கோயிலின் அமைப்பு

கிழக்குப் பகுதியில் ஐந்து நிலைகளைக் கொண்ட கோபுரம் அமைந்துள்ளது. கோபுரத்தை இணைத்து மதிற்சுவர் நீள்கிறது. இக்கோபுரத்தில் ஐந்து கலசங்கள் காணப்படுகின்றன. கோபுர வாயில் கடந்து உள் பகுதியில் முதலில் பலிபீடம் அமைந்துள்ளது. அதற்கடுத்ததாக கொடிமரம் அமைந்துள்ளது. அதை கடந்து கருடாழ்வார் மண்டபம் அமைந்துள்ளது.

கருவறை இடைநாழி (அந்தராளம்) கொண்டு அமைந்துள்ளது. அதற்கு முன்பாக முகமண்டபம் அமைந்துள்ளது. இந்த மண்டபத்தின் வடக்குப் பகுதியில் ஆழ்வார்கள் ஆச்சாரியார்கள் ஆகியோருடைய உற்சவ திருமேனிகள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. அதற்கடுத்து ஆறு கால்களைக் கொண்ட முன் மண்டபம் காணப்படுகிறது. அதற்கடுத்து மகா மண்டபம் அமைந்துள்ளது. ஒரு பிரகாரத்தைக் கொண்டுள்ளது. மூலவருக்கு எழுப்பப்பட்டுள்ள விமானம் வேதகோடி விமானம் எனும் பெயரைத் தாங்கி நீள்சதுர அமைப்பைக் கொண்டும் ஐந்து கலசங்களைக் கொண்டும் அமைந்துள்ளது. விமானத்தில் உடற்பகுதியில் அரைத் தூண்கள் காணப்படுகின்றன.

கோயிலின் வடக்குப் பகுதியில் ஆண்டாளுக்கு முகமண்டபத்துடன் தனிச் சன்னிதியும் அமைந்துள்ளது. கருடாழ்வாருக்கு தனிச் சந்நிதியும் அமைந்துள்ளது. வடக்குப் பகுதியில் மதஸ்ய தீர்த்தம் எனும் பெயர் தாங்கிய திருக்குளம் கோயிலின் உள் பகுதியிலேயே அமைந்துள்ளது.

முடிவுரை

இறைவன் நில உலகில் திவ்யதேசங்களில் எழுந்தருளியிருந்து மக்களுக்கு காட்சி அளித்து வருகின்றார். அவ்வாறு காட்சி தருகின்ற பரம்பொருளை ஆழ்வார்கள் நேரில் சென்று அந்த இறை காட்சியில் தங்களுடைய மனதைப் பறிகொடுத்து வியந்து பாடியுள்ளனர். அப்பாடல்கள் நமக்கு தன்னிகரற்ற இலக்கியமாக கிடைப்பது மட்டுமல்லாது ஒரு வரலாற்றுப் பதிவாக நமக்கு கிடைக்கின்றது.

பாண்டவ தூதப் பெருமாள்கோயிலின் அமைப்பு, இறைவனின் பெயர், அவருடைய உருவம், பாடல்களில் ஆழ்வார்கள் பதிவு செய்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

துணைநூற்பட்டியல்

1. வத்ஸன் (ப.ஆ), நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்தம், தி லிட்டில் ப்ளவர் கம்பெனி, சென்னை. மு.ப.1993
2. வெங்கட்ராமன், திருப்பாடக தலவரலாறு, திருப்பாடக கோயில் நிர்வாகம், காஞ்சிபுரம். 2015

12

எட்டுத்தொகையில் விருந்தோம்பல் பண்பு

முனைவர் ப.சசிரேகா,

உதவிப்பேராசிரியர்,

தமிழ்த்துறை, குரு நானக் கல்லூரி (தன்னாட்சி),

சென்னை - 42.

பண்டைய தமிழர்களுக்கு உரிய தனிப்பண்பு விருந்தோம்பல். தமிழர்கள் விருந்தோம்பலில் தலைசிறந்தவர்களாக இருந்தனர். வீட்டிற்குவரும் விருந்தினரை வரவேற்று, இன்முகம்காட்டி, இன்சொல் கூறி தம்மிடம் உள்ளதை ஆர்வமுடன் பகிர்ந்துகொடுத்தனர். விருந்தினருக்கு உணவுகொடுக்காமல் தான்மட்டும் உண்ணவேண்டுமென்பதை அறியாதவர்களாக தமிழர்கள் இருந்தனர். தானங்களில் சிறந்தது அன்னதானம் என்பர். விருந்தோம்பலில் மக்கள் மட்டுமில்லாமல் மன்னர்களும் சிறந்துவிளங்கினர். இவ்விருந்தோம்பல் பண்பு தமிழ் மக்களிடையே நிலவியதைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

தலைவிக்கு உரிய சிறந்த கடமைகள் :

விருந்தோம்பல் எனும் பண்பு தலைவிக்கு உரிய சிறந்த கடமைகளுள் ஒன்றாகத் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். இதனை,

“விருந்து புறந்தருதல் உம்சுற்றம் ஓம்பலும்

பிறவும் அன்னகிழவேள் மாண்புகள்”

(தொல்.கற்பியல் : 11)

திருவள்ளுவரும் விருந்தோம்பல் என்னும் அதிகாரத்தைப் படைத்துள்ளார்.

“விருந்து புறத்ததாத் தான்உண்டல் சாவா

மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் நன்று”

(குறள் : 82)

“செல்விருந்து ஓம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்

நல்வருந்து வானத் தவர்க்கு”

(குறள் : 86)

விருந்தினரை உபசரித்து, அடுத்துவரும் விருந்தினருக்காகக் காத்திருப்பவரை தெய்வமும் போற்றும் என்கிறார்.

“மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகந்திரிந்து

நோக்கக் குழையும் விருந்து”

(குறள் : 90)

முகர்ந்தால் வாடிவிடும் தன்மையுடையது அனிச்சமலர். அம்மலரின் தன்மையுடையவர் விருந்தினர். இன்முகம் காட்டி விருந்தினரை உபசரிக்க வேண்டும். இல்லையேல் அவர்கள் முகம் வாடிவிடும். விருந்தோம்பல் தலையாய அறமாகத் திருவள்ளுவர் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

அகநானூற்றில் விருந்தோம்பல் :

திருமணத்திற்கு வருகைபுரிந்த உறவினர்கள் அனைவருக்கும் விருந்துபடைத்த செய்தி அகநானூற்றில் இடம்பெறுகின்றது. உழுத்தம் பருப்புடன் கூட்டிச் சமைத்த குழைவாகவெந்த பொங்கலோடு பெருஞ்சோறு வழங்கப்பட்டதை,

“உழுந்து தலைப்பெய்த கொழுங்களி மிதவை

பெருஞ் சோற்றுஅமலை நிற்ப”

(அகம் :86:1-2)

“மைப்புஅறப் புழுக்கின் நெய்க்கனி வெண்சோறு

வுரையா வண்மையோடு புரையோர்ப் பேணி”

(அகம் : 136:1-2)

நெய் மிக்க வெண்மையான சோற்றினை இறைச்சியுடன் சேர்த்துக் குற்றமற ஆக்கினர். அளவற்ற வள்ளன்மையுடன் உயர்ந்தோரை உண்பித்தனர் என்று அகநானூற்றின் மருதத்திணைபாடல் வெளிப்படுத்துகின்றது. மனிதர்களைப்போல விலங்குகளும் தன் உறவினர்களுக்கு விருந்தினை கொடுக்கின்றது.

“கிளை பாராட்டும் கடுநடை வயக்களிறு

முளைத்தருபு ஊட்டி, வேண்டுகளகு அருத்த”

(அகம் : 218:1-2)

தன் இனத்தைப் பேணிப் பாதுகாத்துப் போற்றும் விரைந்த நடையை உடைய யானையானது, முதலில் மூங்கில் முளைகளையும், பின்னர், தன் இனம் விரும்பும் தழைகளையும் கொண்டுவந்து கொடுத்து உண்பிக்கின்ற சிறப்பு இடம்பெற்றுள்ளது.

“செல்விருந்து ஆற்றி துச்சில் இருத்த”

(அகம் : 203 : 16)

“உதியன் அட்டில் போலஒலி எழுந்து”

(அகம் : 168 : 7)

உணவு வழங்குமிடம் இருந்த செய்தியும், அட்டில் சாலையில் உணவு உண்ணும் ஓசை வெளிப்படுவதையும் காணமுடிகின்றது.

“விருந்து ஒழிவுஅறியாப் பெருந்தண் பந்தர்”

(அகம் : 353 :17)

நாள் தோறும் தொடர்ந்துவரும் விருந்தினரைப் பேணுதற்கு இல்லத்தின் முன்னர் பந்தல் இடப்பட்டுள்ளச் செய்தி அகநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ளது.

“கோடுஉயர் பிறங்கற் குன்றுபல நீந்தி,
 வேறுபுலம் படர்ந்த வினைதரல் உள்ளத்து
 ஆறுசெல் வம்பலர் காய்பசி தீரிய
 முதைச்சுவற் கலித்த ஈர்இலை நெடுந்தோட்டுக்
 கவைக்கதிர் வரகின் கால்தொகு பொங்கழி
 கவட்டுஅடிப் பொருத பல்சினை உதிர்வை
 அகன்கண் பாறைச் செவ்வயின் தெறீஇ,
 வரிஅணி பணைத்தோள் வார்செவித் தன்னையர்
 பண்ணை வெண்பழத்து அரிசி ஏய்ப்ப,
 சுழல்மரம் சொலித்த சுளகுஅலை வெண்காழ்
 தொடிமாண் உலக்கை ஊழின் போக்கி,
 உரல்முகம் காட்டிய சுரைநிறை கொள்ளை,
 ஆங்கண் இருஞ்சுனை நீரோடு முகவா,
 களிபடு குழிசிக் கல்அடுப்பு ஏற்றி,
 இணர்ததை கடுக்கை ஈண்டிய தாதின்
 குடவர் புழுக்கிய பொங்குஅவிழ்ப் புன்கம்,
 மதர்வை நல்ஆன் பாலொடு, பகுக்கும்” (அகம் : 393:1-16)

இடையர்குல தாய்மார்கள் காட்டினை அழித்து திணைப்புனமாக உருவாக்கி, வரகின் கதிருடன் கூடிய தட்டைகளைத் தொகுத்து, காளைகளைக் கொண்டு பொலியிட்டு, உதிர்ந்த வரகினை அகன்றபாறையில் அள்ளிக் குவித்தனர். அதனைத் திரிகையில் இட்டுத் திருகி, சுளகினால் புடைத்து, அரிசியாக்கி, உரலில் இட்டுத் தீட்டினர். மண்ணால் செய்தபாணையில் பண்ணைக்கீரையின் வெண்ணிறபழத்தின் அரிசியைப் போன்று இருக்கும் அவ்வரகரிசியை இட்டுச் சுனைநீரை ஊற்றி, கற்களை அடுக்கி அமைத்த அடுப்பில் உலை ஏற்றினர். கொன்றைப் பூ போன்ற சோற்றை ஆக்கினர். அச்சோற்றினை பாலுடன் கூட்டிவழிச் செல்வோருக்கு அளித்து அவர்தம் பசியைப் போக்கி அகம் மகிழ்ந்தனர் என்று அகநானூற்றுப் பாடலில் இடம் பெற்றுள்ளது.

புறநானூற்றில் விருந்தோம்பல் பண்பு :

புலவர்களுக்கும் மன்னன் விருந்து கொடுத்த செய்தி புறநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ளது. நெய் மிகச் சொரிந்து, பொரித்த தாளிப்புடைய நெடிய சூட்டிறைச்சியும், மணியிழைத்த வள்ளத்தில் நிறையப் பெய்த மணம் கமழும் தேறலையும் மன்னன் புலவனுக்கு வழங்கி விருந்தோம்பல் செய்துள்ளார்.

“நெய்யுறப் பொரித்த குய்யுடை நெடுஞ்சூடு,

மணிக்கலன் நிறைந்த மணம் நாறுதேறல் (புறம் : 397:13-14)

“உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே

உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்” (புறம் : 18 :19-20)

உணவு தந்தவரை உயிரைக் கொடுத்தவருக்குச் சமமாக போற்றுகின்றனர். உடலுக்கு இன்றியமையாதது உணவு என்று புறநானூறு போற்றுகின்றது.

கலித்தொகையில் விருந்தோம்பல் :

தன் இல்லம் நாடி வருபவர்களுக்கு மனமுவந்து இன்முகத்துடன் விருந்து சமைத்து விருந்தினரின் பசியாற்றுவதே தமிழினின் தலையாய பண்பாகும்.

“மன்னவன் புறந்தர வருவிருந்து ஓம்பி,

தன் நகர் விழையக் கூடின” (கலி: 8 :21-22)

வினை மேற்கொண்டு செல்வத்தை பெறவிளையும் தலைவனை நோக்கி தோழியானவள், அரசன் தன்நாட்டு மக்களை பழியின்றி காப்பதுபோல, நம் இல்லம் நாடிவரும் விருந்தினரை உபசரித்து, அவர்களின் மனதை இனிமையடையச் செய்வதே மிகப் பெரியச் செல்வமாக கலித்தொகை கூறுகின்றது.

“விருந்து எதிர்கோடலின், மறப்பல் என்றும்” (கலி : 75 :17)

தங்களது இல்லத்திற்கு வரும் விருந்தினரை இன்முகத்துடன் வரவேற்று விருந்து சமைப்பதில் தலைவனும் தலைவியும் ஒற்றுமையுடன் செயல்பட்டனர். தங்களுக்குள் ஊடல் இருப்பினும் அதனை, விருந்தினர் முன்பு வெளிப்படுத்தாமல் இருப்பதிலேயே தங்களது கவனத்தைச் செலுத்தினர். விருந்தினருடன் வந்தால் தலைவி ஊடல் கொள்ளமாட்டாள் என்பதற்காக சிலசமயங்களில் தலைவன், தலைவியின் ஊடலைத் தணிப்பதற்காக விருந்தினரை உடன் அழைத்து வருவான். இவ்வாறு தங்களது ஊடலை விருந்தினர் முன்பு வெளிக்காட்டாமல் அவர்களுக்கு விருந்துபடைத்து மகிழ்ச்சி செய்வதேயே தங்களது முதன்மையான கடமையாகக் கலித்தொகை காட்டுகின்றது.

குறுந்தொகையில் உணவு பரிமாறிய செய்தி :

இதுவரை சமையலறையை அறியாது சுற்றித்திரிந்த தலைவி, இன்று தீப்புக்கையினால் கண்ணில் நீர்வடிய, கைகளால் பிசைந்த புளித்த தயிரினைத் தாளிதம்செய்து, புளிக்குழம்பாக்கி கணவனுக்குப் பரிமாறுகிறாள். தயிரினைப் பிசைந்த தன்கையினைத் தன் ஆடையில் துடைத்துக் கொள்கிறாள்.

“முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்,

கழுவுறு கலிங்கம், கழாஅது, உடஇ,

குவளைஉண்கண் குய்ப்புகை கழுமத்

தாந்துழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்

‘இனிது’ எனக் கணவன் உண்டலின்

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே” (குறுந் : 167)

தலைவி சமைத்த உணவினைக் கணவன் ‘இனிது’ என்று புகழ்ந்து உண்ட செய்தி குறுந்தொகையில் இடம்பெற்றுள்ளது.

தொகுப்புரை :

அனிச்சமலரின் தன்மையுடையவர் விருந்தினர். இன்முகம் காட்டி விருந்தினரை உபசரிக்க வேண்டும். இல்லையேல் அவர்கள் முகம் வாடிவிடும் என்று திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளார்.

மலைசார்ந்த சிற்றூர் வழியாகவரும் விருந்தினர்களை ஏற்று, விருந்து கொடுத்து குடியிருப்பில் தங்கசெய்தச் செய்தி அகநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளது.

விருந்தோம்பல் பண்பு அனைத்து உயிரினங்களுக்கும் பொதுவான பண்பாக அகநானூறு எடுத்துக்காட்டுகின்றது. தன் இல்லம் நாடிவருபவர்களுக்கு மனமுவந்து இன்முகத்துடன் விருந்து சமைத்து விருந்தினரின் பசியாற்றுவதே தமிழனின் தலையாய பண்பாக உள்ளது. உணவு தந்தவர் உயிரை கொடுத்தவருக்குச் சமமாக போற்றுகின்றனர். ஒருவரை ஒருவர் மதித்து, ஒருவர் மீது ஒருவர் அன்புகாட்டி ஒருமைப்பாட்டுடன் மகிழ்வுற்று வாழ்வதற்கு விருந்தோம்பல் பண்பு அவசியமானதாகும்.

துணைநூற் பட்டியல் :

1. தொல்காப்பியம் – பதினொன்றாம் பதிப்பு : அக்டோபர் 2010, ஆசிரியர் : ச.வே.சுப்பிரமணியன், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை - 108.
2. திருக்குறள் - மறுபதிப்பு : மார்ச் 2001, அ.மாணிக்கம், தென்றல் நிலையம், சிதம்பரம் -01.
3. அகநானூறு – பதிப்பு : நான்காம் பதிப்பு : அக்டோபர் 2011, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை – 98.
4. புறநானூறு – பதிப்பு : நான்காம் பதிப்பு அக்டோபர் 2011, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை - 98.
5. கலித்தொகை – பதிப்பு : நான்காம் பதிப்பு அக்டோபர் 2011, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை – 98.
6. குறுந்தொகை – பதிப்பு : நான்காம் பதிப்பு அக்டோபர் 2011, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை – 98.

மெலோடிராமா வடிவமும் தலித் திரைப்படமும்

ஜெ. ஜெய் சாம்யாக்

இணைப்பேராசிரியர்

தமிழ்த் துறை (சுழற்சி - 2)

குருநானக்கல்லூரி

சென்னை - 42.

முன்னுரை

தமிழில் கடந்த பத்து ஆண்டுகளில் வெளிவந்திருக்கும் வணிகத் திரைப்படங்களில் தலித் திரைப்படம் எனும் அடையாளத்தோடு பல படங்கள் வந்துள்ளன. அவற்றின் மீது நேர்மறையான விமரிசனங்களும் எதிர்மறையான விமரிசனங்களும் பல வந்துள்ளன. மெலோடிராமா எனும் வெளிப்பாட்டு வடிவம் மக்களை எளிதில் கவரும் வடிவம் என்பதலும் நெடுங்காலமாகவே மக்களுக்கு பழக்கப்பட்ட வடிவம் என்பதாலும் வணிக திரைப்படம் தனது உற்பத்தியை மெலோடிராமா வெளிப்பாட்டு வடிவத்திலேயே செய்து வருகின்றன. தலித் சினிமா எனும் படைப்பு முயற்சிக்கு இத்தகைய வெளிப்பாட்டு வடிவம் எவ்வகையில் பயன்படும் என்பதையும் தலித் விடுதலைக் கோட்பாட்டை வெளிப்படுத்துவதற்கு உகந்த வடிவமா என்பதையும் விளக்குவதே இந்த கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

மெலோடிராமா வடிவம்

மெலோடிராமா என்ற வெளிப்பாடு முறை, அதனுடைய உள்ளடக்கத்திலும், அமைப்பிலும் ஒரு நவீன வடிவமாகும். பிரஞ்சுப் புரட்சிக்குப்பின் உருவான அரசியல் நவீனத்துவம் என்ற ஒரு ஆட்சி முறை உருவாகிய பிறகு மெலோடிராமா என்ற வெளிப்பாட்டு முறை உருவானது. அதாவது 18 - ம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் கட்டத்தில் எழுந்த ப்ரெஞ்சு புரட்சியினால் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட அரசியல் நவீனத்துவம் (Political Modernity) அது வரை கட்டமைக்கப்பட்டு, காப்பாற்றப்பட்டு வந்த மானிட வாழ்க்கையின் புனிதத் தன்மையை உடைத்துவிட, அந்த புனிதத் தன்மையின்

அடிப்படையில் இயங்கிவந்த 'டிராஜடி' அல்லது துன்பியல் என்ற வெளிப்பாட்டு வடிவம் அத்துடன் முடிவுக்கு வந்தது. இதற்குக் காரணம், துன்பியலிலும், இதிகாசத்திலும், அரசர்களும், இளவரசர்களும் கதாநாயகர்களாக பவனி வர, அவை அவர்களுக்கு கீழ் இருந்தவர்களை நோக்கி (Mode of Address) வடிவமைக்கப்பட்டன.

பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்குப் பிறகு அரசாண்மை பிரதிநிதித்துவ ஆட்சிக்கு கீழ் வர, மன்னராட்சியும் அதை போற்றி பாதுகாத்த மதத்தின் அதிகாரமும் தகர்க்கப்பட்டன. இந்த சூழலில், முதலீடு பொருளாதாரத்தின் பிரதிகளாகவும், விளம்பரம் மற்றும் கல்வி அறிவு பெற்றிருந்ததால் தாங்கள் செய்யும் வேலைகளின் மூலம் செல்வம் சேகரித்து உயர்ந்து கொண்டிருந்த நடுத்தர வர்க்கம் (bourgeoisie), ஜனநாயகத்தில் எல்லோரும் சமம் என்ற அடிப்படையில், தங்களைப் போன்றவர்களை நோக்கி (Mode of Address) உருவாக்கிய கதையாடல் முறையைத் (Narrative mode) தான், மெரோலாடிராமாக்டிக் முறை (Melodramatic Mode) என்ற ஒரு கோட்பாடு கருத்தாக்கமாக (Descriptive or theoretical category) பீட்டர் ப்ரூக்ஸ் வரையறுக்கின்றார் (Peter Brooks. The Melodramatic Imagination, 1976).

யாரை நோக்கி இந்த முறையில் கதைகள் சொல்லப்படுகிறதோ அவர்கள் முழு அதிகாரத்தை பெற்றவர்களும் இல்லை அல்லது எந்த அதிகாரத்தையும் அனுபவிக்காத அடிமைகளும் இல்லை. ஆகையால், இந்த கதையாடல் முறையில், அதிகாரத்தின் மையமாக குடும்பமும், தனி உடமை சொத்தும் இயங்குகின்றன இந்த விளிம்புகளுக்குள் இயங்கும் உலகத்தில் தந்தையிடம் இருந்து மகனுக்கு மட்டுமே அதிகாரம் கைமாறும் ஒரு தந்தைவழி சமூக அமைப்பே மிகவும் முக்கியமான ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது. தனது தந்தையை போல் மகன் உயர்ந்தால் தான் அவருடைய சொத்துகள் மீது தனது உரிமையை செலுத்தி, சமூகத்தில் அவர் இருந்த இடத்திற்கு அவன் வரமுடியும். இதனால், துன்பியலுக்கு மையமாக விளங்கிய சட்டம், நியாயம், நீதி என்பதை வெளிப்படுத்தும் "இந்த மனிதனுக்கு நம் மீது ஆட்சிசெலுத்த என்ன உரிமை இருக்கிறது" என்று மாறிவிடுகிறது.

(வெங்கடேஷ் சக்கரவர்த்தி, சுவடுகள், ப - ள் 42-44)

இப்படி டிராஜிடின் மறைவினால் உருவான இடைவெளியை மெலோடிராமா நிரப்பும் அதேசமயத்தில் புனிதப்படுத்தப்பட்ட ஒரு தார்மீக உலகை (Moral occult)

மெலோடி ராமா தன் பாணியில் உருவாக்க முயல்கிறது. இதை அது எப்படி செய்கின்றது என்றால், அன்றாட உலகில் நடக்கும் சம்பவங்களை, நன்மை X தீமை, வெள்ளை X கருப்பு, என்று பிரித்து, இரு மாபெரும் சக்திகளுக்கு நடக்கும் ஒரு போராக அவற்றை வடிவமைத்து, அந்தப் போரின் தீர்வாக ஒரு புனிதப்படுத்தப்பட்ட தார்மீக உலகத்தை உயர்த்தி நிலைநிறுத்துவதின் வழியாக மெலோடி ராமா தன் பாணியை உருவாக்குகிறது. (Peter Brooks, மேற்படி நூல்).

இதனையே Manichaeism என்று ஆய்வாளர்கள் அடையாளப்படுத்துகிறார்கள். மாணிக்கீயம் என்பது இருள் X ஒளி, நன்மை X தீமை, என்னும் இருமைக் கோட்பாட்டை (Binarical) விளக்குகிறது.

மெலோடி ராமடிக் வெளிப்பாட்டு வடிவமானது கதையமைப்பில் மட்டும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தாமல், மிகையான வசன உச்சரிப்புகள், முகபாவங்கள், உடல் மொழி, இயல்புக்கு மாறான உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகள் என அனைத்திலும் தன் தாக்கத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. மொத்த அரங்க அமைப்பையே (*mise-en-scene*) அது தன் வயப்படுத்துகிறது. இங்கு 'மிஸ்ஸான் சீன்' என்று சுட்டப்படும் மொத்த அரங்க அமைப்பு என்பது நடை, உடை, அலங்காரம், மற்றும் பாவனை (Costumes, Makeup, Figure, Expression, & Movement) சூழல் (Setting & Props) காட்சியின் முன்தளம், நடுத்தளம், பின்தளம், காமிராவின் கோணங்கள் மற்றும் அதனுடைய இதர இயல்புகள், ஒளியமைப்பு (Cinematographic properties) போன்ற தொழில்நுட்பங்களின் ஒட்டுமொத்த இயக்கத்தையும் உள்ளடக்கிய ஒரு பதமாகும். மெலோடி ராமடிக் வெளிப்பாட்டு வடிவமானது இந்த மொத்த அரங்க அமைப்பையும் தன் வயப்படுத்துகிறது.

எதார்த்தத்திற்கு மாறான மிகை உணர்ச்சிகளை படைப்பில் வெளிப்படுத்தவும் இருமைப் பண்புகளையும் (Binarical), பிறவற்றின் (Others) பார்வைக்கும் இடமளிக்காமல் பார்வையாளர்களைத் தன்வயப்படுத்தவும் மொத்த அரங்க அமைப்பில் (*mise-en-scene*) குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அனைத்து கூறுகளும் மெலோடி ராமா வெளிப்பாட்டு முறையில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

தலித்தியம்

தலித் மக்களின் விடுதலைக்கு அம்பேத்கர் பல்வேறு வழிகளில் போராடினார். சமூகத் தளத்தில் அவர் பொது நீர் நிலைகளைப் பயன்படுத்துவது, கோயில் நுழைவு போன்ற பல வடிவங்களில் போராட்டங்களை முன்னெடுத்தார். சமூகநிலையிலும், கல்வியிலும் பின்தங்கிய அனைத்து மக்களுக்கும் கல்வி, வேலை வாய்ப்பு என அனைத்தையும் சட்டத்தின் துணைக்கொண்டு உறுதிப்படுத்தினார். சாதிய அமைப்பில் துன்புறும் அனைத்து மக்களும் விடுதலை பெற பண்பாட்டு மாற்றம் வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்த அம்பேத்கர் 'பார்ப்பனர்களைத் தவிர்த்த அனைத்து இந்துக்களும் இந்து மதத்தைவிட்டு வெளியேறவேண்டும்' என்று வலியுறுத்தினார். வரலாற்றில் முன் முயற்சியாக அதை தன் வாழ்வில் செய்தும் காட்டினார். அவரோடு 10 லட்சம் தலித்துகள் இந்துமதத்தை விட்டு வெளியேறி பவுத்தம் ஏற்றனர். 'சாதியை அழித்தொழிக்கும் வழி' (Annihilation of caste) என்ற அவரது கட்டுரை நூலில் 'இந்துமதம் உள்ளவரை சாதியும் இருக்கும், சாதி உள்ளவரை தீண்டாமைக் கொடுமைகளும் இருந்தே தீரும் என்ற கருத்தாக்கத்தை நிறுவுகிறார். அம்பேத்கரின் இக்கருத்தியலே தலித்தியமாக உருப்பெற்றது.

தலித் படைப்புக் கோட்பாடு.

'தலித் இலக்கியம் என்பது தலித் கோட்பாட்டுப் பிரக்ஞையோடு படைக்கப்படும் ஒன்று. மானுடவிடுதலையே அதன் பின்னணியாக அமைவதோடு அவற்றின் உட்கிடையான விழுமியமாகவும் அதுவே விளங்குகிறது. கடந்த காலத்திலும் நிகழ்காலத்திலும் இந்து வர்ணாசிரம தர்ம சட்டகத்தின் ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் அவற்றால் ஏற்படும் அவமானங்களுக்கும் எதிராக கிளர்ச்சியை கட்டமைப்பது அதன் இயல்பாக அமையும் என்று சரத்சந்த்ரா முக்திபோத் வரையறை செய்கிறார். மேலும் அவர் 'ஒரு தலித் எழுத்தாளர் தலித்திய கண்ணோட்டம் கொண்டவராக இருத்தல்வேண்டும், ஆனால் ஒரு படைப்பாளனுக்கு அது மட்டும் போதுமானது அன்று, மாறாக அதன் மூலம் அவர் தன்னளவில் தலித் அனுபவத்தைப் பெற்றிருத்தலும் அவசியமாகிறது' என்கிறார்.

அதே கட்டுரையில் மற்றொரு இடத்தில் 'தலித் உணர்வுடன் கூடிய தலித் கண்ணோட்டத்தால் மட்டுமே ஒரு இலக்கியம் சிறந்த தலித் இலக்கியமாக உருவாகிவிடுவதில்லை மாறாக அவற்றோடு கூடிய உறுதியான அனுபவமும் சுதந்திர

தாகமும் கொண்ட மானுட வாழ்வின் ஆழமான சக்திவாய்ந்த சித்திரிப்பின் ஊடாக அது நிரூபிக்கப்படும்' என்கிறார் (Arjun Dangle, Poisoned Bred, ப-ள் 270-273)

மெலோடிராமாக வடிவத்துடன் முரன்படும் தலித் கோட்பாடு.

இந்து வர்ணாசிரமக் கோட்பாட்டிற்கு எதிராக உதித்த ஒரு மார்க்கம் பவுத்தம். அது போருக்கு எதிராக நின்றது. பிரிவினைகளையும் பிற்போக்குத் தனங்களையும் எதிர்த்தது இம்மார்க்கத்தை தலித் மக்களின் விடுதலைக்கு மட்டும் அல்லாமல் மொத்த மானுட விடுதலைக்குமான ஒரு மார்க்கமாக டாக்டர். அம்பேத்கர் முன்னெடுத்தார். 'பவுத்தம் ஒரு பகுத்தறிவு மார்க்கம்' என்று ஈ. வே. ரா. பெரியார் பிரச்சாரம் செய்ததோடு, டாக்டர் அம்பேத்கரின் பவுத்த ஏற்பை மனமுவந்து பாராட்டினார். அவரை ஒரு பகுத்தறிவுவாதி என்று புகழ்ந்தார் (வீரமணி.கி, டாக்டர் அம்பேத்கர் புத்தநெறியைத் தழுவியது ஏன்? ப -25).

மெலோடிராமா வெளிப்பாட்டு முறையைத் தெரிவுசெய்யும் ஒரு தலித் திரைப்படம் இருமைக் கோட்போடான (Binarical) நன்மை X தீமை, நல்லவன் X கெட்டவன் என்ற கருத்துநிலையில் நாயகன் X வில்லன் என்ற வடிவ ஒழுங்கிற்குள் நின்று விடுகிறது. மேலும் தீய சக்தியை அழித்து நல்ல சக்தியை காப்பதும், அதர்மத்திடமிருந்து தர்மத்தைக் காப்பதும், சத்திரிய தர்மம் என்று கற்பிக்கும் வர்ணாசிரம கோட்பாட்டில் நின்றுவிடுகிறது அடிப்படையில் அது தலித்தியத்திற்கு எதிரானதாக அமைந்துவிடுகிறது. உலகின் பிற நாடுகளில் உருவாகும் மொலோடிராமாக திரைப்படத்திற்கும் இந்தியாவில் உருவாகும் மொலோடிராமாக திரைப்படம்விற்கும் உள்ள அடிப்படை வேறுபாடாக இதை பார்க்க முடியும். இந்துத்துவக் கூறுகளை மிக எளிதில் உள்வாங்கிக்கொள்ளும் ஆபத்து இதில் உண்டு.

ஒரு தலித் பாத்திரம் தன் மீது நிகழ்த்தப்படும் வண்கொடுமைகளை எதிர்ப்பதற்கு வன்முறையை கையில் எடுப்பதாக கதைச்சூழல் பின்னப்படும்போது அது வன்முறைக்கு எதிரான வன்முறை என்ற நியாயப்படுத்தலில் நிற்குகொள்கிறது. மாறாக வண்கொடுமைகளுக்கான மூலத்தை ஆராய அது தலைப்படுவதில்லை. அதனைக் களைவதற்கு ஏற்கனவே இங்கு சமூக, பண்பாட்டு, அரசியல் தலங்களில் பலவழிவகைகள் கண்டறியப்பட்டிருக்கும் சூழலில் அவற்றை பிரதி உருவாக்கத்தின்போது கவனத்தில் கொள்வதில்லை. கதாநாயக பாத்திரம் ஒரு மீட்பருக்கான பாத்திரமாகவும், தனிமனித தியாகத்தில் விடுதலை விளைவதாகவும்

கதை முடித்துபோகிறது. இவை இரண்டையும் கடந்து பார்வையாளனை உசுப்பேற்றும் ஆபத்தையும் படைப்பு நிகழ்த்திவிடுகிறது.

தமிழ் இலக்கியத்தில் தோன்றிய இசுலாம் புலவர்களும் கிறித்தவ புலவர்களும் தங்களுக்கு முன்பு படைக்கப்பட்டு வழக்கத்தில் இருந்த புராண இலக்கியங்களை காட்டாக இராமாயணம், பெரிய புராணம் முதலான நூல்களின் வடிவத்தையும் சொல்லாடல்களையும் பின்பற்றவேண்டிய சூழலில் இருந்ததைப்போல திரைத்துறையிலும் புதிய முயற்சிகளில் ஈடுபட விருபும் படைப்பாளிகள் வணிக திரைப்பட வடிவமான மெலோடி ராமா எனும் வெளிப்பாட்டு வடிவத்தை தெரிவு செய்துவிடுகின்றனர்.

தொகுப்புரை

பார்வையாளனின் ஆழ்மன ஏக்கங்களை திரையில் நிகழ்த்திக் காண்பிப்பதின் ஊடாக வணிகத் திரைப்படங்கள் தனது வணிகத்தை பாதுகாத்துக் கொள்கின்றன. வன்முறை, பாலுணர்ச்சி ஆகிய இரண்டு உணர்ச்சிகளும் இதற்கு துணைநிற்கின்றன.

பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் மற்றும் கார்பரேட் நிறுவனங்களின் கட்டுப்பாட்டில் இயங்கும் வணிகத் திரைப்படத்திற்குள் நின்று செய்யப்படும் புதிய முயற்சிகளுக்கான வெளி மிகவும் குறுகளானது என்பதால், தற்சார்பு திரைப்படங்கள் (Independent Film), குறும்படங்கள், அவணப்படங்கள் போன்ற திரைப்பட உருவாக்கத்தில் அரசில் தெளிவோடும் மனித குல அக்கரையுடனும் படைக்கப்படும் திரைப்படங்களில் நாம் நமக்கான அரசியலை வெளிப்படுத்த முடியும்.

‘சத்திரியனுக்கு ஏன் கொலை தொழிலானது... அவனுக்கு ஏன் அன்பு காட்ட போதிக்கவில்லை..?’ (புத்தரும் அவர் தம்மமும் – டாக்டர் பாபாசாகேப் அம்பேத்கர், ப. 29.) என்று தன் தாயாரிடம் கவுதம சித்தார்தன் கேட்கும் கேள்வியை ஒரு தலித் படைப்பு அதன் உட்கிடையாக கொண்டிருப்பது ஒரு தலித் படைப்பின் தகுதியாக இருக்கிறது.

பயன்படுத்திய நூல்கள்

1. சுவடுகள், வெங்கடேஷ் சக்கரவர்த்தி, பிரக்ஞை வெளியீடு, சென்னை - 2018.
2. டாக்டர் அம்பேத்கர் புத்தநெறியைத் தழுவியது ஏன்? ஆசிரியர் - கி. வீரமணி திராவிடர் கழக (இயக்க) வெளியீடு. சென்னை- 2005
3. திரைப்படம் கொட்டகை - தமிழ்த்திரை சார்ந்த கட்டுரைகள்- சு. தியடோர் பாஸ்கரன், காலச்சுவடு, சென்னை - 2018
4. புத்தரும் அவர் தம்மமும் - டாக்டர் பாபாசாகேப் அம்பேத்கர், தமிழில் டாக்டர் வீ. சித்தார்த்தா (பெரியார்தாசன்), டாக்டர் பாபாசாகேப் அம்பேத்கர், பவுத்த ஆய்வு மையம்,அ சென்னை - 1996
5. Arjun Dangle, Poisoned Bred, Pgs. 270-273. Orient Black Swan, Telangana, 2018
6. The Melodramatic Imagination, Peter Brooks, Yale University Press, New Haven and London, 1995.
7. The Melodramatic Public - Film Form and Spectatorship in Indian Cinema, Ravi Vasudevan, New Delhi - 2015.
8. The Message Bearers Nationalist Politics and the Entertainment Media in South India 1880-1945 - S. Theodore Baskaran, Oxygen Books, Chennai - 2008.

பாரதிதாசனின் எடுத்துரைப்பில் அழகின் சிரிப்பு

திரு அ.பாலகிருஷ்ணன்

உதவிப்பேராசிரியர்,

தமிழ்த்துறை,

கேஜி கலை அறிவியல் கல்லூரி,

கோயம்புத்தூர் - 35

இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஈடு இணையற்ற கவிஞர்களில் ஒருவன் பாரதிதாசன். இவரின் திறமையான புலமையில் தமிழ் வளர்ச்சியும், தன்மான எழுச்சியும் எப்போதும் மிகுந்து கிடக்கும். கவிஞன் என்பவன் கற்பனை வானில் பறந்து மகிழ்ந்து பாடும் வானம்பாடி. இவரின் கற்பனையில் உலகம் உலகியல் உண்மைகள் நிரம்பியிருக்கும். “சுப்புரத்தினம் கவி இயற்ற வல்லவன்” என்று பாரதியே முதலில் மக்களுக்கு எடுத்துணர்த்தினார். பாரதியும் பாரதிதாசனும் தமிழ் மக்களின் இரு கண்கள்,

“உய்வகை காட்டும் உயர் தமிழுக்குப்

புதுநெறி நாட்டின் புலவன் பாரதி”

என்று பாராட்டுவான் பாரதிதாசன். பாரதி புதுமை என்றால் பாரதிதாசன் புரட்சி என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். புதுமையான விடுதலை வேண்டும் என்றான் பாரதி ,அவன் வழி நின்று பாரதிதாசன் சமூகத்தில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கும், மாந்தருக்கும் புரட்சியை முன்னிறுத்தி விடுதலை பெற்றவன். புதுமை, புரட்சி மட்டுமின்றி இருவரின் கவிதைகளிலும் இயற்கையின் பேரழகையும் காணலாம். இவர் இயற்றிய அழகின் சிரிப்பு என்ற கவிதைத் தொகுப்பில் “அழகு” என்ற கவிதை இக்கட்டுரையில் ஆராயப் படுகிறது.

பாரதிதாசனைப் பற்றி தமிழ்த்தென்றல் திரு. வி. க அவர்கள் எனக்கு குயிலின் பாடலும், மயிலின் ஆடலும், வண்டின் யாமும், அருவியின் முழவும் இனிக்கும், பாரதிதாசனின் பாட்டும் இனிக்கும் எனக்கூறி மகிழ்வார். ஆம் பாரதிதாசனின் பாடலில் இனிப்பும் உண்டு இனிமையும் உண்டு. இவரின் கவிதை மக்களின் உயிரை உணர்வை மகிழ்விக்கும் ஆற்றல் கொண்டவை. பாரதிதாசனின் இயற்கையின் மீது கொண்டுள்ள பற்றும் ஒரு கவிஞனாக அவரின் சிந்தனைகளையும் அறிந்து கொள்ள

“அழகின் சிரிப்பு” என்ற கவிதை துணைநிற்கும். பாரதிதாசனின் இயற்கையின் அழகை நுணுகி கணித்து மகிழும் திறன் பெற்றவன். அழகு என்ற கவிதையில் சிந்தனை ஊற்று பெருக்கெடுத்து பெரு வெள்ளமாக ஓடுவதை இனி காணலாம்.

அழகு:

அழகு எங்கு உள்ளது என்றால்? அது எங்கும் உள்ளது. விருப்பத்தோடு நோக்கினால் நல்லழகை காணலாம் . அழகுடைய எல்லாம் அழியா இன்பம். அழகும் இன்பமும் இயற்கையில் குவிந்து கிடக்கின்றது. காலையிளம்பரிதி, கடற்பரப்பு, ஒலி புனல், சோலை, மலர், தளிர் இவை அனைத்தும் கவிஞர்கள் கண்டவையே, ஆனால் பாரதிதாசன் பார்வையில் இவை சொல்லில் அடங்காத அழகாக உள்ளது. ஒரு கவிஞனால் எல்லைதாண்டி ரசிக்க முடியுமா? பாரதிதாசனால் முடியும் என்பதை படித்தறிந்து வியந்தேன்.

“காலையிளம் பரிதியிலே அவளைக் கண்டேன்!

கடற்பரப்பில், ஒளிப் புனலில் கண்டேன்! அந்த

சோலையிலே, மலர்களிலே, தளிர்கள் தம்மில்

தொட்ட இடமெல்லாம் கண்ணில் தட்டுப்பட்டாள்!

மாலையிலே மேற்றிசையில் இலகுகின்ற

மாணிக்க சுடரிலவள் இருந்தாள்! ஆலஞ்

சாலையிலே கிளைதோறும் கிளியின் கூட்டந்

தனில் அந்த அழகு என்கென்பாள் கவிதை தந்தாள்”

காலையிளம் பருதியிலும், கடற்பரப்பிலும், சோலையிலும், மலர்களிலும், தளிர்களிலும் தொட்ட இடமெல்லாம் அழகை கண்டேன் என்பான் பாரதிதாசன். அதேபோல் மாலையில் மேற்கு திசையில் மறையும் பரிதியின் ஒளியிலும், ஆலமரத்தின் கிளைகள் தோறும் அமர்ந்திருந்த கிளியின் கூட்டத்திலும் அழகை கண்டேன். அந்த அழகே கவிதை தந்தது என்பார். பாரதிதாசன் பரிதியின் அழகை காலையிலும் மாலையிலும் கண்டதாக குறிப்பிடுவார். ஏன்? நண்பகலில் பரிதி அழகில்லையா என்று கேட்கலாம். நண்பகலில் பரிதியின் ஒளியைப் பார்க்கும் ஆற்றல் மனிதனுக்கு இல்லை பார்க்காத ஒன்றை பாரதிதாசன் வர்ணிக்க மாட்டான். ஆதவன் ஒவ்வொரு நாளும் தோன்றி மறைந்தாலும் அதன் அழகு என்றைக்கும் மறையாது என்பதை பார்ப்பது மட்டுமல்லாமல் தொட்ட இடம் எல்லாம் கண்ணில் கண்டேன்

என்பார். சோலையில் மலர்களையும் தளிர்களையும் தொட்டுப் பார்க்கையில் அழகை உணரவும் முடியும் என்பதை பாரதிதாசனின் எடுத்துரைப்பில் அறியலாம்.

சிறுகுழந்தை விழியினிலே ஒளியாய் நின்றாள் என்பார். பேரழகின் தோற்றமல்லவா? குழந்தை அதற்கு ஈடேது மண்ணில் இனம், மொழி, மதம் இவற்றையெல்லாம் கொண்டு புதைத்து வெளிப்படுவதே குழந்தையின் சிரிப்பு. அந்த சிரிப்பில் பிரிவினை கொண்ட மனிதனும் வீழ்ந்து விடுகிறான் காலையிலும் மாலையிலும் பருதியில் அழகை கண்டேன் என்ற பாரதிதாசன் குழந்தையின் விழியில் நின்றாள் என்பான். ஆம் குழந்தையின் விழியிலிருந்து என்றும் விலகாது அழகு என்பதை தன் விழியால் உணர்ந்து எடுத்துரைத்துள்ளான்

“திருவிளக்கில் சிரிக்கின்றாள்”

குழந்தையின் சிரிப்பு பிரிவினை கொண்ட மனிதனின் அறியாமையை வீழ்த்துவது போல விளக்கின் ஒளி அடிமை இருளை அகற்றுவது. அதில் நின்று சிரிப்பவள் அழகு.

“நாரெடுத்து நறுமலரைத் தொடுப்பாளின் விரல் வளைவில்

நாடகத்தைச் செய்கின்றாள்”

என்று பாரதிதாசன் கூறுவதிலிருந்து எங்கும் அழகை காண முடியும் என்பதை உணரமுடிகிறது. நாரெடுத்து மணம் கமழும் மலர் தொடுக்கும் பெண்கள் விரல்களில் நாடகம் செய்கிறார்கள் என்கிறார் . பூ தொடுக்கும் பெண்களை நாமும் கடந்து சென்று இருக்கிறோம். நாம் கடந்து சென்றதை கூர்ந்து நோக்கி பாரதிதாசன் சின்ன சின்ன செயல்களில் கூட அழகு உண்டு என்பதை உணர்த்துகிறார்.

“அட்டே செந்தோள்

புறத்தினிலே கலப்பையுடன் உழவன் செல்லும்

புது நடையில் பூரித்தாள் விளைந்த நன்செய்

நிறத்தினிலே என் விழியை நிறுத்தினாள்

என் நெஞ்சத்தில் குடியேறி மகிழ்ச்சி செய்தாள்”

அழகே பூரித்து நிற்கும் அழகு கலப்பையுடன் உழவன் செல்லும் புதுவையில் இருந்தது என்பான். உழவன் சுமந்து செல்வது வெறும் கலப்பையல்ல அது தான் உலகம் , அதனாலே வள்ளுவன்

“சுழன்றும் ஏர்ப்பின்னது உலகம் அதனால்

உழந்தும் உழவே தலை” (குறள் -1031) என்பார்.

ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்தும் தொட்டும் இரசித்த அழகு, விளைந்த நன்செய் நிலத்தில் விழியை நகரவிடாமல் திகைத்து நிற்க வைத்து நெஞ்சில் குடியேறி மகிழ்ச்சி செய்தாள் என்பான்.

“திசை கண்டேன் வான் கண்டேன் உட்புறச்
செறிந்த நாம் பலப்பலவும் கண்டேன் யாண்டும்
அசைவனவும் நின்றனவும் கண்டேன் மற்றும்
அழகுதலைக் கண்டேன் நல்லின்பம் கண்டேன்”

அசையும் அசையாத பொருள்களிலும் அழகை கண்டு இன்பம் கண்டேன் மேலும் பழமையினால் சாகாத இளையவள் இங்கு இளமையும் புதுமையும் அழகில் அமைதியாகுகின்றன இயற்கை அழகு போல கலையையும் கவியையும் உணர சுவைக்க ஈடுபாடு வேண்டும் நல்லழகு வசப்பட்டால் துன்பம் என்பதே இல்லை

“நகையோடு நோக்கடா எங்கும் உள்ளாள்”

என்று பாரதிதாசன் எடுத்துரைத்துள்ளார்

முடிவுரை:

புரட்சியும் சமத்துவத்தையும் உயிராகக் கொண்ட பாரதிதாசனின் மனதை குழந்தையாக்கியது இயற்கை. இயற்கையில் காணக்கிடக்கும் அழகானது அவரவர் எண்ணவோட்டத்தின் அடிப்படையில் மாறுபடும் என்பதை உணரமுடிகிறது. இயற்கையின் அழகை அதன் சிறப்பை நாம் அறிந்து கொள்ள அழகின் சிரிப்பில் உள்ள அழகு என்ற கவிதை சிறந்ததாக இடம்பெற்றுள்ளது. எல்லோருக்கும் நல்லழகு வசப்படுவதில்லை விருப்போடு நுணுகி பார்த்தால் நல்லழகு வசப்பட்டால் துன்பம் பறந்தோடும் என்பதை அறிய முடிந்தது.

பார்வை நூல்கள்

- 1.பாரதிதாசன் கவிதைகள்
- 2.பாரதிதாசனின் கவித்திறன் - டாக்டர் மு .கோவிந்தசாமி
- 3.பாவேந்தரின் மொழி உணர்வும் மொழிநடையும் -பேராசிரியர் சண்முகம்
- 4.திருக்குறள் – கா .சு பிள்ளை

15

தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்ட போர் முறைகளும் வேள்பாரியும் ஓர் ஒப்பீடு

திரு ஆ.கார்த்திக்,

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,

கேஜி கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி,

சரவணம்பட்டி, கோயம்புத்தூர் - 35

முன்னுரை:

போர் முறைகள் காலத்துக்குக் காலம் மாறிக்கொண்டே இருக்கின்றன. வானையும் ஈட்டிகளையும் அம்புகளையும் வைத்து போர் புரிந்த முறைகளை நாம் சங்க காலத்தில் காண இயலும். ஆனால் இன்று துப்பாக்கி மற்றும் பீரங்கிகள் போன்ற பல்வேறு ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர் என்பது எல்லோரும் அறிந்த ஒன்றாகும். இன்றைய காலத்தில் நிகழும் போர் முறைகளை பார்க்கும் போது சங்க காலத்தில் மன்னர்கள் போரிட்ட விதங்கள் போற்றத்தக்கவையாகவே இருக்கின்றன. தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியமும் காலத்தால் முற்பட்ட நூல்களாகும். அக்காலத்தில் நிகந்த போர் முறைகளை புறநானூறும் பதிற்றுப்பத்தும் விளக்குகின்றன. தொல்காப்பியத்தில் புறத்திணைகள் அனைத்தும் போர்முறைகள் பற்றியே எடுத்துரைக்கிறது. தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்ட போர்முறைகளும் சு.வெங்கடேசன் அவர்களின் படைப்புகளில் ஒன்றான வேள்பாரி எனும் நாவலில் கூறப்பட்ட போர் முறைகளையும் ஒப்பிட்டுக் காண்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

சங்க காலப் போர்முறைகள்:

வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை மற்றும் பாடாண் போன்ற புறத்திணைகள் யாவும் சங்க காலப் போர் முறைகளை எடுத்துரைக்கும் கருவூலமாகத் திகழ்கின்றன. பண்டைக் காலத்தில் பேரரசர்கள், சிற்றரசர்கள் மற்றும் வீரர்கள் பற்றிய செய்திகளையும் போர் முறைகளையும் புறத்திணைகளே எடுத்துக்கூறுகின்றன. தொல்காப்பியப் புறத்திணையில் ஐந்து இயல்களிலும் போர் முறைகளே சொல்லப்படுகின்றன.

“அகத்திணை மருங்கின் அரிஸ்தப உணர்ந்தோர்

புறத்திணை இலக்கணம் திறம்படக் கிளப்பின்

வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே

உட்குவரத் தோன்றும் ஈரேழ் துறைத்தே” (தொல்.புறம்-59)

என்ற நூற்பாவில் வெட்சித் திணையின் புறனாக குறிஞ்சி கூறப்படுகிறது. வெட்சித்திணையானது குறிஞ்சிக்கு எவ்வாறு புறனானது என்று உரைக்கும் தொல்காப்பியர், நிரைகோடல் குறிஞ்சிக்குரிய மலைசார்ந்த நிலத்தின்கண் நிகழ்தலாகும். அந்நிலத்தின் மக்கள் பிற நாட்டு ஆநிரைகளை களவிற்கோடல் ஒரு புடை குறிஞ்சிக்கு உரித்தாகிய களவோடு ஒத்திருப்பதாலும் சூடும் பூவும் அந்நிலத்திற்கே உரியது என்பதாலும் வெட்சிக்கு குறிஞ்சி புறனாயிற்று எனலாம்.

படை செல்லுகின்ற ஆரவாரம், நற்சொல்லை ஆராய்தல், பிறர் அறியாமல் ஒற்றறிதல், சூழ்ந்தவர்களை அழித்தல், பசுக்கூட்டத்தைக் கவர்தல், அந்நேரத்தில் பகைவரோடு செய்யும் சண்டை, பசுக்கூட்டங்களை தன் நாட்டுக்குக் கொண்டு வருதல், அதனைப் பங்கிடுதல், கள்ளுண்டு மகிழ்தல் போன்றவைகளெல்லாம் வெட்சித் திணைக்குரிய துறைகளாகச் சொல்லப்படுகின்றன என்பதனை தொல்காப்பியர்,

“படையிங்கு அரவம் பாக்கத்து விரிச்சி

புடைகெடப் போகிய செலவே புடைகெட

ஒற்றின் ஆகிய வேயே வேய்ப்புறம்

முற்றின் ஆகிய புறத்துஇறை முற்றிய

ஊர்கொலை ஆகோள் பூசல் மாற்றே

நோயின்றி உய்த்தல் நுவல்வழித் தோற்றம்

தந்துநிறை பாதீடு உண்டாட்டுக் கொடையென

வந்து ஈரேழ் வகையிற்று ஆகும்.” (தொல்.புறம்-61)

என்று தொல்காப்பியத்தின் வழி எடுத்துரைக்கிறார். இவையாவும் போரின் தொடக்க நிலையில் நிகழக்கூடிய சம்பவங்கள். இவை போன்றே பிற துறைகளிலும் கூறப்படுகின்றன.

ஆநிரை கவர்தல்:

ஒரு நாட்டின் செல்வமாகக் கருதும் ஆநிரை கவர்தல் போரின் தொடக்கமாய் அமைந்தது. ஆநிரை(பசுக்கூட்டங்கள்) கவர்வோர் வெட்சிப் பூ அணிந்துகொள்வர். அவர்கள் நற்குறி கொண்டே தங்கள் பணியினைத் தொடங்குவர். வீரர்கள் நற்சொல் அல்லது விரிச்சி கேட்க ஊருக்குள் சென்று நோக்குவர். பின் உளவு பார்ப்பர். ஆநிரைகளைக் கவர்வதைத் தடுப்பவர்களுடன் போர் தொடுப்பர். பின் வெற்றிக்குரிய தெய்வமான கொற்றவையை வணங்கி கள்ளுண்டு மகிழ்வர்.

ஆநிரை கவர்தல் என்பது இன்னொருவருடைய செல்வத்தைத் திருடும் செயலாக இருந்தாலும் அதுவே அறமாகப் போற்றப்பட்டது. பசுக்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற

நோக்கைவிட, எதிரியின் பசுக்கூட்டமாகிய செல்வத்தைக் கொள்ளையடித்தலே ஆநிரை கவர்தலின் நோக்கமாக இருந்தது. ஆநிரைகளை மீட்பவர்கள் கரந்தைப்பூ அணிந்து போரிடுவது வழக்கமாகும். மேலும் பகைவர் நாட்டை கவர விரும்பும் மன்னன் வஞ்சிப்பு சூடுவதும் போரின் இறுதியில் இறுதியில் பகைவர் நாடு எரிக்கப்படுவதும் தமக்கு அடங்கித் திறை செலுத்தாத நாட்டின் மீது மீண்டும் போர் தொடுப்பதும் கோட்டைப்போரில் ஈடுபடுவோர் உழிகைப்பூ சூடுவதும் போரை முறியடிக்கும் வீரர்கள் நொச்சிப்பு சூடுவதும் கோட்டைக்கு அப்பால் வெட்ட வெளியில் போர் புரியும் இருபெருவேந்தர்களும் தும்பைப்பூ சூடுவதும் வெற்றி பெற்ற மன்னன் வாகைப்பூ சூடுவதும் போர்முறைகளாகக் கருதப்பட்டன.

வேள்பாரியில் போர் முறைகள்:

சங்க இலக்கியத்தில் கபிலர், பாரி மன்னனின் புகழையும் அவனின் வீரத்தையும் பல பாடல்களில் பாடியுள்ளார். அவர் சொன்ன ஒரு சில குறிப்புகளை வைத்துக்கொண்டும் சில புனைவுகளைக் கலந்தும் சாகித்திய அகாடமி விருது பெற்ற எழுத்தாளரான சு.வெங்கடேசன் அவர்கள் வேள்பாரி எனும் நாவலைப் படைத்துள்ளார். நாவலில் பல்வேறு போர் முறைகளை எடுத்துக்கூறியிருப்பினும் பறம்பு நாட்டில் தெய்வவாக்கு சொல்லும் ஒரு விலங்கினைக் கைப்பற்ற பாண்டியர்கள் தொடுத்த போர் தொல்காப்பியர் கூறிய போர் முறைகளோடு ஒத்திருப்பதை நாவல் வழி அறிய முடிகிறது.

மதுரையில் மணவிழா:

குலசேகரப் பாண்டியனின் மகனான பொதிய வெற்பனுக்கும் கடல் வணிகத்தில் தலைசிறந்தவரான சூல்கடல் முதுவனின் மகள் பொற்சுவைக்கும் திருமணம் நிகழ்த்த மதுரையே மணவிழா பூண்டிருந்தது. அம்மணவிழாவிற்கு வெங்கல் நாட்டு மன்னன் மையூர்கிழாரும் மற்ற சிறுகுடி மன்னர்களும் அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். வியப்பைத் தரக்கூடிய வகையில் ஏதாவது ஒன்று திருமணப்பரிசாக வழங்கி பாண்டிய மன்னனின் அன்பைப் பெறலாம் என்று திட்டமிட்டு காமன் விளக்கை தயார் செய்துகொண்டிருந்த வேளையில் ஓர் அதிசயம் நிகழ்ந்தது. பறம்பு நாட்டின் செல்வமாகக் கருதப்படும் தெய்வவாக்கு(தேவாங்கு) விலங்கு வெள்ளத்தில் அடித்துவரப்பட்டது. இது என்ன விலங்கு என்று பலரும் யோசித்துக்கொண்டிருக்கும் சூழலில் மூன்றோர் உழவன் ஒருவன் “அது பறம்பு நாட்டின் செல்வம் என்றும் பாரி இதனை தெய்வமாகக் கருதி தேவவாக்கு சொல்லும் விலங்காகவும் பார்த்து வருகிறான்” என்றும் கூறினார். இதனையே பரிசாக அளித்துவிடலாம் என்று முடிவு செய்து தன் மகன் இளமருதனிடம் கொடுத்து அனுப்பினார் மையூர்கிழார்.

தேவாங்கு கவர்தல்:

கடல் வணிகத்தில் சிறந்து விளங்க வேண்டும் என்பதற்காகவே குல்கடல் முதுவனின் மகளை மணம் பேசி முடித்தான் குலசேகரப் பாண்டியன். மதுரைக்கு கொண்டு செல்லப்பட்ட தேவாங்கு விலங்கு அரண்மனையில் சக்கரவாகப் பறவைக்காக அமைக்கப்பட்ட மேடையில் வைத்திருப்பதை கண்ட அந்துவன் மிகவும் கோபமடைந்தான். பின்னர் அவ்விடம் நீக்கி பாண்டரங்கம் மேடையில் வைக்கப்பட்டது. அரண்மனை மணவிழாவிற்கு தயாராகிக் கொண்டிருந்த நிலையில் அதனை சுற்றிப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் திசைவேழர். அந்நேரத்தில் கூண்டில் அடைக்கப்பட்ட தேவாங்கை சிறு குச்சி கொண்டு தொல்லை தந்தான் அந்துவன். அதை கண்ட திசைவேழர் ஆச்சரியத்தில் முழுகினார். தேவாங்கு அச்சத்தில் பல இடங்களில் ஓடி அமர்ந்த போது அது வடதிசை நோக்கி அமர்வதைக் கண்டார். கூண்டை விட்டு வெளியே அனுப்பிய போதும் அது அங்கும் இங்கும் ஓடி அலைந்து மீண்டும் வடக்கு திசை நோக்கியே அமர்ந்தது. திசை காட்டும் அதிய விலங்கு என்றும் அதனை கடல் வணிகத்தில் பயன்படுத்த முடிவு செய்து இச்செய்தியை மன்னரிடத்தில் எடுத்துக்கூறினார் திசைவேழர். தேவாங்கை கவர்வதற்கு பறம்பு நாட்டின் மீது போர் தொடுக்க முடிவு செய்தான் குலசேகரப் பாண்டியன். பறம்பு நாட்டிற்குள் நுழைவதும் பாரியின் மீது போர் தொடுப்பதும் அவ்வளவு எளிதான காரியம் அல்ல என்றும் தற்போது சோழர்கள் போர்தொடுத்து தோல்வியை தழுவிய செய்தியை எடுத்துரைத்தான் பாண்டிய நாட்டுத் தளபதி கருங்கைவாணன். பறம்பு நாட்டு வீரர்களுக்கு நிகரானவர்கள் திரையர் குலமே. அவர்கள் மிகவும் வலிமையானவர்கள். ஆனால் எண்ணிக்கையில் குறைவானவர்கள். இவர்களை முதலில் நாம் சிறைபிடிக்க வேண்டும். ஏனென்றால் பறம்பு நாட்டைப் பற்றி முழுமையாக அறிந்தவர்கள் அவர்களே. அவர்களின் வீரம் கடல் வணிகத்திற்கு பெரிதும் பயன்படும் என்றும் தேவாங்கை கொண்டுவர அவர்களால் மட்டுமே முடியும் என்று உரைத்தான்.

திரையர்கள் சற்றும் எதிர்பார்க்காத நேரத்தில் அவர்கள் மீது போர் தொடுத்து திரையர்களின் தலைவனான காலம்பனையும் அக்குலம் முழுவதையும் சிறை பிடித்தான் கருங்கைவாணன். சிறைபிடிக்கப்பட்ட திரையர்கள் மதுரைக்கு கொண்டுவரப்பட்டனர். கருங்கைவாணன் காலம்பனிதம் “**உன்னுடைய குலம் விடுவிக்கப்பட வேண்டும் என்றால் பறம்பு நாட்டின் தெய்வாக்கு சொல்லும் தேவாங்கு விலங்கை கவர்ந்து வர வேண்டும்**” என உத்தரவிட்டான். தன் குலம் காப்பாற்றப் பட வேண்டும் என்பதற்காக வேறு வழியின்றி காலம்பன் தேவாங்கை கவர்ந்து வர முடிவு செய்தான். இறுதியில் காலம்பனுக்கு 40க்கும்

மேற்பட்ட தேவாங்கை கொடுத்தனுப்பியும் திரையர் வீரர்களுடன் நீலன் உள்பட சில பறம்பு வீரர்களை அனுப்பி திரையர் குலத்தையும் தேவாங்கையும் மீட்க துணையாக நின்றான் பாரி.

உளவு பார்த்தல்:

பறம்பு நாட்டில் நடைபெறும் விழாக்களில் மிகவும் சிறப்பான விழாவாகக் கருதப்படுவது கொற்றவை விழாவாகும். கொற்றவை விழா காண பாரியும் கபிலரும் அமர்ந்திருந்தனர். இவ்விழாவைக் காண பல ஊர்களில் இருந்து பாணர்கள் வருகை தந்திருந்தனர். கூத்துக் களத்தில் கொற்றவைக்கு முன்பாக பல இனக்குழுக்களால் கொண்டுவரப்பட்ட பழக்கூடைகள் வைக்கப்பட்டிருக்கும். அங்கு மறைந்து வாழும் தேவாங்கு விலங்கு எந்தக் கூடையில் உள்ள பழங்களை எடுத்து உண்ணுகிறதோ அன்று அந்த இனக்குழுவின் விழாவாகக் கருதப்பட்டு கூத்து நிகழ்த்தப்படும். பறம்பு நாட்டின் செல்வமாகக் கருதப்பட்ட தேவாங்கு விலங்கு பற்றி மற்றவர்கள் எப்படி அறிந்தனர் என்று பாரியிடம் கபிலர் வினவிய போது அதற்கு பாரி “கொற்றவை விழாவிற்கு வருகை தரும் பாணர்களுக்கு மத்தியில் பாணர்கள் வேடத்தில் ஒரு சில ஒற்றர்களும் வருவதுண்டு” என்றார். ஏன் அவர்களை அடையாளம் காண முடியவில்லை என்று கபிலர் வினவ அதற்கு பாரி “பறம்பு நாட்டை உளவு பார்க்க வந்த ஒற்றர்கள் அவர்கள் என்று தெரிந்தும் நான் தண்டிப்பதில்லை. ஏனென்றால் அவர்கள் பாணர்கள் வேடத்தில் உள்ளார்கள். தன்னை நம்பி வரும் பாணர்களை நான் எப்படி தண்டிப்பது” என்று கூறியதும் கபிலர் பாரியை வியந்து பார்த்தமைக்கு எல்லையே இல்லை என்று கதை வழி உணரமுடிகிறது.

முடிவுரை:

ஆநிரை கவர்தலும் அதனை மீட்டு வருவதும், ஒற்றர்கள் ஒரு நாட்டைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள உளவு பார்ப்பதும், செல்வங்களை கொள்ளையடித்து அதனை பங்கிட்டுக் கொள்வதும் சங்க கால மக்களின் போர்முறைகளாகக் கருதப்பட்டன. தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்ட போர் முறைகளும் வேள்பாரி நாவலில் புனைவாக சொல்லப்பட்ட போர் முறைகளும் ஒருசேர அமைந்திருப்பதனை நாம் காணமுடிகிறது.

பார்வை நூல்கள்:

1. தொல்காப்பியம்(பொருளதிகாரம்) – சாரதா பதிப்பகம், சென்னை - 14
இளம்பூரணனார் உரை
2. வேள்பாரி – – விகடன் பிரசுரம், சென்னை - 02
சு.வெங்கடேசன்

முக்கூடற் பள்ளு இலக்கியத்தின் சிறப்புகள்

ம.செல்வ ரோசரி புஷ்பா

உதவிப்பேராசிரியர்,

தமிழ்த்துறை (சுழற்சி- 2),

குரு நானக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)

சென்னை -600 042.

முன்னுரை

தமிழ்நாட்டில் இடைக்காலங்களில் மக்களிடையே மிகச் சிறப்புடன் இருந்த ஒரு வகை கூத்துக்கலை இலக்கியமே பள்ளு. தொண்ணூத்தி ஆறு வகைப் பிரபந்தங்கள் பள்ளும் ஒரு வகை என்று சிற்றிலக்கியம் என ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுவர். பள்ளு இலக்கியம் பள்ளர்கள் எனப்படும் ஒரு சாதி மக்களின் வாழ்வியல் முறைகளை கதைப்போக்கில் விளக்கிக் கூறும் நாடக இலக்கியம் . இவ் இலக்கியத்தின் மூலம் அவர்களின் பழக்க வழக்கங்கள் ஒழுகலாறுகள் வேளாண்மை செயல்முறைகள், பள்ளர்கள் இடையே வழங்கும் சமூக பழக்க வழக்கங்கள் ,மரபுகள் சடங்குகள் குடும்ப வாழ்வியல் முறைகள் முதலான பல்வேறு செய்திகளை அறிய முடிகின்றது. சிற்றிலக்கியங்களுள் பள்ளும் குறவஞ்சியும் தனிச்சிறப்புடைய எளிய மக்களின் வாழ்வியலை காட்டுவது என வழங்கலாம். இதற்கு முன்பு சிற்றிலக்கியங்களில் தெய்வம் அல்லது மன்னன் இடம்பெற்றதை நினைவுகூர்தல் நன்று. சிற்றிலக்கியம் மக்கள் இலக்கியமாக மாறியதில் வியப்பில்லை. பள்ளு குறவஞ்சி இலக்கியங்கள் மக்களிடையே பெற்றமைக்கு அதன் எளிமையை காரணம்.

பள்ளு என்பதன் பொருள்

பள், என்ற சொல் உகர விசுதி பெற்று பள்ளு என்று ஆகியது. கல்லு, முள்ளு போன்ற வழக்காறுகளை சான்றாக கூறலாம். உழவுத் தொழிலுக்குச் சிறந்த இடம் மருதம் . இது பயிர் தொழில் செய்வதற்குத் தக்கவாறு தண்ணீர் தங்கும் பள்ளமான இடங்களை உடையது. பள்ளங்கள் நிறைந்த இடத்தில் வேலை செய்வோரைப் பள்ளர் என வழங்கினர் பள்ளர்கள் பாடும் பாடலை கொண்டதே பள்ளு இலக்கியம் . இவ்விலக்கியம் பிற்காலத்தில் இலக்கிய வடிவை பெற்றிருந்தாலும் அடிப்படைக்கூறுகள் பண்டைய இலக்கியங்களில்

தென்படுகின்றன. பள்ளு இலக்கியம் ஒரு வடிவை பெறுவதற்கு பல்வேறு கூறுகள் துணை செய்திருக்க வேண்டும். தொல்காப்பியர் புலன் என்னும் செய்யுள் பற்றி கூறும் செய்திகள் பள்ளு இலக்கியத்தின் தோற்றம் பற்றிய செய்திகளோடு ஒத்துள்ளன. வழக்கு மொழிகளால் புணையப் படுவது (தொல்பொருள்542) தொல்காப்பியர் கூறும் ஏரோர் களவழி எனும் புறத்துறையும் இங்கு கூறுதல் வேண்டும் ஏரோர் களவழி என்பது உழவர்களின் நெல் களத்தில் நிகழும் செயல்கள் ஆகும் (தொல்பொருள்75) பன்னிரு பாட்டியல் கூறும் உழத்திப் பாட்டும் பள்ளு இலக்கியத்தின் தோற்றத்திற்கு காரணமாகும். உழத்திப்பாட்டு என்பது பெண்களின் பாடல் முறை.

பள்ளுவின் சிறப்பு

பள்ளு இலக்கியம் அகப்பொருள் நூலைப் போன்று கிளவித்தலைவன் தலைவியர்களின் சிறப்புப்பெயர் கூறாமல், பொதுப்பெயர் கூறியே நடக்கின்றது. முக்கூடற்பள்ளுவின் சிறப்புப் பெயர் கிளக்கவில்லை. பாட்டுடைத்தலைவனாகிய திருமாலின் பெயராகிய வடிவழகன் என்ற பெயரை இவனுக்கு ஏற்றி வடிவழகக் குடும்பன் என்று கூறுகிறது. அவன் மனைவியர் இருவரும் முத்தபள்ளியை முக்கூடற்பள்ளி என்றும் இளையபள்ளியை மருதூர்ப்பள்ளி என்றும் குறிப்பிடுகின்றது.

முதலில் 'பூ மேவு' என்று காப்புச்செய்யுள் தொடங்கி 'மாமேவு முக்கூடல் மாலழகர் இந்தப் பள்ளிசைக்குச் சொல் வழங்கிப் புரப்பார், பத்து ஆழ்வார்களும் பாவலரும் நாவலரும் பத்தர்களும் காப்பாம்' என்று காப்புக் கூறுகின்றது. பின்பு திருமால், கருடாழ்வர், சேனைமுதலியார், நம்மாழ்வார் ஆகிய இவர்களுக்கு வணக்கம் கூறுகின்றது.

நடக்கிற நாடகத்தில் இடையிடையே ஆசிரியன் வந்து விளக்கம் கூறுவதுபோல் நூலின் இடையிடையே கவிக் கூற்றாக வரும் கொச்சகக்கலிப்பாக்கள் நாடக உறுப்பினரின் வருகை முதலிய கருத்துக்களை விளக்குவனவாகவும் கவிதைச்சுவை நிரம்பித் தெவிட்டாத இன்பம் தருவனவாகவும் மிளிர்கின்ற தன்மைகளை ஒதி ஒதி உணர்க. இந்நூல் ஒன்பதுவகை உணர்வுகளால் பிறக்கும் கவிதைகளின் ஒரு பேரின்பத்தை முற்றுந் தந்து மகிழ்விக்கின்றது. முதலில் வியப்பு இறுதியில் சாந்தமும் உள்ள நூலாக விளங்குகின்றது.

பாட்டின் இனிமை

குருந்தி என்பவள் தன் பருவம் வரும் முன்பு சிறு பெண்ணாகத்தான் இருந்தாள்; முந்திய ஆண்டு நடுகை நடும்போது அவளை ஒருவரும் பொருட்படுத்தவில்லை; ஆனால், இப்போது என்ன புதிதாக ஒன்று நடக்கிறது.

“கொண் டாடிக்கொண்டு நடச்செய்து-இன்று
கண் டோமிதென்ன புதுமையோ
தொடை யென்றால் வாழைத் தண்டைப்போல்-விழிக்
கடையென்றால் கணை ரெண்டைப் போல்
சொருக்கென் றால்மேகப் படத்தைப்போல்-முலை
நெருக்கென் றாலிணைக் குடத்தைப் போல்
இடையென் றால்வஞ்சிக் கொடியைப் போல்-வரும்
நடையென் றாலிளம் பிடியைப் போல்”
இருந்த சாயலுக் கிப்பால் குருந்தி
திருந்தி னாளடி பள்ளீரே” (முக்கூடற் பள்ளு 129)

என்று அவள் இடையையும், தொடையையும், நடையையும், விழிக்கடையையும், கொங்கையாகிய இணைக்குடத்தையும், கூந்தலாகிய மேக படத்தையுங் கண்டு பெண்களே மருண்டு வியந்து கூறுகின்றார்கள். பாட்டின் அடிகளும் நளினமும் வியப்புடன் அவள் வடிவம் போல் அமைந்து சுவைநலம் உண்டாக்குகின்றது.

வீரச்சுவை

பள்ளியர்கள் தங்கள் நாட்டுவளம் கூறும்போது பெருமிதமாகக் கூறிக் கொள்கின்றார்கள்.

“கொண்டல் கோபுரம் அண்டையிற் கூடும்
கொடிகள் வானம் படிதர மூடும்
கண்ட பேரண்டந் தண்டலை நாடும்
கனக முன்றில் அனம்விளையாடும்
விண்ட பூமது வண்டலிட் டோடும்
வெயில்வெய் யோன்பொன் னெயில்வழிதேடும்
அண்டர் நாயகர் செண்டலங் காரர்
அழகர் முக்கூடல் ஊரெங்கள் ஊரே. ” (முக்கூடற் பள்ளு 20)

இப் பாடலில் முன் மூன்றடிகள் வியப்புச்சுவை பயப்பனவாக இருந்தாலும் “அழகர் முக்கூடல் ஊரெங்கள் ஊரே” என்பது எல்லாவற்றையும் அடக்கிக் கொண்டு பெருமிதச் சுவை தருகின்றது.

அச்சம்

பள்ளுவின் சில இடங்களில் அச்சம் சார்ந்த நிகழ்வுகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. குட்டையிற் கிடக்கும் பள்ளன் இளையபள்ளியை நோக்கி அச்சத்துடன் மூத்த பள்ளி தன்னைப்பார்க வருவாள் என கூறுகிறான்.

“முடுகவா ரகசிய முண்டு-குண்டுணிக் காரி
மூத்தபள்ளி பார்க்க வருவாள்
நடுவே தெய்வஞ் சோதிச் சுதையோ-பண்ணை
நயினார்க்குஞ் செவிகண்ணாச்சே
கடுகநீ போய்விடு சும்மா-சகதியிலே
கல்லெறிந்த கதையாக் காதே
வடுவந்தால் மறைக்கப்போமோ வருவதெல்லாம்
வந்துதீரும் மருதார்ப் பள்ளி” (முக்கூடற் பள்ளு 96)

என்று அஞ்சிக் கூறுகிறான்.

இழிவு

“முட்டிக்காற் பண்ணை யாண்டே
நடுக்கேளாரோ-ஆந்தை
மூக்கு மூஞ்சிப் பண்ணை யாண்டே
.....மட்டிவாய்ப் பண்ணை யாண்டே
.....கருமந்திமுகப் பண்ணை யாண்டே
.....சட்டித்தலைப் பண்ணை யாண்டே
.....சால்வயிறறுப் பண்ணை யாண்டே” (முக்கூடற் பள்ளு 151)

என்று வரும் பாடல்களில் இழிப்புச் சுவை காணப்படுகிறது. விளைச்சல் கண்ட வளமையால் பண்ணையார் மூத்த பள்ளியின் குற்றச்சாட்டை கேளாமைக்கு, மூத்த பள்ளி தன் ஆத்திரத்தைக் கொட்டுகிறாள் என்று வரும் பாடல்களில் இழிப்புச் சுவை காணப்படுகிறது.

உவகை

கள்ளால் உற்ற வெறிகொண்டு கட்டு மீறிப்போன பள்ளன் தையலி பெண்ணிடம் உன் காப்பைக்காட்டு என்று அவள் கையைப் பிடிக்கிறான். கள் மயக்கத்தினால் காதல் வரம்பு கடந்தே வெளிப்பட்டுவிடுகிறது.

“தையலி மகள் பொய்யலி கிட்டச்
சாடிப் பெரியான் ஓடிப்போய்

கள்ளாலுற்றது மீறியே நிலை கொள்ளாமல் தடுமாறியே
காப்பைக் காட்டென்று கையைப்பிடிக்கும்
கோப்பைப் பாடும் பள்ளீரே” (முக்கூடற் பள்ளு 132)

என்றும் உவகைச் சுவை தரும் பாடல்கள் இடம் பெறுகின்றன.

அவலம்

பள்ளனை மாடுமுட்டி விடுகிறது; மயங்கி விழுகிறான்; மூத்தபள்ளி வருந்திப் புலம்புகிறாள்.

“மதயானை முதற்பிடிக்க வல்லாய்--இந்த
மாட்டுக்கு மாட்டாமற் போனதென்ன சொல்லாய்
கதையோமுன் மலைகளையும் முறித்தாய்--அந்தப் பலங்
கண்டிலேனான் என்றோடி மறித்தாய்
சதுர்வேதன் விதித்ததலைப் பொறியோ--மருதூர்ச்
சக்களத்தி புலைமருந்தின் வெறியோ
முதலையீ தார் விளைத்த இடும்போ--தெரிந்திலேன்
முக்கூடல் அழகர்ப்பண்ணைக் குடும்பா” (முக்கூடற் பள்ளு 118)

மதயானைப் பிடிக்க வல்லவன் இப்போது மாடு பிடிக்க வலிமை இல்லையா என்று புலம்புகிறாள் . மேலும் இளைய பள்ளி, வடிவழகரின் பாதங்களை மறவாத குடும்பனே, உன் மேனியில் வருப்பட்டதென்ன.முக்கூடற் பள்ளி சிரிக்க இப்படி விழுந்து கிடக்கிறாயே என்று புலம்புகிறாள்.

“வடுப்படா மேனிவடுப் படுமோ--நன்று நன்றென்
வல்லாளன் சமர்த்தும்போய் விடுமோ
தடுத்தானீ ஏன்மாட்டைத் தொடர்ந்தாய்--முக்கூடல்
சதுரிபார்த்துச் சிரிக்கவோ கிடந்தாய்
அடுத்திதுவும் உனக்குவர முறையோ-மலையின்மேல்
ஐயா பூலாவுடையார் குறையோ
படுத்தகிடை எழுந்திருந்து கொள்ளாய்--வடிவழகர்
பாதம்மற வாதபண்ணைக் குடும்பா” (முக்கூடற் பள்ளு 119)

என்று வருந்திக் கூறுவதும் அவலச்சுவையில் அமைகின்றது.

வெகுளி

இளைய பள்ளி பள்ளனைக் குடிலில் மறைத்து வைத்துக் கொண்டு அவன் வெளியே போய் மூன்றுநாள் ஆய்விட்டது என்று பசப்புக்கிறாள். அதைக்கேட்ட பண்ணைக்காரன்

வெகுண்டு பேசுகின்றான். குச்சுக்குள்ளே பள்ளனை வைத்துக்கொண்டு அதட்டவா செய்கின்றாய்.உன் வாயைத் தைத்துப்போடுவேன் என்றான் .

“முக்கூடற்பள்ளியைப் போல்

சொக்காரி நீயல்லவே

வக்கணை ஏன் மருதூர்

அக்கிரமப் பள்ளி”

“குச்சுக்குள்ளே பள்ளனையும்

வைச்சுக் கொண்டதட்டாதேவாய்

தைச்சுப்போடு வேன் மருதூர்க்

கச்சற் காய்ப் பள்ளி” (முக்கூடற் பள்ளு 64)

மேலும் நாயும் ,பூனையும் நீயெனெ இளையபள்ளியை மூத்தப் பள்ளி தன் ஏசலில் பாடுகிறாள்,

“நாவி என்றாய் பூனை என்றாய்

மருதூர்ப் பள்ளி--நாவி

நானடி பூனைமுளி

நாயும் நீயடி” (முக்கூடற் பள்ளு 158)

முடிவுரை

சிற்றிலக்கியங்களுள் பள்ளும், குறவஞ்சியும் தனிச்சிறப்புடையன. மக்கள் வாழ்வியலை எளிமையான முறையில் ஆசிரியர் படைத்துள்ளார். தென் தமிழகத்தில் வாழ்ந்த பள்ளர் இன மக்களின் உழவு, பாடல் , மாடு ,மீன் , தெய்வம் ,பண்ணை , எனப்பலவற்றை அறிய முடிகிறது.சிற்றிலக்கியமாக இருந்தாலும் பலவகைப்பட்ட செய்திகளை நம்மால் காண இயல்கிறது.

துணைநூல் பட்டியல்

- 1.தொல்காப்பியம் ,பொருளதிகாரம்,இளம்பூரணனார் உரை ,சாரதா பதிப்பகம்,சென்னை.
- 2.முக்கூடற் பள்ளு, புலியூர் கேசிகன் உரை, அமராவதி பதிப்பகம், மயிலாப்பூர்,சென்னை.

‘தமிழ்க்காதல்’ பிரதியில் மாணிக்கனாரின் மொழியாளுமை

ஜோ. செ. கார்த்திகேயன்

உதவிப்பேராசிரியர்

தமிழ்த்துறை

பி.எஸ்.ஐ.கலை அறிவியல் கல்லூரி

கோயம்புத்தூர் 641014

தமிழ் மொழி உலகச் செம்மொழிகளில் ஒன்று என்ற உயர்வைப் பெருவதற்கு அடிப்படைக் காரணமாய் அமைந்த சிறப்புகளுள் ஒன்று தமிழ் மொழியின் சங்க இலக்கியங்கள். எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டு என்ற இரு தொகுப்புகளுக்குள் முடக்கப்பட்ட தமிழ்ச் சங்க இலக்கியங்களுக்கு காதலும் வீரமும் ஆதாரப் பாடுபொருள்கள். இவ்விலக்கியங்களின் சிறப்பைப் பறைசாட்டும் பொருட்டும் உலகறியச் செய்யும் பொருட்டும் தொடக்க காலத்தில் ஆய்வுகள் நிகழ்த்தப்பட்டன. அத்தகைய ஆய்வுகளை நிகழ்த்திய ஆய்வாளர்களில் பலரது ஆய்வுகள் அவர்களது இலக்கியப் புலமையைக் காட்டும் பொருட்டும் ஒரு குறிப்பிட்ட இலக்கியப் பரப்பின் மீதான ஆராய்ச்சி என்றாலே இவர்தான் என்று அடையாளப்படுத்துமளவிற்கும் நிலைத்து நிற்பதனை அறியமுடிகிறது. அத்தகைய ஆய்வுகளைச் செய்தவர்களில் ஒருவராக அறியப்படுபவர் முதறிஞர் பேராசிரியர் வ. சுப. மாணிக்கனார் அவர்கள்.

இலக்கியப் புலங்குவெளியும் படைப்புவெளியும் படித்தவர்களை மையமிட்டே இருந்துள்ளது. அதனால் ஆராய்ச்சிகளிலும் அத்தகைய போக்குத் தொற்றிக்கொள்வது இயல்பு. தொடக்க நிலையினருக்கான அல்லது பொது மக்களுக்கானதாக பெரும்பாலான ஆய்வுகள் நிகழ்த்தப்படாது மெத்தப் படித்த அல்லது அத்துறை சார்ந்தவர்கள் மட்டுமே முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ளும் பாணியிலும் மேலை நாட்டாருக்குத் தமிழ் அறிவுறுத்தும் பொருட்டும் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் அன்றைய ஆய்வாளர்களுக்குத் தமிழ் மொழி இலக்கியங்களின் சிறப்பை உணர்த்தச் செய்யும் கடப்பாடும் இருந்துள்ளது. அத்தகைய ஆய்வுகளை சிறப்புற நிகழ்த்தியவர்களில் ஒருவர்தான் முதறிஞர் பேராசிரியர் வ. சுப. மாணிக்கனார்.

தமிழ் மொழியின் இலக்கிய வளமையை அடையாளப்படுத்திய சங்க இலக்கியங்களில் அக இலக்கியங்கள் என்றால் முதலில் நினைவுக்கு வருபவர் முதறிஞர் வ. சுப. மாணிக்கனார்.

ஏனெனில் அத்தகைய சிறப்புடைய நூலாக இவரது 'தமிழ்க் காதல்' நூல் இன்றளவும் தமிழ் அறிஞர்களால் கொண்டாடப்படுகிறது. இந்நூலின் இத்தகு சிறப்பிற்கு அந்நூலாசிரியன் கையாண்ட மொழி நடையும் காரணம். இவரின் மொழிநடை இலக்கிய வாணர்களுக்கேயான மெருகூட்டப்பட்ட, நேர்த்தியாக்கப்பட்ட, ஏட்டிலக்கிய நடை. "ஒரு மொழி எவ்வளவுக்கெவ்வளவு நேர்த்தியாக்கப்படுகிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அதன் உணர்வுகள் மேல்நிலைப்பட்டதாகிவிடும். உண்மையான உறவுகளை வெளிப்படுத்த முடியாததாகிவிடும்." (ஆங்கிலமும் இதர மொழிகளும், ப -7) என்ற யு. ஆர். ஆனந்தமூர்த்தியின் கூற்றைப் பொய்த்துப்போகும்படிச் செய்து சங்க இலக்கிய மாந்தர்களின் உறவுகளை நுண்மையான உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் சீரிய மொழியாம் தமிழும் தமிழனின் செந்தமிழ் நடையும் என்பதை உணர்த்திக்காட்டிய மொழி நடைக்குச் சொந்தக்காரர்.

தமிழ்க் காதலும் அகத்திணை ஆய்வும்

அகத்திணை ஆராய்ச்சி, அகத்திணைப் பகுப்பு, அகத்திணைத் தோற்றம், அகத்திணைக் குறிக்கோள், அகத்திணைப் பாட்டு, அகத்திணைப் புலவர்கள், அகத்திணைக் கல்வி என்ற ஏழு இயல்கலை உட்கிடையாகக் கொண்டு சங்க இலக்கிய அகத்திணையியல் பற்றித் தான் எடுத்துக்கொண்ட ஆய்வுப்பொருண்மைக்கேற்ப, "சங்கத் தனிப்பாடல்களின் தொகை 2381 என்ப. அதனுள் அகத்திணை நுதலியவை 1862 என்க. சங்கப் புலவர் தொகை 473 என்ப. அதனுள் அகம் பாடியோர் 378 சான்றோர் என்க." (தமிழ்க் காதல், ப-5) எனத் தரவுகளைத் தொகுத்தும் சங்க இலக்கியத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள நூல்களில் அகத்திணை சார்ந்த நூல்களையும் அகமும் புறமும் கலந்த நூல்களில் அகப்பாடல்களாக அறியப்படும் பாடல்களின் எண்ணிக்கையை

“அகநாநூறு (முழுதும்)	400 பாடல்கள்
நற்றிணை	400 பாடல்கள்
குறந்தொகை	401 பாடல்கள்
500 (129, 130 ஆம் பாடல்கள் தொலைந்தன)	
கலித்தொகை	149
பரிபாடல்	8 (22 பாடல்களுள்)
பத்துப்பாட்டு	4 (10 பாடல்களுள்)
கூடிய அகப்பா	1862” (ப - 8)

எனப் பகுத்தும் மேலை நாட்டாரின் உளவியல் கருத்தாக்கங்களின் துணையோடு இப்பிரதி அகப்பாக்களை ஆய்கிறது. அதாவது மரபு வழிப்பட்ட ஆய்வுகளிலிருந்து விலகி பழமைப் பிடிப்போடு மேலை நாட்டாரின் ஆய்வுப் பாங்கையும் உட்புகுத்தியும் ஆராய்ந்துள்ளது.

தமிழ் இலக்கியந்தன் சிறப்பை உலகறியச் செய்யும் நோக்கோடுதான் இவர் இந்நூல் யாத்தார் என்ற நமது புரிதலுக்குக் கீழ்க்கண்ட மாணிக்கனாரின்,

“தமிழ்த் தொல்லிலக்கணன் தொல்காப்பியன் அகத்திணையின் இயல்பு தெரிவிக்க, அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல் என இயல் நான்கு வகுத்துள்ளான். புறத்திணையின் இயல்பு தெரிவிக்கவோ, அவனால் எழுதப்பட்ட இயல் ஒன்றே. சங்கப் பெருஞ்சான்றோர் கபிலர், ஆரியவரசன் பிரகத்தனுக்குத் தமிழின் மேன்மையை அறிவுறுத்த விரும்பினார் விரும்பியவர் அவனுக்கெனத் தாமே குறிஞ்சிப்பாட்டு ஒன்று இயற்றினார். இஃது ஓர் அகத்திணைப்பா. கபிலர் புறம் பாடாது அகம் பாடிய நோக்கம் என்ன? தமிழினத்தின் அறிவுச் சின்னம் அகத்திணைப் படைப்பு தமிழ் மொழியின் தனி வீற்றினை அயல் மொழியான் உணர வேண்டுமேல், அவனுக்கு முதலில் கற்பிக்கவேண்டும் பொருள் அகப்பாட்டே என அவர் உள்ளியிறுப்பார்.” (ப - 6)

என்ற வரிகள் அகச்சான்று. ஏனெனில் கபிலரின் இந்தத் தமிழ் அறிவுறுத்தும் பாங்கைத்தான் மாணிக்கனாரும் கையால்கிறார் அல்லது அவர் வழியைத் தொடர்கிறார். இப்புரிதலுக்கு மேலும் வலுச்சேர்க்கும் விதமாக வள்ளுவர் பற்றிய இவரின் ஆய்வு நூலான ‘வள்ளுவம்’ என்ற நூல் அமைந்திருப்பது வெள்ளிடைமலை. அத்தோடு இவரின் திருக்குறள் தெளிவுரை நூலையும் இணைத்துக் கொள்ளலாம். தன்னை வள்ளுவனாய்க் கற்பிதம் செய்துகொண்ட இவரின் திருக்குறளுக்கான எளிமையுரை (இரண்டடித் திருக்குறளுக்கு இருவரி விளக்கம்) திருக்குறலைப் பரவலாக்கம் செய்யும் பொருட்டு கட்டப்பட்டது எனப் புரிந்துகொள்வதற்கு இடம் விடுத்து மேதாவித்தனத்துக்கான வெளிப்படுத்தலோ என்ற ஐயத்தையும் தோற்றுவிக்கிறது.

சாதி மதம் கடந்தவர்

சாதி மதப் பற்றின்மையோடுத் தமிழாய்ந்தவர் மாணிக்கனார். தமிழ்க்காதல், வள்ளுவம் போன்ற ஆய்வு நூல்களிலும் திருக்குறள் தெளிவுரை நூலிலும் இவரின் சாதி மதம் கடந்த நடுவுநிலை ஆய்வு முறையியலைக் காணமுடிகிறது. சங்க அக இலக்கிய ஆய்வாகிய ‘தமிழ்க்காதல்’ நூலில் சங்க இலக்கியங்கள் சாதியம் கடந்த இலக்கியங்கள் என்றும் பின் வந்த இலக்கியங்கள் சாதி சமய வயப்பட்டன என்றும் விளக்கும்

“இடைத்தமிழ்ச் சமுதாயத்தைச் சாதிகளும் சமயங்களும் இயக்கின. காதலும் மணமும் எல்லாம் சாதிவழி சமயவழிப்பட்டன. சங்க காலம் போல இயற்கைத் திணைவழிப்படவில்லை என்பது தெளிவு. சங்க காலத்து இருந்த குறிஞ்சி முல்லை மருதம்

நெய்தல் என்ற நிலத்திணையமைப்பு தமிழகத்து இடைக்காலத்தும் இருந்தது. இருந்தும் திணைவழிப்பட்ட மனப்பான்மை அக்காலத்தோர்க்கு இல்லாதொழிந்தது.” (ப – 135)

என்ற இவரது ஆய்வு முடிவு சாதி மதம் கடந்த நடுவு நிலை ஆய்வாளர் மாணிக்கனார் என்பதைப் புலப்படுத்தும். ஆண் பெண் பேதமின்றி சக மனிதர்களின் உள்ளத்து உணர்வுகளுக்குச் சம உரிமை கொடுத்து பெண்களின் உணர்வுகளை ஒடுக்குதலுக்கு உட்படுத்தும் இச்சமூகக் கற்பிதங்களை புறந்தள்ளிய இவரது ஆய்வு முறையியல் ஆய்வாளர்களுக்கு வழிகாட்டும் தன்மையுடையது.

மாணிக்கனாரின் இறையரசியல்

சாதி மதம் கடந்த நடுவு நிலையோடு அகத்திணைப் பாக்களின் திறம் விளக்க முயலும் மாணிக்கனார் தம்மையும் அறியாது உரையாசிரியர்களின் மரபைப் பின்பற்றித் தன் இறை நம்பிக்கையைத் தினிக்க முற்பட்டுள்ளார். இறை சார்ந்தே இயங்கி வந்த அன்றைய சமூகத்தில் இருந்து கொண்டு ஆராயப்புகும் ஒருவரிடம் இப்பண்பு தன்னை அறியா நிலையில் வெளிப்படும் என்பது உளவியல் பயின்ற யாவரும் அறிந்ததே. எனினும் அன்றை சாதிய சமூக சூழலோடு இவரின் ஆய்வுகளை வாசிக்கும் யாவரும் மாணிக்கனாரின் ஆய்வு முறையியலைக் கலகக் குரல்களாக இனம் காண்பர் என்பது வெள்ளிடைமலை. அகத்திணைப் பாடல்களின் சிறப்பைக் கூறவரும் மாணிக்கனார்

“ஆய்வாளன் அகத்திணை மூல இலக்கியத்தோடு நேரடி அறிவுத்தொடர்பு கொள்வானாயின், ஆண்டவனோடு நேரடி நெஞ்சுத்தொடர்பு கொள்ளும் அடியவன் போலச் செம்பொருள் காண்பான்.” (ப – 22)

என்று விளக்கம் தருகிறார். வாசிப்பில் போதையூட்டும் இவ்வாக்கியம் வாசகன் மனத்தில் நஞ்சூட்டும் பாங்கினது. பிராமண மேலாதிக்க வன்மம் நிறைந்தது. வாசகன் மனதில் அடிமை எண்ணத்தை விதைக்கும் திறன் பெற்றது. அத்தகைய எண்ணமே சரியானது என ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்து அவனை நாளும் ஆண்டவனோடு நெஞ்சத் தொடர்புகொள்ள ஒழுக்கச் செய்யும் வல்லாண்மை கொண்டது.

தமிழ் இலக்கியத்திற்கான அடையாளமாக சங்க அகப்பாக்களை அடையாளப்படுத்தும் இம்முயற்சி பிற பாடல்களை விளிம்புக்குத் தள்ளி மற்றமையாக்கும் அரசியல் வினையாற்றுகிறது. சங்க அகப்பாடல்களையும் இறைவனையும் சம நிலையில் நிறுத்தி கேள்விக்கிடமில்லா புனிதமாக்குகிறது. மறுக்கத்துணிபவனை குற்றவுணர்ச்சிக்குள்ளாக்கி மனநோய் கொண்டவனாக தன்னையே ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்யும் அதிகார மேலாண்மையை விதைத்துச் செல்கிறது. இந்த வினையாற்றலைத் தனது எழுத்துகளுக்கும் பொருந்திப்

போவதாகப் பரவலாக்கம் செய்துகொள்கிறது. பிராய்டிய உளப்பகுப்பாய்வின் வாசனை தாங்கியதாக வெளிப்படும் இவரின் அகத்தினை ஆராய்ச்சி தமிழ்ச் சங்க அக இலக்கியங்களை ஆய்வுக்குட்படுத்தும் எவரும் புறந்தள்ள முடியாத் தன்மையுடையது என்று எண்ணங்கொள்ளச் செய்யும் வலிமை கொண்டது.

முடிவுரை

தமிழ் இலக்கியத்தின் செழுமையை நுண்மையை உலகறியச் செய்யும் நோக்கோடு நடந்தேறிய அன்றைய காலகட்ட ஆய்வுகளில் வ. சுப. மாணிக்கனாரின் ஆய்வுகள் புகழ் பரப்பும் நோக்கோக்கோடு மட்டும் இருந்துவிடாமல் தமிழ் இலக்கியங்களின் நுண்மைகளையும் நுண்ணிதின் ஆய்ந்து மரபு வழிப்பட்ட ஆய்வுகளிலிர்ந்து விலகி பன்முக ஆய்வுகளுக்கும் வழி சமைத்துக் கொடுக்கும் பண்பினதாக அமைந்துள்ளமை விளங்குகிறது.

சாதி மதம் கடந்த புத்தாய்வு முறையைக் கடைபிடித்து தமிழாய்வு செய்து தமிழிலக்கியம் பயில்பவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கிறார். வ. சுப. மாணிக்கனாரின் மொழி நடை புலமை சான்றோர்களை மையம் கொண்டதாயும் விளிம்பு நிலையிலுள்ள தொடக்க நிலையினரை கவனங்கொள்ளாததாயும் இருந்து தமிழின் பெருமையை உலகறியச் செய்ய முனைந்துள்ளது. மாணிக்கனார் தன் இறைப்பற்றை ஆராய்ச்சியினூடே இழையோடவிட்டு கற்போர் நெஞ்சிலும் இயல்பாய்த் தொற்றும் படியான மொழி அரசியலை நிகழ்த்தி சங்க அகப்பாக்களைப் புனிதப்படுத்தியுள்ளார்.

துணைநின்ற நூல்கள்

1. வ. சுப. மாணிக்கனார், தமிழ்க் காதல், ஸ்ரீஇந்து பப்ளிகே'ன்ஸ், சென்னை 17, முதல் பதிப்பு 2009.
2. யு. ஆர். ஆனந்தமூர்த்தி, தமிழில் - அ. குமரேசன். உலகமயமாக்கல் காலத்தில் ஆங்கிலமும் 'இதர' மொழிகளும், பாரதி புத்தகாலயம், சென்னை 18, முதல் பதிப்பு 2010.

“தற்காலத் கிறித்தவர்களின் தமிழ் இலக்கியக் கொடையும் இசைக்கொடையும்”

ஞா. கில்பர்ட் சாலமன்

இணைப்பேராசிரியர்

வணிகவியல் துறை (சுழற்சி - II)

குருநானக்கல்லூரி

சென்னை – 42.

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் கிறித்தவர்கள் ஆற்றியப் பங்கு மிக முக்கியமானது. வீரமாமுனிவர் முதல், கால்டுவெல் வரை கிறித்தவர்கள் தமிழுக்கு ஆற்றிய தொண்டுகளை உலகறியும் இந்நிலையில் தற்காலத் தமிழ்க்கிறித்தவர்களின் இலக்கியக் கொடை மற்றும் இசைக்கொடை குறித்த சிறிய தொகுப்பை இக்கட்டுரையில் காணலாம்.

தமிழ்க்கிறித்தவ சீர்த்திருத்த விவிலிய வரலாறு

சீர்த்திருத்த விவிலியம் கடந்த 1874 அம் ஆண்டிலிருந்து பயன்பாட்டில் இருந்து வருகிறது. இதனை மொழிபெயர்த்தவர் ஜான் பிலிப் பெப்ரீஸியஸ் மற்றும் ஹென்றி பவர் ஆவர். இவ்விவிலியம் எபிரேயம் மற்றும் கிரேக்க மொழியிலிருந்து மொழி பெயர்க்கப் பட்டதாகும். இது 1871 இல் இருந்து நடைமுறையில் உள்ளது. இதனை 1874 முதல் சீர்த்திருத்தக் கிறித்தவர்கள் பயன்படுத்தி வருகிறார்கள். விவிலியம் மொத்தம் 66 நூல்கள் அடங்கிய தொகுப்பாகும். பழைய ஏற்பாட்டில் 39 நூல்களும், புதிய ஏற்பாட்டில் 27 நூல்கள் அடங்கியத் தொகுப்பாகும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் எல். பி. லார்சன் மொழிப்பெயர்ப்பு என்ற விவிலியம் 1936 அம் ஆண்டிலும் சி. எச் . மோனகன் திருப்புதல் 1949 அம் ஆண்டிலும் வெளிவந்தது. 1975 ஆம் ஆண்டில் ராஜீகத்தின் புதிய ஏற்பாட்டுத் திருப்புதல் என்ற மொழிபெயர்ப்பும் வந்தது. மேற் குறிப்பிட்ட அனைத்து மொழிபெயர்ப்புகளையும் இந்திய வேதாசிரியர் வெளியிட்டுள்ளது. (ஜான் ஜெயனந்தம், வேதாசிரியரின் வரலாறும் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகளும் – ப-ள் 59-71.)

ரோமன் கத்தோலிக்க விவிலிய வரலாறு

ரோமன் கத்தோலிக்க திருச்சபை 1857 ஆம் ஆண்டு புதிய ஏற்பாட்டை புதுச்சேரியிலிருந்தும் 1870 ஆம் ஆண்டு திருச்சியிலிருந்தும் வெளியிட்டனர். இதன் திருத்திய மொழிபெயர்ப்பை 1986 ல் முதல் பதிப்பையும் 1988 ஆம் ஆண்டு அடுத்தப் பதிப்பையும் வெளியிட்டது. இம்மொழி பெயர்ப்பு எளிய தமிழ் நடையில் உள்ளது. கத்தோலிக்க விவிலியத்தில் தள்ளுபடி ஆகமங்களும் சேர்ந்து இருக்கும் ஆனால் சீர்திருத்த சபை விவிலியத்தில் தள்ளுபடி ஆகமங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை ஆதலால் அவைகள் சேர்த்துக்கொள்ளப்படவில்லை. (ஜான் ஜெயானந்தம், வேதாகமத்தின் வரலாறும் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகளும் -ள் 70-71.)

சகோதரி சாராள் நவரோஜி

1939 - இல் பிறந்த சகோதரி சாராள் நவரோஜி தமிழ்க்கிறித்தவ உலகில் 350-கும் மேற்பட்ட தமிழ்க்கிறித்தவ பக்திப்பாடல்களை எழுதிப்பாடிய ஒரே கிறித்தவப் பெண்மணியாவார். சீர்திருத்தக் கிறித்தவ முறையைப் பின்பற்றிய சகோதரி சாராள் அவர்களின் தந்தை அடிப்படையில் ஒரு கர்நாடக வாய்ப்பாட்டு மற்றும் வயலின் இசைக்கலைஞராவார். தந்தையாரிடமிருந்து இசையறிவைப் பெற்றார் சாராள்.

1950 - ஆம் ஆண்டு தொடங்கி 2013 வரையிலான காலக் கட்டத்தில் இசையின் வழி இறைப்பணியாற்றினார்.

“அனாதி தேவன் உன் அடைக்கலமே... - அவர்

நித்திய புயங்கள் உன் ஆதாரமே - இந்த தேவன்

என்றென்றும் உள்ள சதா காலமும் - நமது தேவன்

மரண பரியந்தம் நம்மை நடத்திடுவார்.”

(ஆராதனை கீதங்கள், தமிழ் பாப்டிஸ்ட் சபை, கீழ்ப்பாக்கம், சென்னை - 2017.) பாடல் எண் 349) போன்ற அற்புதமான கவித்துவத்துடனும் இசையுடன் பல பாடல்களை அளித்துள்ளார்.

எமில் ஜெபசிங்

அண்ணன் எமில் ஜெபசிங், விஷ்வவாணி என்ற கிறித்தவ இறைத்தொண்டு அமைப்பினை ஆரம்பித்தவர் அவார். இவரது காலம் 1940- 2013. இவர் தூத்துக்குடி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர். இவர் நண்பர் சுவிசேச ஜெபக்குழு என்ற அமைப்பின் நிறுவனர்களில் ஒருவர். இவர் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட பக்திப்பாடல்களை இயற்றி இருக்கிறார்.

மகிழ்வோம் மகிழ்வோம்

தினம் அகமகிழ்வோம்

இயேசுராஜனம் சொந்தமாயினார்.

(எமில் ஜெபசிங், ஆராதனை கீதங்கள், தமிழ் பாப்டிஸ்ட் சபை, கீழ்ப்பாக்கம், சென்னை – 2017. பாடல் எண் 341.)

அருட்தந்தை எஸ். ஜெ. பெர்க்மான்ஸ்.

இவர் கிறித்தவ பக்திப்பாடல் ஆசிரியரும், நற்செய்தியாளரும், அருட்தந்தையும் ஆவார். 1949 - ஆம் ஆண்டு சிவகங்கை மாவட்டத்தில் பிறந்தார். தொடக்கக் காலத்தில் கத்தோலிக்க அருட்தந்தையாக தன் இறைப்பணியைத் தொடங்கி, பின்னர் 1990 முதல் சீர்திருத்தக் கிறித்தவராக மாறி பெந்தகோஸ்தே என்ற கிறித்தவ சமய வழிமுறையைப் பின்பற்றி ஜெபத்தோட்ட ஊழியங்களைத் தொடங்கினார்.

ஜெபத்தோட்ட ஜெயகீதங்கள் என்ற பாடல் நூலில் 400 - க்கும் மேற்பட்ட பாடல்களை இயற்றிப் பாடி வெளியிட்டுள்ளார். தமிழ்க்கிறித்தவ உலகில் மிகவும் அதிகமாகப் பக்திப்பாடல்களை தமிழில் எழுதி வெளியிட்டுள்ள மிகச்சிலரில் இவர் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவராவார். இவரது பாடல்கள் கிறித்தவ சபைகளில் பாடுபாடின்றி அனைவராலும் விரும்பிப் பாடப்படுகின்றன.

“என்னைத்தேடி இயேசு வந்தார் எந்தன் வாழ்வை மாற்றிவிட்டார்

அல்லேலூயா நான் பாடுவேன் ஆடிப்பாடி துதித்திடுவேன்.”

“வாதை உந்தன் கூடாரத்தை அணுகாது மகளே...

பொல்லாப்பு நேரிடாது நேரிடாது மகளே...

“இரத்தக்கோட்டைக்குள்ளே...

நான் நுழைந்துவிட்டேன் – இனி

எதுவும் அணுகாது... எந்தத் தீங்கும் நேரது.”

(அருட்தந்தை எஸ். ஜெ. பெர்க்மான்ஸ், ஜெபத்தோட்ட ஜெய கீதங்கள்)

இவரது பாடல்களுக்கு பலர் மேற்கத்திய இசைக் குறிப்பினை எழுதியுள்ளனர். அவர்களுள் மிகவும் முக்கியத்துவம் பெற்றவர் யோபு இயேசு அடியான் என்பவர் ஆவார். அருட்தந்தை பெர்க்மான்ஸ் அவர்கள் கடந்த 1995 - ஆம் ஆண்டில் மட்டும் 19 பாடல்களை எழுதிப்பாடி வெளியிட்டிருப்பது இன்று வரை கிறித்தவ உலகில் ஒரு சாதனையாகவே கருதப்படுகிறது.

போதகர் சாம் ஜெபதுரை.

1948 - இல் பிறந்த போதகர் சாம் ஜெபதுரை கிறித்தவ இலக்கிய வரலாற்றில் மாபெரும் எழுத்துப்பணி செய்தவர். முதுகலைப்பட்டம் பெற்றவரான இவர், இந்திய அரசின் வருமான வரித்துறையில் பத்தாண்டுகளுக்கும் மேல் பணியாற்றி விருப்ப ஓய்வு பெற்றவர்.

முந்நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை இயற்றியுள்ளார். இவரது நூல்கள் விவிலிய விளக்கங்களின் அடிப்படையிலும் போதனைகளின் அடிப்படையிலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. கிறித்தவ மத போதனைகளைச் சிறுகதை வடிவத்தில் புத்தகங்களாக வெளியிட்டுள்ளார்.

“ஆவி ஆத்மா சரீரத்தில் பரிசுத்தம்” “மகிமையின் ஐஸ்வர்யங்கள்” “மரித்த மறுவினாடி” முதலான நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார்.

‘ஏலீம் மகிமையான தேவாலயம்’ என்ற தேவாலயத்தின் தலைமைப் போதகரான இவர் ‘அன்றன்றுள்ள அப்பம்’ என்ற பிரபலக் கிறித்தவ மாத இதழில் தொடர்ந்து எழுதிவந்தார். உடல் நலக் குறைவால் 2018 - இல் இறந்தார்.

முனைவர் பால் தினகரன்.

“இயேசு அழைக்கிறார்” என்ற கிறித்தவ சமயப்பணி இயக்கத்தின் நிறுவனர்களில் ஒருவரான முனைவர் பால் தினகரன் 1982 - முதல் கிறித்தவ சமயச் சார்பான எழுத்துப்பணி ஆற்றி வருகிறார். “இயேசு அழைக்கிறார்”, “விலை உயர்ந்த முத்து” ஆகிய மாத இதழ்களையும் நடத்தி வருகிறார். இவற்றில் விவிலிய போதனைகளையும் விளக்கங்களையும் வெளியிட்டு வருகிறார்.

மேலும் “காருண்யா பல்கலைக்கழகத்தின் வழி கல்வித் தொண்டாற்றி வருகிறார். இவர் கிறித்தவ சமயப் பாடல்களைக் கடந்த முப்பத்தேழு ஆண்டுகளாக தமிழ்க்கிறித்தவப் பாடல்களைப் பாடி வருகிறார். இவரது பாடல்கள் அனைத்து தேவாலயங்களிலும் பாடப்பட்டு வருகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தொகுப்புரை

இவர்கள் தவிர பலகிறித்தவப் பெருமக்கள் தமிழுக்குத் தொண்டாற்றி உள்ளனர். அவர்கள் அனைவரையும் பற்றி எழுத ஏடும் காலமும் போதாது. எனவே மேற்குறிப்பிட்டுள்ள கிறித்தவ எழுத்தாளர்களை எடுத்துக்காட்டாக கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

பயன்படுத்திய நூல்கள்

1. ஜான் ஜெயனந்தம், வேதாகமத்தின் வரலாறும் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகளும், மோரியா ஊழியங்கள், சென்னை.
2. ஆராதனை கீதங்கள், தமிழ் பாப்டிஸ்ட் சபை, கீழ்ப்பாக்கம், சென்னை – 2017
3. அருட்தந்தை எஸ். ஜெ. பெர்க்மான்ஸ், ஜெபத்தோட்ட ஜெய கீதங்கள், ஜெபத்தோட்டம் டிரஸ்ட், காளையார் கோயில், சிவகங்கை – 2019.

பக்தி இலக்கியத்தில் சமயக்குரவர்களின் பங்களிப்பு

திருமதி.சு.பொன்மணி

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

பகுதிநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்

ஆவிச்சி கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி,

விருகம்பாக்கம், சென்னை-92

முன்னுரை:

அரிதினும் அரிதான மானிடப்பிறவியின் பயன் இறைவனை வணங்குதல். மனிதர்களின் நல்வாழ்விற்கும், நற்பாதைக்கும், தெளிந்த சிந்தனைக்கும், தளராத நம்பிக்கைக்கும் ஊன்றுகோலாய் அமைவது வழிபாடு. தன்னைப்போல சிவன் மீது சிந்தைக்கொண்ட மானிடர்களுக்காக, கொஞ்ச தமிழில் மனமுருகி பதிகங்களைப்பாடி பிறர் துயர்க்களைந்தவர்கள் நாயன்மார்கள், அவர்களுள் குறிப்பிடத்தகவர்கள் சைவசமயக்குரவர்கள் என்றழைக்கப்படும் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் மற்றும் மாணிக்கவாசகர். பரம்பொருளாம் சிவபெருமான் மீது மிகுந்த பற்றும், பக்தியும் பூண்ட நாயன்மார்கள், கவியுணர்வோடு, உள்ளமுருகப்பாடிய பதிகங்களின் தொகுப்பு பன்னிருத்திருமறை என்று போற்றப்படுகிறது. பக்தி இயக்கம் வேறொன்றி தழைத்தோங்க தொண்டாற்றிய, சைவசமயக்குரவர்களான நால்வர் பற்றி ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

அறுபத்துமூவர்:

தமிழின் அருமை, பெருமைகளையும், தமிழ் மற்றும் தமிழர் பண்பாட்டோடு, சைவம் தழைக்க அன்பு நெறியில், வெவ்வேறு திசைகளில், பல ஊர்களிலுள்ள சிவத்தலங்களுக்கு சென்று அடிமுடியை காணவியலாத ஈசனைக் கண்டுணர்ந்து, சோதனைகள் பலக்கடந்து, பின் ஆட்கொள்ளப்பட்டு, பிறர் வினைத்தீர்க்கும் பொருட்டு செயற்கரிய செயல்களை செய்து, தொண்டுணர்வுடன், தமிழ்மணங்கமழப் பதிகங்களை பாடியருளிவர்கள் நாயன்மார்கள். மனம், மெய், வாக்கினால் வழிபாடு நிகழ்த்தியவர்கள் அறுபத்துமூவர். முழுமுதற் கடவுளான சிவ வழிபாட்டில் செய்த, (இறைவனால் செய்விக்கப்பட்ட) சிறுபிழையையும் பொருத்துக்கொள்ள

இயலாமல் உற்றார், உறவினர் மட்டுமின்றி தனது மனைவி, மக்களென யாராக இருப்பினும் பாரபட்சமின்றி தண்டிக்க துணிந்தவர்கள் நாயன்மார்கள். “யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்னும் வாக்கிற்கிங்க, இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட, அவ்வனுபவத்தினை, உள்ளன்போடு பிறர்க்கும் நல்கும் பொருட்டு பக்திப் பதிகங்களின் வழி பலரது துன்பங்களை தீர்த்தவர்கள் சைவசமயக்குரவர் என்றால் மிகையில்லை.

பன்னிருத்திருமுறை:

சமணம், பௌத்தம் ஆகிய புறச்சமயங்களை புறந்தள்ளிவிட்டு, சைவநெறியும், வைணவநெறியும் தழைத்தோங்க அரும்பாடுபட்டவர்கள் சிவனடியார்கள் மற்றும் ஆழ்வார்கள் ஆவர். திருக்கோவிலில் கரையான் உண்டது போக கேட்பாரற்று மறைந்துக்கிடந்த திருப்பதிகங்களை மன்னன் ராசராசனின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க தொகுத்தவர் நம்பியாண்டார் நம்பி. இத்தொகுப்பிற்கு பன்னிருத்திருமுறை என்பது பெயராகும்.

முதல், இரண்டு, மூன்றாம் திருமுறை:

சைவ சமயக்குரவர் நால்வருள் முதன்மையானவர் திருஞானசம்பந்தர். மகன்மை நெறியில் சம்பந்தர் அருளிய திருப்பதிகங்கள், தேவாரம் என்றழைக்கப்படுகிறது. மூன்று வயதிலேயே சீர்காழி தோணிபுரத்து அம்மையப்பனால் ஞானப்பால் புகட்டப்பட்டு ஆட்கொள்ளப்பட்டவர் என்பதை இவரது முதல் பாடல் வழி அறியலாகிறது.

“தோடுடைய செவியன் விடையேறி ஓர் தூவெண்மதி குடி

காடுடைய சுடலைப்பொடி பூசி என்னுள்ளம் கவர்கள்வன்

ஏடுடைய மலரான் முனைநாட் பணிந்தேத்த அருன்செய்த

பீடுடைய பிரமாபுரம் மேவிய பெம்மானிவனன்றே”...1

முதல் திருமுறையில் 1469 திருப்பாடல்களும், 135 பதிகங்களும் உள்ளன. சிறுப்பிள்ளையான சம்பந்தர் கைவலிக்க தாளமிட்டு, பாடுவதைக்கண்டு நெஞ்சு பொறுக்காது, சிவபெருமானால் கருணையோடு பொற்றாளம் வழங்கப்பெற்ற சிறப்பிற்குரியவர் ஆகையால் “இன்னிசையால் நாளும் தமிழ்ப்பரப்பும் ஞானசம்பந்தன்” என்று போற்றப்படுபவர். ஆண்பணையை பெண்பணையாக்கியது, சமணர்களை வென்றது, கூன்பாண்டியனை நின்றசீர் நெடுமாறனாக்கியது, பாம்பு தீண்டி மாய்ந்த வணிகனை உயிர்தெழ்ச்செய்தது போன்றவை இறைவனின் அருளால் ஆற்றிய அருஞ்செயல்களாகும்.

நான்கு, ஐந்து, ஆறாம் திருமுறை:

நால்வருள் ,தொண்டு நெறியில் நின்று பழுத்தபழமென நீண்டநாள் வாழ்ந்து உழவாரப்படையோடு தொண்டாற்றியவர் திருநாவுக்கரசர். அப்பர் பெருமான் எனறழைக்கப்பட்ட

தனிசிறப்புமிக்கவர். 331 திருப்பாடல்கள், 128 பதிகங்கள் கொண்டது இவரது தேவாரம் எனப்பட்டது. மருள்நீக்கியார் என்னும் இயற்பெயர் கொண்டு, தருமசேனராய் பட்டம் பெற்று சைவசமயம் வெறுத்து சமணம் புகுந்து, இவரது தமக்கை திலகவதியின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க வீராட்டானத்துறை பெருமானால் சூலைநோய்க்கு உட்படுத்தப்பட்டு, பின்னர் மீண்டும் சைவசமயம் தழுவி,

**“கூற்றாயினவாறு விலக்கககிலீர் கொடுமைப்பல செய்தன நானறியேன்
ஏற்றாயடக்கே இரவும் பகலும் பிரியாது வணங்குவன் எப்பொழுதும்
தோற்றாதென் வயிற்றின் அகம்படியே குடரோடு துடக்கி முடக்கியிட
ஆற்றேன் அடியேன் அதிகைக்கெடில வீராட்டானத்துறை அம்மானே”...:**

என்று சூலைநோய் தந்து ஆட்கொண்ட சிவபெருமானை போற்றிப்புகழ்ந்து பாமாலைகளை பாடி இறைவனுக்கு சூட்டி அகமகிழ்ந்தவர். சுண்ணாம்பு அறையிலும், நஞ்சுக்கொடுத்த போதும், யானையை கொண்டு கொலை செய்ய முயன்றது, கல்லோடு பிணைத்து கடலில் இட்டபோதும் இறைவனின் நமச்சிவாய என்னும் அருமருந்தாம், திருநாமத்தை உரக்கச்சொல்லி பதிகம் பாடி உயிர்ப்பிழைத்தவர். அரவத்தால் உயிர்துறந்த அடியாரின் மகனை உயிர்ப்பித்தவர்.

ஏழாம் திருமுறை:

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பாடியருளியவை 1026பாடல்கள், 100 பதிகங்கள், தேவாரம் என்றழைக்கப்படுகிறது. திருமணக்கோலத்தில் இருந்த சுந்தரரை, முதியவர்வடிவில் இறைவன் தோன்றி, ஓலைக்காட்டி, தடுத்தாட்கொள்ள நினைத்தார். சினம்கொண்டு, வெகுண்டெழுந்த சுந்தரர் பித்தனே என்று இறைவனை சாடியதால், தோழமை நெறியில் இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு,

**“பித்தா பிறைச்சூடி பெருமானே அருளாளா
ஏத்தால் மறவாதே நினைக்கின்றேன் மனத்துன்னை
வைத்தாய் பெண்ணை தென்பால் வெண்ணெய்நல்லூர் அருள் - துறையுள்
அத்தா உனக்கு ஆள்ஆய் இனி அல்லேன் எனல்ஆமே.....”**

என இறைவன் பால் கொண்ட தோழமை நெறியால் பலசிவதலங்களுக்கு சென்று தேவாரப்பதிகங்களை பாடிப்பணிந்தவர். செங்கற்களை பொன்னாக்கியது, முதலையுண்ட பிள்ளையை உயிருடன் மீட்டது, வெள்ளையானையில் ஏறி திருக்கைலாமம் அடைந்தது போன்றவை இவரது அற்புதங்களாகும்.

எட்டாம் திருமுறை:

திருவாசகத்திற்கு உருகார் ஒரு வாசகத்திற்கும் உருகார் என்னும் வாக்கிற்கிணங்க பக்திசுவை பெருகும் தன்மை கொண்ட திருவாசகத்தினை அருளியவர் திருவாதவூரடிகள் என்றழைக்கப்படும் மாணிக்கவாசகர் ஆவார். ஞானநெறியைப் பின்பற்றி சிவாலயங்களுக்கு சென்று பலபதிகங்களை பாடியருளியவர். தென்னவன் பிரம்மராயன் என்னும் பட்டம் பூண்டு அரிமர்த்தன பாண்டிய மன்னனிடம் அமைச்சராக பணியாற்றிய போது, அரசனின் ஆணைக்கிணங்க, தனது படைகளை பெருக்கும் பொருட்டு குதிரைகளை வாங்கச்சென்ற சமயம், குருந்த மரத்தடியில் இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்டவர். நரியை பரியாக்கியது, வாய்பேசுவியலாத ஊமைப்பெண்ணை பேச வைத்தது, திருச்சபையில் புகுந்து இறைவனோடு கலந்தது போன்றவை இறைவனருளால் நிகழ்ந்த அதியங்களாகும்.

“நமச்சிவாய வாழ்க நாதன்தாள் வாழ்க

இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க

கோகழியாண்ட குருமணிதன் தாள் வாழ்க

ஆகமமாகி நின்ற ண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க

ஏகன் அநேகன் இறைவனடி வாழ்க”

திருவாசகம் மட்டுமின்றி, இறைவனின் கட்டளைக்கிணங்க திருக்கோவையும் இயற்றியருளினார்.

முடிவுரை:

நற்கொள்கைகளுடன் இனிமையான தமிழொடு, இசையையும் குழைத்து பாமரமக்களுக்களுக்கும் சென்று சேரும்வண்ணம் உணர்ச்சிப்பெருக்குடன், தொண்டாற்றியவர்கள் சைவசமயக்குரவர்களாவர். மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு என்னும் வாக்கிற்கிணங்க பக்தி இயக்கத்தினை பெற்றிப்பாதையில் இட்டுச் சென்றவர்கள். ஊர்ஊராக பல்வேறு இடங்கள், பலதரப்பட்ட மக்களை சந்தித்து, அவர்களின் மனக்குறைகளை ஈசனின் துணையோடு களைந்தவர்கள். இவர்களது பக்தியின் ஆழத்தை உள்ளம் பொங்க, உணர்வு மேலிட, கவியுரையில், இயற்கை வருணனையோடு, முழுமுதற்கடவுளான இறைவனை கண்குளிரக்கண்டு, வாயாரப்பாடி துதித்து, உயிர்ப்புடன் பாடியதே பக்திஇயக்கம் வளர காரணமாயிருந்தது எனலாம்.

மலைபடுகாடமில் உணவும் விருந்தோம்பலும்

வே.அந்தோணி ராஜா

உதவிப்பேராசிரியர்

தமிழ்த்துறை

பார்க்ஸ் கல்லூரி, திருப்பூர்

முன்னுரை

மனிதன் உயிர்வாழ இன்றியமையாத பொருள் உணவாகும். பண்டை மனிதனது முதல் தொழிலே உணவு தேடலாயிருந்தது. அவன் இயற்கையாய் கிடைத்த காய்களையும், விதைகளையும், கிழங்குகளையும் உண்டான். பின்னர் பறவைகளையும் விலங்குகளையும் வேட்டையாடி அவற்றின் இறைச்சியைப் பதப்படுத்தாமலே உண்டு வந்தான். அறிவும் ஆராய்ச்சியும் பெருகப் பெருகத் தீயை உண்டாக்க அறிந்தான். அதன் பின்னரே தான் அதுகாரும் பச்சையாய் உண்டு வந்த பொருள்களைப் பக்கவப்படுத்தி உண்ணத் தொடங்கினான். உணவு வாயிலாகவே சமுதாய உணர்ச்சியும் வளர்ந்தது. குடும்பத்தினர் சேர்த்து பயிர்த் தொழிலைச் செய்யலாயினர். இம்முயற்சியால் சிற்றூர்கள் தோன்றின. உணவுப் பொருள்களை உண்டாக்கி உண்ணும் முறைகள் மாற மாற, உணவுடன் சுவையும் நாகரிகமும் பிறவும் வளரத் தொடங்கின இத்தகைய உணவினை தம்மை நாடி வரும் மக்களுக்கும் கொடுத்து மகிழ்ந்தனர். இதன் மூலம் தமிழர்கள் விருந்தோம்பலால் சிறந்தவர்கள். அவர்கள் தம் வீடு தேடி வந்தோர் யாவராயினும் அவர்களை உபசரிக்காமல் விடமாட்டார்கள். தாம் உண்ணும் உணவு எதுவாயினும் அதை விருந்தினர்க்கும் கொடுத்துத் தாமும் உண்டு மகிழ்வர். தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த எல்லா மக்களிடமும் இக்குணம் உண்டு. தமிழரின் சிறப்பு வாய்ந்த உணவும் விருந்தோம்பல் பண்பாடும் எங்ஙனம் மலைபடுகாடமில் ஆராய்வதாக இடம் பெறுகிறது என்பதை இக்கட்டுரை அமைகிறது

மலைபடுகாடமில் உணவும்

மனித வாழ்க்கைக்கு மிக இன்றியமையாதது உணவு உணவின்றி உயிட வாழ்வது மிகக் கடினம். உடையின்றி உயிர் வாழலாம். இக்காலத்தில் உலகில் சில பகுதிகளில் உடையின்றியோ குறைந்த உடையுடனே மக்கள் வாழ்வதை அறிகிறோம்.

தமிழர் நிலத்தைக் குறிஞ்சி, முல்லை. மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐதாகப் பகுத்தனர். மலையும் மலை சார்ந்த இடத்தை குறிஞ்சி என்றும், காடும் காடு சார்ந்த இடத்தை முல்லை என்றும், வயலும் வயல் சார்ந்த இடத்தை மருதம் என்றும், கடலும் கடல் சார்ந்த இடத்தை நெய்தல் என்றும், மலைப்பகுதியும் காட்டுப் பகுதியும் திரிந்த போது, வளமற்ற போது அது பாலையாயிற்று. அதைப் பாலை நிலம் என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார். பொது நிலையில் மலையில் தேனும், கிழங்கு போன்றவைகளும் மிகுதியாகக் கிடைக்கும். இது இயல்பு, கடற்கரைப் பகுதியாகிய நெய்தல் நிலத்தில் மீன் மிகுதியாகக் கிடைக்கும். மீனைப் பக்குவப்படுத்திய கருவாடு கிடைக்கும். கடலாமை இறைச்சி கிடைக்கும். பெரிய நண்டுகளின் இறைச்சி கிடைக்கும். முல்லை நிலத்தில் ஆடு, மாடுகள் வளர்ப்பதால் ஆட்டு இறைச்சி, மாட்டு இறைச்சி, பால், தயிர் போன்றவை மிகுதியாகக் கிடைக்கும். மருத நிலத்தில் நெல்லும், நெல் சோறும், காய்கறிகளும் மிகுதியாக உள்ளன.

குறிஞ்சி நில உணவு

நன்னனுக்குரியன சவ்வாது மலையின் அடிவாரத்தில் இருந்த சிற்றூர்களில் வாழ்த்த மக்கள் நினைச் சோற்றையும் நெய்பில் வெந்த இறைச்சியையும் உண்டர்கள். அதை விருந்தினருக்கும் கொடுத்தனர். இதனை,

“பருடக்குறை பொழிந்த நெய்க்கவி வேலையோடு

குருடக்கண் இறடிப் பொம்மல் பெருருவி”¹

என்று கூறுகிறார். அத்துடன் நன்னனது மலையில் மூங்கில் அளிசிச் சோற்றையும். பலாக் கொட்டையும், மா, புளிநீர், மோர் ஆகியவற்றோடு கலந்து தயாரித்து குழம்பையும், பெண் நாய் கடித்த உடும்பின் இறைச்சியையும், மாவின் இறைச்சியையும், பன்றியின் இறைச்சியையும், சேர்த்து உண்டனர். அத்துடன் இறைச்சியையும் கிழங்கையும் வேகவைத்து உண்டனர். குறிஞ்சி நிலத்து மலைவழிச் செல்லும் கூத்தர், தினைப்புனத்துக் காவலரால் கொல்லப்பட்ட காட்டுப் பன்றியின் மயிரை நீக்கி, மூங்கில் பற்றி னியும் நெருப்பில் அவ்வூனை வாட்டி அவ்விறைச்சியைத் தின்றனர். மீதத்தை இலையில் கட்டி வழிக்கு உணவாகக் கொண்டு சென்றனர். இதன் மூலம் குறிஞ்சி நில மக்களின் உணவு வகைகளை அறிய முடிகிறது.

முல்லை நில உணவு

முல்லை நிலச் சிற்றூர்களில் தினையரிசிச் சோற்றையும் வரகரிசிச் சோற்றையும் அவரைப் பருப்பையும் கலந்து செய்த கும்மாயம் எனப் பெயர் பெற்ற உணவை உண்டனர், நன்னனது மலைநாட்டு முல்லை நிலத்தில் சிவந்த அவரை விதைகளையும் மூங்கில்

அரிசியையும் மேட்டு நிலத்தில் விளைந்தநெல் அரிசியையும்: புளியங்கூழாக்கி புளி கரைக்கப்பட்ட உட்கொண்டனர். பொன்னை உலையில் நறுக்கினார். பெய்து குலைந்த போன்ற ஒரே அளவுடைய நுண்ணிய அரிசியை வெள்ளாட்டு இறைச்சியுடன் கூட்டி ஆக்கிய சோற்றையும் தினைமாவையும் உண்டனர்.

“பகர் விரைவு நெல்லின் பலஅரி அன்ன

தகர்விரவு துருவை வெள்ளையொடு வாரைஇக்

கல்லெள் கடலின் இரைக்கும்

பலியாட்டு இனநிரை எலிலனீர் புகினே

பாலும் மிதவையும் பண்ணாது பெறுகுவீ”2

பகர்ந்து பண்டமாற்றால் பெற்ற பல நிறமுடைய அரிசி, கிடாய், செம்மறியாடு. வெள்ளாடு இவற்றின் கூட்டம் போன்று பல நிறங்களில் இருக்கும் கல்லென்ற ஓசையையுடைய காட்டில் ஆடுகளின் ஓசை. கடலொலி போன்றிருக்கும். இவ்வாறு அமைந்த ஆட்டிடையர் வீட்டில் இராக்காலத்தில் சென்றால் பாலும் பாற்சோறும், வெண்ணெயும் உமக்காகச் செய்யாது அவர்களுக்குச் செய்ததைக் கொடுப்பர். இதன் மூலம் முல்லை நில மக்களின் உணவு முறையை அறிய முடிகிறது.

மருத நிலத்தார் உணவு

முள்ளை நீக்கி ஆக்கிய மீன் துண்டங்கள் கலந்த வெண்மையான நிறத்தையுடைய சோறும், வண்டுகள் பொய்க்கும்படி மணம் கமழும் தேன்சொரிகின்ற தலைமாலையை அணிந்த, வலிமையான தேரையுடைய நன்னனுக்கு இவ்வுணவு பொருந்தும் எனப் பார்த்தோர் வியக்கும் படி சுற்றத்துடன் உண்பர்.

“முள்ளரித்து இயற்றிய வெள்ளரி வெண்சோறு

வண்டுபடக் கமழும் தேம்பாய் கண்ணித்

திண்தேர் நன்னற்கும் அயினி சான் என”. 3

இதன் மூலம் மருதநில மக்களின் உணவினை அறிய முடிகிறது. குறிஞ்சி நில மக்கள் தினைச்சோற்றையும், நெய்யில் வெந்த இறைச்சியையும் உண்டனர் என்பதை அறியமுடிகிறது. முல்லைநில மக்கள் அவரைப் பருப்பை பயன்படுத்தி உணவு சமைத்து உண்ட செய்தியை அறிய முடிகிறது. மருத நில மக்கள் மீனை பயன்படுத்தி உணவு சமைத்து உண்டனர் என்பதை அறிய முடிகிறது. மலைபடுகடாமில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம் என்ற மூன்று நிலங்களிலும் மக்களின் உணவு வகைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. மற்ற இரு நிலமான நெய்தல், பாலை இவற்றில் உணவுமுறை பற்றி குறிப்பிடப்படவில்லை.

மலைபடுகடாமில் விருந்தோம்பல்

பண்டைய காலம் முதலே விருந்தோம்பல் தமிழர்களிடையே முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருந்து வந்துள்ளது. அத்தகைய விருந்தோம்பல் பண்பானது மலைபடுகடாமில் பெருங்கௌசிகனாரால் சிறப்பாக கூறப்பட்டுள்ளது.

விருந்தோம்பலுக்கான பண்பாட்டு சிறப்பு

பண்பாடு என்பது பண்படுத்தப்பட்ட வாழ்க்கை முறை. ஒரு சமுதாயத்தைச் சார்ந்த மக்களின் பெரும்பான்மையினரின் ஒருமித்த நடத்தை எண்ணங்களின் வெளிப்பாடு எனலாம். மனிதனின் பண்பட்ட நடத்தையானது செம்மையில் இருந்தது வெளிப்பட வேண்டும். பண்பட்ட மனதின் மன இயல்புகளை உடையவர்களால் மட்டுமே சிறந்த பண்பாடு கொண்ட சமுதாயத்தைப் படைக்க இயலும் அந்த வகையில் தமிழர்கள் உன்னதமான பண்பாட்டு கூறுகளைக் கொண்டவர்கள் என்று பெருமையாகக் கூறலாம். அதாவது பண்பாடு என்பது அகம் சார்ந்த பண்புகள். இந்த மனம் சார்ந்தப் பண்புகளில் முக்கியமானதாகக் கருதப்படுவது அன்பு, நட்பு, காதல், வீரம், விருந்தோம்பல், ஈகை, கொடை, அறநெறி, ஒருமைப்பாடு ஆகியன. இந்தப் பண்பாட்டு கூறுகள் பல் காரணங்களினால் காலந்தோறும் பல மாற்றங்களைக் கண்டுள்ளது. பண்பாட்டு கூறுகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் அவற்றின் விளைவுகள் பண்பாட்டைப் போற்றுவதன் அவசியத்தைப் பற்றி விளக்குவதே ஆகும்.

தமிழரின் தலையாய வாழ்க்கை முறையில் தலைவியின் தலையாயக் பண்பாட்டுக் கூறு விருந்தினரை உபசரிப்பது கடமையாகச் விருந்தோம்பல். ஒவ்வொரு தமிழர் தலைவன், சங்க காலத்தில் போற்றப்பட்டது. இல்லற அறத்தில் விருந்தினரைப் பேணுதல் முக்கியக் கடமை. சான்றுகள் சங்க இலக்கியத்தில் ஏராளமாகக் காணக்கிடக்கிறது. இதற்கான விருந்து என்றால் புதுமை என்று பொருள். வீட்டிற்கு வரும் புதியவர்களுக்கு உணவு அளித்தல் விருந்தோம்பல் ஆகும்.

விருந்திற்கான காரணம்

பழங்காலத்தில் உணவு விடுதிகள் இல்லாத காலம். வெளியூர்க்குச் செல்வோர் பல நாளுக்கு வேண்டிய உணவினைக் கொண்டு செல்ல இயலாது. செல்வர்களும், வணிகர்களும், தேர்களிலும், மற்ற ஊர்திகளில் செல்லும் போது உணவிற்குத் தேவையானப் பொருள்களைக் கொண்டு செல்ல முடிந்தது. அதனால் உணவின்றி வருத்துவோருக்கு உணவளித்தல் இன்றியமையாத அறமாகப் போற்றப் பெற்றது. இக்காலத்தில் உணவு விடுதிகள் பெருகியுள்ளன. எப்பொருள் எங்கு வேண்டுமென்றாலும் பெறலாம். பல நாள்களுக்கு வைத்துக் கொள்ளும் படியான பல உணவு வகைகள் கிடைக்கின்றன. அதனால் இப்பொழுது

விருந்தோம்பல் என்பது செல்வச் செழிப்பைக் காட்டுவதற்காகவும், பயனை எதிர்பாத்துச் செய்வதற்காகவும் மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

தமிழர்கள் விருந்தோம்பலில் சிறந்தவர்கள் என்பது அனைவரும் அறிந்த அவர்கள் தம் வீடு தேடி வந்தோர் யாராயினும் அவர்களை செய்தி. உபசரிக்காமல் விட மாட்டார்கள் என்பதற்கு இணங்க மலைகளில் வசிப்பவர்கள் கூத்துர்களை மாமிசத்தில் கண்டால் உடனே வரவேற்று அவர்களுக்கு நெய்யிலே வெந்த பொரியலையும், திணைச் சோற்றையும் அளித்தனர். மேலும் பசும்பாலினை ஆயமகளிர் அளித்தனர். பல ஆடுகள் நிறைந்த மந்தையுள்ள இடத்திற்கு சென்றால் பாலையும் பல்சோற்றையும் அளித்தனர். அவரை விதை, மூங்கில் அரிசி, மேட்டு நிலத்தில் விளைந்த நெல்லரிசி இவற்றைப் புளியுடன் சேர்த்துச் சமைத்த உணவையும், அரிசியில் வெண்மை மாறும்படி சமைத்த சோற்றை குளிர்ந்த நெய்யோடு கலந்து ஒவ்வொரு நாளும் விருந்து படைத்தனர்.

வயல்களிலே பிடித்துக்கொண்டு வரப்பட்ட கையைப் போன்ற பெரிய வாரல் மீன், வாளை மீன், இவைகளை பழங்குடியினர் விருந்தினருக்கு அளித்தனர். நண்டுகள் திரிகின்ற வயல் மலைப்போலக் குவிந்திருக்கின்ற போரை அடித்தும், வயலிலே அறுத்தும். உழவர்கள் கொண்டு வந்த நெல்லால் ஆகிய அரிசிச் சோற்றையும் அளித்தனர். பாணையிலே ஊற்றி வைத்திருந்த மதுவையும் அளித்தனர்.

வழியில் உணவும் உறையுளும்

”நிறப்புண் கூர்ந்த நிலம்தின் மருப்பின்

நெறிக்கெடக் கிடந்த இரும்பிணர் எருத்தின்

இருள் துணிந் தன்ன ஏனம் காணின்

முளிகழை இழைந்த காடுபடு தீயின்

நளிபுகை கமழாது இறாயினிர் மிசைந்து

துகள் அறத் துணிந்த மணிமருள் தெள்நீர்

குவளைஅம் பைஞ்சுனை அசைவிடப் பருகி

மிகுத்துப்பதம் கொண்ட பருஉக்கண் பொதியினிர்

புள்கை போகிய புன்தலை மகாரோடு

அதற் இடை கழிதல் ஒம்பி ஆற்று நும்

இல்புக் கன்ன கல்லளை வதியின்”4

மலையைச் சார்ந்த காட்டு வழியில் செல்லும் போது, பரணிலிருந்து கானவர் எய்த அம்போடு போய், நெய்விழுதையொத்த கொழுப்பு நெருக்குற்று, மார்பில் புண்ணைக் கொண்ட கிழங்குகளைத் தோண்டித் தின்னும் போது நிலத்தில் தேய்ந்த கொம்பினையுடைய பன்றி

விழுந்து கிடக்கும். அந்த பன்றியை காட்டுத் தியில், புகைநாற்றம் இன்றி வதக்கி, பின் அதன் மயிர்சீவி உண்ண பின் கலக்கமறத் தெளிந்த நீலமணி போன்ற தெளிந்த நீரும் இருக்கும். பன்றியின் மீதத்தைப் பொதியில் கொண்டு செல்வர். இவ்வாறு வழியில் செல்லும் போதும் கானவர் பன்றியும், நீரும் தந்து தம் விருந்தோம்பலை செய்வர் என வழியில் செல்லும் போது அறிய முடிகிறது.

ஆயர்களின் விருந்தோம்பல்

“வேறுபுலம் படர்ந்த ஏறுடையினத்த

வளைஆன் தீம்பால், மிளைகூழ் கோவலர்

வளையோர் உவப்பத் தருவனர் சொரிதலின்,

பலம் பெறுநசையோடு பதிவயின் தீர்ந்தாலும்

புலம்புசேண் அகலப், புதுவிர் ஆகுவீர்”5

காட்டிலே கோவலர் இருக்கையை அடைவீர்களானல் வேறிடங்களிலே மேய்ந்த வந்த சங்கு போன்ற வெண்மையான பசுக்களின் பாலை ஆயர் மகளிர் உபசரிப்பர். அதனை அருந்தி உங்கள் வழிநடை வருத்தம் தீர்ந்து புதிய பலத்தைப் பெறுவீர்கள். என இப்பாடல் மூலம் ஆயர்களின் விருந்தோம்பலை அறிய முடிகிறது.

இடையர்களின் விருந்தோம்பல்

“கல்லென் கடத்திடைக், கடலின் இரைக்கும்

பல்யாட்டு இனநிறை ஒல்லானிர் புகினே,

பாலும் மிதவையும் பண்ணாது பெறுகுவீர்” 6

கல்லென்ற ஓசை நிறைந்த வழியிலே கடலைப் போல் இரைந்து கொண்டிருக்கும் பல போல் ஆடுகள் நிறைந்த மந்தையுள்ள அந்த ஆட்டிடையர்கள் சென்றாலும் பாலையும், பாற்சோற்றையும் தருவர். தங்களுக்காக வைத்திருக்கும். அவற்றை விருந்தினருக்கு அளிப்பார்கள்.

மருதநிலத்தில் விருந்தோம்பல்

“செவ்வி வேங்கைப் பூவின் அன்ன

வேய்கொள் அரிசி, மிதவை சொரிந்த

சுவல் விளை நெல்லின், அவரையம் புளிஞ்சூழ்,

ஆற்கிடை உழந்தநும் வருத்தம் விட

அகலுள் ஆங்கன் கழிமிடைந்து இயற்றிய

பல்வேய் குரம்பைக் குடிதொறும் பெகுவீர்” 7

சிவந்த வேங்கை மலரைப் போன்ற அவரை விதை, மூங்கில் அரிசி, மேட்டு நிலத்தே விளைந்த நெல்லரிசி இவற்றைப் புளியுடன் சேர்த்துச் சமைத்த உணவை, வருத்தம் தீரும்படி பல்வேய்ந்த சிறிய குடிசையிலே பெறலாம்.

மன்னனின் விருந்தோம்பல்

பரிசிலரை வரவேற்கும் முறை

“மன்றில் வதியுநர் சேட்புலப் பரிசிலர்

வெல்போர்ச் சேஎண்ப் பெருவிறலி உள்ள

வந்தோர் மன்ற அளியர் தமென

கண்டோர் எல்லாம் அமர்ந்து இனிதின் நோக்கி” 8

பொது அம்பலங்களில் தங்குவோர். தூர இடத்திலிருந்து பரிசில் வந்தோர். போரில் வெற்றியையுடைய முருகன் போன்ற நன்னனை நினைத்து வந்தோர். அவர் நம்மால் போற்றத்தக்கோர் எனக் கருதிக் கண்டோர் எல்லாம் அன்புடன் இனிது நோக்கி விருந்தினராகக் கருதி ஏற்றுக்கொள்ள உம்முடைய மிகுதியான வருத்தம் நீங்க.

“மடதடை ஆமான், கயமுனிக் குழவா

ஊமை என்கின் குடாஅடிக் குருளை,

மீமிசைக் கொண்ட கவர்பரிக் கொடுத்தார்

வரைவாழ் வருடை, வந்தலை மாத்தகர்,

அரவுக் குறும்பு எறிந்த சிறுகண் தீர்வை” 9

நெருப்பை உமிழ்தல் போன்ற பூங்கொத்துகளையுடைய மராமரத்தினடியில், தனது இனமனைத்தும், ஓடிப்போக, ஓட இயலாததால் அகப்பட்ட மென்மையான நடையையுடைய காட்டுப் பசுக் கன்றுக் குட்டியும், யானைக் குட்டியும், வாய் திறவாத கரடியின் வளைந்த கால்களையுடைய குட்டியும், உயர்ந்த மலையுச்சியிலிருந்து பிடித்துக் கொண்ட பிளவுகளையுடைய குளம்பினையுடைய வளைந்த கால்களையுடைய மலையாட்டுக் குட்டியும், வலிய தலையினையுடைய பெரிய செம்மறியாடும், பாம்பினது வலிமையை அழித்த சிறிய கண்ணையுடைய கிரிப்பிள்ளையும் முழைஞ்சுகளில் வாழும் புலி பாய்தலால் வெறுத்த மென்மையான கண்ணையுடைய மரைமானின் பெரிய காதினையுடைய குட்டியும், அரக்கைப் பரப்பி வைத்தாற்போன்ற சிவந்த நிலத்தில் பரற்கற்களில் தவழ்கின்ற வளைந்த கால்களையுடைய ஆண் உடும்பும்.

“வரைப்பொலிந்து இயலும் மடக்கண் மஞ்சை

காணக் கோழிக் கவர்குரல் சேவல்

கானப் பலவின் முழவுமருள் பெரும்பழம்,
இடிக்கலப் பன்ன நறுவடி மாவின்
வடிச்சேறு விளைந்த தீம்பழந் தாரம்” 10

இந்த அடிகள் மூலம் மலையில் கிடைக்கும் பொருள்களை அம்மக்கள் நன்னனுக்கு வழங்குவதாக அமைகிறது.

முடிவுரை

எல்லாம் மனித வாழ்வின் அடிப்படை தேவைகளில் முக்கிய இடம் பெறுவது உணவு. அத்தகைய உணவானது சங்ககால மக்களிடையே எந்த அளவிற்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருந்தது என்பதையும், மக்கள் எத்தகைய உணவு வகைகளை வாழ்வில் பயன்படுத்தினர் என்பதை இவ்வியல் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. அது மட்டுமின்றி தமிழரின் பண்பாட்டு சிறப்பு மிக்க விருந்தோம்பல் மக்களாலும், நாட்டை ஆளும் மன்னனாலும் எந்த அளவிற்கு உயர்வாக கருதப்பட்டது என்பதையும் மலைபடுகடாமில் இடம்பெறும் பாடல்கள் மூலமாக அறிய முடிகிறது. உணவும் விருந்தோம்பல் பண்பையும் இவ்வியல் வழி அறிய முடிகிறது.

பயன்பட்ட நூல்கள்:

- 1.ச.வே சுப்பிரமணியன் சங்க இலக்கியம் பத்துப்பாட்டு மலைபடுகடாம்,
- 2.அ.ச. ஞானசம்பந்தன், பத்துப்பாட்டு.

சோ தர்மனின் படைப்புகளில் தனிமனித வாழ்வியல்

திரு அ. முத்துக்குமார்,

உதவிப் பேராசிரியர்,

விநாயக மிஷன்ஸ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்,

கலை மற்றும் அறிவியல் புலம், பையனூர்,

செங்கல்பட்டு -603104.

முன்னுரை

மனித சமூகம் ஆதியிலிருந்து பல்வேறு நிலைகளை கடந்து வந்துள்ளது. ஆதியில் மனிதன் காட்டுமிராண்டியாக வாழ்ந்து தனிமனிதன், குடும்பம், சமூகம், அரசு என பல்வேறு படிநிலைகளை கடந்து செம்மாந்த வாழ்வியை வாழ மனிதன் கற்றுக் கொண்டான். மரபுகள் விழுமியங்கள் அறநெறிகள் இவற்றின் மூலம் மனிதன் தன் இயல்பு நிலையை செம்மைப் படுத்திக் கொண்டாலும், மறுபுறம் அவனுள் தனிமனித மனத்துள் தம் வாழ்வியல் சூழலுக்கு ஏற்ப மென்மை குணமும் கீழ்மை குணமும் இரண்டறக் கலந்து தம் வாழ்வில் வருகின்றது. அந்த வகையில் சோ தர்மன் படைப்புகளில் தனி மனித வாழ்வியல் எவ்வாறு வந்தமைகின்றன என்பதை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

தனிமனித வாழ்வியல்

பெண் தெய்வமாக்கப்படுதல்

காலந்தோறும் பெண் தெய்வமாக்கப் பட்டுக்கொண்டே வருகின்றாள். காரணம் பெண் என்பவள் போகப்பொருளாக மட்டுமே பார்க்கப்பட்டு, பின் அதனால் அவள் தம் உயிரை மாய்த்துக் கொண்டு மரணித்தல் காலங்காலமாக நிகழும் ஒன்றாகவே பார்க்க முடிகின்றது. இதற்கு அரசன் முதல் ஆண்டி வரை விதிவிலக்கு இல்லை. மானம் காக்க தம்முயிர் நீக்கி பின் தெய்வமாக இன்றும் பல இடங்களில் காட்சி தருகின்றாள். அதற்குச் சான்றாக நாவலில் போத்தியம்மாள், கன்னியம்மாள், பேச்சியம்மாள், செல்வி வீரம்மாள், எக்கியம்மாள் வண்டிமலைச்சியம்மாள், சந்தியம்மாள், சடச்சியம்மாள் எத்தனை கோயில்கள்... காலத்தால் சிதிலமடைந்தாலும் தன் வரலாறுகளையும் கன்னிமையையும் காத்துக்கொண்டு கம்பீரமாய் நிற்கின்றன! வருடம் ஒரு நாளேனும் முள்செடி நீக்கிப் பொங்கலிட்டு வரம்வாங்கிப் போகும் சனங்கள் ஏராளம்!

கசவன்குன்று ஏராளமானவர்கள் கல் உடைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பன்னிரெண்டே வயது நிரம்பிய சிறுமி கன்னியம்மாள் கையில் தூக்குவாளியுடன் தன் அப்பனுக்கு சோறு கொண்டு போகிறாள். வேட்டைக்கு போகும் ஜமீனின் பார்வையில் பட்டு விடுகிறாள். இரவு அவளை அரண்மனைக்கு கொண்டுவர உத்திரவு. தாயும் தகப்பனும் சேர்ந்தே குழிவெட்டி புதைத்து விட்டு ஊரை விட்டு ஓடிப் போகிறார்கள். இன்று எல்லா பெண்களும் வந்து தன் பாதம் தொட, அத்தனை கன்னிப்பெண்களின் கன்னிமையையும் காத்துக்கொண்டு கம்பீரமாய் நிற்கிறாள்.¹

விவசாயியின் அனுபவம்

“தனிமனித வாழ்வு என்பது ஒருவரின் அன்றாட வாழ்வியலை குறிக்கிறது தனிமனிதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்வியலை அலசுகிறது தனிமனித அடையாளம் நோக்கம் திறன்கள் குறைகள் வாழ்வியல் முறைகள் போன்றவற்றை தனி மனித வாழ்வியலோடு தொடர்புடையவை. தனி மனிதனே ஒரு சமூகத்தின் அடிப்படை அலகு”² என்று தனிமனித வாழ்வியலுக்கான விளக்கத்தினை விக்கிபீடியா இணையம் தருகின்றது. துனிமனிதனின் தொடர் செயல்பாட்டின் மூலமாக பல்வேறு நுணுக்கங்களையும், நுட்பங்களையும் காலம் மனிதனுக்கு கற்றுத்தருகின்றது. அந்த வகையில் தூர்வை நாவலில் வரும் விவசாயியின் அனுபவ அறிவினை அறியும் விதமாக, “ஏலே. யேய் குருசாமி எல்லாக்குமியவும் செதறியாச்சா, இல்ல கொற கெடந்து போச்சா?” எல்லாத்தையும் செதறியாச்சு, இன்னைக்கே ஒரு பெரட்டு பெரட்டிடா தேவல, இல்லன்னா கூளம் குப்பைய காத்துக் கொண்டு போயிரும். ஒரு பெரட்டுனா பத்து நாள்ல உள்ள அமுங்கி செமிச்சப் போகும். மழ தண்ணி பேஞ்சிட்டாலும் கவலயில்ல. காட்டுத்தண்ணி வெளியேறிருச்சுனா ஒத்தக் குப்ப புஞ்சையில நிக்காது.”³ இவ்வாறு வந்தமைகின்றது.

மாடத்தியின் பண்பு

தூர்வை நாவலில் வரும் மினுத்தானின் மனைவி மாடத்தி என்பவள் மனைவி மட்டுமல்ல, மந்திரியார் போன்று ஆலோசனை வழங்கக் கூடிய சிறப்புக்குரியவர் ஆவார். எனவே தான் குடும்பத்தை நன்கு வழிநடத்த மனைவியின் பங்கு மிக ஆகின்றது. மினுத்தான், மாடத்தியின் மகன் பெரியசோலை. ஆனால் தம்முடைய வீட்டில் சிறுவயதிலிருந்தே அனைத்து வேலைகளையும் செய்து தமது வீட்டிலேயே தங்கி இருக்கக்கூடிய குருசாமியையும் தமது மற்றொரு பிள்ளையாகவே கருதி வளர்க்கின்றனர். பிள்ளைகளுக்கு திருமண வயது வந்துவிட்டது. அப்போது சொத்தில் குருசாமிக்கும் பங்கு எழுதி வைக்க மாடத்தி தம் கணவர் மினுத்தானிடம் கூறி உரிய நேரம் வரும் பொழுது ஊரார் அறியும்படியாக சொத்தின்

உயிலைக் கொடுக்கும் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து விடுகின்றனர். இத்தகைய நற்பண்பு மாடத்தியிடம் உண்டு. சான்றாக

“நல்லா கேட்டுக்கோ பெரிய மனுசா, எனக்கு விதிச்சது அம்புட்டுத்தான். நிய்யும் தவங்கிட்ட, சீனியம்மா பாவம், வயதப் பாக்காம நாலாவதா வாக்கப்பட்டு நமக்கு கொல்லி வைக்க புள்ளப் பெத்த புண்ணியவாட்டி, அவள அலய விடறப்படாது. பய கொணம் எப்பிடி எப்பிட்யோ, நாளைக்கி நாலு பயக பேச்சக் கேட்டுட்டு நம்ம கண்ணுக்குப் பெறகு அவள தவிக்கவிட்டாலும் விட்டுவான். அவ மனசு கொதிக்கப்படாது. நாளைக்கே கெராமன்சு ரெட்டியாரையும் தலையாரித்தேவரையும் கூட்டிட்டுப் போயி, கம்மாக் காடு பத்துக் குறுக்கத்தையம் அவ பேருக்கு மாத்தி எழுதிரு. அவ கண்ணுக்குப் பெறகு நம்ம பயலுக்கு போட்டு, பிரிவு தெரிஞ்சு நாள்லருந்து நம்ம வீடல் நாயா ஒழச்சு பய குருசாமிப் பய, அவனுக்கும் ஒரு கல்யாணங் காச்சி முடிச்சுப் பாக்கல. தாய் தகப்பன் இல்லாத பய, அவனும் நம்ம புள்ளதான். வாகமரத்துப் புஞ்சு நாலு குறுக்கத்தையும், கருப்பசாமி கோயில் தோட்டத்துல தெக்கடேசி மொடங்கி அரக்குறுக்கத்தையும் அந்தப் பய பேருக்கு மாத்திரு”4

கொப்புளாயின் மனிதநேய பண்பு

சூல் எனும் நாவலில் வரும் கொப்புளாயி எனும் கதாபாத்திரம் மனித நேயத்திற்கு மிகச் சிறந்ததொரு எடுத்துக்காட்டாக கூறலாம். நவீன தொழிற்புரட்சி காலத்திற்கு முன்னர் கிராமப்புறத்தில் வாழும் ஓர் வெள்ளந்தி மனம் கொண்ட பெண்ணாக திகழ்கின்றாள். இன்றைய காலச் சூழல் போல் அனைத்தையும் நுகர்பொருள் ஆகவும், வணிக மையமாகவும் பார்க்கக்கூடிய பார்வை அக்காலச் சூழலில் இல்லை. அனைத்தும் இயல்பான வாழ்வியல் சூழலோடு கூடிய மனித நேயமாகவே பார்க்கப்பட்டது. அதனை நாவலில் இவ்வாறு பதிவு செய்கிறார். யேல, காதோடிப்பயலே! நெசமாத்தான் சொல்றயா இல்ல வெளையாட்டுக்கு சொல்றயாடா? சாத்தியமா, எங்கண்ணான சொல்றன், துட்டு கொடுத்தா கலப்பு கடையில என்ன வேணும்னாலும் சாப்பிடலாம். “சோத்த விக்கிறதுக்கு கடையாடா? “ஆமா, ஆமா, ஆமா. துட்டு கொடுத்தா சோறு சாப்பிடலாம் இட்லி திங்கலாம் தோசை திங்கலாம், என்ன வேணும்னாலும் வாங்கி சாப்பிடலாம். காட்டுப்புச்சி இன் தீர்க்கமான இந்த பதில் கொப்புளாயியை மெளனமாகி விட்டது. அவளால் ஏற்றுக்கொள்ள இயலாத பதில் இதுவரை வியாபாரம் என்றால் என்னவென்றே தெரியாத தூய ஆத்மா சஞ்சலப்பட்டு போனால் தங்கள் காடுகளில் விளையும் தானியங்கள், பயறு வகைகள், காய்கறிகள், கிழங்கு, வத்தல், மல்லி என்று சகலத்தையும் வாரி வாரி வந்தவர்களுக்கெல்லாம் அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்து வாழும் சம்சாரிகளில் ஒருத்தி தானே கொப்புளாயி. பண்டமாற்று தவிர்த்து வியாபாரம், லாபம், நஷ்டம்

என்ற வார்த்தைகளே கேள்விப்படாத ஜனங்களில் ஒருத்தி தானே கொப்புளாயி. அதுவும் திங்கிற சோத்துக்கு விலை என்று கேள்விப்பட்டதும் உருகிப் போனாள். போவோர் வருவோரிடமெல்லாம் புலம்பித் தீர்த்தாள்.”⁵

பறவைகள் மீது மனித நேயம்

சூல் நாவலில் வரும் வென்னிமலை என்ற பெண்மணி, தம் கணவர் சொத்தியன் என்பவரை தாம் அவித்து காயவைத்திருந்த குருதவாலிக்கு காவல் காக்க வைத்துவிட்டு செலகின்றாள். வந்து பார்க்கின்றாள் அப்போது கணவர் ஒரு காகத்தை கொண்டு பறவை கூட்டம் அந்த பகுதிக்கே வராமல் செய்துவிடலாம் என எண்ணி அச்செயலை செய்தும் விடுகின்றார். மனைவி வந்து பார்க்கின்றாள். இப்படி பெரும் பாவத்தை செய்து விட்டாயே என புலம்பி தவிக்கின்றாள். அன்று முதல் ஊரில் புதிய கட்டுப்பாடு வருகின்றது. பறவைகளின் மீது மனிதநேய மிக்க செயல் நடைமுறைக்கு வருகின்றது. இவ்வாறு “காக்கா தின்னு களம் வத்திப் போகுமா, இல்ல குருவி குடிச்சு கொளம் வத்திப் போகுமா? அதுகளுக்குப் போகத்தான நமக்கு. என்ன கொறஞ்சு போயிறப் போகுது.? பெறகு எதுக்கு காவலுக்கு என்னய இருக்கச்சொல்லற பேசாம காயப் போட்டுத் திங்க விடவேண்டியதான?” ஆடு மாடுக வந்து ஒழப்பிட்டா வம்பாப் போகும். அதுகளும் திங்காது, ஒழப்பி சேறும் சகதியுமா, மண்ணும் மகுளியுமா வம்பாக்கிரும். அதுக்குத்தான் காவல். அப்புறம்தான் ஊர்க் கூட்டம் போட்டு முடிவு செய்தார்கள். மொட்டப்பாறையில் யார் தானியம் காயப் போட்டாலும் காவலுக்கு ஆள் வைக்கக் கூடாதென்று முடிவாயிற்று. காக்கைகள், மைனாக்கள், புறாக்கள் கூட்டங்கூட்டமாய்த் தங்கிக்கொண்டன.⁶ இவ்வாறு அந்த ஒரு செயலுக்கு பின்பு பறவையினங்கள் மீது ஊர் மக்களுக்கு மனிதநேயம் மலர்ந்தது. அதன் பின்பு அந்த மொட்டப்பாறை பறவையினங்களின் சொர்க்கமாக மாறியது எனலாம்.

என்னும் பண்புகள் மறைந்து விடவில்லை என்றே கூறலாம். பறவையினங்களுக்கு வழங்கும் உணவிற்கு பணம் வேண்டாம் எனக்கூறும் மனிதர்கள் வாழும் மண் இது. மேலும் மனித நேயத்திற்கு உதாரணமாக கிராமத்து மக்கள் இன்றும் என்றும் இருப்பார்கள் என்பதற்கு சான்றாக வாத்தியரய்யா, ரூவா கொடுத்து கம்மப்புல்லு வாங்கியாரச் சொன்னீகளாம்ல்ல, கொத்தித் திங்கிற கோழிக்கும் குருவிக்கும் வாங்குற கம்மப்புல்லுக்கு ரூபா எதுக்கு, நீங்க என்ன வாங்கிட்டுப் போயி யாவாரமா பாக்கப் போறீக, இல்ல நாங்க ரூவா கொடுத்து வெலைக்கா வாங்கியிருக்கோம், எங்க காடல் வெளஞ்சு தானியம், குருவியும், கோழியும் திண்ண கொறஞ்சா போயிரும், இந்தாங்க கம்மப்புல் போதுமா இன்னும் வேணுமா, இந்தாங்க

நீங்க குடுத்து விட்ட ருவா கிராமங்களில் இன்னும் ஈவு இரக்கம் செத்துவிடவில்லை மனிதம் எந்த ரூபத்திலோ வாழ்ந்து கொண்டதான் இருக்கிறது. 7

மாடுகள் எனும் சிறுகதையில் உரிமையாளரிடமிருந்து தப்பிவந்த மாடு திருக்கோட்டி தேவர் என்பவரிடம் அடைக்கலமாக வருகிறது, அதனை வளர்க்கிறார். வீட்டிலோ மனைவி எதிர்ப்பு, மேலும் ஊரில் எல்லோரும் அவரை தவறுதலாக பேசுகின்றனர். மற்றும் சிலரோ காவல்துறையில் புகார் செய்து விடுங்கள் இல்லையென்றால் உங்கள் மீது குற்றம் சுமத்தப்படும் என்று கூறுகின்றனர். அவர் எதைப் பற்றியும் கவலை இன்றி தன்னை நம்பி வந்த அந்த மாட்டினை நன்றாக தன் மாட்டினை போல் பேணிப் பாதுகாத்து வருகின்றார். நாளடைவில் அந்த மாட்டின் உரிமையாளர்கள் என்ற பெயரில் சிலர் வருகின்றனர் ஆனால் அது உண்மை இல்லை என்பது நிரூபணமாகின்றது. நீண்ட நாட்கள் கழித்து மாட்டின் உண்மையான உரிமையாளர் வருகின்றார் அப்பொழுது அந்த மாடு தம்முடைய உரிமையாளரை கண்டறிந்து சத்தம் எழுப்புகின்றது. மற்றவரின் மாடு என அதனை அவர் சரியாக கவனிக்காமல் விட்டு விடவில்லை. மனித மாண்போடு அதனையும் தன் பிள்ளையை போன்று பேணிப் பாதுகாத்து வருகின்றார். இத்தகையதொரு மனித நேயம் மிக்க செயல் இச்சிறுகதைகள் இடம்பெறுகின்றது சான்றாக

சரி தேவர் இந்தாரும் இதுல ஐநூறு ருவாருக்கு வச்சிக்கோரும், நாலு மாசமா பாதுகாத்ததே பெரிய விசயம், அத்தோட கூளம் போட்டு வளர்த்து வாடாம வச்சிருக்கீரு

இப்ப இந்த ருவாய நான் வாங்கிட்டா, நான் அத வளத்ததுக்கும் பாதுகாத்ததுக்கும் என்ன சம்பந்தம், என்ன அர்த்தம். ஏம்ய்யா வாயில்லா சீவன் எங்ககிட்ட அடைக்கலமா வந்தது மாதிரி வந்திரிச்சு, அதப் பாதுகாத்தம்னு ஒங்ககிட்ட ருவா வாங்கினா நாங்க மனுசப் பெறவியோட சேத்தியா 8 என்ற வரிகள் மனித நேயத்தின் சிகரமாக திருக்கோட்டித் தேவர் திகழ்வதை உணரலாம்.

முடிவுரை

மேற்கண்டவாறு சோ தர்மன் படைப்புகளில் தனிமனித வாழ்வியல் வழியாக மனிதர்களின் அக மனத்தின் எண்ண ஓட்டங்களையும், அவர்களின் வாழ்வியல் அனுபவங்களைப் பற்றியும் அறியமுடிகின்றது. இன்றைய நவீனமயமாக்கப்பட்ட சூழலுக்கு மத்தியில் எவ்வாறு தனிமனிதர்கள் பொதுவெளியில் இயங்குகிறார்கள் என்றும் முந்தைய காலங்களில் கிராமத்து மனிதர்களின் வெள்ளத்தியான குணங்களும் மனிதநேய பண்பும் நுகர்வு கலாச்சாரமாக பார்க்கப்படாத வரை எவ்வாறெல்லாம் தனிமனித வாழ்வு சிறப்புடன் அமைந்துள்ளது என்பதை இக்கட்டுரையின் வழியாக அறியலாம்.

அடிக்குறிப்பு

1. சோ தர்மன் -கூகை பக்.188 காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில்
2. <https://ta.wikipedia.org/s/guc>
3. சோ.தர்மன், தூர்வை, ப.59 அடையாளம் பதிப்பகம், திருச்சி
4. சோ தர்மன் -தூர்வை பக்.136 அடையாளம் பதிப்பகம், திருச்சி
5. சோ தர்மன் -சூல் பக்.164 அடையாளம் பதிப்பகம், திருச்சி
6. சோ தர்மன் -சூல் பக்.155,157 அடையாளம் பதிப்பகம், திருச்சி
7. சிபிச்செல்வன் (தொகுப்பு) -சோ தர்மன் கதைகள்,பக்.454,சந்தியா பதிப்பகம், சென்னை.
8. சிபிச்செல்வன் (தொகுப்பு) -சோ தர்மன் கதைகள்,பக்.219,சந்தியா பதிப்பகம், சென்னை.

குறுந்தொகை காட்டும் அறநெறிகள்

திருமதி க.சங்கீதா

உதவிப்பேராசிரியர்

கேஜி கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி

கோயம்புத்தூர்.

முன்னுரை

மக்களது வாழ்க்கைக்கு பயன்தரும் முறையாக படைக்கப்பட்ட பல கலைகளுள் இலக்கியம் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். மனித வாழ்வில் சிறப்பியல்புகளாக உள்ள மொழியைக் கொண்டு இலக்கியம் விளைகிறது. ஒரு இனத்தின் தொன்மையையும் பெருமையையும் வரலாற்றுச் சிறப்பினையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டுமாயின் அம்மக்கள் வாழ்ந்த இடம் பயன்படுத்திய மொழி கலை கலாச்சாரம் மற்றும் பண்பாட்டுக் கூறுகள் போன்ற காரணிகளின் வழியாகவே அறிந்து கொள்ள முடியும். அவ்வகையில் ஏறத்தாழ மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே சிறந்த நாகரிக வாழ்க்கை முறையை கடைபிடித்து வாழ்வியல் நெறிகளை வகுத்துக் கொண்டு வாழ்ந்தவர்கள் தமிழர்கள் என்பது சங்க இலக்கியங்களின் வழி புலனாகிறது.

சங்க அகத்திணைப் பாடல்களில் அக்கால மக்களின் மனநிலையை தெளிவாக உணர முடிவதால் சங்க இலக்கியங்கள் உளவியல் இலக்கியங்கள் என்றும் கருதப்படுகின்றன. அகப்பாடல்களில் கருத்தியல் நிலையில் சிறப்பிடம் பெறக்கூடிய குறுந்தொகை மனித சமுதாயம் கடைபிடிக்கவேண்டிய நல்லறங்களையும் பலதரப்பட்ட வாழ்வியல் நெறிகளையும் வெளிப்படுத்துகின்றது. இவ்வகையில் குறுந்தொகை இலக்கியம் எடுத்துக்காட்டும் அறநெறிகளை எடுத்துரைப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

அறம் எனும் பதம்

சமுதாயம் ஒப்புக்கொண்ட பழக்கவழக்கங்கள் நடைமுறைகள் நெறிமுறைகள் இவற்றிலிருந்து மக்கள் வாழ்விற்கு உகந்தது என்ற நிலையில் ஆன்றோர்கள் அறங்களை வரையறை செய்துள்ளனர். காலங்கள்தோறும் அறங்கள் மாற்றம் ஏற்றம் பெற்று வந்திருந்தாலும் எக்காலத்திற்கும் எம்மக்களுக்கும் சில பொது அறங்கள் மாற்றமின்றி திகழ்ந்து வருகின்றன. மானுட வரலாற்றில் அறம் என்பது முக்கிய இடம் பெறுகிறது. அறம் என்பது எல்லையற்றது பரந்து விரிந்தது நல்ல செயல்கள் அனைத்தும் அறத்தினால் ஏற்படுவது என்பது அறம் குறித்த கருத்தாக அமைகிறது. அறச்செயல் செய்தவர்கள் சான்றோர் எனப் போற்றப்பட்டனர்.

இலக்கியங்கள் காட்டும் அறங்கள்

சங்கப் புலவர்கள் வாழ்க்கையை அகம் புறம் என வகுத்துக் கொண்டனர். ஒன்று மற்றொன்றுக்கு ஊன்று கோலாகவும் தூண்டுகோலாகவும் பயன்நல்கிய திறத்தினை சங்கப் பாடல்களின் வழி அறியமுடிகிறது. வாழ்க்கைக்குத் தேவையான நீதிகளையும் நெறிகளையும் அறங்களையும் மாந்தர் ஆற்றவேண்டிய அகப்புற கடமைகளையும் உணர்த்துவதாக அகத்தினை புறத்தினைப் பாடல்கள் பாடப்பெற்றன.

மனிதன் அறச்சிந்தனை உடையவன். அவன் அறத்தை அகவாழ்விலும் புறவாழ்விலும் கடைபிடிக்கும் போது அவனது வாழ்வு செழுமை அடைகிறது. இதனால்தான் சான்றோர்கள் அறத்திற்கு உயர்வளித்தனர். இதனையே

அறத்தான் வருவதே இன்பம் என வள்ளுவப்பெருந்தகை அறிவுறுத்துகிறார்.

“அறக்கழிவுடையன பொருட்பயன் படவரின”(தொல்.பொருள்.)

“அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்”(புறம்.55)

“அறத்தினூஉங்கு ஆக்கமும் இல்லை”(குறள்.32)

இவ்வாறு அறம் எனும் சொல் பல்வேறு இலக்கியங்களில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. மனித இனத்தின் நலத்திற்காகவும் முன்னேற்றத்திற்காகவும் மனித சமுதாயம் வரையறுத்துக் கொண்ட ஒழுக்க நெறியே அறமாகும். பிறருக்குப் பயன்படும்படி வாழ்ந்து காட்டும் வாழ்வில் தான் வாழ்வின் பயனுள்ளது இத்தகைய வாழ்வே அறவாழ்வு என்பதனை,

“அறம் புரிந்து அல்லவை நீக்கல் இனிதே”(இனியவை நாற்பது.21)

என அறங்களைச் செய்து அறமல்லாத பாவங்களை செய்யாதிருத்தல் இனிது என இனியவை நாற்பது இயம்புகிறது. அறத்தை மையப்படுத்தி நடத்தும் அரசில் பிழை ஏற்படுமாயின் அறமே கூற்றாக அமையும் என அறத்தின் வலிமையை,

‘அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றாகும்’ என்று சிலப்பதிகாரம் அறத்தை வலியுறுத்துகிறது. இவ்வாறு பல இலக்கியங்கள் வலியுறுத்துகின்ற அறங்கள் தனிமனிதன் சமூகம் இல்லறம் என்ற வளர்நிலையில் முழுமையடைகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் உரையாசிரியர்கள் பலராலும் மிகுதியாக எடுத்தாளப்பட்டுப் பெரிதும் பயிலப்பெற்று வந்த குறுந்தொகையானது காதல் இலக்கியம் என்ற நிலையில் மட்டும் அமையாது பல்வேறு வாழ்வியல் நெறிகளின் தொகுப்பாக உள்ளது.

தனிமனித அறங்கள்

தனி மனிதனின் ஒழுக்கமே குடும்ப மேன்மையை வளர்க்கும் காரணியாக அமைகின்றது. குடும்பத்தின் மேன்மையே சமூகத்தை வழிநடத்துகிறது. சமூகம் சிறப்பாக செயல்பட தனிமனித ஒழுக்கம் பாதுகாக்கப்பட்டு வளர்க்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாக அமைகிறது.

சமூகத்தின் தேவையை கருதி பண்பாட்டை மனதில் கொண்டு சமூகத்தால் தனிமனிதன் ஆட்டுவிக்கப்படுகின்றான். சமூகத்தின் ஒட்டுமொத்த வாழ்வியல் தேவையாக கருதப்படுகின்ற உயர் பண்பு நெறிகளே தனிமனிதனுக்குரிய அறமாக போதிக்கப்பட்டுள்ளது.

பொருளீட்டலில் அறநெறி

உலக வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத பொருள் ஈட்டுதல் என்பது ஆடவரின் அறமாக சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. பொருளீட்டல் பற்றி பலவகையாக இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. அதில் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து செல்வதற்கு உரிய காரணங்களில் பொருளீட்டலும் ஒன்றாகும். குறுந்தொகையில் அதன் காரணங்கள் பயன்பாடுகள் பற்றி கூறும் இடங்கள் பலவாகும்.

“தம் கடன் இறீ இயர் எண்ணி இடந் தோறும்

காமர் பொருட்பிணி போகிய

நாம் வெங் காதலர் சென்ற ஆறே” (குறுந் -255)

என இல்லற கடமையை நிறைவேற்ற பொருள்தேடி வருதலை தலைவனது முதன்மையான கடமையாகும் என்று கடுகு பெருந்தேவனார் குறிப்பிடுகிறார். தலைவியும் இல்லற கடமை நிறைவேற்றும் கடமை கொண்டவள். எனவே தன்பால் கொண்ட காதலினால் தலைவன் தன் கடமையை மறந்து ‘இடைவழிக்கண் நின்று மீள்வானோ’ எனக் கவலை கொள்கிறாள். இதன் மூலமாக பொருளீட்டும் நிலையிலும் தலைவன் தலைவி இருவரும் தங்களது இல்லற நெறியில் வழுவாமல் நின்று வாழ்கிறார்கள் என்பது புலனாகிறது. இவ்வகையில் தம் பெற்றோரின் பெரும் செல்வத்தில் ஒரு சிறு பகுதியும் எதிர் நோக்காது ஒருவன் தானே முயன்று வாழவேண்டும் என்ற கோட்பாட்டினை குறுந்தொகை எடுத்துரைக்கிறது.

“உள்ளது சிதைப்போர் உளர் என படாஅர்

இல்லோர் வாழ்க்கை இரவினும் இளிவு என”(குறுந் -283)

தன் முன்னோர்கள் வைத்துச் சென்ற செல்வத்தைப் பெற்று இன்புறுபவர்கள் செல்வமுடையவர் ஆகார் என்றும் தாமாக பொருள் தேடிய செல்வம் இல்லாதவர்கள் வாழ்க்கையானது இரத்தலைக்காட்டிலும் இழிவு உடையது என்றும் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. மேலும் இல்லறம் செய்வதற்கு மட்டுமல்லாது தெய்வ காரியம் பிதூர் காரியம் செய்வதற்கும் தம் முயற்சியால் ஈட்டிய பொருள் மட்டுமே ஒருவனுக்கு பயன் தரும் எனவும் வலியுறுத்துகின்றது.

தாமே உழைத்து தேவையை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் ஆடவனின் வினை ஆளுமையை வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே என்று உணர்த்துவதோடு அவரவர் கடமையில் பிறழாமல் தம் உழைப்பால் உயர்வு பெறுவதே பொருளீட்டும் நெறியின் உயர் அறம் என்றும் அறிவுறுத்துகின்றது.

ஈகை அறம்

ஈகை சிறந்த தனிமனித அறமாக அன்று முதல் இன்றுவரை இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. அறத்தின் வழியில் ஈட்டிய பொருளை இரவலர்க்கு தருதல் சிறப்புடையதாக கருதப்படுகிறது. ‘ஈதற்கு செய்க பொருள்’ என பொருளீட்டுவது கூட ஈதழுக்கு செய்யும் அறமாக சுட்டப்படுகிறது. ‘ஈதல் இசைபட வாழ்தல்’ என வறியவர்க்கு ஒன்று ஈவதே ஈகை எனவும் வறியவரின் இன்முகம் காணும் அளவே ஈகையின்

அளவுகோலாக இருக்க முடியும் என வள்ளுவம் சுட்டிக் காட்டுகின்றது. இவ்வகையில் குறுந்தொகையிலும் தனிமனித அறமானது ஈகையின் சிறப்பினை இயம்புகிறது.

“ஓவாது ஈயும் மாரி வண்கைக்

கடும் பகட்டு யானை நெடுந் தேர் அஞ்சி” (குறுந் - 91)

என்ற வரிகளில் மழை எல்லா இடத்திலும் பெய்து மக்களின் துயர் துடைப்பது போல எல்லாவித மக்களுக்கும் ஈகை புரியும் அஞ்சியின் கொடைத்தன்மை ஓளவையால் சிறப்பிக்கப்படுகின்றது. மேகமானது தான் பொழியும் மழை நீருக்காக உலகத்தார் இடம் பதில் உதவியை எதிர் பார்ப்பது இல்லை அதைப்போல கைமாறு கருதாமல் சமுதாயத்திற்கு நன்மை செய்ய வேண்டும் என்ற பண்பானது சான்றோர்களால் வலியுறுத்தப்படுகிறது.

யாசிப்பவர் வாராத நாட்களை பயனற்ற நாட்களாக சங்ககால மக்கள் கருதினர். செல்வந்தர்கள் தங்களது செல்வம் ஏனையோர்க்கு பயன்படும் வகையிலும் கைமாறு கருதாமல் பிறர் நலம் கருதி வாழும் இயல்புடையவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதனை குறுந்தொகை பல இடங்களில் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

“இடுக்கண் அஞ்சி இரந்தோர் வேண்டிய

கொடுத்தவை தாவென் சொல்லினும்

இன்னாதோ நம் இன்னுயிர் இழப்பே” (குறுந் - 349)

இவ்வரிகளில் இரந்தோர் யாசித்தபோது கொடுத்து உதவிய பொருளை பின்னர் தருக என கொடுத்தவராகிய நாம் சொல்லுதலைகாட்டிலும் நம் இனிய உயிரை இழந்து விடுதல் மேன்மையான செயலாகும் என்று தெளிவாகப் புலனாகின்றது.

சமூக அறங்கள்

சமுதாயம் என்ற சொல்லிற்கு தமிழில் மக்களின்திரள் என்ற ஒரு பொருள் கூறப்படுகிறது சமூகம் என்னும் சொல் உணர்த்தும் பொருண்மையோடு ‘மன்பதை’ என்னும் சொல்லை சங்க இலக்கியங்களில் காண முடிகின்றது. ‘மன்பதை காக்கும் நின் புரைமை’ என்று புறநானூற்றிலும் இச்சொல்லானது பயின்று வந்துள்ளது. இலக்கியங்களில் மன்பதை என்னும் சொல் மக்கட்பரப்பு மக்கள் கூட்டம் என்னும் பொருளில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

தனி மனித சிந்தனைகளின் ஒருங்கிணைப்பை சமூக வளர்ச்சிக்கு அடிகோலியது. நற்சிந்தனை கொண்ட மனிதர்கள் வாழும் சமூகமே வளர்ச்சிப் பாதையை நோக்கி நகர்கின்றது. அவ்வகையில் மக்களின் வாழ்வில் மனிதநேயத்தை வளர்ச்செய்யும் கூறுகளாக சமூக அறங்கள் உள்ள தன்மையை குறுந்தொகையில் பல இடங்களில் காண முடிகின்றது.

வாய்மை அறம்

மனித வாழ்வில் அவன் செய்கின்ற அனைத்து அறங்களிலும் வாய்மையே தலையாய அறம்.

“பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின் அறம்பிற

செய்யாமை செய்யாமை நன்று”(குறள்.297)

என்று பொய்யாமை ஆகிய அறத்தை ஒருவன் தன் வாழ்வில் உண்மையாக கடைப்பிடித்தால் அவன் வேறு அறங்களைச் செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லை என வள்ளுவப்பெருந்தகை வலியுறுத்துகிறார்.

நாலூர் கோசர் என வழங்கப்பட்டவர்கள் சொன்ன சொல் தவறாதவர்கள்.வாய்மையை மேற்கொண்டவர்கள் பேராற்றல் உடையவர்கள் என்ற குறிப்பு அகநானூற்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இக்கருத்தினை குறுந்தொகையில் முறையே அவ்வையாரும் பரணரும் கோசர்கள் பற்றி பாராட்டுகின்றனர்.

“நாலூர் கோசர் நன்மொழி போல வாய் ஆகின்ற” (குறுந் - 15)

மோகூர் பழையன் என்ற குறுநில மன்னனுக்கு படை உதவி செய்வதாக தாம் சொன்ன சொல் தவறாமல் நடந்தனர் கோசர்கள் என்றும் ‘ஒன்று மொழிக்கோசர் போல’ என்று இதற்கு வலு சேர்க்கின்றன. எனவே சான்றோர்க்கு இலக்கணம் வாய்மை அறம் என்பது உணர்த்தப்படுவதோடு தலைமகனுக்கு உரிய பண்புகளில் வாய்மை என்பது தலையான தகுதியாகும்.

“யாரும் இல்லை தானே கள்வன்

தான் அது பொய்ப்பின் யான் எவன் செய்கோ” (குறுந் - 25)

என தலைவன் விரைவில் மணந்து கொள்வேன் என்று தலைவியிடம் கூறிய சூளுரையை பொய்க்காதவன் என்பதனை கபிலரின் வரிகள் உணர்த்துகின்றது. மேலும் வாய்மையே உயரிய பண்பு என்பதை உறுதி செய்கின்றது உண்மையும் நன்மையும் மிக்க சொற்களை பேசுவோர் யாருக்கும் எதற்கும் அஞ்சத் தேவை இல்லை என்பதனை நன்மொழிக்கு அச்சமில்லை என்று குறுந்தொகை அடிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

நட்பறம்

வெவ்வேறு தளங்களில் சிதறிக்கிடக்கும் மனித சமுதாயத்தை பின்னிப் பிணைத்து பார்ப்பது நட்பாகும். ஒரு மனிதன் மற்றொரு மனிதன் நலம் பற்றி யோசித்து அன்பு செலுத்தும் நிலையில் இருந்தே நட்பு தோற்றம் பெறுகிறது. மன உணர்வின் ஆணிவேராக நட்பு என்னும் உயர்பண்பானது போற்றப்படுகிறது. இக்கருத்தினை

“நட்டோர் கொடுப்பின் நஞ்சும் உண்பர் நனி நாகரிகர்”

என நற்றிணை எடுத்தியம்புகிறது. அதாவது நட்பு பூண்டு ஒழுகும் அவர்களிடம் நஞ்சு கொடுக்கப்பட்டாலும் அவர்கள் நட்பினை கருதி அந்நஞ்சினைக் குடித்து நட்பை பேணும் தன்மை உடையவர்கள் என நட்பின் திறத்தை இலக்கியங்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. அவ்வகையில் குறுந்தொகை காட்டும் தோழியின் நட்பு மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக உள்ளது. நட்பின் திறத்தினை மிகவும் சரியாக கையாளும் படைப்பு தோழியின் பாத்திரப் படைப்பு ஆகும் தோழி தனது கடமை உணர்ந்து செயல்படுபவர்களாக கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளாள். தலைவன் பொருள் தேடச் சென்றதால் அவன் பிரிவினை ஆற்றாது வேதனையுற்ற தலைவியைத்தேற்றி பொருளின் அவசியத்தையும் தலைவனின் நிலையையும் எடுத்துரைக்கும் வகையில் தோழியின் பாத்திரப்படைப்பு படைக்கப்பட்டுள்ளது.

“உள்ளார் கொல்லோ தோழி கள்வர்

பொன்புனை பகழி செப்பங் கொன்மார்

உகிர் நுதி புரட்டும் ஓசை போல”(குறுந்- 16)

என தலைவனும் தலைவியும் களவு ஒழுக்கத்தில் கருத்தொருமித்து வாழ்கின்றனர் இந்த களவு ஒழுக்கத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து பலரும் காணக் கற்பு வாழ்க்கை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணுகிறாள் தோழி தலைவனிடம் இரவுக் குறியில் சந்திக்க வரும்

உனக்கு ஏதேனும் துன்பம் ஏற்பட்டால் தலைவி இறந்துபோவாள். எனவே காலம் தாழ்த்தாமல் அவளை மணந்து கொள்க என்று தலைவனுக்கு எடுத்துக் கூறும் பாங்கில்,

“சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம் தூங்கியாங்கு இவள்

உயிர் தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே” (குறுந் -18)

உணர்த்துகிறாள் தோழி. இவ்வாறு தலைவியுடன் கொண்ட நட்பின் தன்மையினால் எப்போதும் தலைவியின் நல்வாழ்விற்கு பாடுபடும் முறையிலேயே தோழியின் செயல்பாடுகள் அமைகின்றன தலைவனும் தலைவியும் நடத்தும் களவு மற்றும் கற்பு வாழ்வில் தோழி வெளிப்படுத்தும் நட்பறமானது சிறப்பிடம் பெறுகிறது.

இல்லற அறங்கள்

மனித வாழ்வில் சிறப்பானதும் முழுமையானதுமான அமைப்பாக குடும்பம் என்ற அமைப்பே அமைகிறது நல்ல குடும்பம் பல்கலைக் கழகம் என்பது ஆன்றோர்கள் வாக்கு மனிதனை அறிவு சார்ந்த நிலையில் செம்மைப்படுத்தி முழுமையாக்கி சமுதாயத்தின் உயர்வுக்கு அவனை வழிநடத்தும் பல்கலைக்கழகங்களுக்கு ஈடானது குடும்பம் என்ற அமைப்பு இதனை பல நிலைகளில் இலக்கியங்கள் உணர்த்தி வந்துள்ளன.

இதனையே வள்ளுவர் ‘அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை’ என்று நெறிப்படுத்தினார். பண்டைத் தமிழர்கள் குடும்ப வாழ்வு பற்றி உயர்ந்த கொள்கைகளை கொண்டிருந்தனர் அறம் என்பது வாழ்வின் ஒரு பகுதியாக கருதாமல் வாழ்க்கை முழுவதையும் அறத்தோடு வாழ முற்பட்டனர் எனவே தான் குடும்ப வாழ்வை இல்லறம் என்று வகுத்தனர் இல்லறம் என்பது கணவன் மனைவி மக்கள் ஆகியோர் தங்களது கடமையில் இருந்து வழுவாமல் அறம் போற்றி வாழும் வாழ்க்கை எனப்பட்டது. குறுந்தொகை இத்தகைய இல்லற மாண்புகளை இனிதே எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

விருந்தோம்பலில் அறம்

தமிழகப் பண்பாட்டில் விருந்தோம்பல் என்று அறம் நீண்ட பாரம்பரியத்தைக் கொண்டது. மரபுடன் பின்னிப்பிணைந்த ஒன்றாகவே விருந்தோம்பல் பண்பாடு கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வகையில் விருந்தோம்பலை தமிழ்ச் சமூகம் சிறந்த அறமாக போற்றியது. தம்மை நாடி வரும் விருந்தினரை இன்முகத்தோடு வரவேற்று உண்டி

முதலியவைகளை கொடுத்து மிகுந்த அன்போடும் ஆர்வத்தோடும் போற்ற வேண்டியது இல்லறத்தாரின் கடமையாக கருதியதை இலக்கியங்கள் புலப்படுத்துகின்றது.

“அமிழ்து அட்டு ஆனாக் கமழ் குய் அடிசில்

வருநர்க்கு வரையா வசையில் வாழ்க்கை” (புறம் -10)

என்று தம்மை நாடிவரும் அனைவருக்கும் உணவளித்து விருந்து போற்றிய முறைமையை புறநானூறு தெளிவுபடுத்துகிறது மேலும் இல்லற வாழ்வின் சிறப்புக்கும் உயர்வுக்கும் காரணமாக அமைவது விருந்தோம்பல் பண்பாடு விருந்தோம்பல் உதவியைச் சார்ந்து இருந்தது

இவ்வகையில் குறுந்தொகையில் விருந்தோம்பல் குறித்து ஓர் அரிய வழக்கம் இருந்ததை அறிய முடிகிறது. அதாவது இரவு நேரத்தில் வாயிற்கதவைத் தாழிடுவதற்கு முன்பு தெருத்திண்ணையில் யாராவது புதியவர் உள்ளனரா என்பதை பார்த்து அவர்களை உண்பிக்கும் பொருட்டு விருந்தோம்பல் நிகழ்ந்த முறைமையை

“நள்ளென வந்த நாரின் மாலைப்

பலர் புகு வாயில் அடைப்பக் கடவுநர்

வருவீர் உளீரோ?” (குறுந் -118)

என்று அற்றைச்சமூகத்தில் வழிப்போக்கர்களையும் ஆதரவற்றவர்களையும் அரவணத்து விருந்தோம்பும் பண்பு இருந்த தன்மை புலனாகின்றது. வினை முடிந்து பொருள் முற்றி இல்லம் திரும்பிய பிறகு தலைவனும் தலைவியும் மகிழ்ந்து விருந்தோம்பலைத் தன்வாழ்நாள் கடமையாகக் கொண்டு வாழ்ந்த உண்மையை

“அரம் பெற்ற காலத்து வந்தென விருந்துயர்பு

மெய்ம்மலி உவகையின் எழுதரு” (குறுந் -398)

என்ன குறுந்தொகை புலப்படுத்துகின்றது இதன்மூலம் தலைவனும் தலைவியும் உவகை பெருக விருந்து கொடுத்து விருந்தினரை கண்டவுடன் எதிர் சென்று வரவேற்று போற்றும் நல்லோர் பலர் இருந்தனர் என்பதனையும் குறுந்தொகை பறைசாற்றி நிற்கின்றது.

வறுமையிலும் அறம் திறம்பாமை

வறுமை மனிதனுடன் நீங்காத தொடர்பினை உடையது இத்தொடர்பானது மனித இனம் தோன்றிய காலத்தில் இருந்தே வறுமை இருந்தது. சற்று காலம் கடந்து மனிதன் பக்குவம் அடைந்து உயர்வு தாழ்வு என்ற பாகுபாடு காணும் போது தான் முழு வீச்சும் கடைநிலை மக்களைத் தாக்கி துன்புறுத்தியது. சங்க இலக்கிய காலங்களில் வறுமையின் தாக்கத்தினை இலக்கியங்கள் பலவாறு வெளிப்படுத்தியுள்ளன. சங்க காலத்தில் வறுமை என்பது தனி மனிதனுக்கானதாக சுட்டப்பட்டுள்ளது. வறுமையை எதிர்த்து யாரும் போராடவில்லை. வறுமையில் வாடிய புலவர்களும் பாணர்களும் இரவலர்களும் தவறான பாதையில் செல்லாமல் மனதளவில் தவறான எண்ணங்களையும் பண்புகளையும் வளர்க்காமல் வாய்மையோடு செம்மையாக வாழ்ந்தனர்,

“குப்பைக்கீரைக் கொய் கண் அகைத்த

முற்றா இளந்தளிர் கொண்டு உப்பின்று”(புறம் -159)

என்பதனை புறநானூற்று வரிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றது. மேலும் வறுமையின் கொடுமையை பிறர் அறியாமல் கடத்திச் செல்லும் குடும்ப வாழ்வின் உன்னதத்தை உணர்த்தி நிற்கின்றது. இல்லறம் சிறப்படைய இல்லத்திற்கு அழகு சேர்ப்பவள் மனைவியாவாள். இல்லத்தில் அமைதி பெருகவும் மகிழ்ச்சி பெருகவும் காரணமாய் இருப்பவள் மனைவி. மகளிர் தங்கள் இல்லற வாழ்வில் வறுமை வந்தபோதும் செம்மையுடன் வாழ்ந்து இல்லறத்தில் மனநிறைவு கண்டனர். இத்தகைய சிறப்புடைய இல்லறத்தின் மாட்சிமையை குறுந்தொகை பல இடங்களில் நிரல் படுத்துகின்றது. ஒரு பசுவினை மட்டும் வளர்த்து அதனால் வரும் ஆதாயத்தை கொண்டு எளிய வாழ்வு வாழ்பவன் தலைவன் அவன் இல்லத்தை செழிப்புற செய்கிறான். தலைவன் தலைவியை மணந்த நாள் முதலாக ஒவ்வொரு நாளும் பெருவாழ்வு பெற்று வாழ்ந்தான் தலைவன்.

“ஓரான் வல்சிச் சீரில் வாழ்க்கை

பெறுநலக் குறுமகள் வந்தென

இனி விழ வாயிற் றென்னுமிவ்வூரே” (குறுந் -295)

என்று தலைவியின் மேன்மை புலனாகின்றது செல்வம் நிறைந்த வளமான வாழ்வில் தன்மகள் வளர்ந்த நிலையினையும் இப்போது வறுமையிலும் மனநிறைவு கொண்டு இல்லறம் நடத்துதலை ஒரு தாய் வியந்து போற்றும் திறத்தினை எடுத்துக்காட்டும் வரிகள்

“குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கழுமத்

தான் துழந்து அட்ட தீம் புளிப் பாகர்

இனிது எனக் கணவன் உண்டலின” (குறுந் -167)

முளிதயிர் பிசைந்து புகையை தாங்கிக் கொண்டு தயாரித்த புளிப்பு தயிர் குழம்பினை தலைவனின் இனிது என சுவைக்கின்றான். தலைவியின் ஒளி பொருந்திய முகத்தில் இன்பத்தின் வெளிப்பாட்டை உணரமுடிகிறது. இதன்மூலம் வறுமை நிலையிலும் இன்பமாக வாழும் இல்லறத்தின் மேன்மையான பண்பினை அறிந்துகொள்ளமுடிகின்றது.

முடிவுரை

மனித வாழ்வை நெறிப்படுத்த ஆன்றோர்கள் வகுத்த உறுதிப் பொருள்கள் அறம் பொருள் இன்பம் என முப்பொருள்களாக வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளன. முப்பொருளில் ஒன்றான அறம் என்ற பொருண்மை தனிமனிதன் சமூகம் இல்லம் என்ற நிலையில் வாழ்வியல் அறங்களில் தொகுப்பாக குறுந்தொகையில் காணப்படுகின்றது. இவ்வகையில் சங்ககால சமூகத்தில் அறம் சார்ந்த கடமைகள் புனிதமான ஒன்றாக கருதப்பட்டு வந்த முறைமையை உணரமுடிகிறது. மனித இனத்தின் நலத்திற்காகவும் முன்னேற்றத்திற்காகவும் மனித சமுதாயம் வரையறுத்துக்கொண்ட நெறியே அறம். இத்தகைய அறக்கருத்துக்களில் தனிமனித அறம் சமூக அறம் இல்லறஅறம் என இவை மூன்றும் சிறப்பாக குறுந்தொகையில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

துணைநூற்பட்டியல்.

1. உ வே சாமிநாதையர், உரையாசிரியர்

குறுந்தொகை உ வே சா நூல்நிலையம் சென்னை- 90 (பதிப்பு 2009)

2. கு. சிவப்பிரகாசம் - புறநானூற்றில் வாழ்வியல் விழுமியங்கள்

திருக்குறள் பதிப்பகம் சென்னை பதிப்பு 2007

3. ஆ மணவழகன் - தமிழ்ச் செவ்வியல் நூல்கள் இல் அறம் அறிவியல் சமூகம்

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் சென்னை(பதிப்பு- 2013.)

23

உப்புவயல் புதினத்தில் தொழிலாளர் நிலை

திருமதி ஆ.ஜெபா கிறிஸ்டி
தமிழ்த்துறை உதவிப் பேராசிரியர்,
கேஜி கலை அறிவியல் கல்லூரி
கோயம்புத்தூர்.

புதினங்கள் மக்களால் பரவலாக விரும்பி படிக்கப்படும் இலக்கிய வடிவம் ஆகும். புதினங்கள் சமகால பதிவுகளை மக்களிடையே எடுத்துச்செல்லும் சிறந்த ஊடகமாக திகழ்கின்றன. உட்பளங்களில் பணிபுரியும் விளிம்பு நிலை மக்களின் வாழ்க்கையை மிக யதார்த்தமாக ஸ்ரீதர கணேசன் அவர்களின் உப்புவயல் எடுத்துரைக்கிறது. இந்நாவல் உட்பளத் தொழிலாளர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையில் அன்றாடம் சந்திக்கும் பிரச்சினைகளை முன்னிறுத்துகிறது. காலம் காலமாக ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தங்கள் உரிமைக்காக குரல் கொடுக்கிறார்கள். அதை ஆதிக்க வர்க்கத்தினர் தடுக்கின்றனர். உட்பளங்களில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களது வாழ்க்கை நிலையை ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

உட்பளத்தொழிலாளர்கள்

மக்களது வாழ்க்கையில் தங்கள் அடிப்படைத்தேவைகளை நிறைவேற்ற வாழ்வாதாரத்தை, மேம்படுத்திக்கொள்ள தொழில் அவசியமான ஒன்றாகும். ஆரம்ப காலகட்டத்தில் வேளாண்மையே முதன்மை தொழிலாக இருந்தது. உழவுத் தொழில் செய்பவர்கள் உலகத்திலுள்ள அனைவருக்கும் அச்சாணி போன்றவர்கள் என்கிறார் வள்ளுவர். இதனை,

“சூழன்றும் ஏர்ப்பின்னது உலகம் அதனால்

உழந்தும் உழவே தலை” (குறள்.1031)

என்கிறது குறள். தமிழர் வாழ்க்கையில் இன்றியமையாத உணவுப் பொருள் உட்பாகும். வேளாண் தொழிலுக்கு இணையாக உட்பளத்தொழில் சங்க இலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. உட்பை விளைவிப்பவர்களை ‘பரதவா’ என்றும் உப்பு வணிகரை

‘உமணர்’ என்றும் அழைத்தனர். உப்பளத்தொழிலாளர்கள் நிலத்தை உழும உழவர்களைப்போல் உழாமல் மழை நீரை எதிர்பாராமல், உவர்நீரை பாத்திகளாகக் கட்டி உப்பை விளைவிப்பதை,

“உவர் விளைவு உப்பின உழாஉழவர்” (பெரும். அடி எண்.45)

என்ற அடி சுட்டுகின்றது. உப்பளத்தொழிலாளர்கள் விளைவித்த உப்பை உமணர்கள் ஒவ்வொரு நிலங்களுக்கும் கொண்டு சென்று பண்டமாற்றுமுறையில் வாணிகம் செய்ததற்கான செய்தி இடம் பெறுகிறது. உப்பு விளைவிக்கும் பரதவர்களின் வாழ்க்கை அன்றிலிருந்து இன்று வரை அவலம் நிறைந்ததாகவே காணப்படுகிறது. உப்புவயல் புதினத்தில் வடுவச்சி என்ற இளம் பெண்ணின் வாழ்க்கைச்சிக்கல் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. தந்தை வேறு பெண்ணுடன் செல்ல குடும்பாரத்தை தனியாக சுமக்கிறாள் வடுவச்சியின் தாய். அவளுக்கு உதவியாக வடுவச்சியும் வேலைக்குச் செல்கிறாள். குறைந்த ஊதியம் பாதுகாப்பற்ற சூழல் என எந்தவொரு தொழிலாளர் உரிமையும் பெறாமல் வடுவச்சியோடு சேர்ந்து பலர் அளத்திற்கு வேலைக்குச் செல்கிறார்கள். அளத்தில் ஓடியோடி வேலை செய்யும் இளம்பெண்களின் திறமையைப்பார்த்து அங்கிருந்த பெண்ணொருத்தி, அடிபட்டு உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டால் அதற்கு முதலாளிகள் எதுவும் செய்யமாட்டார்கள் என்று கூறுவதை,

“பிறகு ஓடிஓடி உப்பு சுமந்தோம். அப்போது தூரத்தில் இருந்து ஒரு பொம்பளை இப்படி குரல் கொடுத்தாள். ஏனா.....பேச்சியை மாதிரி கீழ் விழுந்துப்புடாதிங்க.....காலு கையி உடைஞ்சா யாரும் ஒண்ணும் தரமாட்டான்?...? வாஸ்தவம்தான், கீழே விழுந்தாலும் யார் என்ன கொடுக்கப்போகிறார்கள்?” (ஸ்ரீதர கணேசன், உப்புவயல், ப.16)

என்ற வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

வறுமை

வறுமை என்பது அடிப்படை உரிமைகளை இழந்து சக மனிதர்களிடம் மதிப்பை இழந்து நிற்கும் நிலை ஆகும். எந்த வயதில் சந்தித்தாலும் வறுமை என்பது ஒன்றுதான்; அது எதுவும் இல்லாத நிலையாகும். அதிலும் இளமைப்பருவத்தில் ஏற்படும் வறுமை கொடுமையானது ஆகும். இதைத்தான் ஓளவையாரும் என்று கூறும் பட்டியலில் இளம்வயது வறுமையை,

“கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது

அதனினும் கொடிது இளமையில்வறுமை”

(சிவ.கன்னியப்பன், தனிப்பாடல்திரட்டு, பா.அடி.2-3)

என்று குறிப்பிடுகிறார். உப்புவயல் புதினத்தில் இடம்பெறும் வடுவச்சி இளம்வயது பெண். பொறுப்பில்லாத தந்தையின் செயலால் தாயின் குடும்ப சமையைப் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டியவளாக உள்ளாள். தாயும் மகனும் வேறுவேறு இடங்களில் வேலை செய்கிறார்கள். வடுவச்சி வேலை செய்யும் இடத்தில் படும் துயரங்களைப் பார்த்திருந்தால் அவளது தாய் மிகவும் வருந்தியிருப்பாள். திருமணம் செய்யும் வயதில் கடுமையான வெயிலில் வடுவச்சி துன்பப்படுவதை,

“வாழ்க்கையை அனுபவிக்க வேண்டிய வாலிப வயது என்று அம்மா நினைக்கிறாள். இந்த வாலிப வயதில் வேணா வெயிலில் வேர்வை வடிய வடிய இப்படி உப்புப் பெட்டியை தூக்கி சுமப்பதைப் பார்க்க எந்தத்தாய்க்குத்தான் ஆசை வரும்!”

(ஸ்ரீதர கணேசன், உப்புவயல், ப.32)

என்ற வரிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. இதே வடுவச்சி தாயின் மரணத்திற்குப் பின் குடும்பச்சுமை மொத்தத்தையும் சுமக்கும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறார்கள். சடங்கு, சமுதாய வரன்முறை இவையெல்லாம் வறுமையுல்லவர்களுக்கு கிடையாது என்பதனை,

“அம்மா செத்து பதினாறு நாட்களுக்கு வேலைவெட்டிக்கு போக கூடாது என்றார்கள். வசதி இருந்தால், துக்கத்தை கூட சடங்கு சமுதாய வரமுறை என்று கொண்டாடலாம். வசதியில்லாதவர்களின் பாடுதான் பெரும்பாடு. மூன்றாம் நாளே துக்கத்தை கலந்து விடுங்கள் என்றாள் வடுவச்சி” (ஸ்ரீதர கணேசன், உப்புவயல், ப.154)

என்ற வரிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. திருமணக்கனவுகளைத் துறந்தவளாய் குடும்பப்பாரம் சுமக்கும் நிலைக்கு வடுவச்சி தள்ளப்படுவதை காணமுடிகிறது.

பயப்படுதல்

சுதந்திர இந்தியாவில் யாரும் யாருக்கும் பயப்பட வேண்டியதில்லை. எல்லா மனிதரும் சமம். வடுவச்சி அளத்து முதலாளி தன்னிடம் தகாத முறையில் நடந்து கொண்டதை உப்புத்தொழிலாளர் சங்கத்தை சேர்ந்தவர்கள் மூலம் காவல் துறையினிடம் புகார்

கொடுக்கிறாள். அதன் காரணமாக காவல் துறையினர் வடுவச்சியைத் தேடி வீட்டிற்கு வந்து விசாரித்து செல்கின்றனர். இதைக் கேள்விப்பட்ட அவளது தாய் மிகவும் பயப்படுகிறாள். காவல்துறை விசாரணை என்றால் ஏதேனும் ஆபத்து ஏற்படுமோ என்று அஞ்சுவதை,

“காலையில்ல வடுவச்சியை தேடி போலீஸ் வந்துச்சன்னு சொல்லுறாங்களே அதபத்தி ஓனக்கு தெரியும்மா. போலீஸ்ன்னா ஏன் அததை இப்படி பயந்து சாவுரிங்க? அவங்க என்ன நம்ம கடிச்சா துங்க போறாங்க? இல்லனா தூக்குல போடப்போறாங்களா? வெடுக்கென்னு கேட்டாள் மல்லிகா”. (ஸ்ரீதர கணேசன், உப்புவயல், ப.38)

என்ற வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. வடுவச்சி காவல்துறையினரிடம் முதலில் தன் கருத்தை சொல்ல அஞ்சுகிறாள். ஆயினும் தன்நிலை வேறு பெண்ணுக்கு ஏற்படக்கூடாது என்ற எண்ணம் மேலிட்டபோது துணிச்சலை வரவழைத்துக்கொண்டு கூறுகிறாள்.

உரிமைக்காக குரல் கொடுத்தல்

மனிதன் மனிதனாக வாழ பல்வேறு உரிமைகள் உள்ளன. அந்த உரிமைகள் மறுக்கப்படும்போது தங்களுக்கான உரிமைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள உரியவர்களிடம் கேட்கவும் செயல்படவும் உரிமை உண்டு. வடுவச்சி தன்னைப் பலாத்காரம் செய்ய முயன்ற முதலாளியை எதிர்த்து காவல் துறையினரிடம் புகார் அளித்து அவனுக்கான தண்டனை கிடைக்கப்பெற பேராடுகிறாள். உப்பளத் தொழிலாளர் சங்கம் மூலம் கோரிக்கைகள் அரசிடம் கூறப்பட்டுள்ளதை,

“நம்ம வேலையை நிரந்தரமாக்க வேணும்.கூலி எல்லாம் இருக்கக்கூடாது.மாதச் சம்பளம் வேணும். ஆஸ்பத்திரி வசதி வேணும்.நமக்கு சம்பளம் தந்து,அவசர நேரத்துக்கு லீவு வேணும். மழை காலத்துலே வேலை இழப்புக்கு சம்பளம் வேணும்னு நம்ம கேட்டுக்கிட்டே தான் இருக்கோம். என்று மதுரை வீரன் அடுக்கிக்கொண்டே போனது கேட்பதற்கு நன்றாக இருந்தது. இவைகள் எல்லாம் நிறைவேறி விட்டால், உப்பளத்து தொழிலாளர்கள் வாழ்வு பொற்காலம்தான்”. (ஸ்ரீதர கணேசன்,உப்புவயல்,ப.55)

என்ற வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. எப்படியாவது இக்கோரிக்கைகள் நிறைவேறும் என்று உறுதியாக நம்புகின்றனர். உரிமைகளைக் கேட்டால் மட்டுமே பெற்றுக்கொள்ள முடியும் என்பதையறிந்து செயல்படுவதை காணமுடிகிறது.

ஊர்வலம் செல்லுதல்

உட்பளத் தொழிலாளர்கள் தங்கள் உரிமைகளை நிறைவேற்ற கோரி மாவட்ட ஆட்சியர் அலுவலகத்துக்கு ஊர்வலம் செல்கின்றனர்.பல்வேறு தடைகளைத் தாண்டி இந்த ஊர்வலத்தில் நிறைய உட்பளத் தொழிலாளர்கள் கலந்து கொண்டனர். கோஷங்களை எழுப்பிக்கொண்டும் கொடிகளை உயர்த்திப்பிடித்துக்கொண்டும் சாலைகளில் அனைவரும் பார்க்க ஊர்வலம் சென்றதை,

“உட்பளமுதலாளிகளே உழைக்கும் உட்பளத் தொழிலாளிகளுக்கு நியாயமான கூலியை வழங்கு. பெண் தொழிலாளிகளை மானபங்கப்படுத்தாதே!

.....ஊர்வலம் கம்பீரமாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தது. எல்லோருமே ஆர்வமாய் வேடிக்கைப் பார்த்தனர்” (ஸ்ரீதர கணேசன்,உட்புவயல்,ப.76)

என்ற வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இந்த ஊர்வலம் ஆதிக்க வர்க்கத்தினரால் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டது. பல உட்பளத் தொழிலாளர்கள் தாக்கப்பட்டனர். ஆயினும் மனம் தளராமல் மீண்டும் அடுத்த ஊர்வலம் செல்ல திட்டமிடுவதை,

“நம்ம வருகிற ஞாயிற்றுக் கிழமை பெரிய ஊர்வலத்தை நடத்தப்போகிறோம்! என்றதும் நான் பிரமித்து அவரை பார்த்தேன்.திரும்பவும் ஊர்வலமா?”

(ஸ்ரீதர கணேசன், உட்புவயல், ப.110)

என்ற வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

முதலாளிகளின் தந்திரம்

உட்பளத்தொழிலாளர்கள் தங்கள் உரிமைகள், கோரிக்கைகளை நிறைவேற்ற ஊர்வலம் செல்கின்றனர். அந்த ஊர்வலத்தில் திடீரென்று கலவரக்காரர்கள் கல்லெறிந்து கூட்டத்தை கலைத்தனர். இதனால் ஊர்வல காவலுக்கு வந்த காவல்துறையினர் தடியடி நடத்தி ஊர்வலத்தில் கலவரக்காரர்களோடு இருந்த தொழிலாளர்களையும் கைது செய்தனர். அதன் வழக்கு விசாரணை நீதிமன்றத்தில் நடைபெற்றது. அங்கு அளத்து முதலாளிகள்,கண்காணிகள் என அனைவரும் வந்திருந்தனர். கைது செய்யப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கெல்லாம் முதலாளிகள் ஜாமீன் வாங்கிக் கொடுத்தனர். அது மட்டுமல்லாமல் அவர்களை அழைத்துச்செல்வதற்கு லாரிகள் வரவழைக்கப்பட்டிருந்தன. கண்காணிகள் எல்லாம் அந்தத் தொழிலாளிகளிடம் முதலாளி நல்லவர்தான் வந்து லாரியில் ஏறுங்கள் என்று கூறினார்கள்.

உடனே அத்தொழிலாளிகள் எதைப் பற்றியும் சிந்திக்காமல் லாரிநில் ஏறிவிட்டார்கள். தெருவுக்குள் நுழைந்த லாரியின் பின்னாலே முதலாளியின் காரும் வந்து நின்றது. தொழிலாளர்களுக்கு முன்பணம் கொடுத்து அதை வார சம்பளத்தில் பத்து ரூபாயாக பத்து வாரம் பிடித்துக்கொள்வதாக முதலாளிகள் கூறியிருந்தனர். தொழிலாளர்கள் தங்களுக்கான முதன்மை கோரிக்கையை மறந்து விடவும், தங்கள் மீது புகார் கொடுக்காமலிருக்கவும் அவர்கள் செய்யும் வேலை சதி என்பதையும் தொழிலாளர்கள் அறியாமலிருந்தனர். இதனை,

“இப்போது என்னடா என்றால் வலிய தெருவுக்கு வந்து, அட்வான்ஸ் கொடுக்கிறார்களாம்! ஆனால் என்ன காரணத்தால் இப்படி இப்போது அட்வான்ஸ் கொடுக்கிறார்கள்? இப்பம் கொடுக்கணும்ன்னு என்ன அவசியம் வந்தது? சின்ன சின்ன மீனை போட்டு பெரிய மீனை பிடிக்க முயற்சிகள் நடக்கிறதா என்ன?” (ஸ்ரீதர கணேசன், உப்புவயல், ப.91) என்ற வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

தாயின் மரணம்

உட்பளத்தொழிலாளர்கள் இரண்டாவது முறை நடத்திய ஊர்வலத்தில் கலவரக்காரர்கள் மற்றும் காவல்துறையினரால் கடுமையான தாக்குதலுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டார்கள். இதில் பலர் உயிரிழந்தனர். அதில் வடுவச்சியின் தாயும் ஒருத்தி. ஆண்துணையில்லாத குடும்பத்தை பெண் தலைமையேற்று நடத்துகிறாள். அந்தப் பெண்ணும் குண்டடிப்பட்டு இறந்து விடுகிறாள். இந்நிலையில் தாயின் மரணத்திற்குப்பின் வடுவச்சி திருமணமாகாத குடும்ப தலைவியாகிறாள். இளம் உட்பளத் தொழிலாளியின் அவலத்தை,

“வடுவச்சி ஒன்ன நம்பித்தான் இவுங்களை விட்டுட்டு போறேன்.கண்கலங்காமே பார்த்துக்கம்மா? என்று அம்மா நின்று சொல்வது போல இருந்தது.தாயைப் போல சுமக்க வேண்டிய பொறுப்புகள் நிறையவே இருக்கிறது. இனி கலியாணத்தை நினைத்துக் கூட பார்க்க முடியாது. (ஸ்ரீதர கணேசன், உப்புவயல், ப.154) என்ற வரிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

முடிவுரை

நிறைவாக, உட்பளங்களில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் வாழ்க்கை தொழில், குடும்பம், சமுதாய ரீதியாக மிகவும் துன்பகரமானதாக உள்ளது. வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களுக்கு உடல் நலக்குறைவு ஏற்பட்டால் அதற்கு முதலாளிகள் பொறுப்பேற்க மறுக்கின்றனர். தொழிலாளர்களுக்கான எந்தவொரு அடிப்படை உரிமையும்

அளிக்கப்படவில்லை. அங்கு பணிபுரியும் பெண்களின் கற்புக்கு பாதுகாப்பில்லை. உழைப்புக்கேற்ற கூலி,வார விடுமுறை, மகப்பேறு நிதியுதவி, தொழிலாளர் மாநில காப்பீடு என்று எந்த அடிப்படை சலுகைகளும் கொடுக்கப்படாமல் தினக்கூலிகளாக துன்புறுத்தப்படுவதை காண முடிகிறது. இவர்களது ஊதியம் குறைவு என்பதால் குடும்ப, சமுதாய வாழ்க்கையில் வறுமை தாண்டவமாடுவதை காண முடிகிறது. முதலாளிகள் தங்கள் இலாபத்துக்கு தொழிலாளர்களைப் பயன்படுத்தி தந்திரவாதிகளாக செயல்படுவதை இந்நாவல் பதிவு செய்கிறது.

துணைநூற் பட்டியல்

1. ஸ்ரீதர கணேசன்,உப்புவயல் - நியூ செஞ்சுரி புக் சென்னை.
2. திருக்குறள் - மு.வ
3. பெரும்பாணாற்றுப்படை – சா.வே.சு
4. சிவ.கன்னியப்பன், தனிப்பாடல்திரட்டு

“இடஒதுக்கீடு” சிறுகதையின் சமூகச் செயல் பற்றிய அகவய புரிதல்

மு.கீதா

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

கேஜி கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி

சரவணம்பட்டி, கோயம்புத்தூர்-35.

முன்னுரை

சமூக முன்னேற்றத்திற்கு தன் பங்களிப்பினை தனது எழுத்தின் மூலம் வெளிப்படுத்தும் ரஜினி திலக்கின் இடஒதுக்கீடு என்னும் சிறுகதையின் கருத்தாக்கங்களை தலித்தியம் சார்ந்த சிந்தனைகளின் அடிப்படையில் சமூகச் செயல் பற்றிய அகவய புரிதல்களை வெளிக்கொணரும் நோக்கில் இக்கட்டுரை ஆராயப்பெறுகிறது.

நாணற்காடன் குறித்த செய்தி

இச்சிறுகதையின் ஆசிரியர் நாணற்காடன். நாமக்கல் மாவட்டம் ராசிபுரம் என்ற ஊரைச் சார்ந்தவர். தனியார் பள்ளியில் இந்தி ஆசிரியராகப் பணியாற்றி வரும் இவர், ‘கூட்பிடும் தொலைவில்’, ‘பிரியும் நேரத்தில்’ என்ற இரு ஹைக்கூ நூல்களையும் ‘சாக்பீஸ் சாம்பலில்’, ‘நூறு நாரைகளாய் நின் நிலமெங்கும்’ என்ற இரு கவிதை நூல்களையும் ‘கோமாலி, கர்வாச்செளத்’ என்ற இரு இந்தி மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதைத் தொகுப்பினையும் படைத்துள்ளார்.

கர்வாச்செளத் என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பில் இடம்பெறும் எட்டு பெண் எழுத்தாளர்களைப் பற்றி “சேரியிலிருந்து எழுந்த முதல் பட்டதாரி பெண்கள் சமூக அரசியல் கலாச்சார அதிகாரத்தின் வழி தங்கள் மொழியையும் நிலத்தையும் கைபற்றும் போராட்டத்தை சாதி இந்தியாவின் அழகிப் போன சனாதன ஆன்மாவையும் பிணைத்திருக்கும் ஆணாதிக்க நரம்புகளையும் அறுத்தெடுக்கும் மருத்துவக் கருவிகளாக மொழியைப் பயன்படுத்தி முன்வைக்கும் கருத்துகள் அடங்கிய படைப்புகளை வெளியிட்டு வருகின்றனர்” என்கிறார் நாணற்காடன்.

எட்டு பெண் எழுத்தாளர்களின் ஒன்பது கதைகள் (பெண்ணியம், ஆணாதிக்கம், தலித்தியம், மார்க்சியம், இந்துத்துவா சித்தாந்தங்கள் என்னும் கருத்துக்களடங்கிய) இந்தி மொழியிலிருந்து தமிழுக்கு மொழியாக்கம் செய்து கர்வாச்சௌத் என்ற சிறுகதைத் தொகுதியாக தமிழுக்கு கொடுத்ததோடு “நாட் இன் மை நேம்” கௌரி லங்கேஷ் படுகொலைக்கு நீதிகேட்டு டெல்லி போராட்டத்தில் அறிமுகமானவர் ரஜினி திலக் என தமிழுலகத்திற்கு அறிமுகப்படுத்துகிறார் இச்சிறுகதையாசிரியர்.

வாழ்க்கை பற்றிய பட்டறிவும் நோக்கமும் சார்பு நிலையும் விருப்பமும் கொண்ட ஓர் இலக்கியப் படைப்பாளி, சமூகத்திற்கான தனது கருத்தாக்கங்களை வாசகனிடத்தில் கொண்டு சேர்க்கும் விதத்தில்தான் அப்படைப்பாளியின் வெற்றி நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது. அவ்வகையில் ரஜினி திலக்கின் இடஒதுக்கீடு என்னும் சிறுகதையின் கருத்தாக்கங்கள் காட்சிப்படுத்தப்படும் வாழ்க்கை நிகழ்வுகள் அவை எடுத்துரைக்கப்படும் விதம் ஏன் இக்கருத்துகள் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன என்னும் நோக்கு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்து, வாசகனிடத்தில் உயர்வு தாழ்வற்ற நடுவுநிலைமையான சமுதாயம் உருவாக வேண்டும் என்ற விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

இடஒதுக்கீடு கதைக்கருவும் வாழ்க்கையும்

தலித் மக்களின் உரிமைக்கான வர்க்கப்போராட்ட முன்னெடுப்புகளை இடஒதுக்கீடு என்னும் இச்சிறுகதையின் மையக்கருவாகப் படைத்திருக்கிறார் ரஜினி திலக்.

1. பிறப்பால் தலித்தாகச் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கும் நீதா, தனது திறமையினால் நன்கு படித்து ஆசிரியராகப் பணியாற்றும் உயர்நிலையில் செயல்படுவளாக காட்சிப்படுத்தப்படுகிறாள்.
2. நீதா, அநியாயத்திற்கு எதிராகப் போராடும் முற்போக்குச் சிந்தனையுடையவளாகத் தன்வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டாலும் இச்சமூகம் ஏனோ சாதிய பாகுபாட்டை வெளிப்படுத்தி அவளது வளர்ச்சியைத் தடுக்க எத்தனிக்கும் போதெல்லாம் அவற்றையெல்லாம் பொருட்படுத்தாது விலகிச்சென்றும் தேவைப்படும் இடங்களில் மட்டும் தனது எதிர்ப்பை பதிவு செய்யும் வல்லமையுடையவளாகத் திகழ்வதாகக் காட்டியிருக்கிறார் படைப்பாளர்.
3. திருமணத்தில் பெரிதும் ஈடுபாடு காட்டாத நீதா தன் வீட்டுப் பணிப்பெண்ணின் குழந்தையையும் தன் குழந்தைபோல கருதி அன்பும் அறிவும் பொருளுதவியும் கொடுத்து டாக்டருக்கு படிக்கவைக்கப் போதவாக கதையை நகர்த்திச் செல்லும் படைப்பாளர் மருத்துவப் படிப்பிற்கான இடஒதுக்கீடு தலித்துகளுக்கு எதிரானதாகவும் அவர்களுக்கான உரிமைகள் மறுக்கப்படுவதையும் எதிர்த்து நீதா, போராட

எத்தனிக்கும் முற்போக்குச் சிந்தனையை ராஜ்வுக்கு அளித்து, அதன்வழி செயல்பட வழிகாட்டுவதாக கதையை அமைத்திருக்கிறார்.

இவற்றுள் தலித்துகளுக்கு மறுக்கப்படும் உரிமைகளை மீட்டெடுக்க 'திறமை குறித்து அடிக்கப்படுகின்ற தழுக்குச் சத்தம் பிற்பட்ட தலித்மக்களின் மண்டைக்குள் துப்பாக்கிக் குண்டுபோல் இறங்கிக் கொண்டிருக்கிறது' என்ற வாசகத்தின் வாயிலாக சமத்துவதற்காக, இளைஞர்கள் அமைப்பு மூலம் போராடினால் வெற்றி நமதே என்னும் விதையை வாசகனின் மனதில் ஆழ விதைக்கிறார் படைப்பாசிரியர்.

சமூகச் செயலின் புரிதல்கள்

செய்யப்படும் செயலுக்குக் குறித்த பண்பாடு அர்த்தப்படும்பொழுதே அது செயலாகிறது. அதுபோல செயலென்பது சமூகச் செயலாக ஏனைய சமூக அங்கத்தினருடனானதாக அமைவது அவசியம் என்பதை வெபர் வலியுறுத்துகிறார். மக்கள் தங்களது உள்ளார்ந்த நோக்கங்களையும் எதிர்பார்ப்புகளையும் பகிர்ந்துகொள்ளும் நோக்கில் ஒருவருக்கொருவர் அர்த்தம் தரும் விதத்தில் செயல்படுகின்றனர் என்பதை எடுத்துரைக்கும் வெபர் சமூகச் செயல்பாட்டை அகவயப்புரிதல் நேரடிப்புரிதல் என இரண்டாகப் பகுக்கிறார். சமூகத்தில் நடைபெறுகின்ற செயலின் உள்ளார்ந்த அர்த்தத்தை நேரடியாக உற்றுநோக்குவதன் மூலம் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ளமுடிகிறது. இதுவே கருத்துகளின் தர்க்கரீதியிலான புரிதலாகிறது. இப்புரிதலானது நீதா தன் வாழ்க்கையில் நேரடியாக நிகழ்ந்த சாதிய பாகுபாடுகளையும் அதன் உள்ளார்ந்த அர்த்தத்தையும் வெளிப்படுத்தும் விதமாக போராட்டச் சிந்தனைகளை தர்க்கரீதியிலான அடிப்படையில் முன்னெடுப்பதாக படைப்பாசிரியர் காட்சிப்படுத்தியிருப்பது சமூகச் செயல்பாடுகளின் நேரடிப்புரிதலுக்கு வித்திடுகின்றது.

சமூகச் செயல்பாடுகளின் அகவயப்புரிதல் என்பது, நீதா சாதிய ஏற்றத்தாழ்வுகளால் விளையும் வன்மங்களை பொறுக்க முடியாமல் தன் உள்ளக்குமுறலை கோபத்தை உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பில் கனதியுடன் கடுஞ்சொற்களை பேசுவதாக காட்சிப்படுத்தியதிலிருந்து நீதாவின் முகபாவம் அங்கஅசைவுகள் போன்றவற்றின் மூலம் மனவெழுச்சி, எதிர்செயல் குறித்த தர்க்கரீதியற்ற அகவயப் புரிதலாக காட்சிப்படத்தியிருப்பார் படைப்பாளர்.

ஒதுக்கப்பட்டோர் வாழ்வின் பரிமாணங்கள்

வாழ்க்கை என்பது நிகழ்ச்சிகளாலும் நினைவுகளாலும் உணர்வுகளாலும் ஆனது. அவ்வகையில் ஒட்டுமொத்த தலித் மக்களின் வாக்கையைச் சித்தரிக்க படைப்பாளர் நீதா என்ற ஒற்றை போராளினை மட்டும் முத்தாய்ப்பாய் எடுத்துக்கொண்டு, "தலித்துகளை

முன்வைத்து திட்டுவதைக் கேட்டு ரத்தம் குடித்தவள் போலானால் நீதா. நிலைமை இப்போது மாறிவிட்டது. தனது வாத விவாதங்களை அம்புகளாகச் செலுத்தி அனைவரின் வாயையும் அடைத்தாள். கடுமையான உழைப்பு மற்றும் மென்மையான செயல்பாடுகள் மூலமாக தனது ஜாதியின் உழைப்பை நேர்மையை நிரூபணம் செய்தாள். தனது அனுபவங்களால் நற்செயல்பாட்டால் உடன்பணியாற்றும் ஆசிரியர்களிடம் நல்ல நட்பை உருவாக்கிக் கொண்டாள்” என அவளது வாழ்க்கை அனுபவமட்டுமின்றி சமுதாயத்தில் பிறரிடமிருந்து கற்றுக்கொள்ளப்படும் அனுபவங்களையும் ஒன்றிணைத்து தலித்தமக்களின் வாழ்க்கை நிகழ்வுகளை உணர்வுகளை வாகனிடத்தில் கொண்டு சேர்ப்பதோடு ஒவ்வொரு வாசகனின் உள்ளத்திலும் தலித்தமக்களின் வாழ்வுசார் பிம்பங்களை நினைவுகூறும் வகையில் தலித்துகளின் வாழ்க்கை பரிமாணங்களை காட்சிப்படுத்தியுள்ளார்.

பதிவுப் பிரதிபலிப்பும்

மருத்துவப் படிப்பிற்கான இடஒதுக்கீடு தலித்தமக்களுக்கு மறுக்கப்படுவதை நீதா “மருத்துவ மாணவர்கள் மட்டுமின்றி பிற்பட்டோர் மற்றும் தலித்துகள் வாழும் பகுதிக்குப் போய் இளைஞர்களை திரட்டு” என்ற உரையாடலில் பதிவு செய்வதுடன் “ஜாதிய வெறுப்பில் கிளர்ந்து ஏழைகளை அடித்துப் பிடுங்கி, நோயாளிகளை பேணாமல் அவர்களின் கண்களைப்பிடுங்கி வாழும் அந்த மருத்துவர்கள், நோயாளிகளின் கண்களில் உயிர்வாதையை காட்டிக்கொண்டிருப்பவர்கள். இடஒதுக்கீட்டிற்கு எதிராகப் போராடும் அந்த உயர்சாதி மருத்துவர்களில் யாரேனும் ஏழை நோயாளிக்கு சேவை செய்திருக்கிறார்களா? பறந்து போய் அமெரிக்காவில் கூடுகட்டுபவர்கள். இன்று நாட்டின் அரசியல் விசயங்களை ஜாதிய வாதத்தாலும் ஜாதியால் பிளவுபடுத்தும் சூழ்ச்சிகளைச் செய்தும் பிறரின் வளர்ச்சியைத் தடுத்தவர்கள்” என்பன போன்ற செய்திகளை பதிவு செய்திருக்கிறார் படைப்பாசிரியர். இக்கருத்திற்கு ஏற்றார்போல இன்றைய காலகட்டத்திலும் தலித்துகளின் மருத்துவப் படிப்பிற்கான இடஒதுக்கீடு நீட் என்ற ஒற்றை புள்ளி தடையாக முகிழ்த்திருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

எதிர்கால நோக்கும் வாழ்க்கைச் சித்திரமும்

தலித்துகளின் சமூகத்தில் இடஒதுக்கீட்டிற்கு ஆதரவான குரல்கள் மெலிதாக இருந்தாலும் ஊடகங்கள், செய்தித்தாள், தொலைக்காட்சிப் பெட்டிகளின் வாதங்கள் என அனைத்தையும் மக்கள் அவதானிக்கின்றனர். பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களின் குழந்தைகள் இன்று பெருவாரியாக கல்விகற்க ஆரம்பித்துவிட்டமையால் தனக்கு மறுக்கப்படும் உரிமைகளைப்

பெற போராடும் குணம் படைத்தவர்களாக மாறி புரட்சியை ஏற்படுத்துகின்றனர் என்பதை இச்சிறுகதையின் பிரதிபலிப்பாக வாசகனின் சிந்தனைக்கு வித்திடுகின்றார் படைப்பாசிரியர்.

முடிவுரை

இடஒதுக்கீடு என்ற இச்சிறுகதையின் கதையமைப்பை படைப்பாசிரியர் இன்றைய காலகட்டத்தில் முக்கியப் பிரச்சனையாகக் கருதப்படும் மருத்துவப் படிப்பிற்கான இடஒதுக்கீட்டை, நீட் குறித்த விவகாரத்தை பிரதிபலிக்கும் வகையில் நீதா, வசந்தி, ராஜு என்ற கதாபாத்திரங்களின் வழி பிற்படுத்தப்பட்ட தலித்மக்களின் வாழ்வை சித்தரித்துக் காட்டுகிறார். அத்துடன் வாசகனின் மனதில் ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் உரிமை மறுப்புக்கு இச்சமூகத்தின் செயல்பாடு குறித்த நேரடிப்புரிதல் அகவயப்புரிதல் என்ற வெபரின் சிந்தனைகளின் அடிப்படையில் ஆழ்ந்த சிந்தனையை விதைத்து புரட்சிகர விருட்சத்தை வளர்க்க முயன்றுள்ளார் என்பதை உணர்த்துகிறது இக்கட்டுரை.

சான்றாதாரம்

1. சமூகவியல் கோட்பாட்டு மூலங்கள் (அமைப்பும் இயங்கியலும்) - பேராசிரியர் என்.சண்முகலிங்கன்.
2. கர்வாச்சௌத் - இந்தி தலித் சிறுகதைகள்.(தமிழில்: நாணற்காடன்)

தமிழகக் கட்டுமானக் கோயில்களில் கட்டடக்கலைப்பாணிகள்

திரு து. முருகன்
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்த்துறை,
அரசு கலைக்கல்லூரி(தன்னாட்சி),
கோயம்புத்தூர்.

முகவுரை

சங்க காலந்தொட்டு தமிழகத்தில் கோயில்கள் மன்னர்களாலும், மக்களாலும் கட்டி வழிபடப்பட்டு வருகின்றன. தொடக்கத்தில் அழியத்தக்க பொருட்களால் கட்டப்பட்ட கோயில்கள் பின்னாளில் கற்கோயிலாகப் பரிணமித்தன. அவற்றில் குடைவரைக்கோயில்கள், ஒற்றைக்கற்கோயில்கள், கட்டுமானக்கோயில்கள் எனப் பலவிதமாக வடிவெடுத்தவை அநேகம். தமிழ் மண்ணைக் கண்ட பல்லவர், பாண்டியர், சோழர் எனப் பேரரசர்களும் அதியர், முத்தரையர், இருக்குவேளிர் என வேளிர் மரபினரும் தமிழகத்தில் பல கோயில்களைக் கட்டியுள்ளனர். இவை தமிழர் தம் பண்பாட்டு வரலாற்றில் பெரிதும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன. இவ்விதம் கட்டப்பட்ட கோயில்களைப் பற்றி அடிப்படையான கட்டடக்கலை மரபை தமிழ் இளைஞர் சமூகம் அறிய வேண்டும் என்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். இக்கட்டுரையில் தமிழகத்தில் சங்க காலத்திலும், பல்லவர் காலத்திலும், முத்தரையர்கள் மற்றும் இருக்குவேளிர் ஆகியோரது ஆட்சிக்காலத்தில் இவர்கள் தோற்றுவித்த கோயில்களின் கட்டடக்கலைப்பாணியைப் பற்றி அறியலாம்.

கற்றளிகள்

மலையும் குன்றுகள் இல்லாத இடத்தில் கூட, கற்கள் கிடைக்கும் வேறொரு இடத்திலிருந்து கற்களைக் கொண்டுவந்து அவற்றைத் தேவையான அளவுகளில் செதுக்கி ஒன்றன் மீது ஒன்றாகக் கீழிருந்து மேலாக அடுக்கி உருவாக்கப்படும் கோயில்களையே கற்றளிகள் என்பர். இங்ஙனம் அமைக்கப்படும் கற்றளிகள் கருவறை, அந்தராளம், அர்த்த மண்டபம், முக மண்டபம், நந்தி மண்டபம், கொடிமரம், பலிபீடம், விமானம், இடைக்கட்டு, முன் மண்டபம், மகாமண்டபம், திருச்சுற்று பரிவாரக்கோயில், திருச்சுற்று மாளிகை, கோபுரவாயில் எனப் பல அங்கங்களை உள்ளடக்கியதாக அமைக்கப்படும். மனித உடம்பில் பாதம், உடல், தோள், கழுத்து, தலை, முடி என்று ஆறு முக்கிய உறுப்புகள் இருப்பது

போலக் கோயிலின் கருவறையை உள்ளடக்கி அமைக்கப்படும் விமானப்பகுதியை 1) அதிட்டானம் (பாதம்/அடி), 2)சுவர் (பித்தி/கால்), 3) பிரஸ்தரம் (கூரை), 4) கழுத்து (கிரீவம்), 5) சிகரம் (தலை), 6) குடம் (ஸ்தூபி/முடி) போன்ற ஆதார உறுப்புகளை உள்ளடக்கியதாக அமைப்பர். இவ்வுறுப்புகள் கோயில் கட்டுமானத்தை வெறும் கட்டடமாகக் காட்டாமல், அழகுணர்ச்சியும், கலை உணர்ச்சியும் மிகுந்தவையாகக் காட்சிப்படுத்துகின்றன.

அதிட்டானம்

கோயிலின் அதிட்டானப் பகுதியை அமைக்கும் போது கலைத்திறமைமிக்க சிற்பிகள், உபானம், உபபீடம், ஜகதி, குமுதம், கண்டம், கபோதம், பட்டிகை போன்ற பல சிற்றறுப்புகளை உள்ளடக்கியதாக அதிட்டானத்தை அமைத்து அதிட்டானப் பகுதிக்கு அழகூட்டுவர். இச்சிற்றறுப்புகளுள் உபானம் என்பது மண்ணுக்குள் மறைந்திருக்கும் அடித்தளக்கல். உபபீடம் என்பது உபானத்தின் மீது வெளியில் தெரியுமாறு அமைக்கப்படும் கட்டுமானப்பகுதி. கோயிலில் விமானத்தின் உயரத்தை அதிகப்படுத்துவதற்கும், அதிட்டானப்பகுதிக்கு அழகூட்டுவதற்கும், இந்த உபபீடத்தினை அமைப்பர். சில கோயில்களில் உபபீடம் இன்றியும் அதிட்டானம் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். ஜகதி என்ற அதிட்டான உள்ளூறுப்பின் மேல் அமைக்கப்படும் கற்படையையே குமுதம் என்பர். இந்த குமுத அமைப்பிற்கு மேலாகக் கண்டம் என்ற உறுப்பு இடம் பெறும். இந்தக் கண்டத்திற்கு மேலும் கீழும் சில இடங்களில் கம்பு என்ற மற்றொரு உறுப்பும் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். கபோதம் என்பதற்குப் புறா என்று பொருள். வளைந்த கட்டுமானமாகக் கபோதம், கண்டப்பகுதிக்கு மேல் அமைக்கப்படும். அதிட்டானப் பகுதியின் உயரத்தைக் கூட்டுவதற்காக பட்டிகை, வேதிகை போன்ற அமைப்புகளையும் அமைப்பர்.

சுவர் (அல்லது) பித்தியின் அமைப்பு

அதிட்டானத்திற்கு மேல் பித்தி என்று சொல்லப்படும் சுவர்ப்பகுதியை அமைப்பர். இந்த சுவர்ப்பகுதியையும் வெறும் சுவராகக் கட்டி வைத்தால் அழகாக இருக்காது. அதனால் அரைத் தூண்கள், தேவகோட்டங்கள், தேவகோட்டங்களில் அந்தந்த தேவகோட்டத்திற்குரிய இறைத்திருமேனிகள், தேவகோட்டத்திற்கு மேல் அலங்கார அமைப்பாக மகரதோரணங்கள், கும்ப பஞ்சரங்கள், கோட்ட பஞ்சரங்கள் போன்ற உள்ளூறுப்புகளை இச்சுவர்ப்பகுதியில் அமைத்து சுவருக்கு அழகூட்டி விடுவார்கள்.

கோயில் கருவறையில் உள்ள தேவகோட்டங்களில் தெற்குத்திசையில் உள்ள தேவகோட்டத்தில் தட்சிணாமூர்த்தியின் திருமேனியையும், மேற்குத்திசையில் உள்ள தேவகோட்டத்தில் அடிமுடி காணா அண்ணலாகிய இலிங்கோத்பவரின் திருமேனியையும்,

வடக்குத்திசையில் உள்ள தேவகோட்டத்தில் நான்முகனாகிய பிரம்மாவின் திருமேனியையும் காணப்படுகின்றன.

தேவகோட்டங்களின் இருபுறமும் அரைத்தூண்களையும் கோட்டங்களின் மேற்பகுதியில் மகரதோரணம் அல்லது சாலை என்ற அலங்கார அமைப்பையும் அமைப்பர். ஒரு தேவகோட்டத்திற்கும் மற்றொரு தேவகோட்டத்திற்கும் இடைப்பட்ட பகுதியில், அடியில் பெருத்திருக்கும் கும்பம் மேற்பகுதியில் நீண்ட தண்டு போன்ற அமைப்புடன், தண்டின் நுனிப் பகுதியில் கொடிகளும் கிளைகளும் வளைந்து தொங்கும் அழகிய அமைப்புடன் அமைப்பர். இந்த அலங்கார அமைப்பைக் கும்ப பஞ்சரம் என்பர்.

கூரை (அல்லது) பிரஸ்தரம்

சுவர்ப்பகுதிக்கு மேல் கூரைப்பகுதியை அமைக்கும் போது மூன்று அங்கங்களான பூதவரி, கொடுங்கை, யாளிவரி போன்றவற்றுடன் கூரையை அமைத்து அழகுபடுத்துவர். பூதவரியில் பூதகணங்கள் பல தம் விருப்பம் போல் ஆடிக்கொண்டும், இசைக் கருவிகளை இசைத்துக் கொண்டும் காட்சியளிக்கின்றன. அடுத்து சுவர்ப்பகுதியின் மழைநீர் விழாமல் அதைத் தடுத்து சற்றுத் தள்ளி விழச்செய்யும் வகையில் வளைந்த ஓர் அமைப்பையே கொடுங்கை என்பர். இந்த கொடுங்கைக்கு மேல் சிங்கமும் புலியும் சேர்ந்த உருவம் போன்றும், அல்லது சிங்கமும் யானையும் சேர்ந்தது போன்ற யாளி எனப்படும் விலங்குருவங்களை வரிசையாகக் காட்சிப்படுத்துவர். இவ்வமைப்பை யாளிவரி என்பர்

கழுத்து (அல்லது) கிரீவம்

தளத்திற்கு மேலாகக் கிரீவம் என்ற அங்கத்தை அமைப்பர். நம்முடைய தலைக்கும் உடலுக்கும் நடுவில் உள்ளடங்கியதாக இருக்கும் கழுத்து போலக் கோயில் விமானத்தில் இந்த கழுத்து (கிரீவம்) என்ற அங்கத்தை அந்தந்தக்கோயிலின் விமான அமைப்பிற்கேற்பச் சதுரமாகவோ, எண்பட்டையாகவோ அல்லது வட்டமாகவோ அமைப்பர்.

தலை (அல்லது) சிகரம்

கிரீவம் எனப்படும் கழுத்துப்பகுதிக்கு மேல் திருக்கோயில் விமானக்கட்டுமானத்தில் சிகரம் எனப்படும் தலைப்பகுதி அமைக்கப்படும். சதுர வடிவில் அமைந்துள்ள சிகரத்தை நாகர சிகரம் என்று அழைப்பர். எண்பட்டையாக அமைந்துள்ள சிகரம் திராவிட சிகரம் என்று அழைப்பர். வட்ட வடிவில் அமைந்துள்ள சிகரம் வேசாசிகரம் என்று அழைப்பர். வண்டிக்கூண்டு வடிவில் அமைந்துள்ள சிகரம் சாலை விமானம் என்று அழைப்பர். யானையின் பின்பகுதியான கஜபிருட்ட அமைப்பில் அமைந்துள்ள சிகரத்தைத் தூங்காணை மாட சிகரம் என்றும் சுட்டுவர்.

கலசம் (அ) ஸ்தூபி (அ) முடி

திருக்கோயில் விமானக் கட்டுமானத்தில் சிகரத்தின் மீது குடம் போன்றும், அதன் மேல் குவிந்த தாமரை போன்றும் அமைக்கப்படும் பகுதியை முடி என்று கூறுவர். இதனைக் கலசம் என்றும் ஸ்தூபி என்றும் சொல்வர். இந்த கலசத்தின் மீது புனிதநீரை ஊற்றி அபிசேகம் செய்வதையே குடமுழுக்கு (கும்பாபிசேகம்) என்று சொல்கின்றனர்.

விமானம்

பிரஸ்தரம் எனப்படும் கூரைப்பகுதிக்கு மேலாக விமானத்திற்குத் தளங்கள் விமானத்தின் உயரத்தின் எண்ணிக்கையில் அமைக்கப்படும். ஒரே தளத்துடன் அமைக்கப்படும் விமானம் ஏகதள விமானம் என்பர். இரண்டு தளங்களுடன் அமைக்கப்படும் விமானம் துவிதளவிமானம் என்பர். மூன்று தளங்களுடன் அமைக்கப்படும் விமானம் திரிதளவிமானம் என்று கூறுவர். தளங்களில் சில அலங்கார அமைப்புகள் இடம் பெறும். பெரும்பாலும் ஓரங்களில் கூடுகள் என்ற அமைப்பையும், நடுவில் சாலை என்ற அமைப்பையும், கூட்டிற்கும் சாலைக்கும் நடுவில் பஞ்சரம் என்ற அமைப்பையும் அமைத்துத் தளத்தின் அழகைக் கூட்டுவர்.

கோபுரம்

திருக்கோயில்களின் வாயில்களில் அமைக்கப்படும் அலங்காரக் கட்டுமானத்தைக் கோபுரம் என்பர். கி.பி 8 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி 12 ஆம் நூற்றாண்டு வரை கோயில்களின் கோபுரங்களின் உயரம் விமானத்தின் உயரத்தை விடக் குறைந்ததாகவே இருக்கும். மிகப்பழையமான பல்லவர் காலக்கோயில்களில் நுழைவாயில் நிலைக்கு மேல் கோபுரம் என்ற அமைப்பிற்குப் பதிலாக சாலை வடிவக் கட்டுமானமே காணப்படும். இவ்வகையிலான நுழைவாயிலைத் துவாரச்சாலை என்றும் மகாதுவாரம் என்றும் சுட்டுவர்.

சங்க காலம்

முருகன், கண்ணன், சிவன் முதலில் கடவுளாக்கும் சிறு தெய்வங்களுக்கும் தமிழகத்தில் கோயில்கள் இருந்தன. “சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநிலைக்கோட்டம்” என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை இயம்புவதன் மூலம் அக்காலக் கோயில்கள் அழியத்தக்க மண், செங்கல், மரம், உலோகம் இவற்றால் ஆனவை என்று கொள்ளலாம். அப்பழங்காலக் கட்டடங்கள் செங்கல், சுண்ணாம்பு, களிமண் இவற்றால் ஆன கட்டடங்களேயாகும். கடவுளர் இடத்திற்கும் காவலன் வளமனைக்கும் ‘கோயில்’ என்பதே பொதுப்பெயராகவே இருந்தது. சங்ககாலத்தில் சோழமன்னர்களது இறுதி அரசனாகக் கருதப்படும் செங்கண்ணன் என்பவன் சுமார் எழுபத்தெட்டு மாடக்கோயில்களைக் காவிரியாற்றின் கரையோரத்தில் எடுப்பித்தான் என்று கருதப்படுகிறது. ஆனால் அவற்றுள் ஒன்று கூட நமக்கு கிடைக்கவில்லை. அவை

செங்கல் சுதையால் கட்டப்பட்டிருந்ததால் அழிந்தன போலும். செங்கற்களால் கட்டப்பட்ட இறைவன் உறையும் கட்டடம் வீழ்ந்த செய்தியைக்கூட சங்க இலக்கியப்பாடல் ஒன்று படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

“இட்டிகை நெடுஞ்சுவர் விட்டம் வீழ்ந்தென

மணிப்புறாத் துறந்த மரஞ்சோர் மாடத்து

எழுதணி கடவுள் போகலிற் புல்லென்று

ஒழுகுபலி மறந்த மெழுகாப் புன்றிணை”

என அகநானூற்றுப் பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

பத்தினிக்கோயில்

சிலப்பதிகாரத்தில் (கி.பி 12ஆம் நூற்றாண்டு) அரசனது அரண்மனைச் சோதிடன், அறக்களத்து அந்தணர், கட்டடத்தொழில் நிபுணர் ஆகியோருடன் சிற்பக்கலை அறிஞரும் சென்று கண்ணகி என்னும் பத்தினிக்குக் கோயில் அமைத்தனர் என்ற செய்தி,

“அறக்களத் தந்தணர் ஆசான் பெருங்கணி

சிறப்புடையக் கம்மியர் தம்மொடும் சென்று

மேலோர் விழையும் நூல்நெறி மக்கள்

பால்பெற வகுத்த பத்தினிக்கோட்டம்”

எனும் அடிகளால் தெரிகிறது.

பொன்மண்டபம்

கோவலனுக்கும் மாதவிக்கும் பிறந்த மணிமேகலை வாழ்ந்த காலத்தில் சோழர் தலைநகரான புகார் நகரத்தில், அரண்மனை இருந்தது. அவ்வரண்மனைத் தோட்டத்தில் வியத்தகு வேலைப்பாடமைந்த பொன்மண்டபம் ஒன்று காட்சியளித்தது. அது மகதநாட்டு மணி வேலைக்காரராலும், மகாராட்டிரத்தைச் சேர்ந்த பொற்கொல்லராலும், அவந்திநாட்டுக் கொல்லராலும், யவன நாட்டுத் தச்சர்களாலும், தமிழகத்துக் கட்டடக்கலை வல்லுநராலும் அமைக்கப்பட்டது.

நடுகல் வழிபாடு

சங்க காலத்தில் தமிழகத்தில் இறந்தோரை வழிபடும் வழக்கம் இருந்துள்ளதனையும் வீரதீரமரணம் அடைந்தவர்களுக்கு நடுகல் எடுக்கப்பட்டதனையும் அறியலாம். தமிழகத்தில் நடுகல் வழிபாடு சங்க காலத்திற்கு முன்பிருந்தே வந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது. பெருங்கற்காலம் தொடங்கியே தமிழகத்தில் நீத்தார்க்கு நினைவுக்கற்கள் எடுப்பதும் அவர்களை வழிப்படும் வழக்கமும் இருந்து வருகிறது. இவ்வாறு இறந்து பட்டவர்களுக்கு

எடுக்கப்படும் நடுகல் சிறப்பாகக் கருதப்பட்டு வந்துள்ளது. நடுகல்லானது நினைவுக்கல் என்றும் வீரக்கல் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

பள்ளிப்படைக்கோயில்கள்

போர் வீரர்கள் இறந்தால் அவர்களுக்கு நடுகல் எடுக்கப்பட்டது போல் அரசர்கள் இறந்தால் அவர்களுக்குப் பள்ளிப்படைக்கோயில்கள் எடுக்கப்பட்டன. அரசன், அரசியர் மட்டுமல்லாது படைத்தலைவர்களுக்கும் பள்ளிப்படைக்கோயில்கள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகு கோயில்கள் சங்க காலத்தில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. பல்லவர். பாண்டியர் காலத்தில் குறைந்த எண்ணிக்கையிலும் சோழர்காலத்தில் மிகுந்த அளவிலும் பள்ளிப்படைக்கோயில்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. பள்ளிப்படைக்கோயில்கள் இறந்தவர்களைப் புதைக்கும் இடங்களில் எடுக்கப்படுவதாலும் அழித்தல் தொழிலுக்குரிய கடவுளான சிவபெருமானைத் தலைமைத் தெய்வமாகக் கொண்டுள்ள சைவ சமயத்துடன் மிக நெருக்கமான தொடர்புடையதாக விளங்குகின்றன. ஞானசம்பந்தரும், அப்பர்பெருமானும் சில பள்ளிகளைக் குறிப்பிடுகின்றனர். திருக்காட்டுப்பள்ளி, மகேந்திரப்பள்ளி, திருநனிப்பள்ளி, அகத்தியம்பள்ளி போன்றவை பாடல் பெற்ற தலங்களாகும். இதில் குறிப்பிடப்படும் பள்ளி என்பது சிவன் நடனமாடும் சுடுகாடாகும்.

பல்லவர்கள்

குடைவரை மரபு இருந்து வந்த காலத்திலேயே சிறிது சிறிதாகக் கட்டுமானக்கோயில் மரபானது தொடங்கியதை வரலாறு பகர்கின்றது. தென்னிந்தியாவில் திராவிடவிமான அமைப்புடைய கட்டுமானக்கோயில்களை முதன் முதலில் தோற்றுவித்தவர்கள் கி.பி. 4 – 6 ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த குப்தர்களே ஆவர். வடக்கே குப்தர்கள் கட்டுமானக்கோயிற்கலையை வளர்த்த அதே காலகட்டத்தில் தக்காணத்தில் சாளுக்கியர்களும் இக்கலையைப் பெரிதும் போற்றினர். இதன் விளைவாகச் சாளுக்கியரின் தலைநகரங்களாக இருந்து வந்த ஐகோளே, பாதாமி, பட்டடக்கல் ஆகிய இடங்களில் பல கோயில்கள் உருவாயின. சான்று – லாட்கன் கோயில், விருபாட்சர் கோயில்.

சாளுக்கியர்களுக்கும் பல்லவர்களுக்கிடையேயான அரசியல் தொடர்பினால் பல்லவநாட்டிலும் கி.பி 7ஆம் நூற்றாண்டில் கட்டுமானக்கோயில்கலை தொடங்கியது. சாளுக்கிய நாட்டில் பாபநாதர் கோயில் மற்றும் விருபாட்சர் கோயில் ஆகிய இடங்களில் கிடைக்கும் கல்வெட்டுகளைக் கொண்டு தமிழகத்தில் தான் சிற்பிகள் சாளுக்கிய நாட்டிற்குச் சென்று இக்கலையை வளர்த்ததாகக் கருதுவர். பல்லவர் குடைவரை மரபைத் தொடங்கிய சிறிது காலம் கழிந்த பின்னரே கட்டுமானக்கோயில்கள் கட்டத் தொடங்கினர். பல்லவரது

ஆட்சிக்காலத்தில் குடைவரை மரபினைத் தோற்றுவித்தவன் மகேந்திரவர்மன் என்றும், ஒற்றைக்கல் இரதங்களைத் தொடங்கியவன் மாமல்லன் என்றும், கட்டுமானக்கோயில் மரபினைத் தொடங்கியவன் இராசசிம்மன் (கி.பி 695-728) என்றும் கூறுவர். அவ்வகையில் தமிழகத்தில் முதன் முதலாகக் கட்டப்பட்ட கட்டுமானக்கோயில் மாமல்லப்புரத்திலுள்ள கடற்கரைக்கோயில் ஆகும். காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்த பல்லவர் தம் தலைநகரில் கோயில் எழுப்ப விளைந்ததன் காரணமாகக் கட்டுமானக்கோயில்களைத் தொடங்கினர். தமிழகத்திற்கு அறிமுகம் செய்த மகேந்திரவர்மப் பல்லவன் செதுக்குவித்த குடைவரைகளில் இறையருவங்களைச் செதுக்கவில்லை. மகேந்திரவர்மனுக்கு அடுத்ததாக அவருடைய மகன் நரசிம்மப்பல்லவன் தோற்றுவித்த குடைவரைகளில் புடைப்புச்சிற்பங்களை உருவாக்கினான். பல்லவரது கட்டுமானக்கோயிலின் இடம்பெறும் சிற்பங்களில் காலத்தால் முந்தைய சிற்பங்களை மகாபலிபுரம் கடற்கரைக்கோயிலில் காணலாம்.

பல்லவர்களின் கலைப்படைப்பில் சில கோயில்கள் சோழமண்டலத்தில் இடம் பெறுகின்றன. திருப்பாலாந்துறை ஆதிமூலிஸ்வரர் கோயிலும், ஆடுதுறை ஆபதசாகீஸ்வரர் கோயிலும் சோழமண்டலத்தில் இடம் பெறும் பல்லவரது கால கோயிலாகும். இரண்டு கோயில்களிலும் உள்ள கல்வெட்டுகளில் பல்லவர் காலத்துக் கல்வெட்டுகள் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. இதனால் கோயில் கட்டடக்கலைப்பாணி பல்லவர்களுக்குரியது எனக் கருத வேண்டியுள்ளது. சோழமண்டலத்தில் உள்ள பல்லவர் படைப்பில் கொடிமரத்தூண் காணப்படவில்லை. சோழமண்டலத்தில் காணப்படும் பல்லவர் கலைப்பாணியில் இடம் பெறும் தூண்கள் எண்கோணச்சதுரத்தூண், சிம்மத்தூண் என்பனவாகும்.

எண்கோணச்சதுரத்தூண் என்பது பாதம் சதுரமாகவும் கட்டுப்பகுதி எண்கோண வடிவமாகவும் இதனை அடுத்து சதுரம் இடமாகவும் அமையும் தூணாகும். சதுரப்பகுதிகள் அலங்காரத்துடன் காணப்படுகின்றன. சதுரத்தூண்களின் கீழ்ப்பகுதியில் அஸ்வபாதம் இடம் பெறவில்லை. அலங்கார வடிவங்களில் சில பல்லவர் கலைப்பாணி இடம் பெறும் முதல் அறிமுக இடமாகவும், சோழமண்டலத்திலுள்ள தூண் அலங்கார வடிவங்களில் மிகத் தொன்மையான வடிவங்களாக அவை அமைகின்றன.

1. சுருள் இதழ்வட்டம்,
2. அன்னக்கொடி வட்டம்,
3. மதங்க மகரவட்டம்,
4. கின்னாரி வட்டம்

என்பன அலங்கார வடிவங்களாகத் தூண்களில் இடம் பெறுகின்றன.

சோழமண்டலத்தில் காணப்படும் பல்லவர் கலைப்பாணியில் இடம் பெறும் மற்றொரு வகைத்தூண் சிம்மத்தூண் ஆகும். அமர்ந்த நிலையில் உள்ள சிம்மவடிவ பாதத்தைக் கொண்ட தூணாகும். இவ்வகைத்தூண்கள் பல்லவர் கலைப்பாணியில் சிறப்பான இடம்

பெறுகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தூண் அலங்கார வடிவங்கள் என்னும் நிலையில் கூட்டுவிலங்கின உருவம் கொண்ட வடிவங்கள் இடம் பெறுகின்றன. சில கோயில்களில் விமானத்தின் உயரத்தைக் கூட்டிக் கோயிலைக் கம்பீரமாகத் தோன்றச் செய்ய வேண்டி அதிட்டானத்தின் கீழ் உபபீடம் அமைப்பதுண்டு. இத்தகு உபபீடம் பல்லவர்களால் அதிக அளவில் பயன்படுத்தவில்லை என்றாலும் பல்லவர் காலத்தைச் சேர்ந்த பிறக்கோயில்களில் உபபீடம் காணப்படுகிறது. கருவறையின் புறத்தில் திருமஞ்சனநீர் வெளியேற உதவும் உறுப்பினைப் பிரநாளம் என்பர். இது அதிட்டானத்தில் இடம் பெறும் பயன்பாட்டுத் தேவையுடான கட்டடக்கலைக் கூறாகும். இப்பிரநாளமானது பல்லவரது குடைவரைகளில் இல்லை. கட்டுமானக் கோயில்களில் இடம் பெறத் துவங்கிய பிரநாளமானது மிக எளிமையாகத் துவங்கப்பட்டது. அரைத்தூணின் மேற்பகுதியில் இடம் பெறும் போதிகையானது சாதாரண போதிகையாகவும், தரங்குப்போதிகையாகவும் காணப்படுகிறது. தேவகோட்டத்தில் இறையருவங்களை வைக்கும் வழக்கம் பல்லவர் காலத்திலேயே இருந்துள்ளது என்றாலும் இக்காலத்தில் எந்தத்திசையில் உள்ள தேவகோட்டத்தில் எந்த கடவுள் உருவத்தை வைக்க வேண்டும் என நெறிமுறைப்படுத்தவில்லை. சாளரங்கள் தமிழகத்துக் கோயில்களில் பல்லவர் காலந்தொட்டே இடம் பெற்று வந்துள்ளன. ஆரம்பகாலத்தில் பல்லவரது கோயில்களில் தேவகோட்டத்தின் இருமருங்கிலும் கோட்டபஞ்சரம் இடம் பெறாமல் இறையருவங்கள் மட்டும் இடம் பெற்றன. தமிழகத்தில் பல்லவர் கோயில்களிலும் முற்காலப்பாண்டியர் கோயில்களிலும் கும்பபஞ்சரங்கள் இடம் பெறவில்லை. கபோத அமைப்பானது பல்லவரது குடைவரைக் கோயில்கள் முதலே காணப்படுகின்றன. தொடர்ந்து கட்டுமானக் கோயில்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. கபோதங்களின் மேல் இடம் பெறும் கூடுகள் பல்லவர்காலக் கோயில்களில் சிம்மமுகத்துடன் அமைக்கப்படவில்லை. மாறாக மண்ணை அள்ளிப்போடும் மண்வாரி போன்ற அமைப்பு கூட்டிற்கு மேல் அமைக்கப்பட்டிருக்கும்.

முத்தரையர்கள்

விசயாலய சோழன் சோழ நாட்டை நிறுவி ஆட்சிபுரியும் முன்னர் காவிரிநீர் பாயும் தலைக்காவிரியில் பகுதியைக் கொண்ட நேமம் என்னும் ஊரினைத் தலைமையாகக் கொண்டு முத்தரையர்கள் ஆட்சி புரிந்துள்ளனர்.

முத்தரையர் என்னும் சொல் மூன்று + தரையர் = முத்தரையர் என்று அமைவதால் மூன்று எல்லைப்பகுதிகளைக் கொண்ட ஆட்சிக்குரியோர் என்பதாக அமைகின்றது சேரநாட்டின் ஒரு பகுதி மேற்கு எல்லையாகவும், தஞ்சைப்பகுதி கிழக்கு எல்லையாகவும், மலையடிப்பட்டி, நார்த்தமலை, குடுமியான்மலை, திருமயம் ஆகிய இடங்களைக் கொண்ட

தென் எல்லையாகவும், வட எல்லையாகத் தொண்டை நாட்டு எல்லைப்பகுதியான வெள்ளாற்றங்கரையும் இவர்கள் ஆட்சிப்பரப்பில் இருந்துள்ளது.

முத்தரையர்களின் ஆட்சியின் போது பல்வேறு கோயில்கள் கட்டியுள்ளனர். இவர்களுடைய கோயில் கட்டடக்கலைப்பாணி குறித்துப் பல்வேறு கருத்துகள் காணப்படுகின்றன. முத்தரையர்கள் பல்லவர்களின் சமகாலத்தவர்கள் என்பதாலும், பாண்டிய நாட்டின் எல்லை இவர்களது ஆட்சிப்பரப்பினை ஒட்டியது என்பதாலும் முத்தரையர்களின் கலையில் பல்லவர், பாண்டியர்களின் கலைத் தாக்கம் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும். முத்தரையர்களின் குடைவரைகளின் அரைத்தூண்கள் பல்லவர் காலத்திய அரைத்தூண் வடிவமைப்பைப் பெற்றுள்ளன. பல்லவர்களின் சமகாலத்தவர்கள் என்பதால் சதுரத்தூண்களின் கீழ்ப்பகுதியில் அஸ்வபாதம் என்ற அமைப்புக் காணப்படவில்லை. முத்தரையர்களின் கோயில் அமைப்பில் குடைவரைகள் இடம் பெறுவதால் இவர்களது தொடக்கக்காலக் கலைப்பாணியை அறிய முடிகிறது. சான்றாக திருமயம் சத்தியமூர்த்திப்பெருமாள் குடைவரைக்கோயில், மலையடிப்பட்டி வாகீஸ்வரர் கோயில். முத்தரையர்களின் கற்றளிக்கோயில் பல சோழமண்டலத்தில் கட்டப்பட்டுள்ளன. அவை தொடக்கக்காலக் கற்றளிக் கோயிலாகத் திகழ்கின்றன. சான்றாக பனங்குடி அகஸ்தீஸ்வரர் கோயில், விசலூர் மாருகபுரீஸ்வரர் கோயில், நேமம் ஆராவதீஸ்வரர் கோயில்.

முத்தரையர் கோயில் கட்டடக்கலைப்பாணியை குடைவரைத்தூண்கள், கற்றளித்தூண்கள் மூலம் அறியலாம்.

1. எண்கோணச் சதுரத்தூண்கள், 2. சதுரம், எண்கோணம், பதினாறு கோணம், கலசம், போதிகை வடிவத்தூண்கள்.

எண்கோணச் சதுரத்தூண்கள் பல்லவர் குடைவரையில் இடம் பெற்ற சதுரம், கட்டு, சதுரம் என்னும் வடிவமைப்புடைய பிரமத்தூண்களாகத் திகழ்கின்றன. ஒற்றைக்கல்லில் அமைந்த குடைவரைத்தூண் போதிகைகளில் தரங்கில்லாமல் இடம் பெறுகின்றன கற்றளித்தூண்களில் சதுரம், கட்டு, சதுரம் ஆகிய பகுதிகள் ஒரு கல்லிலும் போதிகை தனித்தொரு கல்லிலும் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. கற்றளிகளில் இடம் பெறும் சிறிய அளவில் அமைந்த இத்தூண்கள் முற்காலச்சோழர் கலைப்பாணியில் இடம்பெறும் தூண்களின் வடிவமைப்பு ஒப்புமைக் கலைவடிவத்துடன் திகழ்கின்றன. ஏனெனில் இவை முற்காலச்சோழர்களின் சமகாலத்திய கோயிலாகத் திகழ்கின்றன.

சதுரம், எண்கோணம், பதினாறு கோணம், கலசம், தாடி, கும்பம், வீரகண்டம், தரங்குப்போதிகை என்னும் வடிவமைப்பில் அமைகின்ற விஷ்ணுத்தூண்களைக் காணமுடிகிறது. இவ்வகைத்தூண்கள் இரண்டு அல்லது மூன்று கல்வரிசையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன.

கற்றளிகளில் போதிகை தனியாகவே அமைக்கின்ற கட்டுமானக்கலைப்பாணியைக் காணமுடிகின்றது. போதிகைகளில் சில மாற்றங்களைக் கொண்டுள்ளன. பல்லவர்களின் சுருள் வடிவம், சதுரமுனைப்பிதுக்கம் ஆகிய இருவகைப் போதிகைகள் கற்றளித்தூண்களில் இடம் பெறுகின்றன. மாறுபட்ட பூதவடிவத்தூண் போதிகைகளும் இங்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மலரிடைக்கட்டு என்னும் கலைப்பாணி சிறப்பிக்கப்படுகின்றது. கற்றளித்தூண்களில் பலகை வடிவம் இடம் பெறவில்லை.

இருக்குவேளிர்

வேளிர் என்னும் குறுநில மன்னர் மரபினர் கொடும்பாளூரினைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்துள்ளனர். கொடும்பை என்று அழைக்கப்பெற்ற இப்பொழுதுள்ள கொடும்பாளூர் சோழநாட்டின் கோநாட்டுப் பகுதி ஆகும். கொடும்பாளூர், செட்டியபட்டி, அல்லூர், சித்தூர் ஆகிய இடங்களில் கோயில்களைக் கட்டுவித்துள்ளனர். வேளிர் கலைப்பாணி சோழமண்டலக் கோயில்களின் கலை வரலாற்றைக் காண உதவுகின்றன.

பல்லவர்களின் தூண்களின் இடம் பெறும் சிம்மப்பாதத்தூண் வடிவத்தை வேளிர் மரபினரும் பின்பற்றியுள்ளனர். இவர்களது படைப்புகளில் சதுரவடிவமாகிய பிரமத்தூண், பதினாறுகோணம் அமைந்த விஷ்ணுத்தூண், சிம்மப்பாதத்தூண் என்பனவாகும். கலசம், பலகை ஆகிய அங்கங்கள் வேளிர் கலைப்பாணியில் இடம் பெறுகின்றன. அரைத்தூண்கள் சதுரமாகவும் அணி அலங்காரமுடைய கலசம், மலரிடைப்பகுதி, இலை, கொடி, மலர் ஆகியவற்றைப் பெற்றுள்ளன. அரைத்தூண்களுக்கு மேல் கர்ணக்கூடுகள் இடம் பெறுகின்றன. விஷ்ணுத்தூண்கள் செட்டியபட்டி ஓட்டைக்கோயிலில் கட்டப்பட்டுள்ளது. போதிகையானது தரங்குப்போதிகை அமைப்பைக் கொண்டுள்ளன.

தொகுப்புரை

- பல்லவர்களின் சமகாலத்தவர்கள் முத்தரையர்கள், இருக்குவேளிர் என்பதால் சதுரத்தூண்களின் கீழ்ப்பகுதியில் அஸ்வபாதம் என்ற அமைப்புக் காணப்படவில்லை.
- சோழமண்டலத்தில் பல்லவர்கள், முத்தரையர்கள், இருக்குவேளிர்கள் ஆகியோரது கலைப்பாணியில் சதுரத்தூண்களின் நாகபந்தம் என்ற அமைப்புக் காணப்படவில்லை.
- முத்தரையர் போதிகைகள் பல்லவரின் தரங்குப்போதிகை போன்று அமைந்துள்ளன.
- பல்லவர்களின் தூண்களில் இடம் பெறும் சிம்ம பாதத்தூண் வடிவத்தை வேளிர் மரபினரும் பின்பற்றியுள்ளனர்.

26

தகராலய ரகசியம்

நா.பிரபுராம்,
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
அரசு கலை அறிவியல் கல்லூரி,
கோயமுத்தூர்.

“என்னை ஆதரித்தருள் பரம ரகசிய சக்தி

என்னை நம்பினாரை ஆதரியாது நிற்குமோ ஐயம் வேண்டாம்”.

- பாம்பன் சுவாமிகள்

முன்னுரை :

‘அத்தியாச்சிரம சுத்தாத்வைத வைதிக சைவசித்தாந்த ஞானபானு’ பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகளால் அருளப்பட்ட விழுமிய சாத்திர நூல்களின் ஒன்று ‘தகராலய ரகசியம்’ ஆகும்.

பாம்பன் சுவாமிகள் பாடி அருளிய அருட்பாடல்கள் மொத்தம் ‘ஆறாயிறத்து அறுநூற்று அறுபத்து ஆறு’(6666). இவை அனைத்தும் ஆறு மண்டலங்களாக பிரித்து வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இந்த ஆறு மண்டலங்களில், மூன்றாம் மண்டலத்தில் மூன்று நூல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. அவை

1. காசி யாத்திரை
2. பரிபூரணானந்த போதம்
3. தகராலய ரகசியம் ஆகியவையாகும்.

இவற்றில் மூன்றாவதாக முறைப்படுத்தப்பட்டுள்ள நூல் தகராலய ரகசியம் எனும் சாத்திர நூலாகும். இந்நூல் சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்களை, ஆசிரியர் மாணவர் உரையாடல் வடிவில் விளக்குவதாகும். பாம்பன் குமரகுருதாச சுவாமிகளின் வரலாற்றைக் கூறி தகராலயரகசியம் எனும் இந்த அருள்நூலின் அமைப்பை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பாம்பன் சுவாமிகள் வரலாறு

பாம்பன் சுவாமிகள் ஆங்கில ஆண்டு 1848-ல் தமிழகத்தின் தென்கோடியில் உள்ள இராமேசுவரம் எனும் தலத்தில் பிறந்ததாக அறியப்படுகிறது. மாதம், தேதி அறியப்படவில்லை. சிறு வயதிலேயே சுவாமிகள் இராமேசுவரத்திலிருந்து பாம்பனுக்கு

பெயர்ந்த செய்தியும் நமக்கு அறியக்கிடைக்கிறது. சுவாமிகளின் இயற்பெயர் 'அப்பாவு' என்பதாகும். தந்தையார் சாத்தப்பப்பிள்ளை, தாயார் செங்கமலம் அம்மாள். சுவாமிகள் திண்ணைப் பாடம் எனும் துவக்கநிலைக் கல்வியை முனியாண்டி என்பவரிடமும், உயர் கல்வியை அவ்வூரில் இருந்த கிறித்துவ மிசனரி கூடத்திலும் பயின்றார்கள். ஆதலால் சுவாமிகள் ஆங்கிலத்தில் ஆழ்ந்த புலமை பெற்றிருந்தார். ஆங்கிலம் மட்டுமல்லாது தமிழ் மற்றும் வடமொழியிலும் சுவாமிகள் ஆழ்ந்த புலமையும், நுண்மாண் நுழைபுலமும் பெற்றிருந்தார்கள்.

தக்க பருவத்தே (1878) சுவாமிகள் திருமணம் செய்து கொண்டார்கள். துணைவியார் பெயர் காளிமுத்தமி என்பதாகும். முருகைய்யாப்பிள்ளை, குமரகுருதாசப்பிள்ளை, சிவஞானாம்பாள் என சுவாமிகளுக்கு மூன்று பிள்ளைகள். சிறுபருவத்தே ஞானத்தின்கண் வயப்பட்ட சுவாமிகள் பிரப்பை (பிரப்பன் வலசை) எனும் ஊரில் (இவ்வூர் பாம்பனுக்கு அருகாமையில் உள்ளது) உள்ள காட்டில் (சுடுகாடு என்று கூறப்படுகிறது) அகழப்பட்ட குழியில் அமர்ந்து ஆழ்ந்த நிட்டையில் இருந்தார்கள் (நிட்டை இருந்த இடத்திற்கு முறையாக அரசாங்கத்திடம் அனுமதி பெறப்பட்டிருந்ததாகவும் செய்தியுண்டு). தமிழ் மாதமாகிய பங்குனி மாதம் ஒரு சனிக்கிழமை தொடங்கி தொடர்ந்து முப்பத்தைந்து நாட்கள் சுவாமிகள் தனி நிட்டையில் இருந்திருக்கிறார்கள். இவ்வேளையில் எல்லாம் வல்ல பரம்பொருள் சுவாமிகள் முன் கௌபீனதாரியாய் (கோவணத்துடன்) வெளிப்பட்டு உண்மைப் பொருளொன்று உணர்த்தி மறைந்தார்.

ஞானநிலை அடைந்த சுவாமிகள் இல்லறவாழ்வு துறந்து, அகத்துறவு, புறத்துறவு என முழுத்துறவு ஏற்று சென்னைக்கு வந்தார்கள். தன் இறுதிக்காலம் வரை சென்னையிலேயே இருந்த சுவாமிகள் 1929-ம் ஆண்டு மே மாதம் 30-ம் நாள் திருவருட்பேறு எனும் குகசாய்ச்ய நிலை அடைந்தார்.

நூல் வரலாறு :

பிரப்பை (பிரப்பன் வலசை) எனும் பதியில் பரம்பொருளால் உண்மைப் பொருள் உணர்த்தப் பெற்று ஞானம் பெற்ற சுவாமிகள், அதனிற சிலகாலம் கழித்து துறவுபூண்டு பாம்பனில் இருந்து சென்னை வந்தார். சென்னைக்கு வந்த ஆண்டுக்கு, ஓராண்டுக்குப் பின் முருகப்பெருமானின் திருவருள் ஆணைக்கிணங்க சிற்றம்பலம் என்று போற்றப்படும் சிதம்பரம் எனும் அருட்பதிக்கு சென்று சிலகாலம் வாசஞ்செய்யத் தலைப்பட்டார்கள். எங்கு தங்குவது என்று ஆலோசித்திருந்த வேளையில் சுவாமிகளின் அடியார்களில் ஒருவரான முத்து கிருஷ்ணநாயுடு எனும் அடியார், சுவாமிகளை தங்கள்

ஊருக்கும், தம் இல்லத்திற்கும் வந்தருள வேண்டும் என்ற தம் எண்ணத்தை சுவாமிகளிடம் வெளியிட்டார். அடியாரிடம் சுவாமிகள் தங்கள் ஊர் ஏதென்று வினவ, நாயுடு அவர்கள் தம் ஊர் சிதம்பரதிற்கு அருகிலுள்ள குயவன்பேட்டை என்று கூறினார். சிதம்பரம் செல்ல முருகப்பெருமானின் திருவருள் ஆணை வந்தவுடன், அடியாரின் அழைப்பும் வந்ததை எண்ணி வியந்த சுவாமிகள் உடனே சம்மதம் தெரிவித்து குயவன்பேட்டையிலுள்ள முத்துக்கிருஷ்ணநாயுடு அவர்கள் இல்லத்தில் சிலகாலம் தங்கியிருந்தார். சுவாமிகளுக்கு எல்லா வசதிகளையும் நாயுடு செய்து தந்திருந்தார்.

சுவாமிகள் குயவன்பேட்டையில் தங்கியிருந்த காலத்தே நான்கு நூல்களை செய்தருளினார்கள். அவை

1. பரிபூரணானந்த போதம்
2. கந்தர் ஒலியியல் அந்தாதி
3. குகப்பிரம்ம அருட்பத்து
4. தகராலய ரகசியம் என்பனவாகும்.

தகராலய ரகசியம் எழுதப்பட்டது, கலியுகம் 4998-ம் ஆண்டாகும். அதாவது சாலிவாகன சகாத்தம் (1819), துர்முகி ஆண்டு, மார்கழி மாதம் ஆகும். துர்முகி ஆண்டு மார்கழி மாதம் 17-ம் நாள் புதன்கிழமை (30-12-1896) தகராலய ரகசியம் எனும் நூல் சுவாமிகளால் எழுதி முடிக்கப்பட்டது.

தகராலய ரகசியம் எனும் இந்நூலுக்கு சுவாமிகளாலேயே சதானந்த சாகரம் எனும் பொழிப்புரையும், விசேடவுரையும் செய்யப்பட்டிருப்பது இந்நூலைப் படிப்போர் அனைவருக்கும் கிடைக்கப்பெற்ற பெரும் பேராகும். இந்நூலின் நூலாசிரியரது உரைப்பாயிரத்தில் “.....தகராலய ரகசியம்’ என்னும் பெரிய நூலின் மூலத்திற்கு உரையாயுள்ள சதானந்த சாகரத்தே தொடக்கந்தோறும் பெரிய எழுத்து இடம்பெற்ற பொழிப்புரையின் அடியிலுள்ள விசேடவுரை நூலாசிரியராய எம்மாலேயே செய்யப்பட்டது. தன் நூலுக்குத் தகுமுறை செய்தோன் என்னும் பொருளினே தகுமுறைக்காரன் என வருஉம் விதியினைத் தழுவுதற்கும், நவில்வோருக்கினிமை பயக்குமாறு மூலத்தை வியந்து கிளக்க வேண்டுழி வேண்டுழி அவ்வாறு கிளத்தற்குமே அவ்வுரை பிறரொருவராற் செய்யப்பட்டது போல நிகழ்த்தப்படுவதாயிற்று”, என்று சுவாமிகள் கூறியிருப்பது நோக்கற்பாலது.

தகராலய ரகசியதின்கண் சுவாமிகள் கூறுபவை அனைத்தும், சுவாமிகள் பிரப்பையில் முப்பத்தைந்து நாட்கள் ஆழ்நிலை நிட்டையில் இருந்த காலத்தே உணர்ந்தவையாகும். இவ்வருள் நூலின் பெருமை கூறப்புகின், சுவாமிகளுக்கு

எல்லாம்வல்ல முருகப்பெருமான் தன் திருவருளால் பொழிந்த திருச்சொற்களின் இறுகிப்பிழிந்த சாறென்றே கொள்ளலாம்.

நூல் அமைப்பு :

தகராலயம் எனும் சொல்லை தகரம் + ஆலயம் எனப் பிரித்துக்கொண்டால், ஆலயம் என்பதை கோயில் எனக் கொள்ளலாம். இக்கோயில் அமைந்து நிலைபெற்றுள்ள இடமே தகரம் ஆகும். எனில் 'தகரம்' எனும் சொல்லின் பொருள்? தகரம் என்ற சொல்லின் பொருள் 'நுட்பம்', 'நுண்மை' என்று சுவாமிகள் தன்னுடைய 'சேந்தன் செந்தமிழ்' என்னும் நூலில் குறிப்பிடுகிறார். எனவே தகராலயம் என்னும் கோயில் அமைந்து நிலைபெற்றுள்ள இடம் நுண்மையானது, நுட்பமானது. உபநிடதங்களில் முக்கியமானதும், சாமவேத உபநிடதமுமாகிய சாந்தோக்கிய உபநிடதம் மாந்த உடலை 'தெய்வீக நகரம்' (பிரஹ்மபுரே) என்று குறிப்பிடுகிறது. இந்த தெய்வீக நகரத்தின் உள்ளே தாமரை போன்ற மாளிகை ஒன்று உள்ளது. அந்த மாளிகையே இதயம் ஆகும். மாந்த உடலை 'சிவபுரம்' என்றும், 'பிரமபுரம்' என்றும், 'புண்டரீகபுரம்' என்றும் பல சொற்களில் சுவாமிகள் குறிப்பிடுகிறார்கள். 'புண்டரீகம்' என்றால் தாமரை என்று பொருள். சிவபுரம் எனும் மாந்த உடலினுள் தாமரை போன்ற இதயம் இருக்கிறது, அதனுள் ஒரு 'வெளி' இருக்கிறது அதுவே 'அகவெளி' அல்லது 'பிண்டத்தகராலயம்' என்று பாம்பன் சுவாமிகள் குறிப்பிடுகிறார்கள். அகவெளியான தகராலயம் இதயத்தாமரையின் மையப் பகுதியிலே அமைந்து இருக்கிறது. இந்த அகவெளியிலேயே எல்லாம்வல்ல பரம்பொருள் குடிகொண்டுள்ளது, இந்த இடத்தை 'குகை' என்று வடமொழி கூறுவதாக சுவாமிகள் குறிப்பிடுகிறார். இந்த தகராலயம் என்னும் குகையில் குடிகொண்டிருப்பவன் குகன் என்னும் எல்லாம் வல்ல முருகப்பெருமான், சிவம் எனும் சிவபெருமானும் அவரே. அதனால் பரம்பொருளான முருகப்பெருமானை சுவாமிகள் 'குகச்சிவன்' என்று அழைக்கிறார். குகனானவன் தாமரை போன்ற இதயவெளியில் நுண்மையாய். நுட்பமாய் மற்றும் மென்மையாய் உள்ள பகுதியிலே நிலைபெற்றிருக்கிறான். இவ்வகவெளியைக் களமாய்கொண்டே 'குகன்' தன் பஞ்சகிருத்தியக் கூத்தை நடத்துவதாக சுவாமிகள் குறிப்பிடுகிறார்.

அண்டம் என்பது அகண்டவெளி, இதில் எண்ணற்ற கோள்களும், விண்மீன்களும் கலந்து நிறைந்துள்ளன. அண்டவெளியானது ஐம்பூதங்களின் (நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம்) சேர்க்கையால் ஆனது. பிண்டம் என்பது மாந்த உடல். பிண்டமும் ஐம்பூதங்களின் சேர்க்கையால் ஆனது. அண்டம், பிண்டம் எல்லாம் நீங்காது கலந்து நிறைந்திருப்பவன் இறைவன். அண்டத்திலே இறைவன்

நிறைந்திருக்கும் இடம் சிற்றம்பலம், பொன்னம்பலம் எனும் சிதம்பரம், இது அண்டத்தகராலயம். பிண்டம் எனும் மாந்த உடலில் இறைவன் நிலைபெற்றுள்ள இடம் இதயவெளியிலுள்ள நுண்மையான, நுட்பமான இடம், இது பிண்டத்தகராலயம். பிண்டத்தகராலயம் எனும் குகையில் மன்னும் குகச்சிவனால் நடத்தப்படும் பஞ்சகிருத்தியக் கூத்தையும், அதன் இரகசியத்தையும் விளக்கும் நூலே தகராலய ரகசியமாகும்.

வேதங்களைப் பொதுவாகவும், ஆகமங்களைச் சிறப்பாகவும் கொள்வது சைவசித்தாந்தமாகும். அவ்வகையில் வேதங்கள் நான்காகும். அவை ரிக், யசூர், சாமம் மற்றும் அதர்வணம் என்பன. இதில் மூன்றாவதாய் அமைந்திருக்கும் சாமவேதம் இசையால் நிறைந்தது (சங்கரன் சாமவேதி என்று அப்பர் சுவாமிகள் பாடியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது). இந்த சாமவேதத்தின் இறுதிப் பகுதியாய் அமைவன (அந்தமாய்) சாமவேத உபநிடதங்கள். உபநிடதங்கள் வேதாந்தம் என்று சிறப்பாக அழைக்கப் படுகின்றன. இவ்வுபநிடதங்களில் தலையாயது சாந்தோக்கிய உபநிடதமாகும். சாந்தோக்கிய உபநிடதம் மொத்தம் எட்டு அத்தியாயங்களைக் கொண்டது. இவற்றில் பலவகையான வித்தைகள் (தியானங்கள்) விளக்கப்படுகின்றன. மாந்தன் ஒவ்வொரு வித்தையையும் மேற்கொள்ளும் போதும் எவ்வாறு அவனது விருப்பங்கள் (நினைப்பதை அடைவது) நிறைவேறுகிறது, இறைவனை எவ்வாறு உணர்கிறான் போன்றவை விளக்கப்படுகிறது. சந்தோக்கிய உபநிடதமானது உத்கீத வித்தை, மது (தேன்) வித்தை, சம்வர்க்க வித்தை, பிராண வித்தை, பூமா வித்தை, தகர வித்தை போன்ற வித்தைகளை விளக்குகிறது.

சாந்தோக்கிய உபநிடதத்தின் எட்டாவது அத்தியாயத்தில் விளக்கப்படும் வித்தை தகர வித்தையாகும். தகர் எனும் சொல்லின் பொருள் 'மென்மை' (வடமொழி) என்பதாகும். அதாவது 'தெய்வீக நகரம்' (ப்ரஹ்மபுரே) எனப்படும் மாந்த உடம்பிலுள்ள தாமரை போன்ற இதயத்தின் நடுவேயுள்ள மென்மையான பகுதியே தகர் எனப்படும். இந்த இடத்தை மையப்படுத்தி செய்யப்படும் தியானமே தகரவித்தை எனப்படும். இத் தகரவித்தையை ஞானாசிரியனானவன் (குரு) தன் மாணவனுக்கு (சிஸ்யன்) விளக்குவதாய் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது சாந்தோக்கிய உபநிடதத்தின் எட்டாம் அத்தியாயம். இந்த அமைப்பிலேயே தகராலய ரகசியம் நூலையும் சுவாமிகள் அமைத்துள்ளார்கள். ஆனால் நூலின் உட்பொருளை, தனக்கு குகச்சிவனான இறைவன் உணர்த்திய ஞானஉணர்வையும், அதன் அனுபவத்தையும் மனசன் எனும்

ஞானவேட்கை கொண்ட மாணவனுக்கு முற்றுணர்ந்த ஞானாசிரியன் உணர்த்துவதாக அமைத்துள்ளார் சுவாமிகள்.

தகராலய ரகசியம் நூல் மூன்று பகுதிகளைக் கொண்டது. அவை,

1. பாயிரம்
2. முதல் காண்டம்
3. இரண்டாம் காண்டம் என்பன.

பாயிரம் :

பாயிரமானது முன்னோர் துதி, ஆறுமுகச்சிவன் துதி, அருணகிரிநாதர் துதி, போன்ற துதிப்பாடல்களும், மற்றும் நூலின் பெயர், அவையடக்கம், ஆக்கியோன் ஆக்குவியம் (ஆக்கியோன் பெயர்) என ஏழு பாக்களால் (அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்-2, கலிவிருத்தம்-2, வஞ்சி விருத்தம்-1, கலி நிலையத்துறை-1, எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்-1) ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

முதல் காண்டம் :

மனசனாகிய மாணவன், பேரறிவனான ஞானாசிரியனை வணங்கி வித்தைகளில் உயர்ந்ததான தகரவித்தையை விளக்கியருள வேண்டுகிறான். மனசனின் வேண்டுகோளை ஏற்ற ஞானாசிரியன் முதலில் வழிபடு கடவுளை வாழ்த்தி வணங்கி, தகரவித்தை இன்னதென்பதை விளக்கப்புகுகிறார். இவ்வாறாக நூலின் மையப்பகுதி முதல் காண்டத்திலே தொடங்குகிறது. முதல் காண்டம் 'மூன்று' பகுதிகளைக் கொண்டது. அவை,

1. நூல் வரலாற்றியல்
2. பிண்டத்தகரவித்தையியல்
3. அண்டத்தகரவித்தையியல் என்பன.

இம் முதல் காண்டம் மொத்தம் நாற்பது பாடல்களைக் கொண்டது (நூல் வரலாற்றியல்-3, பிண்டத்தகரவித்தையியல்-17, அண்டத்தகரவித்தையியல்-20) ஆகும்.

நூல் வரலாற்றியல் :

முதல் காண்டமானது நூல் வரலாற்றியல் எனும் பகுதியுடன் தொடங்குகிறது. "சீர்சி றந்துள இமய ஓங்கலின் தென்பு றத்தமிழ் நாட்டிலுய்" எனும் பாடலுடன் இப்பகுதி தொடங்குகிறது. இப்பகுதியில் மொத்தம் மூன்று பாடல்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மூன்றும் ஒரே பா வகையைச் சார்ந்தன (எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்). இதில் மனசன் தகரவித்தையை விளக்கியருள வேண்டலும், அதை ஏற்ற ஞானாசிரியன் வழிபடு கடவுளை வாழ்த்தி தகரவித்தையை

விளக்கத் தொடங்குவதாயும் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. தகரவித்தை எத்தகையதென்பதை மூன்றாம் பாடலில் ஆசிரியர் விளக்குகிறார்.

பிண்டத் தகரவித்தையியல் :

முதலாம் காண்டத்தின் இரண்டாம் பகுதி 'பிண்டத்தகரவித்தையியல்' ஆகும். இப்பகுதி மொத்தம் பதினேழு பாக்களைக் கொண்டது (எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்-7, கலி விருத்தம்-10). பிண்டம் என்பது மாந்த உடல். மாந்த உடலின் மத்தியிலே அமைந்திருப்பது தாமரை (புண்டரீகம்) வடிவிலான இதயம். இதயவெளியில் பரம்பொருளானது எவ்வாறு சூக்குமமாயும், அண்டாகாச குணமாயும் இருக்கிறது என்பதை மனசனுக்கு ஆசிரியன் விளக்குவதாய் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில் தகரவெளியின் விபரம், தகரவெளியை 'பொன்னம்பல்'வெளி என்று வேறொரு பெயருடன் குறிக்கப்படுவதின் காரணம், பரம்பொருளுக்கு 'குகேசன்' எனப்பெயர் வந்ததன் காரணம் மற்றும் குகேசனுடைய உருவ இலக்கணம் போன்றவை மனசனுக்கு ஞானாசிரியனால் விளக்கப்படுகிறது. பரம்பொருளின் பஞ்சகிருத்தியக் கூத்து (பஞ்சகிருத்தியம் - ஐந்து கடமைகள் (சடங்கு, தொழில், நடக்கை, நித்திய கருமம் மற்றும் பிதிர்க்கடன்), சத்தாவரண விபரம் (உற்சவ முடிவில் சுவாமி பிரகாரத்தின் உள்ளே ஏழுமுறை சுற்றுதல்), சிதம்பர நடம் போன்றவை இப்பகுதியில் விளக்கப்படுகின்றன.

அண்டத் தகரவித்தையியல் :

முதல் காண்டத்தின் மூன்றாம் பகுதி அண்டத்தகர வித்தையியல் என்பதாகும். இப்பகுதி மொத்தம் இருபது பாடல்களைக் கொண்டது (அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்-10, கலி விருத்தம்-10). இதுவரை பிண்டத்தகராலயம் எனும் மாந்த உடலினுள் அமைந்துள்ள 'வெளி'யைப் பற்றி மனசனுக்கு விளக்கிய ஞானாசிரியன் இப்பொழுது அகண்ட அண்டத்தகராலயத்தையும், அதன் உண்மையையும், சூக்குமத்தையும் விளக்குவதாய் இப்பகுதி தொடங்குகிறது.

பஞ்சகிருத்தியத்தின் வாயிலாக உலக உயிர்களையெல்லம் காத்தருளும் இறைவன் நடேசன் உறைந்திருக்கும் அண்டத்தகராலயம் சிற்றம்பலம், பொன்னம்பலம் எனப்படும் சிதம்பரம் ஆகும். இச்சிதம்பரத்தின் பெயர்க்காரணத்தை மனசனுக்கு ஞானாசிரியன் விளக்குகிறார். சிதம்பரத்தை இன்னார் இவ்வழியில் வணங்குவார் என்பதையும், அண்ட, பிண்ட ரகசியத்தை அறிய நடேசனை எவ்வாறு தொழவேண்டும் (மன்னவனே, கிருபாகரனே, மகாதேவனே, குகேசனே, பராபரனே, தனக்கிணையில்லாதவனே என்று சொல்லித் தொழவேண்டும்) என்பதையும்

மனசனுக்கு விளக்குகிறார். பொன்னம்பலத்தை புகழாத நூல்கள் பயனற்றவை என்றும், பொற்சபையைப் புகழாத வாயால் பயனில்லை என்றும், நடேசனை நினைந்துருகி கண்ணீர் சொறியாத கண்கள் பயனற்றவை என்றும், நடேசனை நினையாத மனம் மாட்சிமையில்லாதது என்றும் மனசனுக்கு ஞானாசிரியன் விளக்குகிறார்.

இரண்டாம் காண்டம் :

பிண்டத்தகர ரகசியத்தையும், அண்டத்தகர ரகசியத்தையும், பொற்சபையின் பெருமையையும், நடேசப் பரம்பொருளின் திறத்தையும் ஞானாசிரியன் வாயிலாக அறிந்துகொண்ட மனசன், ஞானாசிரியனிடம், கூத்தப்பெருமானின் அருளின்பத்தில் ஆழ்ந்து, அந்த இன்பத்தை அனுபவிக்கும் உபாயத்தை விளக்குமாறு வேண்டுகிறான். அதை ஏற்ற ஆசிரியர் நடேசனை அறிந்துய்யும் உபாயத்தை மனசனுக்கு எடுத்துக்கூறுவதாய் இக்காண்டம் தொடங்குகிறது. இக்காண்டத்தில் மொத்தம் மூன்று பகுதிகள் உள்ளன. அவை,

1. ஐயம் அறுத்தருளியல்
2. தோத்திரவியல்
3. முடிபியல் என்பனவாகும்.

இரண்டாம் காண்டம் மொத்தம் எழுபது பாடல்களைக் கொண்டது (ஐயம் அறுத்தருளியன்-58, தோத்திரவியல்-9, முடிபியல்-3) ஆகும்.

ஐயம் அறுத்தருளியல் :

இரண்டாம் காண்டத்தின் முதல்பகுதி ஐயம் அறுத்தருளியல் என்பதாகும். இப்பகுதி மொத்தம் ஐம்பத்தெட்டு பாடல்களைக் கொண்டது (அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்-23, எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்-15, எண்ணீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்-5, கலி நிலைத்துறை-10, கலி விருத்தம்-5).

திருவருட்பேறு அடையவேண்டுமாயின் மாந்தன் எப்படியெல்லாம் தன் வாழ்வை அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை சுவாமிகள் மனசனுக்கு கூறத்தொடங்குகிறார். திருவருள் நிலையை அனுபவிக்க வேண்டுமாயின், மாந்தன் பஞ்சமாபாதகங்களில் பொருந்தாமல் விடுபடவேண்டும், பத்தி மார்க்கத்தில் ஒழுகவேண்டும், மண், பொன், பெண் ஆசைகளிலிருந்து விடுபடவேண்டும், எப்போதும் நடராசப்பெருமான் திருநடம் செய்யும் சிற்சபையையே (சிதாகாசம்) சிந்தைசெய்திருத்தல் வேண்டும் என்று வாழ்வை முறைப்படுத்திக்கொண்டால் திருவருட்சபையை அடையலாம் என்று மனசனுக்கு ஞானாசிரியன் விளக்குகிறார். நாசிகாக்கிரம், நாபி, புருவமத்தி (புலியூர்), நேத்திரம் (கண்), மற்றும் மூலாதாரம்

போன்றவற்றில் சிந்தை வைத்து செய்யும் தியானத்தை விட சிதாகாச பதுமத்தலமாகிய (தாமரை போன்ற இடம்) தகராலயத்தின் கண் ஒருமுக சிந்தை வைத்து செய்யும் தியானமே குகேசனை மறைக்கும் ஏழுதிரைகளை விலக்கும் என்றும், கூத்தப்பெருமானின் திருவருளின்பத்தை அடைவிக்கும் என்றும் சுவாமிகள் விளக்குகிறார். இவ்வியலில், மனத்தின் பல்வேறு நிலைகளையும், பஞ்சமாபாதகங்கள் (பொய், கொலை, காமம், நறை (கள்), களவு) எவ்வாறு தெய்விக சிந்தனையை சிதைக்கும் என்பதையும் சுவாமிகள் விளக்குகிறார். எனவே சுத்த மனத்தோடு சந்தேகமற தகராலயத்தில் நித்தமும் குகேசனை சிந்தைசெய்தால், இறுதியான ஞானநிலையை அடையலாம் என்று சுவாமிகள் மனசனுக்கு விளக்குகிறார்.

இவ்வாறாக ஞானாசிரியன் விளக்க, மனசனுக்கு ஒரு சந்தேகம் எழுகிறது. அது என்னவெனில் ஒருமுகத்தோடு தகராலயத்தில் மனம் வைத்து தியானித்தாலே திருவருட்பேறு அடைய முடியுமெனில், உருவத்திருமேனி கொண்டு இறைவன் இருக்கும் திருத்தலங்களுக்குச் சென்று தீர்த்தம் முழுகினால் முத்தி கிடைக்குமென்று சில அருள்நூல்கள் கூறுவதெங்கணென்று ஞானாசிரியனிடம் மனசன் கேட்பதாக அமைக்கிறார் சுவாமிகள். மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் முதலியவைகளால், குற்றமில்லாத சிவபுண்ணிய மேம்பாடெய்தி, ஒரு களங்கமும் இல்லாத சிவஞானம் உண்டாகுமென்று மனசனுக்கு பதிலளிக்கும் முகமாய் ஞானாசிரியன் கூறுகிறார். சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகியவை முத்தியை அடையும் படிநிலைகள். சரியையில் இறைவன் மூர்த்தியிங்கண் (உருவம்) மறைந்து நின்று அருள்புரிவான். கிரியையில் இறைவன் தீப்பொறி போன்று தோன்றி மறைவான். யோகத்தில் இறைவன், பசுவிலிருந்து பால் கறக்கும்போது பால் பெருகிச் சுரப்பதைப்போல வெளிப்படுவான். ஞானத்தில் இறைவன், கன்று விரும்பும் போதெல்லாம் பால் கொடுத்துக்கொண்டே இருக்கும் பசுவைப்போல உயிர்க்கு தன் அருளை கொடுத்துக்கொண்டே இருப்பான் இறைவன் என்று ஞானாசிரியன் மனசனுக்கு விளக்குகிறார். எனவே ஞானமே சிறந்தது என்றும், அதுவே தகராலய தியானமென்றும், திருவருட்பேறடையும் இரகசியமென்றும் சுவாமிகள் விளக்குகிறார். இலிங்க விளக்கம், சுப்பிரமணியம் எனும் பெயர் விளக்கம், குமாரன் எனும் பெயர் விளக்கம் போன்றவற்றை மனசனுக்கு ஞானாசிரியன் விளக்குகிறார்.

தோத்திரவியல் :

இரண்டாம் காண்டத்தின் இரண்டாம் பகுதி தோத்திரவியல் என்பதாகும். இப்பகுதி மொத்தம் ஒன்பது பாடல்களைக்கொண்டது (அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்-2, கலி நிலைத்துறை-3, கலி விருத்தம்-4).

தகராலய ரகசியத்தை ஞானாசிரியனிடமிருந்து ஐயமற அறிந்துகொண்ட மனசன், அரநந்தனனே, கந்தனே, குகனே, குஞ்சரமங்கை மணாளனே, சங்கர தேசிகனே, தேவர்கள் வழிபடும் மகாதேவனே, கடம்பமாலை சூடிய மார்பனே, நித்தியனே, நியாபரனே, குமாரனே, பாவநாசனே, நடேசனே, குகேசுவரனே, நெற்றிக்கண்ணுடையானே, மூலபரேசா, சீலநடேசா, முருகா, சூரசமாரனே, அன்புடையானே, பெருமைவாய்ந்த மயில்வாகனனே, விசாகனென்னும் திருப்பெயருடையவனே, கற்பகக்காவே, சோபிதமாயிருக்கும் பரஞ்சோதீ என்று குகேசனுடைய பெருமையையும், புகழையும், திருப்பெயர்களையும் சொல்லி, என்னுடைய துன்பங்களைப் போக்கி, அறியாமையும் ஆணவமலமும் கெட அருள் செய்ய வேண்டும் என்று தோத்திரமும், பிரார்த்தனையும் செய்து தொழுகிறான் மனசன். முடிபியல் :

இரண்டாம் காண்டத்தின் இறுதிப்பகுதி முடிபியல் ஆகும். இப்பகுதி மூன்று பாடல்களைக் கொண்டது (எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்-1, அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்-2).

ஞானாசிரியனிடம் பேருபதேசம் பெற்று, குகேசனை தோத்திரமும், பிரார்த்தனையும் செய்த மனசனுக்கு, கூத்தப்பெருமான் திருவருளால் அசைவில்லாத மனோலயசித்தி கைகூடி, ஆனந்தமயமாகி மனசென்னும் பெயர் மறைந்து மகாஞானியாகி தன்னுடைய காரணாசிரியனை வணங்கி நின்றான். அதுகண்ட ஆசிரியர் பேருவகையுற்று மகாஞானியாகிவிட்ட மனசனை நோக்கி, எனது உண்மையான அன்பனே என்று விளித்து, இனி நீ என்றும் என்னுடன் சமமாயிருப்பென்று அணைத்துக்கொண்டார். இருவரும் பேரின்ப வீட்டை அடைந்தனர்.

முடிவுரை :

வேதங்கள் பொதுவாக பெண்களையும், நான்காம் வருணத்தவரையும் (சூத்திரர்) ஞானம்பெறத் தகுதியில்லாதவர்கள் என்று ஒதுக்குகிறது. ஆனால் கனகசபைக் கூத்தபிரான் எல்லோருக்கும் பொதுவானவன், ஞானம் பெரும் தகுதி எல்லவுயிர்களுக்கும் உண்டு என்று நிறுவுகிறார் பாம்பன் சுவாமிகள். மற்றவர்கள் நலம் பெறக்கூடாது, ஞானம் பெறக்கூடாது என்று நினைப்பது வஞ்சகம் என சுவாமிகள் கூறுகிறார்கள். எனவே வஞ்சகங்கடந்து எல்லோரும் திருவருட்பேறு பெறவேண்டும் என்பதே சுவாமிகளின் உள்ளக்கிடக்கை.

பாம்பன் சுவாமிகள் தகராலயரகசியம் எனும் ஞானநூலை ஆசிரியருக்கும், மாணவனுக்கும் நடக்கும் உரையாடல் வடிவில் தேன்சொட்டும் தமிழ்ப்பாக்களால் பாடி அருளியிருக்கிறார்கள். சுவாமிகள் கூறும் நல்வழி நின்று ஞானம் பெற்று, திருவருட்பேறு பெற்று நலமடைவோமாக.

நோக்கு நூல்கள் :

1. தகராலய ரகசியம் – பாம்பன் சுவாமிகள்,

மகாதேஜோ மண்டல வெளியீடு.

2. தகராலய ரகசியயியல் – சித்தாந்த ரத்தினம் புலவர் கே.ஏ.இராஜா எம்.ஏ.

3. சேந்தன் செந்தமிழ் – பாம்பன் சுவாமிகள்,

மகாதேஜோ மண்டல வெளியீடு.

4. சாந்தோக்ய உபநிஷதம் – ஸ்ரீராமருஷ்ண மடம்,

மயிலாப்பூர், சென்னை – 600004.

மோளிப்பள்ளி அண்ணமார் சுவாமி கோயில் வழிபாடும் திருவிழாக்களும்

ஆ.மணிகண்டன்
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்
தமிழ்த்துறை
பூ.சா.கோ கலை அறிவியல் கல்லூரி
கோயம்புத்தூர்

முன்னுரை

கோயில்களும் வழிபாடுகளும் திருவிழாக்களும் அந்த மக்களின் பண்பாட்டை எடுத்துரைப்பனவாக இருக்கின்றன. வழிபாட்டிலும் திருவிழாக் காலங்களிலுமே மக்கள் ஒன்றுபடுகின்றனர். அதனினும் குலதெய்வத்திற்கென்று சிறப்பு படுத்தும் போது பல்வேறு இடங்களில் இடம்பெயர்வு கொண்டவர்கள் வழிபாட்டிற்கு வந்து மகிழ்ச்சி அடைகின்றனர். எனவேதான் தமிழகத்தில் முன்னோர்கள் வழிபாட்டின் எச்சமாக குலதெய்வ வழிபாடும் திருவிழாக்களும் தொடர்ந்து நடைபெறுகின்றன. அவ்வகையில் மோளிப்பள்ளி அண்ணமார் சுவாமி கோயில் வழிபாட்டு முறைகளையும், திருவிழாக்களையும் பற்றி காண்பதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

வழிபாடு விளக்கம்

வழிபாடு என்பதற்குப் பூசனை, வணக்கம், பின்பற்றுதல் என்று பொருள்.

(திருமகள் தமிழ் அகராதி ப. 827)

வழிபாடு என்பது ஒரு தெய்வத்தை நோக்கிய மத பக்தியின் செயலாகும். ஒரு வழிபாட்டு முறையானது ஒரு முறைசாரா அல்லது முறையான செயல்முறை ஆகும்.

இந்து மதத்தில் வழிபாடு

இந்து மதத்தில் வழிபாடு என்பது ஆன்மீகம் மற்றும் பொருள் முன்னேற்றத்திற்கு உதவுவதற்கு உயர்ந்த சக்திகளை வேண்டிக் கொள்வது ஆகும். ஒரே நேரத்தில் அறிவியல்

மற்றும் கலை ஆகிய இரண்டுமாய் இருக்கிறது. பக்தி உணர்வோ அல்லது அன்போ பொதுவாகப் பயன்படுகிறது.

இலக்கியத்தில் வழிபாடு

நாகரிகம் தோன்றிய காலத்தில் இனக்குழு சமுதாயமாக வாழ்ந்த மனிதன் இயற்கையை தெய்வமாக வழிபட்டு வந்தான். அவ்வகையில் பண்டைய காலத்திலும் மனிதனிடம் வழிபாட்டு முறைகள் இருந்துள்ளதை இலக்கியங்கள் மூலம் அறியலாம், சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த மனிதன் நிலத்தை நான்காகப் பிரித்து வாழ்ந்து வந்த போது அந்தந்த நிலத்திற்குரிய தெய்வங்களை வழிபட்டு வந்தான் என்பதை,

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்

சேயோன் மேய மைவறை உலகமும்

வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்

வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்”

(தொல். பொருள். நூ. 951)

என்ற தொல்காப்பியரின் இலக்கணம் மூலம் அறியமுடிகிறது.

வழிபாடு - வகைகள்

1. நாள் வழிபாடு
2. வார வழிபாடு
3. மாத வழிபாடு
4. வருட வழிபாடு

இவ்வகை, பொது தெய்வ வழிபாட்டிற்கு பொருந்தினாலும் குல தெய்வம் எனும்பொழுது மாறுபடும் நிலையை அவரவர் குலதெய்வத்திற்கு ஏற்றாற் போல் சில மடமே பொருந்துவனவாகும்.

குலதெய்வம் பெயர்க்காரணம்

குலம் + தெய்வம் = குலதெய்வம் குலத்தைக் காக்கின்ற தெய்வம் என அழைக்கப்படுகிறது.

குலதெய்வ வழிபாடு

குலதெய்வ வழிபாடு ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் அவசியம். வருடம் ஒருமுறையாவது குடும்பத்தோடு சென்று குலதெய்வத்திற்குசெய்ய வேண்டியபூஜைகளை செய்து வழிபட்டால் குலம்

தழைத்து வரும் சந்ததியினர் சந்தோஷமாக குலதெய்வத்தை வழிபடும் மக்களிடம் குலதெய்வம் பெரிதாக எதுவும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. இயன்றதைச் செய்தால் போதுமானதாகும். மனதில் நினைத்து வழிபாடு செய்தலே முக்கியமாகும். அவர்கள் எப்போதும் வீட்டு வாசலில் காவலாக நின்று எந்த கெட்ட விசயத்தையும் அண்ட விட மாட்டார்கள். மற்ற கோயிலுக்கு செல்லும்போது தேங்காய், பழம், மாலை வாங்கி அர்ச்சனை செய்து திரும்புவோம், ஆனால் குலதெய்வத்தை வழிபடச் செல்லும்போது கூடுதலாக ஒரு கடமையும் இருக்கிறது. குலதெய்வ கோயிலுக்குச் சென்றதும் பொங்கல் வைத்து படையல் போட்டு வணங்கிய பின்னரே அர்ச்சனை செய்து திரும்ப வேண்டும் இதுவே முறையான குலதெய்வ வழிபாடு ஆகும். (www.Valaitamil இதைத்தான், “நான் செய்யாததை கோள் செய்யும் கோள் செய்யாததை குலதெய்வம் செய்யும்” (www.Vikatan.com) என்கின்றனர்.

குலதெய்வ வழிபாட்டின் அவசியம்

குலத்தைக் காக்கின்ற தெய்வம் குலதெய்வம். ஒருவரின் பரம்பரை தழைக்க வேண்டுமானால் குலதெய்வத்தை வணங்குவது அவசியம். நம் முன்னோர்களால் காலம் காலமாக வணங்கி வரும் குல தெய்வம் சிறியதாக இருந்தாலும் அதன் வரலாறு பெரியதாய் சிறப்பு மிக்கதாய் இருக்கும். எமன் உங்கள் ஆயுள் முடிந்த பிறகு உயிரை எடுக்க விரும்பினால் குலதெய்வத்திடம் அனுமதி பெற்றுதான் உயிரை எடுப்பார். ஒரு பெண்ணுக்கு இரண்டு குல தெய்வங்கள் உண்டு ஒன்று பிறந்த வீட்டு குலதெய்வம். மற்றொன்று புகுந்த வீட்டு குலதெய்வம். பெண் புகுந்த வீட்டுக்குச் சென்ற பின்னும் கூட பிறந்த வீட்டின் குலதெய்வத்தை வருடத்திற்கு ஒரு முறையாவது சென்று வணங்கிவர வேண்டும்.

(மணிகண்டன், மோளிப்பள்ளி அண்ணமார் சுவாமி கோயில் பூசாரி)

அண்ணமார் சுவாமியை குலதெய்வமாக வழிபடுவதன் நோக்கம்

பண்டை காலத்தில் போரில் வீரமரணம் அடைந்த வீரனுக்கு நடுகல் எடுத்து குல தெய்வமாக வழிபட்டு வந்த வழக்கத்தை இலக்கியங்களில் காணமுடியும். அவ்வாறே அண்ணமார் சுவாமியையும் மக்கள் வழிபட்டு வந்தனர். ஆயினும் அண்ணமார்களுக்கு நடுகல் ஆதாரம் ஏதும் இல்லை. ஆகையால் சிலையாக வடித்து குலதெய்வமாக வழிபட்டு வருகின்றனர்.

மோளிப்பள்ளி அண்ணமார் சுவாமியை வழிபடும் குலத்தவர்கள்

1. தூரங் கூட்டம் (குலம்)

2. செங்கண்ணி கூட்டம் (குலம்)

3. கண்ணங் கூட்டம் (குலம்)

மோளிப்பள்ளி கோயிலில் நடைபெறும் முக்கிய வழிபாடுகள்

மோளிப்பள்ளி அண்ணமார் சுவாமி கோயிலில் காலை 4..30 மணிக்கு நடை திறக்கப்படுகிறது. மீண்டும் இரவு 8 மணிக்கு நடை அடைக்கப்படுகிறது.

நாள் வழிபாடு

இக்கோயிலில் காலை நடை திறக்கும்போது அபிடேகம், அலங்காரம் செய்யப்பட்டு பூசை நடத்தப்படுகிறது. பிறகு அன்று அக்கோயிலை மக்கள் வழிபட வரும்போது தீப ஆராதனை மட்டும் செய்யப்படுகின்றது.

வார வழிபாடு

வார வழிபாடு என்பது வாரத்தின் ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு தெய்வத்தை முன்னிட்டுச் செய்யும் வழிபாட்டு முறையாகும். தட்சிணாமூர்த்திக்கு வியாழக்கிழமை வழிபாடு என்பதைச் சான்றாகக் கூறலாம். மோளிப்பள்ளி அண்ணமார் கோயிலில் வார வழிபாடு நடத்தப்படுவதில்லை.

மாதவழிபாடு

மாதத்திற்கு ஒருமுறை நடத்தப்படும் வழிபாடு மாதவழிபாடு ஆகும். இவை 'மாதோற்சவம்' என அழைக்கப்படுகிறது.

அமாவாசை வழிபாடு

அண்ணமார் சுவாமி கோயிலில் ஒவ்வொரு மாதமும் அமாவாசை அன்று சாமியாடுதலும், பேய் ஒட்டுதலும் நடைபெறுகின்றன. மேலும் அன்று மகா முனிக்கு ஆடு, கோழிகளைப் பலியிடுதல் நிகழ்கின்றன. அமாவாசை அன்று காலையில் தொடங்கி இரவு பன்னிரண்டு முதல் ஒரு மணி வரை வழிபாடுகள் தொடர்ந்து நடைபெறுகின்றன.

இரவு உற்சவ சிலைகளுக்கு அபிடேகம், அலங்காரம், தீபாராதனை நடைபெறும். இந்நிகழ்வு முடிந்த பிறகு இக்கோயிலைச் சார்ந்த பூசாரி ஒருவர் சிலைகளுக்கு அபிடேகம் செய்யப்பட்ட தீர்த்தங்களை ஒரு பாத்திரத்தில் எடுத்துக் கொண்டு வந்து அங்கு கூடியிருக்கும் மக்களிடம் காணிக்கை வசூல் செய்வார்

அப்போது காணிக்கை வழங்குபவர்களுக்கு அத்தீர்த்தத்தைத் தலையில் தெளித்து விடுவார். பிறகு வசூல் செய்யப்பட்ட காணிக்கைகள் அம்மனுக்கு சமர்ப்பிக்கப் படுகின்றன.

பூசாரி ஒருவர் சாமியாடி வாக்குச் சொல்லும் இந்நிகழ்வானது சுமார் 12 மணி வரை நடைபெறும். அதனிடையே எலுமிச்சை கனி மற்றும் திருநீறு போன்றவற்றை பூசாரியிடம் மந்திரித்து வாங்கிக் கொண்டு செல்வார்கள்.

அலங்காரம் செய்யப்பட்ட சிலைகளில் பிள்ளையார், பெரியகாண்டி அம்மன் தவிர மற்ற சிலைகள் கோயிலுக்கு வெளியே தேரில் அமர்த்தி அச்சிலைகளை கோயிலைச் சுற்றி ஊர்வலமாகக் கொண்டு வருவர். அப்போது மேளதாளம் முழங்கும். வானவேடிக்கை நிகழ்த்தப் படும்.

கோயிலைச் சுற்றி ஊர்வலமாக(மெரமணை) வரும்போது அக்கோயிலைச் சார்ந்த பூசாரிகள் இருவர் அண்ணமார் வேடமிட்டுக் கொண்டு தீப்பந்தம், வால், வேல் போன்றவற்றைக் கையில் ஏந்தி நடனமாடியபடி வருவர். அத்தருணத்தில் அண்ணமார் சுவாமிக் கதையைச் சொல்லிக் கொண்டே ஒருமுறை கோயிலைச் சுற்றி வருவார்கள். பிறகு இந்நிகழ்வு நிறைவு பெற்று, தேரில் உள்ள சிலைகளை கோயிலுக்குள் எடுத்துச் சென்று விடுவார்கள்.

தேர் மெரமணை நிறைவு பெற்றதும் அத்தேர் மெரமணையை நடத்தியவர்கள் சார்பாக ஆடு, கோழி போன்றவை பலியிடப்பட்டு அன்னதானம் நடைபெறும்.

வருட வழிபாடு

வருடத்திற்கு ஒரு முறை நடத்தப்படும் வழிபாடு 'பிரம்மோற்சவம்' என அழைக்கப்படுகிறது.

சிவராத்திரி வழிபாடு

ஒவ்வொரு மாதமும் சிவராத்திரி வந்தாலும் மாத சிவராத்திரியை விட வருடத்திற்கு ஒருமுறை வரும் மஹாசிவராத்திரியே சிறப்பான முறையில் அனைத்து மக்களாலும் வழிபடப்படுகிறது. அண்ணமார் சுவாமி கோயிலிலும் அமாவாசை வழிபாட்டை போன்றே சிவராத்திரி வழிபாடும் முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகிறது. மஹாசிவராத்திரி அன்றும் கோழிகள், ஆடுகள் போன்றவை பலியிடுதல் நடத்தப்படுகிறது. சிவராத்திரி அன்றும் பேய் ஓட்டுதல், சாமியாடி வாக்குச் சொல்லுதல் போன்ற வழிபாடுகள் நடத்தப்படுகின்றன.

சிவராத்திரி அன்றே அண்ணமாரை குலதெய்வமாகக் கொண்ட மக்களில் பெரும்பாலானோர் இவ்வழிபாட்டை நிகழ்த்துவர்.

மோளிப்பள்ளி அண்ணமார் சுவாமி கோயிலில் நடத்தப்படும் திருவிழாக்கள்

திருவிழா விளக்கம்

‘தமிழரின் சமயவாழ்வில் இடம் பெறும் முதன்மையான நிகழ்வுகளுள் ஒன்றாகக் கருதப்படுவது திருவிழா ஆகும். அவ்வகையில் திருவிழாவில் இடம் சார்ந்த அளவில் முதன்மைக் கூறாக விளங்குவது கோயில் இருக்கும் இடமாகும்’. என பக்தவச்சல பாரதி கூறுகிறார்.

(தமிழர் மானிடவியல் ப.எ. 296)

மோளிப்பள்ளி அண்ணமார் சுவாமி கோயிலில் மாசிமாதம் மஹா சிவராத்திரி அன்று திருவிழா நடத்தப்படுகிறது. சிவராத்திரி அன்று அண்ணமார் கோயிலில் திருவிழாக்கள் நடத்தப்படுவதற்குக் காரணம் பெரியகாண்டி அம்மன், பார்வதி தேவியார் அவதாரம் என்பதாலும் அண்ணமார்கள் சிவனின் அருளால் பிறந்தவர்கள் என்பதாலும் சிவராத்திரி அன்று திருவிழாக்கள் நடத்தப்படுகின்றன.

சிவராத்திரி அன்று தேரில் ஊர்வலமாக வரும் அண்ணமார், விநாயகர், பெரியகாண்டி அம்மன், தங்காள் போன்ற தெய்வங்கள் சிவராத்திரிக்கு முதல் ஐந்து நாட்கள் கோயிலைச் சுற்றி காலை, மாலை ஆகிய இரு நேரங்களிலும் ஊர்வலமாக வரும்.

மோளிப்பள்ளி அருகே புதுப்பாளையம் என்ற ஊர் உள்ளது. மஹாசிவராத்திரி அன்று புதுப்பாளையம் ஐமீன்தார் வீட்டில் இருந்து ஊர்வலமாக வரும் தெய்வச்சிலைகள், அலங்காரம் செய்யப்பட்டு மோளிப்பள்ளி பிள்ளையார் கோயிலுக்கு ஊர்வலமாகச் சென்று, பிறகு அண்ணமார் கோயிலை வந்தடையும். அக்காலத்தில் ஐமீன்தாரால் பின்பற்றப்பட்டு வந்த வழக்கமுறை இன்று வரை மக்களால் பின்பற்றப்பட்டு வருகிறது.

மஹாசிவராத்திரியன்று காலை முதல் அடுத்தநாள் மாலை வரை விழா சிறப்பாக நடைபெறும். தேரானது கோயிலைச் சுற்றி ஊர்வலமாக வரும். தேர்த்திருவிழாவின் இறுதியில் பன்றி குத்துதல் நிகழ்ச்சி நடைபெறும்.

மக்களின் வேண்டுகளும் நம்பிக்கைகளும்

இக்கோயிலில் பல வேண்டுகள்கள் வைக்கப்படுகின்றன. மனதில் நினைக்கும் ஏதேனும் வேண்டுகல் நிறைவேறி விட்டால் அதை நிறைவேற்றும் பொருட்டாக அமாவாசை அன்று உற்சவ

சிலைகளுக்கு அபிடேகம் செய்து சிலைகளை கோயிலைச் சுற்றி ஒருமுறை ஊர்வலமாக(மெரமணை) வருவர். பிறகு கோழி, ஆடுகள் பலியிடப்பட்டு அன்னதானம் நடைபெறும்.

மக்கள் வைக்கும் வேண்டுகள் நிறைவேறிவிட்டால் மஹாசிவராத்திரி திருவிழா அன்று அவ்வேண்டுகள் நிறைவேறியதற்காக கையில் வேலெடுத்து ஆடிக்கொண்டு மூன்று முறை கோயிலைச் சுற்றி வந்து, நுழைவு வாயிலில் வேல் குத்தப்படும் இடத்தில் வேலை குத்துவர்.

திருமணம் நடைபெவில்லை என வேண்டுகள் வைத்து திருமணம் நடைபெவில்லை என வேண்டுகள் வைத்து திருமணம் நிறைவேறிவிட்டால் அவ்வேண்டுகள் நிறைவேறியதற்காக அம்மனுக்குத் தாலிக்கொடி செய்து போடுவார்கள்.

மோளிப்பள்ளி அண்ணமார் கோயிலில் மக்களின் வேண்டுகள் நிறைவேறுவதன் காரணமாக, அவர்களிடையே இன்றும் வழிபாட்டுடன் இணைந்த நம்பிக்கைகள் தொடர்ந்து உள்ளன எனலாம்.

முடிவுரை

- வழிபாடுகள் பொருள் விளக்கம், பண்டைய வழிபாட்டு நிலைகள் போன்றவை இலக்கியங்களின் வழி அறியப்படுகின்றன.
- நான்கு வகையான வழிபாட்டு முறைகள் இருப்பதை அறியமுடிகிறது.
- குலதெய்வ வழிபாட்டின் அவசியமும், முக்கியத்துவமும் உரைக்கப்படுகிறது.
- அண்ணமாரை குலதெய்வமாக வழிபடுவதன் நோக்கம் பற்றி அறியமுடிகிறது.
- மோளிப்பள்ளி அண்ணமார் கோயிலைப் வழிபடும் குலத்தவர்கள் பற்றி ஆராயப்பட்டுள்ளன.
- மோளிப்பள்ளி அண்ணமார் கோயிலின் முக்கிய வழிபாடுகள் பற்றி மோளிப்பள்ளி அண்ணமார் கோயிலின் முக்கிய வழிபாடுகள் பற்றி அறியமுடிகிறது.
- மோளிப்பள்ளி அண்ணமார் கோயிலின் திருவிழாக்கள் பற்றியும், மக்களின் நம்பிக்கைகள் பற்றியும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

எடுத்துரைப்பியல் நோக்கில் கழற்றெதிர்மறை

திருமதி ஆ.அனிதா

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்

பூ.சா.கோ. கலை அறிவியல் கல்லூரி

கோவை.

ஆய்வுச்சுருக்கம்:

பண்டைய தமிழர்களின் சீர்மிகு நாகரீகப் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்குச் சான்றாக அமைவது சங்க இலக்கியம் ஆகும். சங்க இலக்கியங்களில் வெளிப்படும் பல்வேறு செய்திகள் யாவும் பல கோணங்களில் இன்று ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றன. புதிதாக வளர்ந்து வரும் கோட்பாடுகளில் ஒன்று எடுத்துரைப்பியல் கோட்பாடு ஆகும். மேலைநாடுகளில் உருவாக்கம் கண்ட கோட்பாடுகளின் பயன்பாடு இன்று ஆய்வுலகில் மிக முக்கியமானதாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு உருவாக்கப்பட்டுள்ள எடுத்துரைப்பியல் கோட்பாட்டின் வழியாக சங்க இலக்கிய பாடல்களை ஆராயும் போது புலவர்களின் வார்த்தை குறியீடு, சொல் வளத்தின் உட்பொருளை வெளிக்கொணர்வதில் பெரும் பங்காற்றுகிறது. குறுந்தொகையில் கழற்றெதிர்மறை பாடல்கள் மூன்று மட்டும் (58,132,280) இவ்வாய்வுக்கு உட்படுத்தப்படுகிறது.

கழற்றெதிர்மறை

தலைவி மீது தலைவன் தீராத காதலுடன், தான் செய்ய வேண்டிய செயல்களையும் மறந்து எப்பொழுது தலைவி நினைவாகவே இருக்கிறான். தலைவனின் தோழன், “நீ இந்தக் காம நோயைப் பொறுத்துக் கொண்டு உன் கடமைகளைச் செய்வதுதான் சிறந்தது” என்று தலைவனைக் கடிந்துரைக்கிறான். அதற்கு மறுமொழியாகத் தன் நிலைமையைத் தலைவன் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

எடுத்துரைப்பு:

எடுத்துரைப்பு என்பது பனுவலை உருவாக்கும் செயல் அல்லது செயல்பாட்டு படிமுறை ஆகும். இது மெய்ம்மையாகவும் அமையலாம்: புனைவாகவும் அமையலாம். அல்லது இரண்டாகவும் அமையலாம். இவ்வாறு எடுத்துரைப்பின் அடிப்படை அலகுகளான நிகழ்ச்சிகள், மொழி, எடுத்துச் சொல்லும் செயல்பாடு ஆகியவை ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புகொண்டு ஒரு படிநிலை மாற்றமாக உருப்பெற்றுப் பின் புனைவாக மாற்றம் பெறுவதை இதனால் அறியமுடிகின்றது. (இறைச்சியில் எடுத்துரைப்பியல்)

நிகழ்ச்சி 1 :

தலைவன் எதிர்பாரா நிலையில் தலைவிபால் காதல் கொண்டு தன் நெஞ்சகத்தைப் புதிய உணர்ச்சிகளுக்குப் பறிகொடுத்து விட்டான். அந்த காமநோய் அவன் உள்ளத்தைத் தின்னுகிறது. களவு ஒழுக்கத்தில் அவனை காணுதல் என்பது அரிதான செயல். அது அவனுக்கு மேலும் காமசுரம் மிகுந்து உயிர் போகக்கூடும் என்பதை அறிகிறான். இன்ப வெள்ளத்தால், துன்பப் புயலால் நெஞ்சு அலையும் போது, அவற்றைப் பிறரிடம் பேசினால் ஆறுதல் உண்டாகும் என்ற நினைக்கிறான். இங்கு பாங்கன் ஒரு பற்றுக்கோடாக விளங்குகிறான். தலைவனது புதிய உணர்ச்சியையும் புதிய உறவையும் அவன் தன் உடலாலும் உள்ளத்தாலும் சொல்லாலும் தெரிந்து கொண்ட பாங்கன் குணமும் குலமும் அறிவு சுட்டி மாற்ற முயலுகிறான். ஆனால் தலைவன் தன்வயம் இழந்து செய்வதுயறியாது தன்னை அக்காமநோயில் இருந்து காப்பாற்றுமாறு பாங்கனிடம் வேண்டுகிறான் இவ்வாறு இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

நிகழ்ச்சி 2 :

தலைவன் தலைவியின் பால் ஈர்க்கப்பட்டு காதல் கொள்கிறான். களவு காலத்தில் ஏற்படும் சந்திப்பை அவன் விரும்புகிறான். தலைவன் தலைவி இருவருக்கும் இடையே தொல்காப்பியர் கூறிய மெய் தொட்டு பழகுதல் இருந்து தேற்றுதல் வரை உள்ள எட்டு இயற்கைப் புணர்ச்சியும் நடந்து இருக்கிறது என்பதை இப்பாடல் வழி அறிய முடிகின்றது. இப்பாடலில் தலைவியின் உடல் அழகை வர்ணிக்கும்போது அவர்கள் இருவரும் புணர்ந்து இருக்கக்கூடும் என்ற எண்ணம் எழுகின்றது. தொடர்ந்து அவளோடு கூடுவதற்கான வாய்ப்பை தேடுகிறான். அவ்வாய்ப்பு கிட்டாவிடில் அவள் நினைப்பில் இருந்து வெளிவருவது மனதளவில் காலதாமதம் ஏற்படும் அவனுக்கு ஏற்பட்ட உளநோளை குணப்படுத்த தலைவியே மிகச்சிறந்த மருந்தாக இருக்கிறாள் இப்பாடல் எடுத்துரைக்கின்றன.

நிகழ்ச்சி 3 :

“தலைவன் தலைவியின்பால் ஈர்க்கப்பட்டு காதல் கொள்கிறான். திருமணத்திற்கு முன் நிகழும் ஆண்- பெண் காம உறவின் புணர்ச்சியே கூடல் எனப்படும். இதிலும் இரண்டு வகைகளைக் காண்கிறோம். உள்ளப்புணர்ச்சி, உடற்புணர்ச்சி, உள்ளம் இணைதல் இதனால் தொடர்ந்து உடல்கள் இணைதல்” (திணைக்கோட்பாடு முனைவர் துரை. சீனிச்சாமி பக் 91) காதலர் தம் மனவொற்றுமையே அகத்திணையின் உயிர்ப்பண்பு. இவ்வொற்றுமையே “உள்ளப்புணர்ச்சி என்று அகவிலக்கணம் கூறும் எவ்வகை அகத்திணைப் பாடலுக்கும் உள்ளப் புணர்ச்சி இன்றியமையாதது. துலைவன் தலைவி உள்ளம் புணர்ந்தபின் உடற் புணர்ச்சிக்கு அவாவுதல் முறையே. மனம் ஒன்றிய காதலோர் உடல் ஒன்றுதற்குத் தக்க தனியிடம் தேர்வர். இடம் வாய்ப்பின் இன்பப்பாயல் கொள்வர் (தமிழ்க்காதல் வ.சுப. மாணிக்கம் 32)

பிரிவால் துயரம் அடையும் தலைவனுக்கு தலைவியின் ஆகம் போதும் அரை நாட்கள் கூட வாழ வேண்டாம் என்று நினைக்கிறான். சங்க இலக்கியத்தில் பெண்களுக்கு பிரிவால் ஏற்படும் போது பசலை நோய் பற்றி குறிப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளது. துலைவன் தலைவியை பிரிந்த நாட்களில் காமப்புணர்ச்சி காரணமாக தலைவியுடன் கூடல் வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை உடையவனாக இருக்கிறான்.

இதை தொல்காப்பியர்

நீடு நினைந்து இரங்கல் கூடுதல் உறுதல்

சொல்லிய நுகர்ச்சி வல்லே பெற்றுழித்

தீராத் தேற்றம் உளப்படத் தொகைஇப்

பேராச்சிறப்பின் இருநான்கு கிளவியும்

பெற்றவழி மகிழ்ச்சியும், பிரிந்த வழிக் கலங்கலும்

(தொல். பொருள்.கள. நூ.1048)

இருவரும் கூடிமகிழ்தல், பிரிந்த வழிக் கலங்களும் விரைந்து பெற்றவிடத்து அவ்வின்பத்தில் திளைத்தல் பின்பு அடுத்தடுத்து தலைவிடம் அவ்வின்பத்தை பெற

நினைப்பது, பிரிய நேர்ந்த வழிக்கலங்கல் என்ற வரிகளுக்கு ஏற்ப தலைவன் இப்பாடல் செய்வதறியாது கலங்கி நிற்கிறான் என்பதை உய்த்துணர முடிகின்றது.

வார்த்தைக்குறியீடு

காம நோய் உடலெங்கும் பரவல்:

தலைவியை காணமுடியாமல் தனக்கு ஏற்படும் உள்ள உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் விதமாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கில்

கைஇல் ஊமன் கண்ணின் காக்கும்

வெண்வெய் உணங்கல் போல (குறுந் : 58)

(ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கில்) ஞாயிறு என்பது தலைவியாகவும், பாறை என்பது தலைவனின் உடலாகவும் (வெண்ணெய் உணங்கல் போல்) என்பது தலைவனுக்கு ஏற்பட்ட காம நோயாகவும் (கைஇல் ஊமன் கண்ணில் காக்கம்) என்பது தோழனை குறிப்பதாகவும் அதாவது என் உடல் உள்ள காமநோய் பரவுவதை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டே இருக்கதே என்னை எப்படியாவது இந்நோயில் இருந்து காப்பாற்று என்ற கருத்தை தலைவன் வழி புலவர் இப்பாடலில் விளக்கியுள்ளார்.

தலைவியை கன்றுடன் ஒப்பிடுதல்:

தலைவன் தலைவியின் அழகை வர்ணிக்கிறான். இருவரும் களவு காலத்தில் இல்லற வாழ்வில் அன்போன்யமாக வாழ்ந்து இருக்கிறார்கள்.

கஞ்சுரை நல் ஆன் நடுங்கு தலைக் குழவி

தாய்காண் விருப்பின் அன்ன (குறுந் 132)

இப்பாடலில் தலைவன் தாய்பசுவாகவும் கன்று தலைவியாகவும் குறிப்பட்டுள்ளது. கன்று என்கின்ற சொல்லாடல் மூலம் தலைவியை இளமையாகவும், அழகாகவும் இருப்பாள் என்ற எண்ணம் எழுகிறது. (தாய் காண் விருப்பின் அன்ன) தாய்பசுவை காண விரும்பும் கன்றை போல தலைவனை காணும் விருப்பம் உடையவள்.

“களவொழுக்கத்தில் காதல் நெஞ்சங்கள் விம்மியெழுகின்றன. விரைந்து அலைகின்றன. இயல்பு கடந்து எண்ணுவது சொல்வதும் செய்கின்றன. (தமிழ்க்காதல் வ.சுப.மாணிக்கம். பக்:103). தலைவனும் தலைவியும் இருவரும் விரைவுடையவராக இருக்கிறார்கள் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

தலைவியின் மீது உள்ள காமம்

ஒரு நாள் புணரப் புணரின்

அரை நாள் வாழ்க்கையும் வேண்டலன் யானே (குறுந் : 280)

இவ்வரிகளின் மூலம் அவளுடன் ஒரு புணர்ந்துவிட்டால் போதும் அதற்கு மேல் அரைநாள் கூட வாழ விரும்பிலேன் என்பதை அறிய முடிகின்றது. களவின் உச்ச நிலையாக இதை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

எடுத்துரைப்பு:

இந்த மூன்று நிகழ்வுகளமே காதலின் மேன்மையை உணர்த்தும் பாங்கில் அமைந்துள்ளது. பாங்கன் அறிவுரை கூறியு் அதை கேட்காமல் தலைவியால் ஏற்பட்ட காம நோய் காரணமாக அவளால் ஏற்பட்ட துன்பத்தையும் அவள் அழகையையும் வர்ணிப்பதாக இப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளது.

வெள்ளி வீதியாரின் களவு பாடலே அதிகமாக இருக்கின்றன. வெள்ளி வீதியார் அகவாழ்வில் காதல் தோல்வியைச் சந்தித்தவர் என்பது அவர் குறித்த ஒளவையாரின் பதிவு வாயிலகாவும் அறிய முடிகின்றது.

நெறிபடு கவரை நிரம்பா நீளிடே

வெள்ளிவிதியைப் போல நன்றும்

செலவு அயர்ந்திசினால் யானே (அகம் :147 :8)

இப்பாடலில் வெள்ளி வீதியார் தன் காதலனைத் தேடி அலைந்தாலும் குறிப்புகள் தெரிய இடம்பெற்றுள்ளன. இதிலிருந்து வெள்ளி வீதியார் தன் தலைவனை பற்றி புரிதல் அவளுக்கு இருந்தமை நம்மால் அறிய முடிகின்றன. இதுவே மேற்சொன்ன பாடலுக்கு (தலைவனின் துயரம் எடுத்து உரைப்பவளாய்) என்று கூறினால் அது மிகையாகாது. உணர்வுகளை புரிந்து இப்பாடலலை இயற்றியுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவர்

இயம்பிய புனைகதை மூலம் தலைவனின் வலியை உணர முடிகிறது. ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொண்ட பாடல்களில் வெள்ளிவீதியார் பாடலில் மட்டுமே தலைவன், பாங்கனிடம் தன்னை இக்காம நோய் இருந்து காப்பாற்றுமாறு வேண்டி இருக்கிறான் என்பதை அறிய முடிகின்றன. புலவர் தலைவனின் அன்பு குறித்தும் அன்பினால் ஏற்படுகின்ற பிரிவு துயரை புனைந்து சொல்லுவதால் அதன் வலியை நம்மால் உணர முடிகிறது.

சிறைக்குடி ஆந்தையாரின் பாடலில் தலைவன் தலைவியின் மெய்ம் முழுதும் துய்த்து மகிழ்ந்தவன். ஆதலால் அவளுடைய வனப்பை பாராட்டினான். இளமைக்கு அடையாளமாகிய குவிந்த மென் முலையினையும், பாயாகக் கிடந்த கூந்தலை அவனால் மறத்தல் இயலவில்லை.

இதை தொல்காப்பியர்

களவினுள் நிகழ்ந்த அருமையைப் புலம்பி

அலமரல் உள்ளமொடு அளவிய இடத்தும் (தொல். பொருள்.கந்.1092)

களவினுள் நடந்த அரிய துயரை மனம் சுழன்று புலம்பி அவளாவுதல் குறுந்தொகை இப்பாடலில் திருமணத்திற்கு பின் தலைவன் தலைவிக்கு இடையே நடந்த நிகழ்வுகளை பற்றி அளவுவதை குறிக்கும்.

மேலும் 'அகநானூற்றில் முன்ன நடந்த புணர்ச்சியை நினைக்கும் விதமாக

அயத்துவளர் பைஞ்சாய் முருந்தின் அன்ன

நகைப்பொலிந் திலங்கும் எயிறுகெழு துவர்வாய்

ஆகத் தரும்பிய முலையள் பணைத்தோள்

மாத்தாட் குவளை மலர்பிணைத் தன்ன

மாயிதழ் மழைக்கண் மாஅ யோளொடு

பேயும் அறிய மறையமை புணர்ச்சி (அகம் .62)

மாநிறத் தலைவியின் செவ்விதழ் சுவைத்து அரும்பிய மார்பையும் அகன்ற தோளையும் தழுவி நுகர்ந்த மறைத்தற்கரிய முதற்கூட்டுறவை நினைவு கொள்கிறான்.

முதற்பாடலில் தலைவியை காண வலியை உணர்த்தும் விதமாக வெள்ளிவீதியார் இயற்றியுள்ளார். இரண்டாம் பாடலில் தலைவியுடன் புணர்ந்த பின் அவளை மீண்டும் காண முடியாமல் தவிர்க்கிறான் என்பதை விளக்கும் விதமாக சிறைக்குடி ஆந்தையார் அமைத்துள்ளார்.

நக்கீரர் மூன்றாம் பாடலில் தலைவியை நினைத்து பித்துபிடித்ததுபோல் தன்னை மறந்து இருந்தான் தலைவன் . இதை தொல்காப்பியர்

வேட்கை ஒருதலை உள்ளுதல் மெலிதல்

ஆக்கம் செப்பல் நாணுவரை இறத்தல்

நோக்குவ எல்லாம் அவையே போறல்

மறத்தல் மயக்கம் சாக்காடு என்று அச்

(தொல். பொருள். களவியல் :1046)

காதல் தோன்றியதும் மெய்யுறு புணர்ச்சியில் ஈடுபட மாட்டார்கள். இடையறாக ஒருவரை ஒருவர் நினைத்து, உணவு குறைவும் மனம் கலங்கவும் மெலிவடைவர். தம்மை மறந்து பித்தாவர் மோகத்தால் மயங்குவர். இனி வாழ்தல் அரிது என வருந்துவர் என்று தலைவனின் நிலையை தொல்காப்பியத்திலிருந்து அறிய முடிகின்றது. நக்கீரர் தன் பாடலில் தலைவன் பித்து பிடித்ததுபோல் இருந்துள்ளான் என்பது தெரியவருகிறது. தலைவனின் மனம் தலைவியைப் பற்றியே மணிக்கணக்கில் நினைத்துள்ளான் என்பதும் தூக்கம் கொள்ளாமலும், உணவு உட்கொள்ளாமலும் இருந்துள்ளான். இந்நிலையில் தான் பாங்கன் தலைவனிடம் இது உன்நிலைக்கு அழகு அல்ல என்று கூறுகிறான். ஆனால் தலைவன் தலைவியிடம் ஒரு நாள் இருந்தால் போதும் அதற்கு மேல் இவ்வாழ்க்கை வேண்டாம் என்று கூறுகிறான். இது தலைவனின் அன்பின் உச்சநிலையாகவும் யார் என்ன சொன்னாலும் கேட்க கூடிய மனநிலையில் தலைவன் இல்லை என்பதை அறிய முடிகிறது.

முடிவுரை:

வாழ்வின் இன்றியமையாத அம்சம் தான் காதல். அந்தக் காதலின் உச்சகட்டம் தான் கூடல்(புணர்ச்சி) என்றே சொல்லலாம், கூடல் காதலின் புனிதத்தை மாசுபடுத்துகிறது என்று சொல்பவர் பலர். ஆனால் சங்க இலக்கியத்தில் தலைவன், தலைவி அன்பை பார்க்கப்பொழுது அவர்கள் காம கண்ணோட்டத்துடன் இருப்பது மட்டுமல்லாமல் அவர்கள்

ஒருவர் ஒருவரை நன்கு புரிந்து வைத்துள்ளார்கள் என்பதை அறிய முடிகின்றன. களவில் நடந்த குற்றம் நீங்கும்படி விரைவில் திருமணம் கொள்கின்றன என்பதை தொல்காப்பியத்தின் மூலம் அறிய முடிகிறது. திருமணத்திற்கான பந்தமாக கூடல் இருந்துள்ளது. இக்கூடலே திருமணத்தை முன்னெடுத்து செல்கிறது. சமகாலத்திலும் கூடல் நடைபெறுகிறது. ஆனால் அது திருமணம் வரை செல்வது ஐயமே. துலைவன் தலைவியின் மீது வைத்து இருக்கும் அன்பு இப்போது இருக்கும் இளைஞர்களிடம் இருக்குமாக என்பது தெரியவில்லை. சமகாலத்து பெண்கள் இதில் பாதிக்கப்பட்டு அவர்களும், அவர்களுடைய பெற்றோர்களும் பெரும் மனஉளைச்சலுக்கு உள்ளாகின்றன. இதை பற்றி செய்திகள் அன்றாட நாளிதழ்களில் வெளிவந்து கொண்டே தான் இருக்கின்றன. பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலுதம் இலக்கியத்திற்கு மட்டுமல்லாது கால சூழ்நிலைக்கு கேற்ப வாழ்க்கைக்கும் ஏற்புடையது என்பதே இக்கட்டுரை நிறுவுகின்றது.

நற்றிணையில் இறையணர்வும் நம்பிக்கைகளும்

மு.அபிநயா

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்

தமிழ்த்துறை

பூ.சா.கோ கலை அறிவியல் கல்லூரி

கோயம்புத்தூர்

முன்னுரை :

மொழியைக் கண்டறிந்து படிப்படியாக இனக்குழு வாழ்விலிருந்து நாகரிக வாழ்வடைந்த ஆதிமனிதன் தன் இன்பதுன்ப உணர்வுகளைப் பாடல்களாகளாகவும் ஆடல்களாகவும் வெளிப்படுத்தினான். தமது வாழ்வில் நிகழும் நன்மை தீமை தொடர்பான எண்ணங்களை நம்பிக்கையாகவும் இறைவழிபாடாகவும் கண்டான் மேலும் இயற்கையோடு தெய்வ வழிபாட்டுக் கொள்கையும் தோற்றம் பெற்றிருந்ததை எடுத்துரைக்கும் வகையில் இக்கட்டுரை அமைகிறது.

நோக்கம் :

இயற்கையின்மேல் ஏற்பட்ட அச்சநிலையைப் போக்க இயற்கைகய வழிபடத் தொடங்கினர் அதற்கேற்ற அவர்களின் வழிபாட்டு முறைகளையும் வழிபடும் உருவங்களையும் அமைத்துக்கொண்டான் இக்கருத்தினை நற்றிணை பாடல்கள் வழி ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

இறைவழிபாடு :

இயற்கையின் சீற்றத்தைக் கண்டு அஞ்சிய ஆதிமனிதன் இயற்கை சக்தியைப் புதிராகக் கருதியதால், அதை வழிபடத் தொடங்கினான் சங்ககால மக்கள் இயற்கையை வழிபட்டனர். அத்துடன் ஐவகை நிலமக்களும் தமக்கென ஒவ்வொரு தெய்வத்தை வழிபட்டமையைத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. நூகரிக வளர்ச்சியடைந்த மனிதன் இயற்கையை வழிபடக் காரணம் தமக்கு ஏற்படும் நன்மை தீமைகளை மாற்றவல்ல ஏதோ ஒரு சக்தி இயற்கையிடம் இருந்ததாக நம்பியதேயாகும். நுற்றிணைப் பாடல்கள் இத்தகைய இயற்கை வழி பாட்டைப் பற்றியும் சிறப்பாக முருகவழிபாட்டைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகிறது.

ஆழிவல் முயலும் ஆர்வ மாக்கள்

வழிபடு தெய்வங்கள் கண்டாங்கு

என நற்றிணைத் தலைவன் குறிப்பிடுகிறது. தூம் மேற்கொள்ளும் செயலில் வெற்றிபெற விரும்பியோர் அக்காரியம் நிறைவேற தாம் வழிபடும் தெய்வத்தை கண்கூடாத கண்டதுபோல் மகிழ்கிறான்.

இக்கருத்து தாம் மேற்கொள்ளும் செயலை நன்கு முடித்துத்தரும் வல்லமை இறை சக்தியிடம் இருக்கிறது என மக்கள் நம்பியதன் வெளிப்படாகவே அமைகிறது. இங்கு நம்பிக்கையே இறைவழிபாடாக மாறுகிறது.

நற்றிணை தெய்வத்தின இருப்பிடமாக கடவுள் முதுமரத்து

வேலன் வெறியாட்டு:

கட்டுவிச்சியின் குறி தலைவியின் நோய்க்கான காலனத்தை முருகயங்கு எனக்குறித்தால்: பூசாரியபகி காரணத்தால் உணர்த்தப்படும் கழற்றிக்காய் குறிபார்த்து வெறியாட்டு அயறும் சடங்கு நிகழும். வேலனைப் படிமத்தான் என்றழைப்பதும் உண்டு.

புடிமத்தானே கழற்றிசக் காய்களைக் கொண்டு குறி பார்ப்பார் தங்களுக்கு ஏற்படும் தீமையைப் போக்க வேண்டிய கடவுளுக்குப் பலியிடும் வழக்கம் சங்ககால மக்களிடையே நிலயது.

அமாக்கண் ஆமான் அருநிறம் முற்காது

பணைத்த பகழிப்போடு நினைத்து கானவன்

அணங்கொடு நின்றது மலைவான் கொள்கெனக்

கடவுள் ஓங்குவரை வேள்மலர் லேட்டெடுத்து

கிறையொடு மகிளும் கான (நற்-165)

தாய் எய்த அம்பு குறிதவறியதற்குக் காரணம் மலையில் உறையும் தெய்வம் வெளிவந்து நின்றதே என எண்ணும் மலைநாடன் தெய்வத்தின் சினம் தணிய மழைபெய்ய வேண்டும் எனஎண்ணி தனது சுற்றத்தாருடன் கூடு உயர்ந்த மலைமேல் சென்று பலியிட்டு நீர் வழிபாடு செய்கிறான்

நற்றிணைப் பாடல்கள் மனிதனின் ஆழ்மன நம்பிக்கையே இறைவழிபாடாக அமைந்ததை விளக்குகின்றன. நம்பிக்கை என்ற அளவில் நிகளும் வேலன் வெறியாட்டால் உளவியல் அணுகுமுறையும் கலந்திருக்கிறது தெய்வத்திற்கு பலியிட்டு வழிபடும் சடங்குகள் தனக்கு நன்மை நிகழ வேண்டும் என்ற நேர்மறை எண்ணத்தின் வெளிப்பாடாக அமைகிறது. தெய்வ அச்சம் மனிதனை நேறிய வழியில் இயங்கச் செய்ததை நற்றிணையின் வழி அறியமுடிகிறது.

தமிழ் இலக்கணங்களில் திறனாய்வுச் சிந்தனைகள்

சு.சிலம்பரசன்

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்

தமிழ்த்துறை

மாநிலக்கல்லூரி, சென்னை.

திறனாய்வுக்கான வரையறை விளக்கங்கள் பலவாறு அறிஞர்களால் குறிப்பிடப்படுகின்றன. எனினும், பொதுவாக 'நூலின் திறனாய்ந்து தெளிதல்' திறனாய்வு என்றுக் குறிப்பிடுவர். தொன்மையான இலக்கண இலக்கிய மரபைக் கொண்டு இயங்கும் தமிழ் மொழியில் திறனாய்வுக்கான சிந்தனை என்பது வெவ்வேறு வடிவங்களில் விரவியிருப்பதை அறிய முடிகிறது.

தொல்காப்பியம்

மேலைநாடுகளில் திறனாய்வுக்கான சிந்தனை உருவானதைப் பற்றி பேசும்போது கவிஞர்களாகவும் தத்துவவாதிகளாகவும் அறியப்பட்ட அரிஸ்டாட்டிலின் கவிதையியல்(Poetical) பிளாட்டோவின் குடியியல்(Republic), ஹோரேஸின் கவிதைக் கலை(Art Poetical)போன்ற நூல்களிலிருந்து தொடங்குகின்றனர். அதுபோன்று தமிழில் இலக்கண, இலக்கிய ஆசிரியர்களின் நூல்களிலிருந்து நாமும் தொடங்கலாம்.

இலக்கண நூல்களில் தொல்காப்பியரின் இலக்கியச் சிந்தனைகளில் இன்றைய திறனாய்வுச் சிந்தனைகளின் கூறுபாடுகள் அமைந்து கிடப்பதைப் பலர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர். செய்யுள் உறுப்புகளாகத் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ள 34 உறுப்புகள் அரிஸ்டாட்டிலின் உறுப்பியல் கோட்பாட்டோடு ஒத்து எண்ணத் தக்கவை என தெ.பொ.மீ கருதுகிறார்.

இலக்கியத் திறனாய்வும் இலக்கியக் கோட்பாடுகளும் ஒன்றையொன்றுப் பின்னிப் பிணைந்தவையாகவும் பல நேரங்களில் இரண்டும் ஒன்றாகவே விளங்கக் கூடியவையாக அமையும். அந்த வகையில் தொல்காப்பியரின் முந்துநூல்கண்டு முறைப்பட எண்ணி வகுக்கப்பட்ட எழுத்து, சொல், பொருள் பற்றிய கோட்பாடு, திணைக்கோட்பாடு, வனப்புக்கோட்பாடு ஆகியவை திறனாய்வுச் சிந்தனைகளாகக் கொள்ளப்படும்.

இலக்கிய உருவாக்கத்திற்குத் துணை நிற்கும் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி முதலியவற்றை ஆராய்ந்திருக்கும் தொல்காப்பியரின் பார்வையானது, மொழியை முதன்மைப்படுத்தி, இலக்கியத்தை ஆராய்கிறது. அது அமைப்பியல் திறனாய்வாளருள் ஒருவரான ரோலன் பார்த்தின் திறனாய்வுத் தன்மையோடு ஒத்திருக்கிறது என்பர். இந்திய மெய்ப்பொருள் சிந்தனை மரபே இவ்வாறு எதையும் முழுமையாகப் பார்ப்பதுதான் என்ற உண்மையோடு தொல்காப்பியரின் அணுகுமுறையை எண்ணிப் பார்த்தால், தொல்காப்பியரின் திறனாய்வு ஆழத்தைப் புரிந்து கொள்ளலாம். வடிவம், உள்ளடக்கம் பற்றித் தொடந்து பேசப்பட்டுவரும் ஆழமான திறனாய்வுச் சிக்கலைத் தொல்காப்பியரின் முழுமையான பார்வை எவ்வளவு எளிதாகக் தீர்த்து வைத்திருக்கிறது என்பதை அறிய முடிகிறது. அறக்கோட்பாடுகளை முதன்மைப்படுத்தியே இலக்கியங்கள் உலகில் முதலில் உருவாகியுள்ளது. பிளாட்டோ, தன் எழுத்துகள் மூலம் அறத்தை வலியுறுத்தினார். அரிஸ்டாட்டில் அழகியல் இன்பத்திற்கு முக்கியத்துவம் அளித்தாலும் அறம் சார்ந்த இன்பம் என்றே வலியுறுத்தினார். தொல்காப்பியரின் திறனாய்வுச் சிந்தனையும் அறநெறியைச் சார்ந்ததாகவே விளங்குகிறது. இதை,

இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு

அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின் (தொ.கள.நா.1)

என்ற தொல்காப்பியரின் நூற்பா எடுத்துரைக்கின்றது எல்லா வகையான திறனாய்வுக் கொள்கைகளையும் 1.போலச் செய்தல் கொள்கை, 2.வெளியீட்டுக் கொள்கை, 3.பயனீட்டுக் கொள்கை, 4.புறநிலைக் கொள்கை எனும் நான்கு பிரிவுகளுக்குள் ஆப்ராம்சு அடக்குவர். தொல்காப்பியரின் திறனாய்வுச் சிந்தனைகளின் சாரமாக வெளியீட்டுக் கொள்கை அமைகிறது எனலாம். மெய்ப்பாட்டியல் இக்கருத்திற்கு சான்றாக விளங்குகிறது.

மொத்தத்தில் தொல்காப்பியரின் நோக்கம் இலக்கியத்தின் கொள்கை, கோட்பாடு, விதிகளை உருவாக்குவதாக அமைந்திருக்கிறது. எனவே தொல்காப்பியரின் திறனாய்வுச் சிந்தனையாக இதனை சுட்டலாம்.

நன்னூல்

தொல்காப்பியத்திற்கு அடுத்த நிலையில் உள்ள நன்னூல் எழுத்து, சொல் பற்றிய இலக்கண நூலாகத்தான் இன்று கிடைக்கிறது. என்றாலும், அவற்றிலும் இலக்கியம் பற்றிய சில திறனாய்வுச் சிந்தனைகள் அமைந்து கிடப்பதைக் காணமுடிகிறது. பவணந்தியார் நூலாக்கம் பற்றியும், செய்யுள் பற்றியும் கூறுகையில்,

பஞ்சிதன் சொல்லாப் பனுவல் இழையாக

செஞ்சொல் புலவனே சேயிழையா...(ந.பா.நா.24)

பல்வகைத் தாதுவின் உயிர்க்கு உடல்போல் பல

சொல்லால் பொருட்கு இடனாக உணர்வினில்

வல்லோர் அணி பெறச் செய்வன செய்யுள்.(ந.சொ.நா. 11)

நூலாக்கம் என்பது நெய்வது போன்றது என்றும், இலக்கியத்திற்கு கருத்து உயிர் போன்றது என்றும், வடிவம் உடல் போன்றது என்றும் படைப்பவன் உணர்வினில் வல்லவனாகவும், அழகுற வெளியிட அறிந்தவனாகவும் அமைய வேண்டும் என்பதும் சிறந்த திறனாய்வுச் சிந்தனைகளாக அறியப்படுகின்றன.

நூல் உருவாக்கத்தில் ஏற்படும் பத்து வகையான குற்றங்களையும், பத்து வகையான அழகுகளையும் அதற்குத் தேவையான உத்திகளையும் பவணந்தியார் தொகுத்துக் கூறுவதை, உரையாசிரியர்கள் நூலாக்கத்தினூள்ள நுட்பமான வேலைப்பாடுகளை உணர்ந்து செயல்பட்டுள்ளார் என்பதை அறியமுடிகிறது என்று சுட்டுகின்றனர். மேலும் நூற்பயனாக அறம், பொருள், இன்பம்,

வீடு அடைதலே என்றுக் குறிப்பிடுவதை திறனாய்வுக் கொள்கையில் பயனீட்டுக் கொள்கை அடிப்படையில் அணுகியுள்ளார் என்பதை அறிய முடிகிறது.

அணியிலக்கணம்

மொழியை அழகியலோடு மிக நெருக்கமாக இணைப்பது 'உவமை'தான் என்பதை தெளிந்த தொல்காப்பியர் உவமையை பற்றி ஓர் இயலில் விளக்கியுள்ளார். அதனுடைய வளர்ச்சியாக, மொழியை பயன்படுத்தும் வித்தைகளை எல்லாம் ஆய்ந்து, அவைகளுக்கிடையே உள்ள நுணுக்கமான வேறுபாடுகளைக் கணக்கில் கொண்டு அவைகளுக்குத் தனித்தனியாக பெயரிட்டு வகுத்துக்காட்டியிருக்கும் நூல் தண்டியலங்காரம்.

தமிழ் இலக்கியத்தில் உள்ள அணிகளைப் பற்றி இந்த அளவிற்கு விரிவாக ஆய்வு செய்து எடுத்துரைத்த நூல் இதற்கு முன்பும் பின்பும் இல்லை என்ற அடிப்படையில் தண்டியலங்காரமே ஒரு திறனாய்வு நூல்தான் என்றும் கருதுவர்.

நன்னூல் நூலாக்கத்திற்கும் செய்யுளுக்கும் இலக்கணம் கூறுவது போன்று தண்டியலங்காரம் கூறும்,

பெருங்காப்பிய நிலை பேசும் காலை

வாழ்த்து, வணக்கம், வருபொருள் ...(தண்.நா.8)

என்று பெருங்காப்பியத்திற்கு இலக்கணம் வகுத்தளிப்பதைத் திறனாய்வுக்கான சிந்தனைகளாக குறிப்பிடலாம்.

யாப்பிலக்கணம்

ஒருவர் சொல்ல நினைக்கும் பொருளைக் குறை இல்லாமல் சொல்லி முடிப்பதற்கு யாப்பிலக்கணம் துணை செய்கிறது. குறிப்பிட்டக் கருத்தை அக்கருத்துரிய ஓசையோடு சொற்களைக் கட்டும் போதுதான் வெளியீட்டுத் திறம் முழுமை அடைகிறது. தொல்காப்பியத்தின் செய்யுளியல் உறுப்புகளையும் ஓசைகளையும் பற்றி விவரிப்பதினால் யாப்பிலக்கண நூல்களும் திறனாய்வுக் கொள்கையில் ஒன்றான வெளியீட்டுக் கொள்கையைக் கொண்டுள்ளது எனலாம்.

பாட்டியல் இலக்கணம்

பிரபந்த இலக்கியம் எனப்படும் நூற்றுக்கணக்கான இலக்கியங்களை ஒழுங்குப்படுத்தி, ஒவ்வொன்றிற்கும் விதிமுறை வகுத்தளிக்கும் முயற்சியை பாட்டியல் இலக்கண நூல்கள் மேற்கொண்டன இதனை அக்கால திறனாய்வு முறையாக சுட்டலாம்.

இலக்கியங்கள் எதனை அடிப்படையாக கொண்டு அமையும் எப்படி அமைந்தால் அழகு பெறும் அதனுடைய பயன் என்ன என்பதை அடிப்படையாக கொண்டு இலக்கண நூல்கள் பொதுவாக அமைந்துள்ளன. அவைகளில் திறனாய்வுக்கானச் சிந்தனை விரவி வருவதை அறிந்தோம். இத்திறனாய்வுச் சிந்தனைகளை “மொத்தத்தில் இலக்கண ஆசிரியர்களின் முயற்சியை ‘கோட்பாட்டு உருவாக்கத் திறனாய்வு’ எனப் பெயரிடலாம்”. என்பார் க.பஞ்சாங்கம்.

ஆதார நூல்கள்

1. இலக்கியத் திறனாய்வு; இசங்கள்- கொள்கைகள், அரங்க.சுப்பையா, நூலங்கிள்ளி பதிப்பகம், தஞ்சாவூர், டிசம்பர்- 2006.
2. இலக்கியமும் திறனாய்வும், க.கைலாசபதி, குமரன் பப்ளிஷர்ஸ், சென்னை, டிசம்பர்- 1999.
3. இலக்கியமும் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும், க.பஞ்சாங்கம், அன்னம் பதிப்பகம், தஞ்சாவூர், நவம்பர்- 2012.
4. தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு வரலாறு, க.பஞ்சாங்கம், அன்னம் பதிப்பகம், தஞ்சாவூர், ஜூலை- 2014.
5. தமிழ் இலக்கண நூல்கள், (ப-ஆ) ச.வே.சுப்பிரமணியன், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம்,மார்ச்- 2007
- 6.

ரா.ப.அருள் படைப்புகளில் இயற்கை பாடுபொருள்

ப.சக்திவேல்

உதவிப் பேராசிரியர்

ஸ்ரீ வித்யா கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி

விருதுநகர்

பரந்து விரிந்த இப்பூமி இயற்கை வளங்களால் சூழப்பட்டுள்ளது. இயற்கை மனிதனுக்கு கிடைத்த பொக்கிஷமாகும். நிலம், நீர், காற்று, ஆகாயம், நெருப்பு என பஞ்சபூதங்களும் இயற்கை வளமாகும். முனிதன் இவ்வளத்தை சூழ்ந்தே படைக்கப்பட்டுள்ளான். மனிதனின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை இயற்கையைச் சார்ந்தே வாழுகின்றான். இயற்கையின் அழகினை ரசிக்காத மனிதர்களில்லை, இயற்கையை பாடாத கவிஞர்களில்லை, அவ்வரிசையில் இலங்கையைச் சேர்ந்த இளம் படைப்பாளர் ரா.ப.அருள் இயற்கையின் அழகினை நுணுக்கமாக தன் படைப்பின் வழியே பாடுபொருளாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இயற்கையின் புனிதத்தினையும் அதனால் மனிதனுக்கு கிடைக்கும் பலன்களையும் அவர்தம் கவிதைகளின் வழி வெளிப்படுத்துவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

கடல்

இயற்கையின் மிகப் பெரிய அட்சயபாத்திரம் கடல் தான். பல்லாயிரக்கணக்கான உயிர்களின் புகழிடம். தரையில் வாழும் உயிர்களின் எண்ணிக்கையை விட கடலுக்குள் வாழும் உயிர்களின் எண்ணிக்கை அதிகம். மனிதன் கடலைச் சார்ந்து வாழ்கின்றான். இப்பூமியில் மூன்று பங்குகள் கடல் தான் என்பதனை,

“உலகப்

பங்குச் சந்தையில்

அதிகப் படியான பங்குகளுக்கு

கடல் தான் சொந்தக்காரன்”

(கடலோடு கரைந்த காதல்- 17)

என்று இப்பூமி முழுக்க சூழ்ந்து மனிதனுக்கு வளம் குறையாத வரமாக அமைந்து கொண்டு வாரி வழங்குகின்றன. இக்கடலை பாடாத கவிஞனே இல்லை. கடலை ரசிக்க மறந்த மனிதர்களில்லை. சிறுவர்கள் முதல் முதியவர்கள் வரை வயது பாகுபாடு இல்லாமல்

அனைவரும் கடல் கரையில் அமர்ந்து அழகைக் கண்டு ரசித்தல், அலைகளில் கால்களை நனைத்தல் என விளையாடும் காட்சிகளை கடற்கரைகளில் காண முடியும். இன்று இயந்திரத்துடன் வாழ்க்கை நடத்தும் மனிதன் இயற்கையின் அழகை ரசிக்க மறந்து விட்டான். அவ்வாறான மனிதர்களுக்குக் கடலலையின் முத்தமே இந்த உலகத்தின் அதிகப்படியான இன்பத்தை தரக் கூடியது என்றும் அவற்றைப் பெற நாம் தான் தயாராக இல்லை என்பதனை,

“மனிதா

எந்த முத்தத்தில்

உச்ச இன்பமிருக்கிறதென்று

உனக்குத் தெரியுமா?

கடலலை வந்து

கால்களை முத்தமிடுமே

அந்த முத்தத்தில் தான்!” (கடலோடு கரைந்த காதல்- 17-18)

என்றும்,

“அலைகள் எப்போதும்

தயாராய்த்தானிருக்கின்றன

நீ தான்

இங்கு வருவதாயில்லை” (கடலோடு கரைந்த காதல்- 18)

என்று கடலின் அழகை ரசிக்காத கண்களை ரசிக்கும் படி தூண்டுகின்றார் ஆசிரியர்.

கடல் மனிதனுக்கு வரமாக இருந்தாலும் அவ்வப்போது சாபமாக மாறி வாட்டி வதைத்து விடுகின்றன. அவ்வாறான நிகழ்வில் புயல், கடல் சீற்றம், சுனாமி போன்ற பேரழிவுகளை ஏற்படுத்தி மனித உயிர்களை காவு வாங்குவதனைக் காணமுடியும். அவ்வாறான தாக்குதலில் மிக முக்கிய நிகழ்வான ‘சுனாமி’ பேரழிவு இத்தகைய பேரழிவினை மனித இனம் அவ்வளவு சீக்கிரமாக மரக்கவும் முடியாது. பல்லாயிரக்கணக்கான உயிர்கள் பலியாகின. லட்சக்கணக்கானவர்கள் வாழ்வாதாரத்தை இழந்து நிரகதியாகி நின்றனர். சுனாமியினால் தன் காதலியை இழந்த காதலனின் வேதனையை,

“உனது கால்களைக்

கழுவிச் சென்ற

அலைகளுக்கு

உன்னை

முழுதாய்த்

தழுவிக் கொள்ள

ஆசை வந்ததினாலோ

என்னவோ

சுனாமியாய்

உயர்ந்து

பார்த்திருக்கின்றன” (உன்னைக் கொண்டே உனக்கொரு தாஜ்மாஹால் - 13)

என்று கூறுகின்றார் ஆசிரியர்.

மழை

மக்களும் மண்ணும் வளம் பெற வேண்டுமாயின் மழை தேவை. அம்மழை மண்ணில் விழுந்து உலக உயிர்களையும் உழவர்களையும் மகிழ்விக்கிறது. அவ்வாறான மேகம் அழுதால் இவ்வுலகிலுள்ள ஜீவராசிகள் மகிழும் என்ற எதிர்ப்பத செய்தியை,

“வானம்

பூமிக்கு எதிர்ப்பதம்

என்பதற்கு

அர்த்தம் புரிந்துவிட்டது:

வானம் அழுகிறது

பூமி சிரிக்கிறது!” (வழிப்பாடு மீதான வேதனையின் வெளிப்பாடு - 84)

என மழையை குறிப்பிடுகின்றார்.

மாலை

இயற்கையில் பகல், இரவு என இரண்டு பிரிவுகளாக ஒரு நாளை பகிர்ந்து கொள்கிறது. இரவு என்பதை குளிர்ச்சியின் அடையாளமாகும். இரவின் தொடர்ச்சியாக மாலை நேரம் அமைகின்றது. மாலை நேரத்தில் வெயிலின் தாக்கம் குறைந்து குளிர்ச்சியான சூழல் மனிதனை ஆட்படுத்துகிறது. இவ்வேளையில் சூரியன் மேற்கு நோக்கி பயணிக்கும் அழகினை,

“மாலை!

இது இயற்கை

அணிந்து கொள்ளும்

தங்க மாலை!

சூரியன்

வானுக்குச் சூட்டிவிடும்

சுந்தர ஆடை!”

(கடலோடு கரைந்த காதல் - 12)

என்று சூரியன் மறையும் மாலை நேரத்தில் உருகிய நிலையில் உள்ள தங்கத்தின் நிறத்தைப் போல மின்னும் அழகை வர்ணிக்கின்றார். மேலும்,

“இந்தப் பொழுது

கடலுக்குள் பொற்குடம்

தவறி விழுந்த பொழுது!

தண்ணீரே தங்கமாகித்

திகலாட்டும் பொழுது!”

(கடலோடு கரைந்த காதல் - 12)

மாலை நேரத்தில் சூரியன் மறையும் அழகைப் பார்க்க கோடி கண்கள் வேண்டும். கடற்கரையில் அமர்ந்து கொண்டு அந்தி வாளைப் பார்க்கும் பொழுது தங்கக் குடம் கடலில் விழுந்து மறைவதைப் போல அமைகின்றன எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

சூரிய உதயம்

இவ்வுலகில் பல உயிர்கள் உதயத்தை எதிர்பார்த்தே இருக்கின்றன. சூரிய உதயம் இல்லையென்றால் இப்பூவுலகமே இருளில் மூழ்கி விடும். அனைத்து உயிர்களும் சூரியனையே சார்ந்து வாழுகின்றன. சூரிய ஒளி மனதிற்கு புது உத்வேகத்தை கொடுக்க வல்லது. அதிகாலை துயில் எழுந்து தன் பணிகளை திட்டமிடுதலும், பணிகளைச் செய்ய துவங்குதலும் வாழ்வின் முன்னேற்றத்தை கொடுக்கும் என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை. மனிதன் பணம், பொருள் சேமிக்க இயந்திரத்தைப் போல் ஓடிக்கொண்டே இருக்கின்றான் என்பதனை,

“அலுவலக நாற்காலியை

அலுப்பின்றிச் சூடாக்கும்

இயந்திர மனிதனே” (கடலோடு கரைந்த காதல் - 13)

பணி நிமித்தமாக எப்பொழுதுமே உழைத்துக் கொண்டிருக்கும் இயந்திர மனிதன் இயற்கையை ரசிக்க மறந்து விட்டான் என்பதனை,

“இருட்டுச் சிந்தனையாளனே!

சூரியோதயத்தைப் பார்

அது

உனது உள்ளத்தில்

வெளிச்சத்தை விதைக்கும்” (கடலோடு கரைந்த காதல் - 14)

என ஆசிரியர் மனிதனை இருளில் மூழ்கியிருக்கும் சிந்தனையாளன் என்றே குறிப்பிடுகின்றார். சூரிய உதயத்தைப் பார்க்கும் போது தனது உள்ளத்தில் கண்டிப்பாக வெளிச்சம் உதயமாகும் என்பதை அறிவுறுத்துகின்றார்.

பறவைகள்

ஓர் இடத்திலிருந்து மற்றொரு இடம் நோக்கி பறந்து செல்லும் உயிர்களை பறவைகள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. அவற்றில் பல் விதமாகவும் அமைகின்றன. குறிப்பாக உருவம், எடை, வண்ணம், வடிவம் என மாறுபடுகின்றன. பல பறவைகள் பறந்து நாடுவிட்டு கண்டங்கள் கடந்து பயணப்படுவதைக் காணமுடியும். சில பறவைகள் பறக்கும் தன்மையை இழந்து இருப்பதையும் காண முடிகின்றன. பல்வேறு தன்மைகளைத் தனக்குள்ளே கொண்டுள்ள பறவையைக் கண்டே மனிதன் விமானம் படைத்தான் என்றும் கூறுவர். அவ்வாறான பறவையின் கீச் ஒலிகளைக் கேட்க மறந்துவிட்டான்.

“மனித ஓலத்தையே

தினம் கேட்பவனே!

பட்சிகளின்

“கீச்” ஒலிகளைக் கேள்

அது

உனது செவிப்புலன்களைத்

துப்புரவு செய்யும்”

(கடலோடு கரைந்த காதல் - 14)

மனிதன் தன்னைச் சுற்றியுள்ள இயற்கையின் அழகையும் அதனின் படைப்புக்களையும் காண மறந்து முற்றிலுமாகத் தனிமையில் வாழுகின்றான். அதனைத் தவிர்த்து பறவைகளுக்காக நேரம் ஒதுக்கி அவற்றின் இனிய ஓசைகளைக் கேட்கும் போது மனதிலுள்ள இறுக்கமான சூழல் மாறி இதமான சூழல் ஏற்படும் என்பதை உணர்த்துகின்றார்.

அருவி

இயற்கையின் பரிணாமத்தின் ஒன்று நீர்வீழ்ச்சி. இதனை அருவி என்றும் கூறுவர். இந்நீரோடை மேலிருந்து கீழே விழுபவையாகக் காட்சிப்படும். இதனில் தன்னை நனைத்துக் கொள்ள ஆசைப்படாத மனிதனே இல்லை என்றே கூறலாம். நீர்வீழ்ச்சியில் குளிக்கும் போது புத்துணர்ச்சியைக் கொடுக்கும் என்பதை,

“தினம் தினம்

கவலையில் உழல்பவனே!

நீர் வீழ்ச்சியில் குளி

அது

உனது மகிழ்ச்சியின்

உயர்ச்சிக்கு உரமூட்டும்!”

(கடலோடு கரைந்த காதல் - 15)

என்று நீர்வீழ்ச்சியில் குளித்தால் உடல் சூடு குறைந்து உடலுக்கு குளுமையுடன் புத்துணர்ச்சியும் கொடுக்கும் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

பனித்துளி

அதிகாலைப் பொழுதில் வயல்வெளிகளிலும், புல்களிலும் பனித்துளிகள் படர்ந்திருப்பதைக் காண முடியும். அதைக் காணாமல் மனிதன் வாழ்கின்றான் என்பதை,

“இதயத்தைச் சூடேற்றிக்

கோபமாய் அலைபவனே!

இலையின் பனித்துளியை

இமைக்காமல் ரசித்துப்பார்

உன் இதயத்தில்

பனி மழை உறையும்!”

(கடலோடு கரைந்த காதல் - 15)

என பனித்துளியினை ரசிக்கும் பொழுது பனி மழையின் குளிர்ச்சியை உணர முடியும் என்பதனைக் குறிப்பிடுகிறார்.

மரம்

பூவுலகில் மனிதனை விடவும் வயதில் மூத்தவன் மரம். மரமின்றி மனிதன் இல்லை. மரம், செடி, கொடியின்றி மனிதன் சுவாசிக்க முடியாது. காற்றைச் சுத்தப்படுத்துவது முதல் வீட்டு உபயோகப் பொருள்கள் வரை அனைத்துமே மரமால் தான் ஆனது. மரத்தின் அருமையை உணராத மனிதன் மரத்தை தன் பயன்பாட்டிற்காக மட்டுமே விரும்புகின்றான். வீட்டு உபயோகப் பொருட்களை மரத்தால் அலங்கரிக்க ஆசை கொள்கிறான். ஆனால் மரத்தை வளர்க்க முன்வராதது கவலைக்குரியது. மரத்தின் தன்மைகளில் மனிதன் அறமின்றி வாழுகின்றான் என்பதை,

“அறமின்றி வாழும்

அதர்மத்தின் தலைவனே!

மரத்திடம் வா

அங்கத்தையே பிறருக்கீனும்

புண்ணியத்தைப்

புரிந்து கொள்வாய்!”

(கடலோடு கரைந்த காதல் - 15)

என மரம் நிழல், சுத்தமான காற்று, மரப்பொருட்கள் என அனைத்தையும் பிறருக்கு கொடுக்கும் தன்மையை உணர்த்துகிறார்.

முடிவுரை

இயற்கை மனிதனுக்கு கொடுத்துள்ள வளங்களை மறந்து செயற்கை சாதனங்களுடன் வாழப் பழகிக் கொண்டதன் விளைவாக மனநிம்மதியைத் தொலைத்து அன்றாடம் அவதியடையும் நிலை நாளுக்கு நாள் பெருகி வருகின்றன. இயற்கை சூழலில் வாழ்ந்த காலம் போய் இயற்கையின் அழகினைக் காண சுற்றுலா செல்லும் அவல நிலையில் மனிதனின் நிலை மாறியுள்ளது. இந்நிலை மாறி ஒவ்வொரு நொடிப்பொழுதும் நம்மைச் சூழ்ந்துள்ள இயற்கையின் அழகினை ரசித்தும், அதனை பாதுகாத்தும் வாழ்வதே நமது எதிர்கால சந்ததிகளுக்கு நாம் சேர்த்து வைக்கும் மிகப் பெரிய சொத்தாகும்.

சிவஞான பாலய சுவாமிகள் பிள்ளைத்தமிழில் சிவஞானி

க. அன்புகோகிலா

உதவிப்பேராசிரியர்

தமிழ்த்துறை, குருநானக் கல்லூரி

சென்னை

முன்னுரை

சிவப்பிரகாசர் தம் ஞான குருவாகிய சிவஞான பாலய தேசிகரைத் தம்மை ஆட்கொள்ளத் திருமேனி கொண்டு எழுந்தருளிய சிவபெருமான் என்றே உள்ளத்தில் கொண்டவர். ஆதலின், சிவபெருமான் வேறு ஞானகுரு வேறு என்று கருதாமல் சிவபெருமானுடைய இயல்புகள் யாவற்றையும் தம் ஞானகுரு மீது ஏற்றிக் கூறியுள்ளார். அவ்வகையில், சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் அருளிய நூற்று ஒரு (101 பாக்கள்) பாக்களைக் கொண்ட “ஸ்ரீசிவஞான பாலய சுவாமிகள் பிள்ளைத்தமிழ்” என்னும் நூலை அடிப்படையாகக் கொண்டு “சிவனே சிவஞானியாக” அவதரித்துள்ளார் என்பதை ஆய்வதே இவண் நோக்கம்.

குருவே சிவம்

குரு - கு அஞ்ஞானம் ரு ஞானம் குரு அஞ்ஞானத்தை ஒழித்து ஞானத்தைப் போதிப்பவர் குரு ஆவார்.

“இலிங்காங்க சங்கம சமரச நிலை

இதுவென்ன வுணர்த்து குருவும்”

என்று குருவின் இலக்கணம் கூறப்பெறுகிறது. ஆன்றோர்கள் பலரும் குருவையே சிவமாகக் கருதியுள்ளனர்.

“மன்னுறு குருபரன் வடிவந் தாங்கியே

முன்னுறு காட்சியின் முளைக்கும் என்பவே” (சித்தாந்தசிகாமணி) என்னும் அடிகளும்,

“சுத்த சிவன்குரு வாய்வந்து” (திருமந்திரம் - 1553) என்னும் அடியும்,

மேற்கருத்தினை உணர்த்துவனவாக அமைந்துள்ளன. இவ்வாறே, சிவப்பிரகாசரும் தம் ஞானாசிரியராகிய சிவஞானியைச் சிவம் என்றே கருதுகிறார். இதனை,

'அருவடிவ மாகிமன மொழிகடந் துயர்பிரமம்

குருவடிவு கொண்டுணர்த் துறுகுணக் குன்றமே!' (சிறுதேர்ப்பருவம்-92)

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

சிவனே சிவஞானி

சிவபெருமான் அடியேனாகிய எம்மை ஆட்கொள்ளுதற்பொருட்டும், உலக மக்களை உய்விக்கும் பொருட்டும் தம் உண்மை வடிவங்களையெல்லாம் மறைத்துச் சிவஞானியாக அவதரித்துள்ளார் என்று சிவப்பிரகாசர் கூறுகின்றார்.

சிவனே சிவஞானியாக அவதரித்துள்ள நிலை,

1. பரம்பொருளின் இயற்கை வடிவம்

2. பரம்பொருளின் தன்மை என்னும் இரு வகையில் உணர்த்தப்பெறுகிறது.

பரம் பொருளின் இயற்கை வடிவம்

எல்லாம் வல்ல பரம்பொருள் சிவபெருமான் ஆவார். இவர், நீண்ட சடைமுடி, முடியில் கங்கை, இளஞ்சந்திரன், சூரியன், சந்திரன் என்னும் இரு கண்களோடு நெற்றியில் நெருப்பு (அக்னி) என்னும் கண், ஒளி விளங்கும் நீறு, விடமுண்ட கண்டம், காதுகளில் சங்கக் குழைகள், கரங்களில் மான், கனல், மழு முதலியவற்றையும் மார்பில் பூணூலாகப் பன்றியின் தந்தம், இடையில் புலித்தோல், மேனியில் பாம்பு ஆபரணம், பொன் பொதிந்த மத்த மாலை, வெண்டலைமாலை, முருகலர், கொன்றை, வன்னி என்னும் மலர்கள், திருவடியில் திருமால் அணிந்த மலர்க்கண் ஆகியவற்றையும் பெற்றிருக்கும் இயற்கை வடிவினை உடையவர்.

“வேயுறுதோளிபங்கன் விடமுண்ட கண்டன்” (கோளறு. பா.1)

“என்பொடு கொம்பொடாமை இவைமார்பிலங்க

எருதேறி ஏழை யுடனே

பொன்பொதி மத்தமாலை புனல்கூடி வந்தென்

உளமே புகுந்த அதனால்” (மேற்படி பா.2)

“முருகலர் கொன்றை திங்கள் முடிமேலணிந்தென்” (மேற்படி. பா.3)

“துஞ்சிருள் வன்னி கொன்றை

முடிமேலணிந்தென் உளமே புகுந்த அதனால்” (மேற்படி. பா.5)

(மலர்கூடி வந்தென்)

“உலந்தார் தலையில் பலி கொண்டுவாய்” (மேற்படி. பா.6)

மேற்கண்ட பாடல்கள் சிவபெருமான் அணிந்திருக்கும் பூக்கள் மற்றும் அவர்தம் இயற்கை வடிவினை வெளிப்படுத்தும் சான்றுகளாக அமைந்துள்ளன.

சிவபெருமான் தம் இயற்கை வடிவங்களாகிய இவற்றையெல்லாம் விடுத்து, மானிட உருக்கொண்டு சிவஞானியாக அவதரித்துள்ளார் என்று சிவப்பிரகாசர் கூறுகின்றார்.

சிவன் சிவஞானியாக அவதரித்துள்ளமை,

1. சிவனின் இயற்கை வடிவம்
2. சுமை நீக்கிய சிவஞானி
3. வஞ்சம் செய்பவன்
4. வஞ்சம் போக்கிய கருணை விழிகள்
5. சாதாரண மானிடர் அல்லர்

6. ஞான வடிவினன்

என்னும் ஆறு தலைப்புகளில் உணர்த்தப் பெறுகிறது.

சிவனின் இயற்கை வடிவம்

அம்புலியைச் சிவஞானியுடன் விளையாட அழைக்கும் சிவப்பிரகாசர்,

அம்புலியே! சிவஞானி உன்னை அழைத்தது, தம் அழகிய முடியில் நின்னைத் தரித்து இஃது இயற்கை வடிவமே என்றோ, சிவபெருமான் அல்லன் என ஐயுற்றோரைத் தெளிவுபடுத்துவதற்காக என்றோ யாங்கள் அறியவில்லை. ஏனெனில், இவர் திருவுள்ளத்தில் கருதிய எண்ணத்தை அறியும் ஆற்றலை யாங்கள் பெற்றிலோம் என்று கூறுகிறார்.

சிவப்பிரகாசரின் இக்கூற்றிலிருந்து, சிவனின் இயற்கை வடிவம் நீண்ட சடைமுடியில் மதியைத் தரித்திருத்தல் என்னும் கருத்தும் அம்மதியை விடுத்து மானிட உருக் கொண்டு சிவஞானியாக அவதரித்துள்ளார் என்னும் கருத்தும் தெளிவுறுகின்றன. சிவப்பிரகாசரின்,

'நாண்மலரின் முகம லர்ந்து

சிறியநகை யிளநில வெறிப்பவரு கென்றனன்

செயற்கைவடி விதுவன் றுதன்

திருமுடி யணிந்திஃ. தியற்கைவடி வெனமனந்

தெருள்விலார்த் தெருள்விக் கவோ

மனத்திவர் நினைத்த நினைவை

அறியகில மறியாமை யறவருளு குரவனுட

னம்புலீ! யாட வாவே.

அருள்கசிந் தொழுகுவிழி யுடையசிவ ஞானியுட

னம்புலீ! யாட வாவே'

(அம்புலிப்பருவம்: பா.67) என்னும் பாடலும்,

“..... கூள்

மதியின் முடிமதி யாள! பணிமணி முத்தமே

மயிலை வருசிவ ஞானி! பணிமணி முத்தமே” (முத்தப்பருவம்: பா.46)

என்னும் பாடலடிகளும் சிவனே சிவஞானியாக அவதரித்துள்ளார் என்னும் கூற்றை மெய்ப்பிக்கின்றன. சிவனின் இயற்கை வடிவம் எது என்பதும் அதை விடுத்துச், செயற்கை வடிவம் தாங்கி சிவனே சிவஞானியாக அவதரித்துள்ளார் என்பதும் மேல் உணர்த்தப் பெற்றது.

சுமை நீக்கிய சிவஞானி

சிவஞானி சிவனாக இருந்த காலத்தில் யானைத்தோல் போர்வையையும், புலித்தோல் ஆடையையும், மார்பில் வெண்ணிறத் தந்தத்தையும், மான், மழு ஆகியவற்றை முறையே இட, வலக் கரங்களில் தாங்கியும், தலையில் வெண்டலைமாலை, கங்கை, சந்திரன் முதலியவற்றையும், மேனியில் பாம்பு ஆபரணத்தையும் கொண்டவர். தற்பொழுது, அவற்றையெல்லாம் சுமை எனக்கருதி விடுத்து, மானிட உருக்கொண்டு சிவஞானியாக அவதரித்துள்ளார் என்று சிவப்பிரகாசர் கூறுகின்றார்.

'துங்குவெம் புகர்முகக் களிநல்யா னையினதட்

சுமையும் பெரும்புலிதருந்

துகிற்சுமையும் வெண்மருப் புச்சுமையும்

துள்ளியெழு சிறுகன்றுமான் இளையாது

வெங்கனன் மழுச்சுமையும் வெண்முளரி மலர்வென்ற

வெண்டலைச் சுமையுமணிகள்

வெயிலேறித் திருவிழுங் கோரா யிரம்படம்

விரிக்குமர வச்சுமையுநீள்

அங்கம் புரண்டுவலம் ஆலயம் புரியுமவர்

அணியெனத் திரைகள் புரளும்

ஆயிரந் திருமுகக் கங்கையஞ் சுமையுமொழு(கு)

அமுதகிர ணக்குழவிவெண்

திங்களஞ் சுவையினொடு போகட்டு லாவுமிறை!' (செங்கீரைப் பருவம்: பா.11)

'கங்கைசும வாதபர! செங்கோசெங் கீரை

நங்கள்சிவ ஞானமுனி! செங்கோசெங் கீரை' (மேற்படி. பா.20)

'பைந்தா துகுக்கு நறுங்கொன்றைப்

பனிமா மலருங் குழவியிளம்

பயில்வெண் மதியுந் துளையெயிற்றுப்

பாம்புஞ் சுமக்கும் அன்றுநீ

மயிலை வரையிற் சிவஞான

மணியே! வருக வருகவே' (வாராணைப் பருவம்: பா.53)

சிவன் தாம் இயற்கை வடிவங்களையெல்லாம் சுமை எனக் கருதி அவற்றை விடுத்து, மானிட உருக் கொண்டு சிவஞானியாக அவதரித்துள்ளார் என்பதை மேலமைந்துள்ள பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. தம்மிடத்து வருமாறு சிவஞானியை அழைக்கும் சிவப்பிரகாசர், நறுங்கொன்றை மலர், மதி, பாம்பு ஆகியவற்றைச் சுமந்த அன்று, என்று கூறுவதன் வாயிலாக சிவஞானி சிவனாக இருந்த காலத்தில் இவற்றையெல்லாம் பெற்றிருந்தார் என்பதும், இன்று அவற்றையெல்லாம் சுமையெனக் கருதி விடுத்து மானிடத் தோற்றம் கொண்டு சிவஞானியாக அவதரித்தார் என்பதும் பெறப்படுகிறது.

வஞ்சம் செய்பவன்

சிவஞான பாலய தேசிகர் தாம் முன்னர் அணிந்தவைகளாகிய வளைந்த இளஞ்சந்திரன், சங்கக்குழை, மான், மழு, கேழற்கோடு, புலித்தோல், திருவடியில் திருமால் அணிந்த மலர்க்கண் ஆகிய இவற்றையெல்லாம் மறைத்துச் சிவபெருமான் என்று அறியாதவண்ணம் செய்கிறார் என்று சிவப்பிரகாசர் கூறுகின்றார்.

எனின், தத்தம் உண்மை வடிவங்களை எல்லாம் மறைத்துச் சிவனே சிவஞானியாக வந்துள்ளமையை அறிய முடிகிறது. இதனை,

'வாங்கு சிறுவெண் மதிக்குழவி

வயங்கு முடியு மதன்மாள்

மலர்ந்த விழிசேர் திருநுதலு

மதிநேர் சங்கக் குழைப்பணியே

தாங்கு செவியுங் கடற்காளந்

தரித்த மிடறுங் கனன் மழுமான்

தயங்கு கரமுந் தனிக்கேழல்

தடங்கோ டிமைக்குந் திருமார்பும்

ஓங்கு சினவெம் புலியதளொன்(று),

உடுத்த அரையு மான்மலர்க்கண்

உற்ற அடியு நினதுண்மை

யுணரா வஞ்சம் செயக்' (தாலப்பருவம், பா.25) என்னும் பாடல் தெளிவுறுத்துகின்றது.

வஞ்சம் போக்கிய கருணை விழிகள்

முடி, நுதல், செவி, மிடறு, கரம், மார்பு, அரை, அடி ஆகிய இவையாவும் சிவன் என்னும் உண்மையை அறியா வண்ணம் வஞ்சம்செய, விழிகள் மட்டும் தமக்கு இயல்பாயுள்ள தேங்கும் கருணையை மறைக்க முடியாமையின் அவையே சிவபெருமான் என்னும் உண்மையைப் புலப்படுத்தி வஞ்சம் செய்யாது ஒழிந்தன என்று சிவப்பிரகாசர் கூறுவதிலிருந்து சிவனே சிவஞானியாக வந்துள்ளமையை அவர்தம் திருக்கண்களே உணர்த்தி நிற்கின்றன. (பா.25) என்பதை உணர முடிகிறது. இதற்கு,

'..... கருணை

தேங்கும் விழியா ல்.தகற்றும்

செய்யா!' (மேற்படி. பா.25) என்னும் பாடல் அடிகள் மிகச் சிறந்த சான்றென்பதைத் தெளிய இயலும்.

சாதாரண மானிடர் அல்லர்

அம்புலியைச் சிவஞானியுடன் விளையாட அழைக்கும் சிவப்பிரகாசர், அம்புலியே! சடைக் கற்றையும், கங்கை நதியும், பணியும், ஒற்றை விழியும், மால் கண்ணும் காணாமையால் சிவஞானியை

ஒரு சாதாரண மானிடரென நினைத்து வாராமல் இருந்து விடாதே! அவர் சாதாரண மானிடர் அல்லர். இயங்குகின்ற உடல், பொருள், உயிர் ஆகிய முன்றையும் தான் பெற்றுக் கொண்டு, உலகப் பொருள்களில் மயங்காமல், மனிதர்களைத் தன்னுடைய கருணையால் ஆட்கொண்ட அவதரித்தவர். தம்வடிவத்தை மறைத்துக் கொண்டிருக்கும் திருமேனியையுடைய கள்ள வடிவினன் என்று கூறுகின்றார். எனின், சிவஞானி சாதாரண மானிடர் அல்லர் என்பதையும் சிவனே சிவஞானியாக அவதரித்துள்ளார் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

'நெடிமை கொண் டவிர்பவள வார்சனடக் கற்றையு

நெளிதிரைக் கங்கை நதியு

நெட்டுடற் கட்செவிப் பணியுமத னைத்தெறு

நெற்றிமிசை யொற்றை விழியுங்

கடிமைகொண் டிடுகவைக் கானெடும் பகடுந்து

காளமே கம்புரை யுமோர்

காலனுயிர் கொண்டசெங் கமலமல ரடியின்மால்

கண்ணுநீ காணாமை யான்

மடிமைகொண் டிங்கழைத் திடவுமொரு மனிதனென

வாரா திராதி கண்டாய்

வழங்குமுடல் பொருளாவி கைக்கொண்டு மருளாது

மனிதரைத் தனத ருளினால்

அடிமைகொண் டிடவந்த கள்ளவடி வினன்விரைந்

தம்புலீ! யாட வாவே.

அருள்கசிந் தொழுகுவிழி யுடையசிவ ஞானியுடன்

அம்புலீ! யாட வாவே'

(அம்புலிப் பருவம், பா.66)

என்னும் பாடல் சிவஞானி சாதாரண மானிடர் அல்லாது சிவனே என்பதைத் தெளிவுறுத்துகிறது.

ஞான வடிவினன்

ஞானம் அறிவு; வடிவினன் உருவினன்; ஞானவடிவினன் அறிவே உருவாய்க் கொண்டவன். முத்திறத் திருமேனிகளையும் ஐவகைச் சக்திகளையும் உடையவர் சிவபெருமான்.

சிவன் சிவம் - சத்தி - நாதம் - விந்து எனும் அருவத் திருமேனி நான்கும், மகேசன் - உருத்திரன் - மால் - அயன் எனும் உருவத்திருமேனிநான்கும், சதாசிவம் எனும் அருவுருவத் திருமேனி ஒன்றும் ஆக முத்திறத் திருமேனிகளையும், பராசக்தி, ஆதிசக்தி, இச்சாசக்தி, ஞானசக்தி, கிரியாசக்தி எனும் ஐவகைச் சத்தியையும் உடையவன். சிவனின் முத்திறத்திருமேனியையும், ஐவகைச் சத்தியையும்

“சிவஞ்சக்தி நாதம் விந்து சதாசிவன் திகழும் ஈசன்

உவந்தருள் உருத்தி ரன்தான் மாலயன் ஒன்றின் ஒன்றாய்ப்

பவந்தரும் அருவம் நாளங் குருவறால் உபயம் ஒன்றா

றவந்தரு மேதம் ஏகநாதனே நடிப்பன் என்பர்” (சிவஞானசித்தியார் சூத். - 2-473)

என்னும் பாடல் எடுத்தியம்புகிறது.

சிவஞானி முத்திறத் திருமேனிகளையும், ஐவகைச் சக்தியையும் கடந்த ஞானவடிவினனாய் இருப்பதாகச் சிவப்பிரகாசர் கூறுகின்றார். இதனை,

'விஞ்சுருவ மோடருவி ரண்டோடொன் பானும்

வெம்புபுரை யாதியும் கன்றாகும் போத!' (செங்கீரைப்பருவம், பா.18)

என்னும் பாடலடிகளும்,

'அருவா யுருவா யவையன்றி

அறிவாய் நிற்கும் அவிர்சடிலத்து) அண்ணல்' (தாலப்பருவம், பா.22)

என்னும் பாடலடிகளும் மெய்ப்பிக்கின்றன. அவனுக்குரிய சச்சிதானந்த நித்திய பரிபூரணன் எனக்கூறும் ஐந்திலக்கணங்களுள் (சித்-அறிவு) ஒன்றாகிய ஞான வடிவினை சிவஞானி (சிவ+ஞானி சிவ அறிவினன்) பெற்றிருப்பதால் சிவனே சிவஞானியாக அவதரித்துள்ளார் என்பதை உய்த்துணரலாம். மேலும்,

'ஊனுயிர்க் கொருபிரிவுதந் துதவுறும் உத்தமா

உருவ மாகிவந் தென்கருங் கன்மனம் உருக்குவாய்' (மேற்படி. பா.26)

என்னும் பாடலடிகளில் அருவமாகிய சிவஞானி அடியனாகிய தம்மை ஆட்கொள்ளும் பேரருளால் உருவு கொண்டார் என்னும் கருத்தினைப் பெறவைக்கிறார். சிவனுக்குரிய திருமேனிகள் சிவஞானிக்கும் உரியன என்பதைப் பொருத்திக் காட்டியுள்ளார் சிவப்பிரகாசர் என்பதையும் மேற்பாடலடிகள் தெளிவுறுத்துகின்றன.

பரம் பொருளின் தன்மை

பரம்பொருள் மேலான பொருள்; தன்மை இயல்பு; பரம் பொருளுக்குரிய இயல்புகள் சிவஞானிக்குரியதாய்ப் பொருத்திக் காட்டும் வகையில் இப்பகுதி விளங்குகிறது.

யாவார்க்கும் மேலான பரம் பொருளாக இருப்பவன் சிவபெருமான் ஆவார்.

பரம்பொருளாகிய சிவபெருமான் மனம், வாக்கு, காயம் ஆகியவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டவனாகவும், பிறப்பு இறப்பு இல்லாதவனாகவும், காலபேதங்களாகிய இரவு, பகல் ஆகியவற்றைக் கடந்தவனாகவும், வறுமை, செல்வம், இன்பம், துன்பம் முதலிய இயல்புகள் அற்றவனாகவும் இருப்பவன் ஆவான். மேலும், தீவினைகளை அழிப்பவனாகவும் விளங்குகிறான்.

பரம்பொருளாகிய சிவனின் இத்தகைய தன்மைகளைச் சிவஞானியும் பெற்றிருப்பதாகச் சிவப்பிரகாசர் கூறுகின்றார். சிவப்பிரகாசர் கூறும் சிவஞானியின் இயல்புகளை நான்கு வகையில் அடக்க இயலும். அவை, 1. கடந்த நிலை, 2. நிறைந்த நிலை, 3. உண்டாக்கும் நிலை, 4. தொழில் நிலை என்பன.

கடந்த நிலை

போக்கு, வரவு, குறி (நாமம்), குணங்கள், கூடுதல், பிரிதல், இரவு, பகல், காலம், புறம், அகம் ஆகிய இவற்றையெல்லாம் கடந்தவர் சிவன். சிவனுக்குரிய இயல்பாகிய இக்கடந்த நிலையை உடையவர் என்று சிவஞானிக்கு ஏற்றிக் கூறுகிறார் சிவப்பிரகாசர்.

'போக்கு வரவு குறிகுணங்கள்

புணர்தல் பிரித லிரவுபகல்' (சிற்றிற்பருவம், பா.75)

என்னும் பாடலடிகள் சிவஞானி போக்கு, வரவு முதலிய நிலைகளைக் கடந்தவர் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன. சிவபெருமானைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில்,

“போக்கும் வரவும் புணர்வும் இலாப் புண்ணியனே” (சிவபுராணம், அடி, 77)

என்று பாடுவார் மாணிக்கவாசகர். சிவபெருமானுக்குரிய இயல்புகள் சிவஞானிக்குப் பொருந்தி வந்துள்ளமையைத் தெளியலாம்.

நிறைந்த நிலை

நீக்கமற எங்கும் நிறைந்திருப்பவன் பரம்பொருளாகிய சிவபெருமான் நிரஞ்சன மகாலிங்கமாகவும், அவாச்சியப் பொருளாகவும், உருவமற்ற ஐங்கலையுமாய், அநாதிப் பொருளாய், ஆதிப் பொருளாய் இருக்கும் சிவபெருமானைப் போன்று சிவஞானி எங்கும் நிறைந்திருப்பதாகக் கூறுகிறார் சிவப்பிரகாசர். இதனை,

'புறமுள் எகன்ற நிரஞ்சனமாய்ப்

புகறற் கரிய அவாச்சியமாய்

நீக்கு முருவக் கலையாகி

நிறைந்த அநாதி யாதியாய்' (சிற்றிற்பருவம், பா.75)

என்று பாடுகின்றார் சிவப்பிரகாசர். ஈசனுக்குரிய எங்கும் நிறைந்திருக்கும் இயல்பு சிவஞானிக்குப் பொருந்தி வந்துள்ளமையை மேற்கூறிய பாடலால் விளங்க இயலும்.

உண்டாக்கும் நிலை (அ) உருவாக்கும் நிலை

ஏகனாகவும், அநேகனாகவும், விளங்கும் ஈசன் ஆகமமாகவும், வேதப் பொருளாகவும், ஆரா அமுதாகவும் திகழ்வான். இப்பரம்பொருள் எல்லாப் பொருள்களிலும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பதோடு அவற்றை உருவாக்குபவனும் அவனே. ஈசனின் இவ்வியல்புகளைச் சிவஞானிக்குப் பொருத்திக் கூறி இவ்வீசனே சிவஞானியாக அவதரித்துள்ளார் என்று கூறுகிறார் சிவப்பிரகாசர்.

ஒப்பற்ற அகர முதலிய வண்ணங்களாயிருந்து, பல மந்திரங்களையும், நான்குவித வாக்குகளையும், வேதங்களையும், ஆகமங்களையும், பிற கலைகள் யாவற்றையும், மண், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் போன்றவற்றையும் இவற்றாலாகிய பெரிய உலகத்தையும் தன் சந்நிதானத்தில் உருவாக்குகின்ற திருவிளையாட்டிணையுடைய தலைவராய்ச் சிவஞானி திகழ்வதாய்ச் சிவப்பிரகாசர் கூறுகின்றார்.

'நிகரில் அகர முதலனவாய்
 நின்று பலமந் திரமுநால்
 வாக்கு மறையும் ஆகமமு
 மற்றுங் கலைகள் பற்பலவு
 மண்ணும் புனலுங் கதழெரியும்
 வளியும் விசம்பும் பேருலகும்
 ஆக்கும் விளையாட் டுடைக்குரிசில்
 அடியேஞ் சிற்றி லழியேலே
 அழியாக் கருணைச் சிவஞான

ஐயா! சிற்றி லழியேலே' (மேற்படி. பா.75) என்னும் பாடலடிகள் சிவனுக்குரிய இயல்புகள் சிவஞானிக்கும் பொருந்தி வருவதை எடுத்தியம்புகின்றன.

தொழில் நிலை

தொழில் நிலை என்பது உலகியலில் முத்தொழில்களைக் குறிக்கும். முத்தொழில்கள் என்பன 1. படைத்தல், 2. காத்தல், 3. அழித்தல் முதலியன. பிற்காலத்தில் இம்முன்றோடு அருளல் என்னும் தொழிலும் சான்றோர்களால் படைத்துக் கொள்ளப்பட்டது. அருளல் என்பது முத்தொழில் செய்யும் கடவுளர் அனைவர்க்கும் பொருந்துமாகையால் முத்தொழில் என்று கொள்ளுதலே பொருத்தமாகும். இம்முத்தொழில்களுள் சிவனின் தொழில் அழித்தல் தொழில் ஆகும். சிவபெருமானின் தொழிலும் இப்பரம்பொருளின் வடிவும் சிவஞானிக்கும் பொருந்தி வருவதாய்ச் சிவப்பிரகாசர் படைத்து மொழிந்துள்ளார். சிவபெருமானாகிய எமக்குத் தொழில் அழித்தல் ஆதலின், நும் சிற்றிலை அழிப்பேம் என்று சிவஞானி கூறினால், நின் திருமேனியில் கொண்ட யானைத்தோல் போர்வையையும், பாம்பணியையும் சடையில் தாங்கிய கங்கையாற்றையும், சந்திரனையும் காட்டுக என்று சிவப்பிரகாசர் சிவஞானியை வினவுவதாகப் பாடுகின்றார்.

'செங்கட் கமல மலர்த்தவிசிற்
 சிறந்து தனிவீற் றிருக்குமொரு
 திசைமா முகற்குத் தொழில் படைத்தல்,
 திகிரிப் படைவால் வளைசுமந்த
 அங்கைக் கமல விழிக்கரிய
 அழகன் றனக்குத் தொழிலளித்தல்.
 அழித்த லெமக்குத் தொழிலென்னில்
 அடுபோர்ப் பனைக்கைக் களிற்றுரியும்
 பைங்கட் பணியும் வேணிநெடும்
 பவளக் கொடியிற் றிரைதிரைத்துப்
 பாயுங் கங்கைப் பெயர் யாறும்

பணியத் தகுசுன் முதுகமுத

திங்கட் கொழுந்துங் காட்டென்பேம்

சிறியேம் சிற்றில் சிதையேலே

சிகர மயிலச் சிவஞான

தேவா! சிற்றில் சிதையேலே'

(மேற்படி. பா.76)

என்னும் பாடலில் படைப்புத் தொழில் திசைமாடுகனாகிய பிரமனுக்கும், அளித்தல் தொழில் சக்கரப் படையேந்திய திருமாலுக்கும் உரியன என்று கூறிவிட்டு, சிவனுக்குரிய தொழிலாகிய அழித்தல் தொழிலைச் சிவஞானிக்கு உரியதாய் ஏற்றிக் கூறியுள்ளார்.

'அழித்த லெமக்குத் தொழிலென்னில்' என்னும் தொடரில், சிவஞானியே தம்மைச் சிவபெருமான் என்று கூறுவது போல் அமைத்து இப்பாடலைச் சிவப்பிரகாசர் நயம்பட அமைத்துள்ளார்.

சிவனின் தொழிலாகிய அழித்தல் தொழில் சிவஞானிக்கும் உரியது என்று கூறுவதோடு அமையாது சிவஞானியே அதைக் கூறுவதாய்ப் பாடியுள்ளமையை நோக்குமிடத்துச் சிவபெருமானே சிவஞானியாய் அவதரித்துள்ளார் என்பது உறுதியாகிறது.

மேலும், திருமேனியில் கொண்ட யானைத்தோல் போர்வை, பாம்பணி, சடையில் தாங்கிய கங்கையாறு, சந்திரன் ஆகியவற்றைக் காட்டுக என்று சிவப்பிரகாசர் கூறுவதிலிருந்து ஈசன் தம் உண்மைத் திருமேனியை மறைத்து மானிட உருக் கொண்டு சிவஞானியாக மேலிருந்து கீழுலகிற்கு அவதரித்துள்ளார் என்பது தெள்ளத் தெளிவு. மேலும்,

'பழித்த வுலக முயிராதி

பகவ னெப்பே தித்தென்றும்

பாழ்செய் மூல மலவிருளைப்

பதத்தா லழிக்குஞ் செயலன்றிச்

சுழித்த கடலில் அரவணையிற்

றுயில்வோ னளித்த மலரயனாற்

றோன்று முலக மழித்திடுமத்

தொழிலும் புகழ்செய் யாததெனின்

இழித்த புன்சொற் புன்புலவர்

இசைத்துத் தாமே யழித்தலுறும்

யாப்பே போல இழைத்தளவில்

யாமே யழித்து விடுமிதனை

அழித்தல் நினக்குப் புகழ் தருமோ

அடியேஞ் சிற்றில் அழியேலே

அழியாக் கருணைச் சிவஞான

ஐயா! சிற்றி லழியேலே' (சிற்றிற்பருவம். பா.74) என்னும் பாடலில்,

அரனால் (திருமால்) அளிக்கப் பெற்று அயனால் (பரமன்-பிரமன்) தோற்றுவிக்கப் பெறும் உலகை அழிக்கின்ற அச்செயலும், நின் பேராற்றலுக்குப் புகழை உண்டாக்காதது என்றால், கட்டியவுடன் யாங்களே அழித்துவிடும் இம்மணல் வீட்டை (சிற்றில்) அழித்தல் நினக்குப் புகழை உண்டாக்குமோ? என்று சிவப்பிரகாசர் வினவுவதிலிருந்து சிவனுக்குரிய அழித்தல் தொழில் சிவஞானிக்கும் உரியது என்பது தெற்றெனப் புலப்படும். மேற்கூறப்பெற்ற இச்செய்திகளின் வாயிலாகச் சிவனே சிவஞானியாக அவதரித்த நிலை மேலும் உறுதிப்படுத்தப்பெறுகிறது.

முடிபுரை:

“சிவனேசிவஞானி” என்னும் தலைப்பில் ஆராயப்பெற்ற முடிபுகள்:-

1. சிவனே சிவஞானியாக வந்துள்ளமையை வலியுறுத்தும் பொருட்டே, சிவப்பிரகாசர் நூலின் முதல் பருவமான காப்புப் பருவம் முழுவதிலும் சிவபெருமானை விடுத்துப் பிற தெய்வங்களிடத்துச் சிவஞானியைக் காக்குமாறு வேண்டுகிறார்.
2. 'குருவே சிவம்' என்னும் ஆன்றோர்களின் கருத்துப்படி சிவப்பிரகாசரும் தம் குருவாகிய சிவஞானியையே சிவமெனக் கருதினார்.
3. சிவபெருமான் தம்மை ஆட்கொள்ளுதற் பொருட்டும், மக்களை உய்விக்கும் பொருட்டும் சிவஞானியாக அவதரித்துள்ளார் என்னும் கருத்தைச் சிவப்பிரகாசர் புலப்படுத்துகிறார்.
4. சிவபெருமான் தம் இயற்கை வடிவங்களையெல்லாம் சுமையெனக் கருதி அவற்றை விடுத்து மனித உருக்கொண்டு சிவஞானியாக அவதரித்துள்ளார்.
5. சிவனே சிவஞானியாக இவ்வுலகிற்கு அவதரித்தமையை அவர்தம் அருள்நிறைந்த விழிகளே உணர்த்தி நின்றன.
6. சிவஞானி சாதாரண மானிடர் அல்லர்.
7. முத்திறத் திருமேனிகளையும் ஐந்து சக்திகளையும் தன்னுள் கொண்டதோடு அவற்றையெல்லாம் கடந்த ஞான வடிவினை உடையவர் சிவஞானி.
8. எல்லாம் வல்ல பரம்பொருளாகிய சிவனின் தன்மைகள் முழுவதையும் சிவஞானி பெற்று விளங்குகிறார்.
9. சிவனுக்கு உரியதாகிய அழித்தல் தொழில் சிவஞானிக்கும் உரியது.
10. 'சடைமுடியோன் படிவமுணர்த்தும் விளக்காகி' நின்றவர் சிவஞானி என்பது இவ்வாய்வில் நிரூபிக்கப்பெற்ற உண்மை.
11. எனவே, இவ்வாய்வானது “சிவனே சிவஞானி”யாக அவதரித்துள்ளார் என்பதை உறுதி செய்கிறது.

பாரதிதாசன் கட்டுரைகளில் பெண்ணியச் சிந்தனைகள்

அ.அன்புநிலவன்,

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,

கா.மா.அ.ப.ஆ.நிறுவனம்,

லாசுப்பேட்டை, புதுச்சேரி - 8.

முன்னுரை

சங்ககாலத்தில் பெண்கள் உயர்வாக மதிக்கப்பட்டனர் பின்னர் ஆரியத் தாக்கத்தினால் பெண்களின் நிலைக் தாழ்ந்தது. பெண்களுக்குப் பல்வேறு உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டன. அடிமைநிலை பல நூற்றாண்டுகளாகத் தொடர்ந்தன. 18ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பல்வேறு சமூக சீர்திருத்தவாதிகள் பெண்களின் உரிமைக்காகக் குரல் கொடுக்க ஆரம்பித்தனர். பெண்ணுரிமை எழுச்சி இந்திய முழுவதும் பரவத் தொடங்கியது. பண்டித ஈசுவர சந்திர வித்யாசாகர் சாவித்திரியாய் பூலே முதலானோரைத் தொடர்ந்து சிங்காரவேலர், அம்பேத்கர், தந்தை பெரியார், பாரதியார் வரை பெண்களுக்கு அடிப்படை உரிமைகளைப் பெற்றுத்தர முனைந்தனர்.

அவர்களின் கொள்கைகளால் ஈர்க்கப்பட்ட பாரதிதாசனும் பெண்களுக்கு விழிப்புணர்வு வேண்டும் என்றும் அவர்கள் சமுதாயத்தில் அவர்கள் சந்திக்கும் இழிநிலையையும் எதிர்த்துத் தன் கட்டுரை எழுதத் தொடங்கினார். பெண்கல்வி, கைம்பெண், மறுமணம், பெண்ணிற்குச் சமூகம் இழைக்கும் கட்டுப்பாடு, பெண் விடுதலை, பொருந்தாத திருமணம், குழந்தைத் திருமணம், கலப்புமணம், பெண்கள் ஆண்களுக்குச் சமமாகப் பணியேற்றல், சொத்துரிமை இவற்றைக் குறித்துத் தெளிவாகக் கட்டுரைகளில் தனது கருத்துக்களை வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார். அவற்றை இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது

பெண்ணுக்குரிய பண்புகள் :

பண்டைக்காலம் தொட்டு இன்றுவரைப் பெண்களுக்குரிய பண்புகளாக சிலர் இலக்கணம் கூறி அவரவர் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப அடிமை நிலையை உறுதிப்படுத்த முயல்கின்றனர். தொல்காப்பியர்

“அச்சமும் நாணமும் மடறுமுந்துறந்த நிச்சமும் பெண்பாற்குரிய என்ப...” என்று பெண்களுக்கு இலக்கணமாக வரையறை வகுக்கிறார்.

(தொல்காப்பியம் நூற்பா - 8 - களவியல்)

ஆனால் இதனைப் பாவேந்தர் பெண்களுக்குரிய பண்புகள் எனக் கூறி அவர்களை அடங்கும்படி செய்வது தவறு என்கிறார்.

“பெண்களுக்கு அணிகலன்” அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு ஆகிய நான்குமல்லவா? என்கிறார்கள் சில சிறியார்கள்

என்று அவ்வாறு கூறுபவர்களைச் சாடுகிறார். மேலும் அவர்காலத்தில் பெண் அடிமைத்தனமானக் கட்டுரைகளை அவர் வெறுத்தார். அவர் காலத்தில் பெண் இனமானது என்றும் அடுப்படியிலேயே இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்துகளைக் கொண்ட கட்டுரைகள் மேல்நாட்டு மூடர்களிடமிருந்து மேற்கோளாக எடுத்துப் பதிப்பித்தனர். ஆனால் இவைகளை நாம் என்றும் பொருட்படுத்தியதில்லை. இன்றும் பொருட்படுத்தவில்லை. இனியும் அப்படித்தான் என்று தன் கட்டுரையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். (பா.தா.கட்டு.பக்கம் 291)

பெண்கல்வி :

“கல்வியில்லை உரிமையில்லை பெண்களுக்குக் கடைத்தேற வழியின்று விழிக்கின் றார்கள்....”

(பா.கவி.ப.84)

என்று பெண்கல்வி பெறுவதின் இன்றியமையாமையைப் பாடல் கூறும் பாரதிதாசன் தன் கட்டுரையில்

“எந்தப் பெற்றோரும் மகனுக்குக் கல்வி தேடும் அத்தனை அக்கறையை மக்களுக்குக் கல்வி தேடுவதில் செலுத்துகிறதில்லை. மகன் கல்வி கற்றால் சம்பாதிப்பான் என்று மாத்திரம் நினைக்கிறார்கள். மகள் கல்வி மற்றும் சம்பாதிக்க முடியும். அன்றியும் கல்வி கற்பது பணம் சம்பாதிக்க மட்டுமா? அறிவுப் பெறுவதற்கே கல்வி கற்பது. பெண்கள் கல்வி கற்றால் அறிவு பெற்றத் திகழ்வார்கள். வாழ்க்கைத் துணையாவார்கள். மேலும் அறிவுடையவள், அறிவுடையப் பிள்ளையைப் பெறுவாள்” என்கிறார். (பா.தா.கட்டு.பக் 6,7)

இவ்வாறு பெண்கள் சமுதாயத்தில் உயர்வுபெற பெறுவதற்குக் கல்வி அவசியம் என்கிறார்.

பெண்களைப் பருவமடையும் காலம்வரைப் படிக்க வைத்துப்பின் அவர்களைக் கற்க விடாமல் தடை செய்துவிடுவர். இதனைப் பாவேந்தர் “ஏறக்குறைய 14 வயதில் ஒரு பெண் பருவமடைந்தாய் வைத்தாலும், அதற்குள் அப்பெண் படிக்கும் படிப்பு, அறிவு விருத்திக்குப்

போதுமா? மகன் விவாகம் ஆகியும் படிப்பதுண்டு. அதுபோல் மகனும் பருவமடைந்து இன்னும் விவாகமான பின்னும் படிக்க ஏன் இடங்கொடுக்கக் கூடாது? என வினாத் தொடுக்கிறார்.

(பா.தா.கட்.பக் 11)

வரதட்சணை :

வரதட்சணை என்றும் கொடுமை சமூகத்தில் நிலைபெற்று விட்டதாகவே சொல்லலாம். வரதட்சணைக் கொடுக்காத பெற்றோரும் வாங்காத பெற்றோரும் யாரேனும் இருந்தால் விரல் விட்டு எண்ணி விடலாம். மணமகளுக்குத் திருமணம் நடைபெற மூலக் காரணமே அவளுக்கு செய்யும் சீர்வரிசையும், நகையும், ரொகாகப் பணமும், மாத வருமானமும், வீடு, நிலம் முதலான சொத்துக்களுமே என்பதுதான் உண்மை.

இந்நிலை மாற வேண்டுமானால் 20 வயதுக்கு மேல் உள்ள பெண்களுக்குப் பெற்றோர்கள் காதல், கலப்புத் திருமணங்கள் செய்யும்போது வரதட்சணை குறைந்து நீங்க வாய்ப்புள்ளது. இதனையே பெரியாரும் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

“22 வயது வரைக்கும் பெண்களுக்குக் கல்யாணம் செய்யாமல் இருந்தால் பெண்களே புருஷனைத் தேடிப்பாங்க. வரதட்சணை மறைந்து போகும். காதல் திருமணத்தால் வரதட்சணை இல்லாதொழியும்” என்கிறார் (பாரதிதாசன் பாடல்களில் பெரியாரின் சிந்தனைகள், பக்கம் 143)

இதனையே பாவேந்தர் தன் கட்டுரையில்,

“சில சமயங்களில் பெண்ணுக்குத் தக்க பிரியமுள்ள மாப்பிள்ளையும் அமைவதுண்டு. மாப்பிள்ளையின் தந்தை காசுமாலை போடாத காரணத்தால், அந்த மாப்பிள்ளை தவறிவிடவும் கூடும். பின் காசுமாலைப் போடும் முட்டாளுக்குப் பெண் முடியும்”. என்று கடிந்துரைக்கிறார்.

(பா.தா.கட்டு.பக்கம் 12)

குழந்தைத் திருமணம் :

விளையாட்டுப் பருவம் முடியாத சிறு குழந்தைகளை மணமக்களாக்கி வாழ்க்கையைக் குருடாக்கும் போக்கு ஒரு நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் சமூகத்தில் பரவிக் கிடந்தது. இதனைப் பல்வேறு தலைவர்கள் கண்டித்து வந்தனர். அவ்வகையில் பாவேந்தரும் தன் கட்டுரையில் குழந்தைத் திருமணத்தை எதிர்த்துச் சாடுகிறார்.

“பால்ய மணம் மிக்க நல்லது என்று சொல்லுபவர்களை நாம் ஒன்றும் பேச முடியாது. அவர்கள் மிக்கப் பெரியோர்கள். தாங்கள் பெற்ற பெண்களிடத்தும் பற்று அற்ற பரம யோகிகள்”. (பா.தா.கட்டு.பக்கம் 10)

பெண்ணடிமை :

பெண்களுக்குத் தங்களை ஒப்பனை செய்து கொள்வதில் மிகுந்த நாட்டம் உள்ளது. அம்மனப்பான்மையே அவர்களை மதிப்பில்லாமலும், போகப்பொருளாகக் கருதுவதற்கும் ஏதுவாகிறது. மேலும் பெண்களில் சிலர் ஆபாசமாக ஆடை அணிதல், சமுதாயத்தில் அவர்களை ஒழுக்கமற்ற, இழிநிலைக்குக் கொண்டு சென்று விடுகிறது. இதற்குத் தற்கால சினிமா நட்சத்திரங்களும், மேலைநாட்டுக் கலாச்சாரத் தாக்குதலும், பெண் சுதந்திரம் குறித்துத் தவறானப் புரிதலுமே காரணம். இவற்றைப் பெண்கள் தவிர்க்க வேண்டும்.

பெண்கள் ஒப்பனை செய்வதைப் பாவேந்தர் தன்னுடைய கவிதையிலும்,

“ஆடை அணிகலன் ஆசைக்கு வாசமலர் தேடுவதும், ஆடவர்க்குச் சேவித் திருப்பதுவும்” (பா.கவி, முதல் தொகுதி.ப. 291)

பெண்களின் அலங்கரித்துக் கொள்ளும் ஆசையைக் கண்டிக்கிறார். மேலும்

“ஆணின் குறுகிய புத்தியும், பயமும் ஒன்றுகூடிப் பெண்களுக்குக் காலணிகளையும், தண்டை, சிலம்பு, மிஞ்சி முதலியவற்றையும் உண்டாக்கியிருக்க வேண்டும்.” என்று கூறுகிறார்.

(பா.தா.கட்டு.பக்கம் 268)

பெண்ணடிமை நீங்க வேண்டுமாயின் **“இன்றுமுதல் நகைகள் அணியும் மானங்கெட்டச் செயலை அகற்றுவீர்களாக”** என்று கடிந்துரைக்கிறார். (பா.தா.கட்டு.பக்கம் 269)

கலப்புமணம் :

திருமணம் என்பது ஆணும் பெண்ணும் ஒன்றுகூடி இயற்கை இன்பம் காணவும், ஒருவருக்கொருவர் உதவிகள் செய்து, வாழ்க்கைச் சிக்கலைத் தீர்க்க இணைந்து ஒற்றுமையாக செயலாற்றவுமே என எண்ண வேண்டும். சுதந்திரமாகத் தங்கள் கருத்துக்களைக் கூறவும், சமத்துவமாக வாழவும், மதிப்பாக ஒருவருக்கொருவர் நடத்திக்கொண்டு அன்பாக பொறுப்பாக சமுதாயத்தில் கடமை தவறாது நடந்து கொள்வதே திருமண வாழ்க்கையின் பயனாகும். ஆனால் தற்போது திருமணம் பல்வேறு தேவையற்ற காரணங்களால், பேராசையால், மூடநம்பிக்கையால், அடிமை எண்ணத்தால் வேறு திசை நோக்கிச் செல்கிறது.

மணமகனுக்கு ஒத்த அறிவு, கல்வி, அன்பு, தோற்றம், ஒற்றுமை இவைகளையேப் பொருத்தமாகப் பார்க்க வேண்டும். மேலும் சாதி, சமய, குல வழக்கப்படி திருமணம் செய்யும் பெற்றோர்கள் ஒத்த வசதி, கல்வி, இவை இல்லாவிட்டாலும் தன் சாதி உயர்வுக்குப் பொருத்தமற்ற திருமணத்தை செய்விக்கும் நிலை உள்ளது. பெண்கள் தாங்கள் கல்வி கற்று, சுயமாகச் சிந்திக்க வேண்டும். மணமகனைத் தானே தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்.

இதனால் வரதட்சணை ஒழியும், சாதிமறுப்பு உண்டாகும். பெண்ணின் வாழ்வு மகிழ்வறும். தான் தேர்ந்தெடுத்த மணமகனுடன் வாழும் பொறுப்பும், கடமையும் உள்ளதால் அக்கறையுடன் வாழ்க்கை நடத்துவாள். இதனைப் பாவேந்தர்,

“இக்காலத்தே சுயமரியாதை ஒளிபெற்ற ஆடவர் சிலர் கலப்புமணம் புரிந்து கொள்ளத் தாமே முன்வருவது போல் தம்மின் வேராகிய சாதிக்காரனையும், அவன் விவேகத்தைக் கருதி அவரை மணந்து கொள்ளப் பெண்களும் தாமாக முன்வர வேண்டும். இவ்விஷயத்தில் சமூகம் ஆதரவு காட்ட வேண்டும். ஒரு கலப்பு மணத்தால் இரண்டு குடும்பம் தம் மூடத்தனமாகிய சாதிக் கொள்கையினின்று விடுபடுகின்றன. நாட்டின் சமத்துவத்திற்கும், ஆடவர் பெண்டிர் சமத்துவத்திற்கும், கலப்புமணம் ஏற்ற வழியாகும்” என்கிறார். (பா.தா.கட்டு.பக்கம் 13)

கைம்பெண் :

“புருஷனை இழந்தப் பெண்கள் நமது நாட்டு வைதீக மத வெறியர்களால் படுத்தப்படும் கஷ்டங்களை எழுதி முடியாது. வைதீகர்கள் கூற்றுப்படி விதவைப் பட்டத்தை ஒப்புக் கொண்டு வீட்டுக்குள் அடைப்பட்டு கிடக்கும் பெண்களின் எண்ணிக்கை கணக்கிலடங்காது. அவர்கள் படும்துயரத்தை விளக்கிக் கூறுவதென்றால் எந்த மனிதனும் கேட்டு சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியாது.” என்று கூறுகிறார். (பா.தா.கட்டு.பக்கம் 298)

பெண்கள் சமத்துவம் :

ஒரு பெண் தன் வாழ்வில் ஒரு ஆணைச் சார்ந்து இருக்கும் படியாகவே கட்டமைக்கப்பட்ட சமுதாயமே தற்போதுவரை நீண்டு தொடர்வதைக் காண முடிகிறது. பிறந்தவுடன் தந்தைக்கும், பின் கணவனுக்கும், அதற்குப் பின் மகனுக்கும் என்று குடும்பத்தாலேயே சிறை வைக்கப்படுகிறாள். அனைத்து நிலைகளிலும் ஆண் வர்க்கமே முன்னிறுத்தப்பட, பெண் ஓரங்கட்டப்படுவதே இயல்பாகக் காண முடிகிறது. இதனால் கல்வி, பொருளாதாரம், சமூக, பண்பாட்டு, நிலையில் கீழ்த் தள்ளப்பட்டு தாழ்ச்சியில் உழல்கிறாள்.

“நம் நாட்டில் பெண்கள் நிலைமையானது மிக்க கவலைக்கிடமானது, வேர்த் தொடங்கி உச்சிகள்வரை முழுதும் திருத்தம் செய்யப்பட வேண்டும். பெண்களின் கேவல நிலைமைக்கு நம்நாட்டு மூடப்பழக்க வழக்கங்களே காரணம் என்று சொல்ல வேண்டும்.” என்று கடிந்துரைக்கிறார். பா.தா கட்டு. ப.6)

முடிவுரை:

பாரதிதாசனின் பெண்ணியக் கருத்துக்கள் அனைத்துத் தரப்பு பெண்களுக்கும் மிகவும் தேவையானதாகவும் வரவேற்கத்தக்கதாகவும் உள்ளதாகத் கருதலாம். கல்வி, மணம், சொத்துரிமை, பணி இவற்றில் ஆணுக்குச் சமமாகப் பெண்கள் சமுதாயத்தில் விளங்க

வேண்டும் என்று விரும்புவதைப் பார்க்க முடிகிறது. கற்பு என்பது இருபாலருக்கும் உரியது. கட்டுப்பாடுகளைப் பெண்கள் மீது திணித்தால், அதை அவர்கள் உடைக்க தயங்கக் கூடாது என்று கூறுவதால், பெண்களே தங்களுக்குரிய முன்னேற்றத்திற்கான தடைகளை களைய முன்வர வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறார். இதன்மூலம் பெண்களுக்கு ஆதரவாகவும், உற்சாகம்- ஊக்கம் அளித்துப் பிற்போக்குத் தனங்களை அகற்றவும் விழைகிறார். காதல், கலப்பு திருமணத்தால் வரதட்சனை ஒழியும், சாதிவேறுபாடு மறையும் என்று கூறுகிறார். பாரதிதாசனின் இக்கருத்துகள் சமுதாய மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திடும் சீர்திருத்தக் கருத்துக்களாக உள்ளது.

தமிழர் பண்பாட்டில் கலாச்சாரப் பதிவுகள் - ஓர் ஆய்வு

ப. நித்யா

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்

இந்தியப் பண்பாடு மற்றும் சுற்றுலாவியல் துறை

அரசினர் கலைக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)

கும்பகோணம்

முன்னுரை

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தொன்மை வாய்ந்தது தமிழர் பண்பாடு. பண்டைய தமிழர்கள் பண்பாட்டில் சிறந்து விளங்கியவர்கள். இவ்வாறாகஇ தமிழர்களின் பண்பாட்டில் கலாச்சாரப் பங்களிப்பு என்பது மிகவும் முக்கியமான தனித்துவம் வாய்ந்ததாகும். இத்தகைய கலாச்சாரம் தமிழர்களின் பண்பாட்டினை நமக்கு பல்வேறு இலக்கியங்களின் மூலம் நாம் அறிய முடிகின்றது. தமிழ் இலக்கியங்களில் கலாச்சார பதிவுகளை இக்கட்டுரை வாயிலாக வெளிபடுத்துதாக அமைகின்றது

கருச் சொற்கள்: தமிழ் இலக்கியங்கள்இ பண்பாடுஇ கலாச்சார பதிவுகள்

பண்பாடு

பண்பாடு என்பது மனிதனை விலங்கினின்று வேறபடுத்திக் காட்டுவதே ஆகும். இப்பண்பாடு காலம்இ நாடுஇ இனம் போன்றவற்றிற்கு இடையே பல்வேறு வேறுபாட்டினை உடையது. ஒரு நாட்டின் பெருமைக்கும் சிறப்புக்கும் அந்நாட்டில் வாழும் மக்களின் பண்பாடு தான் காரணம். என்பதைஇ

“நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ

அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ

எவ்வழி நல்லவ ராடவர்

அவ்வழி நல்லை வாழய நிலனே” (புறம். 187)

என்ற ஓளவையார் அவர்களின் பாடல்கள் எடுத்தியம்புகின்றது.

பண்படுத்தலே பண்பாடு ஆகும். பண்பாடு என்னும் சொல் பண்படு எனும் வினையடியாகப் பிறந்தது. பண் என்ற சொல்லுக்குப் பொதுவாக இசைஇ உருவாக்குதல்இ செய்தல் முதலான பொருள்கள் அமைந்துள்ளன.

“பண்என்னாம் பாடற்கு இயைபின்றேல் கண்என்னாம்

கண்ணோட்டம் இலாத கண்” (குறள் 573)

என்ற குறளில் இடம்பெறும் பண் என்னும் சொல்லிற்குப் பாடலில் உள்ள இசைவு என்பது பொருள். பாடலில் உள்ள இசைவு சரியாக அமைந்தால் தான் அதை நாம் பண் என்று கூறமுடியும். எனவே பண்படுத்தல் என்பது இசைவு படுத்தல். பண்படுத்தல் என்பது இசைவு படுத்துதல். பலர் ஒன்று சேர்ந்து இசைந்து வாழும் வாழ்க்கையைப் பண்பட்ட வாழ்க்கை என்றும்இ அவர்களைப் பண்பட்ட மக்கள் என்றும்இ அவ்வாறு இசைந்து ஒழுகுதலைப் பண்பாடு என்றும் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

பண்படுவது பண்பாடு ஆகும். பண்படுதல் சீர்ப்படுதல் எனவும்இ பண்படுத்துதல் என்பது சீர்ப்படுத்துதல் எனவும் பொருள்படும். நிலத்தை விவசாயத்திற்கு ஏற்றவாறு செய்பம் செய்வது பண்படுத்துதல் எனப்படும். இவ்வாறாகஇ நிலத்தை பண்படுத்துதல் போல இனத்தைப் பண்படுத்துவது பண்பாடு என்பர் பன்மொழி அறிஞர் கா. அப்பாதுரைஇ

“மெய்ம்மையாம் உழவைச் செய்து

விருப்பெனும் வித்தை வித்திப்

பொய்ம்மையாம் களையை வாங்கிப்

பொறையெனும் நீரைப் பாய்ச்சித்

தம்மையும் நோக்கிக் கண்டு

செம்மையுள் நிற்ப ராகில்

சிவகதி விளையு மன்றே”

- அப்பர் தேவாரம்இ 4.76.2

என்பர் நாவுக்கரசர். மனத்தைப் பண்படுத்தி நற்பண்புகளுக்கு உரியதாகப் பக்குவமடையச் செய்வது சிறந்த பண்பாடு எனலாம்.

இத்தகைய பண்பாடு பற்றிய தனித்துவத்தினை நாம் புலமைமிக்க புலவர்கள் நாம் எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். பண்பாட்டில் சிறந்து விளங்கிய நம் முன்னோர்கள் கலாச்சரத்திலும் தனித்துவாக விளங்கினர். அதாவது இயல்இ இசைஇ நாடகம்இ போன்ற முத்தமிழிலும் சிறந்து விளங்கினர்.

இசை

தமிழ்ப் பிள்ளைகள் தம் குழந்தைப் பருவத்தில் தாலாட்டு பாக்களையும் ஊசல் பாக்களையும் கேட்டனர். விளையாடும் பருவத்தில் பந்து விளையாடும் பாடல்கிள (கந்தக வரி)இ அம்மாணைஇ பொற் கண்ணம்இ சாழல்இ தெள்ளேணம்இ உந்தி பறத்தல்இ கோள் நோக்கம் முதலிய ஆடல்களுக்குரிய பாடல்களைப் பாடி மகிழ்ந்தனர். மணத்தில் மங்கல வாழ்த்துப் பாடலைப் பாடினர். தொழிலுக்குரிய பாட்டு அதாவது வள்ளைப் பாட்டுஇ நீர் ஏற்றப்பாட்டு முதல் உழைப்புத் தொழில்கள் அனைத்தும் பாடல்கள் இருந்தன. சங்ககாலத்தில் குறிஞ்சி நில மக்கள் இறை வழிபாட்டில் இனிமையப் பாக்கொண்டு குன்ற குரவை ஆடினர் என்பதும் சங்க இலக்கியத்தில் நாம் காணலாம். கொற்றவையை வழிபடப் பாலை நில மக்கள் பிற கருவிகளையும் பயன்படுத்தி வேட்டுவ வரி பாடினர். முல்லை நில மக்கள் பாடிய ஆய்ச்சியர் குரவையில் பாடுவர். மருதப் பண் மற்றும் நெய்தல் பண் அந்தந்த நிலத்திற்குரியவை.

நடனத்திற்கும் நாடகத்திற்கும் இசை இன்றியமையாத ஒன்றாகும். ஆதலால் சங்ககாலத்தில் இசை ஆசிரியர்கள் பல் இருந்தனர். பெண்கள் உலக்கை கொண்டு குற்றும் பொழுதும் பந்து ஆடும் பொழுதும் பாடிக் கொண்டே செயல்பட்டனர். மேலும் கடற்கரையில் இன்பமாக பாடும் பாடல்களுக்கு கானல்வரி என்று பெயர். இதனை சிலப்பதிகாரத்தில்இ

மருங்கு வண்டு சிறந்தாப்ப

மணிப்பூ ஆடை அதுபோர்த்துக்

கருங்க யற்கண் விழித்தொல்கி

நடந்தாய் வாழி காவேரி

திருந்து செங்கோல் வளையாமை

அறிந்தேன் வாழி காவேரி

- சிலப்பதிகாரம்இ கானல்வரி

மருத நிலத்திலும் நெய்த நிலத்திலும் எழுகின்ற இசைகள் ஒன்றுபடுவதை அங்குள்ள மக்களும் மற்றைய உயிர்களும் அனுபவித்து உறங்கும் திறனைக் கூறும் செய்யுள் இன்பம் பயக்கின்றது

கொன்றை வேயங்குழல் கோவலர் முன்றிலில்

கன்று (உ)றக்கும் குரவை கடைசியார்

புன்ற லைப்புனம் காப்புடைப் போதரச்

சென்றி சைக்கும் நுழைச்சியார் செவ்வழி – கம்பராமாயணம்

நடனம்

நானிலங்களிலும் இருந்த வள்ளல்கள் பாற் சென்று உள்ளக் குறிப்புப் புறத்து வெளிப்பட ஆடிய நடனமங்கை பண்டைத் தமிழகத்தில் விறலி என்னும் பெயர் பெற்றனர். இவ்விறலியர் பாணருடனும் கூத்தருடன் சென்று வள்ளல்களிடம் பரிசு பெற்றனர். அவர்கள் பெரும்பாலும் பாணருடன் செல்வது வழக்கம். விறலி ‘ஆடுமகள்’ என்று பெயர் பெற்றாள்.

ஆடல் கலைகளில் சிறந்து விளங்கிய மாதவிஇ

நெய்திரள் நரம்பில் தந்த மழலையின் இயன்றபாடல்

தைவரு மகர வீணை தண்ணுமை தழுவித் தூங்கக்

கைவழி நயனம் செல்லக் கண்வழி மனமும் செல்ல

ஐயநுண் அடையார் இடும் நாடக அரங்கு கண்டார்

- சிலப்பதிகாரம்

இவ்வாறாக ஆடல்கலையின் பதிவுகளை நாம் காணலாம்.

பல்லவர் காலத்தில் எழுந்த சைவத் திருமுறைகளில் இறைவானடிய பல்வேறு கூத்துகள் பதிவு பெற்றுள்ளன. நடன மாதர் பாடல் பெற்ற சிறந்த கோவில்களில் இருந்து நடனக் கலையை வளர்த்து வந்தனர் என்பதைத் திருப்பதிகங்களில் காணலாம்.

“தேனார் மொழியார் திளைத்தல்

காடித் திகழும் குடமூக்கில்

வலம்வந்த மடவார்கள் நடமாட

முழுவதிர மழையென் றஞ்சித்

சிலமந்தி அலமந்து மரமேறி

முகில்பார்க்கும் திருவையாறே

தண்டு உடுக்கை தானம் தக்கை சார

நடம் பயில்பவர் உறையும் புகார்

சீராலே பாடல் ஆடல் சிதைவில்லாதோர்

ஏரார்பூங் கச்சி”

என்பனவும்இ இவை போன்று திருப்பதிகங்களில் வருவனவும் அக்காலக் கூத்துக்கலை வளர்ச்சியை நன்கு உணர்த்துவனாவும்

நாடகம்

கூத்து என்னும் சொல் முற்காலத்தில் நடனம் என்றும் பிற்காலத்தில் கதையோடு கூடிய கூத்தாகிய நாடகம் என்று குறிக்கின்றது. கூத்து அல்லது நாடகம் என்பது நுண்கலைகளுள் ஒன்றாகும். சிலப்பதிகாரம் ஒன்றே நாடகக் காப்பியமாக இருந்து வருகின்றது. மேலும் நாடகத்தை பற்றிய பதிவுகள் பெருங்கதையில் சில காணப்படுகின்றன.

“நயத்திறம் பொருந்த நாடகம் கண்டும்

நண்புணத் தெளித்த நாகம் கோல

வாயிற் கூத்தும் சேரி பாடலும்

கோயில் நாடகக் குழுக்களும் வருகென”

கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மாணிக்கவாசகர் தமது திருவாசகத்தில் இ
“நாடகத்தால் உன்னடியார் போல் நடத்து” என்று கூறியிருந்ததாலும் இ நம்மாழ்வார் இ பிறவிமா
மாயக் கூத்தினையே” என்று கூறியிருந்ததாலும் இ கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் நாடகங்களின்
பதிவுகள் இடம் பெற்றுள்ளன என்பதை நாம் அறியலாம்.

முடிவுரை

இவ்வாறாக தமிழ் இலக்கியங்களில் பண்டைய தமிழர்களின் கலாச்சாரப் பதிவுகள்
பல இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. புழந்தமிழர்கள் கலாச்சாரங்களில் தனித்துவமாக சிறந்து
விளங்கியதை இக்கட்டுரையின் முடிவாக அமைகின்றது. மேலும் கூத்து என்னும் நாடகத்தின்
மூலம் பல்வேறு வரலாற்று சிறப்புமிக்க கதைகளை நாம் அறிகின்றோம். ஆகவே தமிழர்
பண்பாட்டில் சிறந்த வியங்கும் பறைஇ கூத்து போன்ற கலாச்சாரங்களை நாம் பாதுகாப்போம்.

உதவிய நூல்கள்

1. டாக்டர் தெ. போ. மீனாட்சி சுந்தரனார் இ தமிழும் பிற பண்பாடும் இ நியூ செஞ்சுரி புக்
பிரைவேட் லிமிடெட் இ சென்னை இ 1981
2. டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார் இ தமிழக கலைகளும் கல்வெட்களும் பாவை
பப்ளிகேஷன்ஸ் சென்னை இ 2011
3. திரு. சு. ஆறுமுக முதலியார் இ இலக்கிய ஓவியங்கள் இ பழனியப்ப பிரதர்ஸ்
சென்னை-5
4. வித்துவான் ஜி. சுப்பிரமணிய பிள்ளை இ தமிழ் உள்ளம் இ மாணிக்க வாசகம்
நூலகம் இ சென்னை 1976

எடுத்துரைப்பியல் நோக்கில் பரிசுத்த வேதாகமம்

J.ஜோதிமணி

உதவிப்பேராசிரியர்

பூ.சா.கோ. கலை அறிவியல் கல்லூரி

கோவை - 641 014.

முன்னுரை

உலகின் தொன்மையான மொழிகளுள் தமிழும் ஒன்று. எண்ணிலடங்கா இலக்கண இலக்கிய வளங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது இம்மொழி. இங்ஙனமே பாரில் மனிதனைப் பண்படுத்த பல சமயங்கள் தோன்றி வளர்ந்தும், வாழ்ந்தும், மலர்ந்தும், மறைந்தும் வருகின்றன என்பது நாம் அறிந்த உண்மையே. சமயம் என்ற சொல்லானது சமைத்தல் (பக்குவப்படுத்துதல்) என்ற வேறு சொல்லில் இருந்தே தோன்றியது எனலாம். பல்வேறு காரணிகளால் சிதைந்து போன மனித மனங்களைப் பக்குவப்படுத்தும் நோக்கில் உருவாக்கப்பட்டதே சமயம் என்று கூறுதல் சாலப் பொருந்தும்.

அவ்வகையில் மனிதனைப் பண்படுத்தி இவ்வுலகில் அவனை மிகச்சிறந்த மனிதனாக வாழ வழிகாட்டக் கூடிய சமயமாக இருந்தது கிறித்துச்சமயமாகும். இச்சமயத்தின் புனித நூல் பரிசுத்தவேதாகமம் ஆகும். சமகாலத்தில் வளர்ந்து வருகிற கோட்பாடுகளுள் எடுத்துரைப்பியல் கோட்பாடும் ஒன்று. இக்கோட்பாட்டை பரிசுத்த வேதாகமத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பருந்துப் பார்வையைக் கொண்டு ஆராயும் நோக்கில் இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

நோக்கம்

கணினிபொறி யுகமான இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டில் அறிவியல் தொழில்நுட்பங்கள் பெருகி உள்ளது. இதன் விளைவாக போட்டி, பொறாமை, போர், வன்முறை, பேரிடர் மற்றும் பெருந்தொற்று போன்ற காரணத்தால் உலகில் அமைதியின்மையும் வறுமையும் நிலவி வருகிறது. இதனைச் சரி செய்யும் வழியைப் பற்றி ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

கருதுகோள்

கிறித்துவக் கோட்பாடுகளுள் தலையாய கோட்பாடு அன்பு அந்த அன்பானது சுயநலமற்ற அன்பாக இருந்தால் உலகில் வறட்சி நீங்கி வளமை உண்டாகும் என்பதே இக்கட்டுரையின் கருதுகோளாகும்.

எடுத்துரைப்பு

மேலைநாடுகளில் உருப்பெற்று இந்தியாவில் குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்குத் தமிழ்ச் சான்றோர்களால் அறிமுகம் செய்யப்பட்டதே எடுத்துரைப்பியல் எனும் கோட்பாடு ஆகும். இக்கோட்பாட்டிணைக் கொண்டு ஆராயப்பெறாத தமிழியல் புலங்கள் நிரம்ப உள்ளன என்பது எவராலும் மறுக்க முடியாத உண்மை ஆகும். படைப்பாளிக்கும் படைப்பிற்கும் இடையே உள்ள நெருங்கிய தொடர்பினை எடுத்துரைக்கிறது இக்கோட்பாடு. பனுவல் என்கிற உரைக்கும் படைப்பிற்கும் இடையே உள்ள தொடர்பினை விளக்குவதாகவும் அமைகிறது. படைப்பாளி, உரையாசிரியர், வாசகர் இவர்களுக்கு இடையேயான ஒரு படைப்பைப் பற்றிய தெளிவானது புரிதல்களையும் சிந்தனைகளையும் விளக்குவதாகவும் அமைகிறது. மேலும் நேர்மறை எடுத்துரைப்பியல், எதிர்மறை எடுத்துரைப்பியல் என்ற கோட்பாட்டின் பகுப்பானது இலக்கியங்களிலுள்ள நேர்மறை மற்றும் எதிர்மறைச் சிந்தனைகள் சமுதாயத்தில் எத்தகைய தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன என்பதை பற்றியும் விளக்கிறது. காலம், கருத்து, கொள்கை என்பவையின் அடிப்படையில் இக்கோட்பாடு கட்டமைக்கப்படுகிறது. இக்கட்டமைப்பால் இறந்தகால, நிகழ்காலம், எதிர்கால சிந்தனைகள் ஒருபடைப்பில் எங்ஙனம் இடம் பெற்றுள்ளன. அத்தோடு ஒரு மனிதனின் வாழ்வியலோடு எவ்வாறு தொடர்புடையது, ஒரு மனிதனைப் பண்படுத்தும் கருவியாக ஒரு படைப்பு எம்முறையில் செயல்படுகிறது என்பதைப் பற்றியெல்லாம் விளங்கவும், விளக்கவும் முடிகிறது. இங்ஙனம் ஒரு படைப்பாளி தன் படைப்பில் கதாபாத்திரங்கள் மற்றும் உவமை, உருவகம், கற்பனை, எதுகை, மோனை போன்ற கவிநயத்தோடு ஒரு படைப்பை உருவாக்குதல் அந்தப் படைப்பாளியின் கவித்துவமும் எடுத்துரைப்பியல் கோட்பாடு வழி விளக்கப்படுகின்றன. இதுவரையில் மிகக்குறைந்த அளவிலான ஆய்வேடுகள் மற்றும் ஆய்வுக்கட்டுரைகளே எடுத்துரைப்பியல் கோட்பாட்டோடு தொடர்புபடுத்தப்பட்டு தமிழ் இலக்கியங்களில் ஆராயப்பட்டுள்ளது. இக்கட்டுரையில் காலம், கருத்து, கொள்கைகள் போன்றவை அளவுகோலாக பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

கிறித்துவம்

யூத சமயத்தின் வளர்ந்த நிலையே கிறித்துவம் ஆகும். பிதாவாகிய தேவன் ஐந்து நாட்களில் உலகைப் படைத்து ஆறாம் நாளில் களிமண்ணினால் மனிதனைத் தம்முடைய வடிவில் படைத்தார். தம்மால் படைக்கப்பட்ட மனிதனால் உலகில் சந்ததி பெருகின. பெருகிய மனிதகுலம் பாவம் செய்யவும் துணிந்தன. இந்நிலையில் மனிதனைப் பண்படுத்த தேவன் பல கட்டளைகளை (விதிமுறைகளை) வகுத்துக் கொடுத்தார். ஆனால் மனிதனோ அக்கட்டளைகளை பின்பற்றவில்லை. அதே நேரத்தில் மனிதன் நீர் தெய்வமானபடியால் இந்தக் கொள்கைகளையும் விதிமுறைகளையும் தவறாமல் கைக்கொண்டு வருகிறாய் என்றார்கள். அதனால் பிதாவாகிய தேவன் தாம் இப்புவலகில் மனிதனாகப் பிறந்து (ஏசு) மனிதன் வாழ வழிகாட்டி அதே மனிதர்களால் துன்புறுத்தப்பட்டு சிலுவை மரணத்தை முத்தம் செய்து மூன்றாம் நாள் உயிர்த்தெழுந்து அவரே கிறித்து என்ற இரட்சகர் ஆவார். இவரது கொள்கைகளையும் கோட்பாடுகளையும் அறவுரைகளையும் கிறித்துவம் என்று அழைக்கப்பட்டனர். இக்கோட்பாட்டை பின்பற்றியவர்கள் கிறித்துவர் ஆவர்.

கொள்கை

ஒரு தனிமனிதன் அல்லது ஒரு குழுவினர் தனக்கென்று வரையறுத்துக்கொள்கின்ற அறம் சார் விதிமுறைகளே கொள்கை என்ற சொல்லாடலுக்குள் அடங்கும். ஒரு படைப்பாளன் தன் படைப்பில் கதை மாந்தர்கள் மற்றும் கதைப் பின்னலின் வாயிலாகத் தனக்கான கொள்கையை விளக்குகிறான். இது எடுத்துரைப்பியல் கோட்பாட்டின் ஓர் அங்கமாக அமைகிறது. கிறித்துவத்தின் தலையாய கொள்கை சுயநலமற்ற அன்பாகும். குறித்து தாம் வாழ்ந்து போதனை செய்ததே திருவிவிலியம் ஆகும். திருவிவிலியத்தைப் படைப்பாளர் கிறித்துவின் சீடர்களே என்று கூறுதலே சாலப் பொருந்தும். இவ்விடத்தில் அன்பு என்ற கொள்கையானது இரு வேறு நிலைகளில் போதிக்கப்படுகிறது. முதலாவதாக,

“உன் தேவனாகிய கர்த்தரிடத்தில் உன் முழு

இருதயத்தோடும், உன் முழு ஆத்மாவோடும், உன் முழு

மனத்தோடும் அன்பு கூறுவாயாக; இது முதலாம் பிரதான

கற்பனை”

மத்தேயு 23:37:38 பரிசுத்த வேதாகமம்

இதில் ஒரு மனிதன் தன் முழு மனத்தோடு இறைவன் இடத்தில் அன்பு கூற வேண்டும் என்ற கருத்தாக்கத்தை எடுத்துரைக்கிறது. அதாவது ஒரு மனிதன் தனக்கு இணக்கமான தன்னோடு இருக்கும் மற்றவர்கள் மீது அன்பு காட்டும் இடத்து தான் அன்பு காட்டியவர்களிடமிருந்து அதே அன்பை எதிர்பார்க்க நேரிடும். அவ்வேளையில் அவரிடமிருந்து அன்பு கிட்டாமல் போனால் அவரது மனம் ஏமாற்றம் அடையும். அதனால் பகை, பழிவாங்கல், வன்மம் போன்ற மனிதனைச் சீர் அழிக்கக்கூடிய பல செயல்கள் அவனது வாழ்க்கையில் மேலோங்கி நிற்கும். இந்நிலையை மாற்றவே கிறித்து தன்னிடத்தில் அன்பு கூறுப்படியும், அவ்வாறு அன்பு கூறும் மனிதர்கள் எவ்வித புறகாரணிகளால் தோல்வியைத் தம் வாழ்வில் தழுவ மாட்டார்கள் என்ற சித்தாந்தத்தை எடுத்துரைக்கிறார்.

இரண்டாவதாக,

“இதற்கு ஒப்பாயிருக்கிற இரண்டாம் கற்பனை

ஏன்னவென்றால், உன்னிடத்தில் நீ அன்பு கூறுவது போலப்

பிறரிடத்திலும் அன்பு கூறுவாயாக என்பதே”

மத்தேயு - 23:39

தன்னைத்தானே நேசிப்பது போல் பிறரையும் நேசிப்பது இதன் சாரம்சமாகும். ஒருவன் தன் உடலில் உள்ள ஏதேனும் ஓர் உறுப்பிற்கு அதாவது (கண், காது, இதயம்) சேதம் ஏற்பட்டால் அது அப்படியே இருக்கட்டும் என்று விட்டுவிடுவானோ அல்லது மருத்துவர்களிடம் சென்று அவ்வுறுப்பு பழுதானதற்கான காரணத்தை அறிந்து கொண்டு சரி செய்ய முயற்சிப்பானோ இங்கு சரிசெய்ய முயற்சிப்பதே இயல்பாக நடக்கக்கூடிய ஒன்றாகும். இச்செயலே தன்னைத் தான் நேசிப்பதற்கான அடையாளமாகக் கொள்ளலாம். இவ்வாறு ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் நடை, உடை, பாவனைகளால் மற்றவர்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள்

என்பதை அறிந்தும் அதை தொடர்ந்து செய்வது பிறரை இன்னல்களுக்கு உட்படுத்துவதைக் குறிக்கும். இங்ஙனம் தன் செயலால் பிறநபர்கள் காயப்படுகிறார்கள் என்பதை அறியும் ஒரு நபர் தன்னை நேசிப்பது போல் பிறரை நேசிக்க முயன்றால் கற்பழிப்பு, கொலை, முன்விரோதம், கொள்ளை, குடிவெறி, போதை வஸ்துகளுக்கு அடிமையாதல், தீவிரவாதம், இனவெறி, மொழி, சாதி சமயம்சார் அகோர நிலைகளுக்கு இடம் இல்லாமல் போகும் என்ற உண்மையை எளிமைப்படுத்தி அன்பின் வாயிலாக எடுத்துரைக்கிறார் அன்பின் மகனாகிய ஏசு கிறித்து. இதனை,

“அன்பின் வழியது உயர்நிலை அ.திலார்க்கு

என்புதோல் போர்த்த உடம்பு”

குறள் 80

என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

மேலும் வடமாநிலத்தில் ஐந்தாம் ஆண்டு மருத்துவக் கல்லூரி பயிலும் ஒரு மாணவி கல்விக்கட்டணத்தைக் கல்லூரி செலுத்த இயலாததால் தற்கொலை செய்துகொண்டதாக செய்தி வெளிவந்தது.

மனித மனங்களைச் சலவை செய்யக்கூடிய இன்றைய காலகட்டத்தில் அன்பு தனிந்து போனது ஏனோ கிறித்துவின் அன்புக் கொள்கை பின்பற்றாத காரணத்தால்தான் இச்சமுதாயத்தில் மனிதநேயம் மாண்டுபோனது. அந்தக் கல்லூரி மாணவி லட்சங்கள் இன்மையால் இலட்சியக் கனவை அடைய முடியாமல் தன் உயிரைத் தானே மாய்த்துக் கொள்ளக்கூடிய அவல நிலை ஏற்பட்டதே என்ற எண்ணம் எழுகிறது.

வீடுகளுக்கு இடையே உள்ள சுவர்களை இடிப்போம் என்றார் பாரதிதாசன். இங்கு சுவர் என்பது நம்முடைய மனதில் காணப்படும் அறியாமை என்கிற இருளை ஆகும். அந்த இருள் என்கிற சுவரை இடித்து அன்பு எனும் விதையை விதைக்குமிடத்து பகை, கோபம், பொறாமை போன்ற காரணிகளால் ஏற்படும் விளைவுகள் தவிர்க்கப்படும்.

கருத்து

ஆங்கிலத்தில் opinion, judgement, viewpoint or statement என்ற சொல்லால் பிரயோகப்படுத்தப்படுகிறது. ஒரு கொள்கையை வலுப்படுத்தக்கூடிய செயல்கள் மற்றும் சிந்தனை துளிகள் கருத்து என்றே கூறலாம். இது நடைமுறை வாழ்க்கையில் நாம் அனைவரும் பயன்படுத்தக்கூடிய ஒன்றாகவே இருக்கிறது. பரிசுத்த வேதாங்கமும் அன்பு என்ற கொள்கையை வலுப்படுத்தப் பல சித்தாங்கங்களைப் எடுத்து இயம்பியுள்ளன.

“அன்பு நீடிய சாந்தமும் தயவுமுள்ளது: அன்புக்குப்

பொறாமயில்லை: அன்பு தன்னைப் புகழாது

இறுமாப்பாயிராது. அயோக்கியமானதைச் செய்யாது

தற்பொழிவை நாடாது. சினமடையாது. தீங்கு நினையாது,

அநியாயத்தில் சந்தோசப்படாமல் சத்தியத்தில்

சந்தோசப்படும். சகலத்தையும் தாங்கும், சகலத்தையும்

சகிக்கும்”.

கொரிகந்துயர் 1:13:4,5,6,7

சினம் தவிர்த்தல், தீங்கு நிணையாது இருத்தல், தற்புகர்ச்சி கொள்ளாமல் இருத்தல், அநியாயத்தில் மகிழாது இருத்தல், தாங்குதல், தப்புவித்தல், ஏந்துதல், சுமத்தல், விலகல், விட்டுவிடல், விட்டுக்கொடுத்தல் போன்ற கருத்தாக்கங்கள் அன்பு என்ற கொள்கையை சுற்றி வலம் வரக்கூடிய அதாவது வலுப்படுத்தக்கூடிய சொல்லாடலாக அமைந்து இருக்கிறது. இதை ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் தன்வாழ்வில் கடைப்பிடித்தல் அவசியமான ஒன்றாகும். அங்ஙனம் கைக்கொண்டால் யாவருக்கும் இவ்வுலகிற்கு ஒளிதரக்கூடிய கலங்கரை விளக்கமாக இருக்க முடியும். ஏன்பதில் ஐயமில்லை. மேலும் சமகாலத்தில் ஏற்பட்டு இருக்கின்ற ரஷ்ய - உக்ரைன் போர், பாலஷ்தீன் - இஸ்ரேல், இந்தியா - பாகிஸ்தான், சீனாவிற்கான எல்லைச் சிக்கல்கள், சிரியா ஆப்கானிஸ்தான் போன்ற நாடுகளில் காணப்படும் உள்நாட்டு போர்களுக்கான காரணங்களாக அன்பு என்ற கொள்கையை வடிவமைக்கக்கூடிய காரணிகளைக் கைக்கொள்ளாமல் விட்டுவிடுவதும் விலகி நிற்பதுமே என்று கூறுதல் தவறன்று.

காலம்

தமிழ் இலக்கண நூல்கள் காலத்தை மூன்று வகையாகப் பகுக்கின்றன. அவை இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என்பவை ஆகும். ஒரு படைப்பாளன் தன் படைப்பில் இறந்த காலத்தில் நடந்த ஓர் நிகழ்வினை நிகழ்காலத்தில் பதிவு செய்து இருக்கலாம். ஆயினும் அப்படைப்பில் உள்ள கருத்தும் கொள்கையும் முக்காலங்களுக்கும் பொருந்தக்கூடியதாகவே இருக்கும் என்ற கோட்பாட்டினை அறிமுகம் செய்து விளக்குகிறது. கிறிஸ்து இப்பூவுலகில் மனிதராகப் பிறந்தார். அவர் பிறப்பே இவ்வுலகில் உள்ள காலத்தை இரண்டாக பகுத்தன. (கி.மு.,கி.பி.)

தேவன் தம்முடைய ஒரே பேறான குமாரனை

விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ அவன் கெட்டுப்போகாமல்

நித்திய ஜீவனை அடையும்படிக்கு, அவரைத் தந்தருளி

இவ்வளவாய் உலகத்தில் அன்புகூர்ந்தார்.

உலகத்தை ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கும்படி தேவன்

தம்முடைய குமாரனை உலகத்தில் அனுப்பாமல், அவராலே

உலகம் இரட்சிக்கப்படுவதற்காகவே அவரை அனுப்பினார்.

யோவான் 3:16,17

உலகத்தை படைத்த தேவனாகிய கர்த்தர் மனுக்குலத்தின் மீது கொண்ட அன்பின் வெளிப்பாடு அவர்தம் மகனை மீட்பின் பொருளாக இவ்வுலகத்திற்கு அனுப்பினார்.

கிறித்துவம் கொள்கையானது பறைசாற்றுவதாக மட்டுமல்லாமல் வாழ்ந்து காட்டும் நிலையில் அமைந்துள்ளது என்று கூறினால் அது மிகையாகாது. மற்றவர்களாகத் தன்னை அர்ப்பணித்தல் என்ற காரணியானது அன்பின் ஓர் பகுதியாக அமைகிறது. இது முற்காலத்திலும் கைக்கொள்ளக்கூடிய கோட்பாடாகவே உள்ளது.

ஏசு கிறித்து 33 வருடம் இவ்வுலகில் மனிதனாக வாழ்ந்தார். அவர் வாழ்ந்த காலகட்டத்தில் தன் பெற்றோருக்குப் பல பணிவிடைகளைச் செய்தார். தன்னை வெறுத்தவர்களையும் நேசித்தார். நோய்களை நீக்கினார். பொய்களை அகற்றினார். போதனைகள் செய்தார். தன் வாழ்நாள் எல்லாம் நன்மை செய்தவராகவே சுற்றித்திரிந்தார். இந்நிலையில் அவர்மேல் காழ்ப்புணர்ச்சி கொண்ட மக்களும் அதிகாரிகளும் பொய் குற்றம் சாற்றி அவரைச் சிலுவை மரத்தில் அடிக்க ஒப்புக் கொடுத்தனர். அவர் மனிதனின் மீது கொண்ட அன்பின் காரணமாக

பிதாவே இவர்களுக்கு மன்னியும், தாங்கள் செய்கிறது

இன்னதென்று அறியாதிருக்கிறார்களே என்றார்.

லூக்கா 23:34

விலாவில் குத்தப்பட்டு தலையில் முள்முடி சூட்டப்பட்டு கை கால்களில் ஆணிகள் அறையப்பட்டு சவுக்கால் அடிக்கப்பட்டு கடைசிச் சொட்டு ரத்தம் கீழே விழும் நிலையிலும் தன்னைத் துன்புறுத்திய மனிதர்களை மன்னிக்கும்படி அவர் பிதாவை நோக்கி மன்றாடினார். இது அன்பின் வெளிப்பாடே என்று கூறுதல் மிகைக்கூற்று அன்று. சான்றான இச்செயலானது இறந்த காலத்தில் நடந்த வரலாற்று நிகழ்வு ஆகும். நிகழ் மற்றும் எதிர் காலங்களில் தனக்குத் துன்பம் இழைத்தவர்களைத் தண்டியாமல் மன்னித்தலே சாலச் சிறந்தது என்ற கருத்து எடுத்துரைப்பியல் கோட்பாடுகளோடு பொருந்தக்கூடியது.

முடிவுரை

மேலைநாடுகளில் தோன்றி தமிழ்நாட்டில் உருப்பெற்று தமிழ் சான்றோர்களால் உயிர்பெற்று தமிழியல் புலங்களில் வலம் வந்துகொண்டு இருக்கின்ற எடுத்துரைப்பியல் கோட்பாடு கிறித்துவர்களின் புனித நூலான பரிசுத்த வேதாகமத்தோடு ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. அன்பு இவ்வுலகில் உள்ள எல்லா தீய செயல்களையும் அழிக்கும் மிகச்சிறந்த ஆயுதமாக அமைந்துள்ளது.

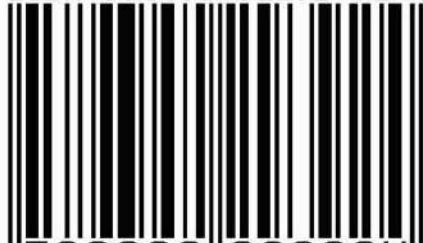
ஒரு மனிதனைப் பண்படுத்தக்கூடிய காரணிகளுள் தலையாயது அன்பே ஆகும். மன்னித்தலும் மறத்தலும் விட்டுக்கொடுத்தலும் விலகி நின்றலும் ஓர் பகை சாதி சமயப் பூசல்களைத் தவிர்க்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. சுயநலமற்ற அன்பு முக்காலங்களிலும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய கருத்தாடலாகக் கருதுகோளோடு பொருந்தி நிறுவப்பட்டுள்ளது. வறுமை, நம்பிக்கையின்மை உளச்சிக்கல்கள் போன்றவை தன்னைத்தானே நேசிப்பது போல பிறரை நேசியாமல் போனதற்கான காரணங்களாக எண்ணலாம். தன்னைச் சரிசெய்ய முற்பட்டால் இச்சமுதாயம் முன்னேறும். கிறித்துவத்தை மதமாகக் கொள்ளாமல் மனிதனைப் பண்படுத்தக்கூடிய ஓர் மிகச்சிறந்த அன்பின் வழியாகக் கொண்டால் வன்முறைக்கு வாய்ப்பில்லை. மொழியால் ஏற்படக்கூடிய ஹிந்தித் திணிப்பு, வர்க்கப்போராட்டம்,

சமயத்தைக் காரணம் காட்டி குஜராத் ரயில் நிகழ்வு மற்றும் இஸ்லாமியச் சிக்கல்கள், தமிழகத்தில் பார்த்திமா கொலை வழக்கு, கர்நாடகத்தில் ஹிஜாப் அணிவதால் ஏற்பட்ட போராட்டம், குடியரிமைச் சட்டம் போன்றவையும், சாதியின் அடிப்படையிலும் உத்திரப்பிரதேசப் பெண்ணின் கொலை வழக்கும், அரியலூர் தனலட்சுமியும் இன்னும் பிற பெண்களின் வன்கொடுமைக்கான செய்திகளும் அன்பு இன்மையால் அரங்கேறி வருதல் நாம் அனைவரும் அறிந்த ஒன்றே. படைப்பாளியாகிய ஏசு கிறித்து தம் சீடர்களைக் கொண்டு தம்மால் உருவாக்கப்பட்ட படைப்பாகிய பரிசுத்த வேதாகமத்தில் மனிதனைப் பண்படுத்தக் கூடிய விழுமியங்களை எங்ஙனம் விளக்குகிறார் என்பதைப் பற்றி எடுத்துரைப்பியல் நோக்கில் விவரிப்பதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

ISBN 978-93-92293-92-4

9 789392 293924